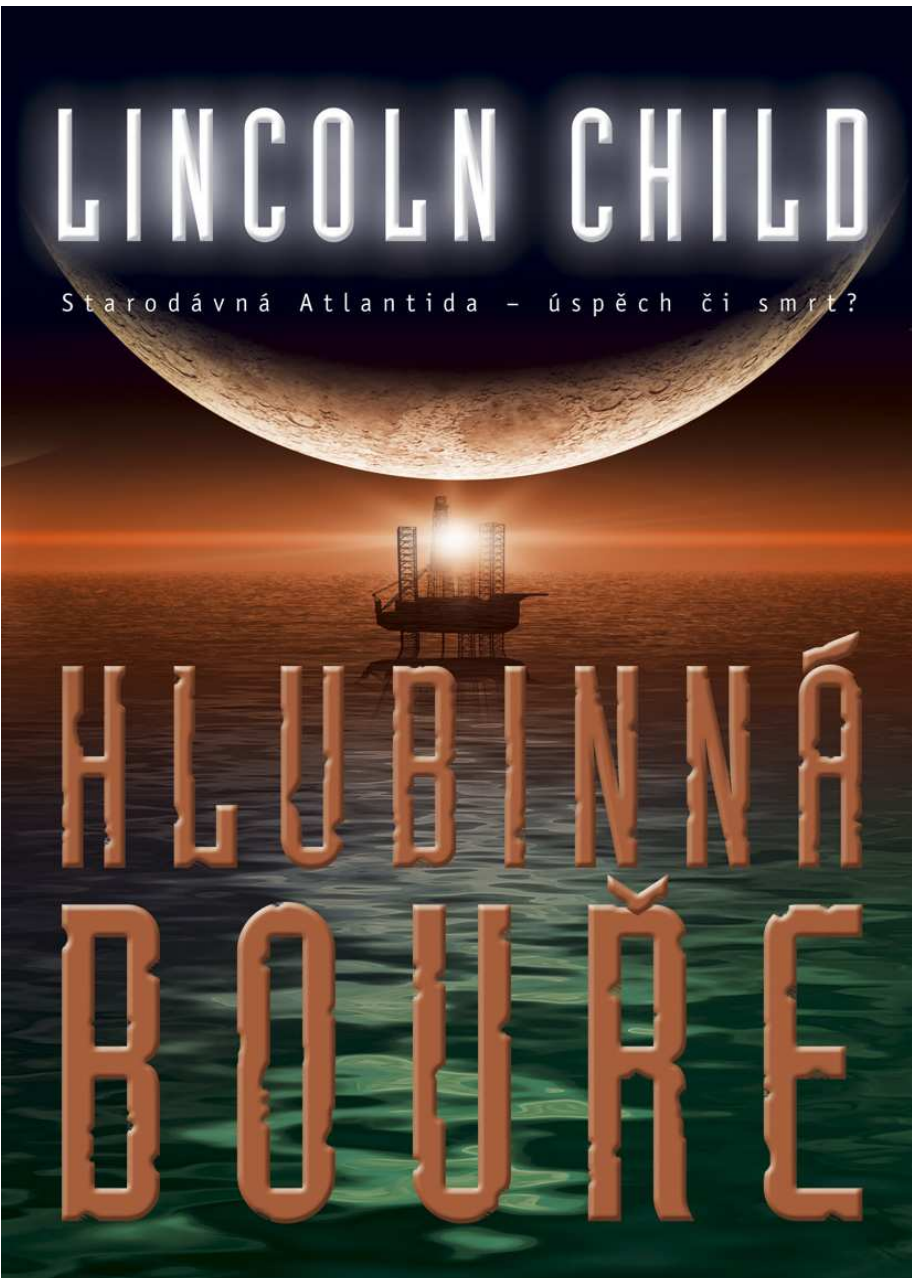

LINCOLN CHILD

Starodávná Atlantida – úspěch či smrt?

HLUBINNÁ BOUŘE

HLUBINNÁ BOURE

LINCOLN CHILD

Přeložil Tomáš Bicek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Lincoln Child

ALL rights reserved.

Z anglického originálu *Deep Storm*

(Published in the United States by Doubleday)

přeložil © 2008 Tomáš Bicek

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-300-0

Věnováno Luchie

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych poděkovat lidem z Doubleday, editorovi Jasonu Kaufmanovi za jeho přátelství i neúnavnou pomoc v řadě otázek. Za stále nadšení od samého počátku si díky zaslouží Bill Thomas a Adrienne Sparksová. Díky patří i Jenny Choiové a zbytku týmu za jejich odhodlání, usilovnost v práci a podporu. Eric Simonoff z literární agentury Janklow & Nesbit a Matthew Snyder z Creative Artists Agency byli jako vždy nezbytní a nenahraditelní.

Děkuji i své ženě Luchie a dceři Veronice, bez nichž bych tuto knihu nikdy nemohl napsat.

Doug Preston – spoluautor, „rodný bratr“ – mi pomáhal během tvorby románu. Přinesl skutečně desítky nápadů, větších i menších. Jeho význam pro celý příběh je nezměrný.

A děkuji i těm mnoha dalším, kteří pomáhali *Hlubinné bouři* na svět – jsou to hlavně Claudia Rúlkeová, dr. Voelker Knapperz, dr. Lee Sukno a Ed Buchwald – mnohokrát děkuji.

Je snad zbytečné připomínat, že *Hlubinná bouře* je smyšlená. Všechny osoby, místa, reálie, události, firmy, vládní instituce nebo zařízení jsou buď fiktivní, nebo fiktivně použity.

PROLOG

ROPNÁ PLOŠINA STORM KING

U pobřeží Grónska

Člověk musí být zvláštní, říkal si Kevin Lindengood, aby pracoval na ropné plošině. Zvláště střelený.

Zachmuřeně seděl před svými přístroji v řídicím centru. Venku za vyztuženými okny připomínaly vody severního Atlantiku černobílou vánici. Vítr rozháněl kapky vody nad hladinou, vířivě, zlostně.

Ostatně, severní Atlantik *vždycky* vypadal zlostně. Bylo jedno, že se plošina Storm King tyčila do výšky přes tři sta metrů nad vodou: v tom rozlehlém oceánu vypadala maličká, jako hračka, kterou není problém kdykoli smést.

„Prasátko?“ zeptal se John Wherry, ředitel námořních instalací.

Lindengood mrkl na své přístroje. „Sedmdesát jedna, negativní a stoupá.“

„Potrubí?“

„Všechny hodnoty nominální. Všechno vypadá dobře.“

Znovu zvedl oči k temným zmaččeným oknům. Plošina Storm King byla nejsevernějším zařízením v ropném poli Maury. Někde asi čtyřicet mil na sever od nich byla země nebo to, co se za ni v těchhle končinách vydávalo: Angmagssalik, Grónsko. I když v takových dnech bylo těžké uvěřit, že je na planetě vůbec něco jiného než oceán.

Ano, pro práci na plošině musí být jeden střelený (a taky to *vždycky* byli muži, bohužel – jediné ženy, které kdy „na plošině“ přistály, byly pracovnice společnosti, které přiletěly helikoptérou, omrkly, jestli jsou všichni zajištěni, a zmizely tak rychle, jak přiletěly). Každý muž si sem přinášel vlastní porci nedokončených záležitostí, osobních tiků nebo neuróz. Vždyť co může přitáhnout člověka k práci v kovové škatuli nad mrazivými mořskými vodami, podepřené jen

ocelovými párátky? Nikdy nevíte, kdy se objeví bouře, spláchne vás a odnese do zapomnění. Všichni tvrdí, že sem jdou kvůli výdělku, ale na pevnině je kupa míst, kde platí skoro stejně. Kdepak: ve skutečnosti sem všichni přijíždějí, aby uprchli před něčím – anebo, což bylo ještě děsivější, uprchli za něčím.

Z terminálu se ozvalo hluboké pípnutí. „Prasátko minulo dvojku.“ „Rozumím,“ řekl Wherry.

U terminálu vedle Lindengooda si Fred Hicks pokřupával kloubky, pak uchopil joystick zabudovaný do přístroje. „Navádím prasátko nad jámu tři.“

Lindengood se na něj otočil. Hicks, procesní technik, byl dokonalý příklad. Vlastnil iPod první generace, na který si uložil výhradně dvaatřicet Beethovenových klavírních sonát. Přehrával si je v jednom kuse, ve dne v noci, ve službě i mimo, pořád dokolečka. A přitom si je pobrukoval. Lindengood už je slyšel všechny, už si je i zapamatoval – asi jako všichni na Storm King – přes ufuněné Hicksovo brumlání.

Taková výchova ale sotva posílí lásku k hudbě.

„Prasátko je v pozici nad trojkou,“ řekl Hicks. Upravil si sluchátka a dál si pobrukoval sonátu *Waldstein*.

„Snížit,“ řekl Wherry.

„Rozumím.“ A Lindengood se vrátil ke svému terminálu.

Ve středisku řízení vrtů byli jen oni tři. Celá masivní plošina byla dnes ráno jako město duchů. Čerpadla byla ticho; vrtaři, montéři a obslužný personál byli ve svých kajutách a dívali se na satelitní TV v jídelně nebo hráli ping-pong či automaty. Byl poslední den měsíce, a to znamenalo, že všechno se muselo zcela zastavit, zatímco se elektromagnetická prasátka posílala dolů k vyčištění vrtných trubíc.

Všech deseti vrtných trubíc.

Uplynulo deset minut, pak dvacet. Hicks změnil rytmus pobrukování a nabral určitou nosovou naléhavost: aby ne, sonáta *Waldstein* skončila a začal *Hammerklavier*.

Lindengood se díval na monitor a v duchu počítal. Na dno oceánu to bylo přes tři tisíce metrů. Dalších asi tři sta k ropnému poli. Musí vyčistit třicet tři tisíc metrů potrubí. Jako výrobní inženýr zodpovídal

za to, že prasátko pošle nahoru a dolů a zase znovu pod bedlivým dohledem svého šéfa. Jak je život krásný.

Wherry se zeptal, jako by to tužil: „Prasátko?“

„Dva tisíce šest set a klesá.“ Jakmile se prasátko dostane na dno trubice číslo tři – nejhlubšího z vrtů do dna oceánu – zastaví se, pak začne vystupovat nahoru a začne pomalý, zdoluhavý proces čištění a kontroly zase od začátku.

Lindengood mrkl na Wherryho. Tenhle ředitel jen potvrzoval jeho teorii o střelenosti pracovníků na plošině. Určitě dostal na školním dvorku mockrát do těla, protože měl zásadní problém s autoritou. Šéfové se většinou stahovali, nevypínali se. Uvědomovali si, že život na plošině není žádná legrace, a dělali všechno možné, aby ho ostatním usnadnili. Jenže Wherry byl jako kapitán z *Bounty*: nikdy nebyl spokojený s prací ostatních, štěkal rozkazy na řadové pracovníky i nižší inženýry, pokutoval je při sebemenší příležitosti. Scházela mu už snad jen vycházková hůl a...

Hicksovy přístroje najednou začaly pípát. Lindengood se v poklidu otočil a Hicks se předklonil a sledoval údaje.

„Máme problém s prasátkem,“ řekl, vytáhl si sluchátka z uší a zamračil se. „Zmizelo.“

„Cože?“ Wherry přešel k monitorovací obrazovce. „Výboj vysokého tlaku?“

„Ne. Posílá zmatený údaje, to jsem ještě neviděl.“

„Resetuj ho,“ řekl Wherry.

„To je nápad.“ Hicks provedl pár nastavení na svém přístroji. „Hotovo. A zase je pryč.“

„Zase? Už zase? *Do hajzlu*.“ Wherry se prudce otočil na Lindengooda. „Odpojit napájení elektromagnetu a prověřit systém.“

Lindengood vzdychl a poslechl. Měli před sebou ještě sedm trubic, a jestli bylo prasátko rozbité už teď, to z toho Wherryho brzy klepne...

Lindengood ztuhl. *To není možné. To přece nejde.* Aniž by odvrátil oči od obrazovky, natáhl ruku a zatahal Wherryho za rukáv. „Johne.“

„Co je?“

„Koukni na snímače.“

Vedoucí k němu přešel a mrkl na údaje ze snímačů. „Co to je? Neříkal jsem ti, abys ten elektromagnet vypnul?“

„Taky jo. Je vypnutej.“

„Cože?“

„Podívej se sám,“ řekl Lindengood. V ústech měl náhle vyschlo a žaludkem se mu šířil nepříjemný pocit.

Jeho vedoucí se bedlivě zadíval na ovladače. „Kde se ale berou tyhle...“

Najednou se zastavil. Pak se velmi pomalu narovnal a obličej mu v namodralém světle chladných monitorů zbělel. „Pane na nebi...“

• O DVACET MĚSÍCŮ POZDĚJI •

1

Vypadá jako čáp, říkal si Peter Crane: obrovský bílý čáp vystupující nad oceán na legračně hubených nohách. Ale jak se helikoptéra blížila a obrys se na mořském obzoru zaostřoval, tato podobnost pomalu mizela. Nohy byly stále pevnější, byly to trubcové sloupky z oceli a betonu. Středový trup byl několikapatrová budova zdobená sadami reflektorů a turbín, samý nosník a můstek. A ten štíhlý předmět připomínající krk nahoře byl nakonec složitý jeřáb s vrtnou věží čnící několik desítek metrů nad konstrukcí. Pilot ukázal na blížící se plošinu a zvedl dva prsty. Crane přikývl. Byl jasný den bez mráčku a Crane mhouřil oči a prohlížel si rozlehlý oceán kolem sebe. Byl cestou unavený a dezorientovaný: nejdřív běžnou linkou z Miami do New Yorku, pak soukromým letounem Gulfstream G150 do Reykjavíku, a teď helikoptéra. Avšak ani únava neotupila jeho hlubokou – a stále rostoucí – zvědavost.

Nešlo ani o to, že společnost Amalgamated Shale projevila zájem o jeho odborné služby: to chápal. Spíš ho překvapila naléhavost, s níž chtěli, aby všeho nechal a přispěchal na plošinu Storm King. Pak taky rozhodovala skutečnost, že předsunutá centrála společnosti AmShale na Islandu zaměstnávala spíše techniky a inženýry než obvyklé vrtaře a těžaře.

A pak ještě jedna věc. Pilot helikoptéry nebyl zaměstnanec AmShale. Měl na sobě uniformu námořnictva – a u sebe zbraň.

Když helikoptéra prudce zahrnula kolem boku plošiny a mířila k přistávací oblasti, Crane si poprvé uvědomil, jak je ropná plošina obrovská. Jenom opláštěvaná stavba musela mít na výšku osm pater. Horní patro pokrývalo matoucí bludiště modulárních jednotek. Všude možně muži ve žlutých bezpečnostních uniformách kontrolovali spoje a ovládali čerpací zařízení a oproti strojům kolem sebe vypadali jako trpaslíci. Daleko pod nimi narážely vlny oceánu o sloupce,

které mizely pod hladinou a vedly stovky metrů až na mořské dno.

Helikoptéra zpomalila, otočila se a přistála v zeleném šestiúhelníku přistávací plochy. Když se Crane otočil pro svá zavazadla, všiml si, že u okraje někdo stojí a čeká: vysoká štíhlá žena v nepromokavé bundě. Poděkoval pilotovi, otevřel dveře pro cestující a vystoupil na vzduch, instinktivně se přikrčil pod točícími se lopatkami.

Žena k němu napřáhla pravici. „Doktor Crane?“

Crane jí potřásl rukou. „Ano.“

„Tudy, prosím.“ Žena jej vedla z přistávací plochy po krátkých schodech a po kovovém můstku k uzavřenému ponorkovitému průlezu. Neřekla mu své jméno.

Před průlezem stál uniformovaný námořník, pušku u boku. Když se blížili, přikývl, otevřel průlez a za nimi jej zavřel a zajistil.

Dál vedla jasně osvětlená chodba, po obou stranách lemovaná otevřenými dveřmi. Neslyšel tu žádné usilovné hučení turbín ani hluboké dunění vrtacího zařízení. Zápach ropy, třebaže byl rozpoznatelný, byl slabý, až se zdálo, že si někdo dal záležet na tom, aby sem nepronikl.

Crane s taškami přes rameno následoval ženu a cestou se díval do místností, které míjeli. Viděl laboratoře plné bílých tabulí a počítačů; počítačová střediska; komunikační zařízení. Venku byl klid, ale tady zjevně vládl čilý ruch.

Crane si řekl, že by se mohl na něco zeptat. „Jsou potápěči v přetlakové komoře? Můžu je teď vidět?“

„Tudy, prosím,“ opakovala žena.

Zahnuli za roh, sešli po schodech a vstoupili do další chodby, širší a delší než ta předchozí. Místnosti, jimiž procházeli, byly větší: strojovny, sklady dokonalého vybavení, které Crane nerozeznával. Zamračil se. Ačkoli Storm King vypadala zvenku jako obyčejná ropná plošina, zcela jistě už netěžila surovou ropu.

Co se to tady proboha děje?

„Přiletěli sem už z Islandu někteří odborníci na cévní soustavu nebo pneumologové?“ zeptal se.

Žena neodpověděla a Crane pokrčil rameny. Vydržel to až sem – tak dalších pár minut zvládne taky.

Žena se zastavila před zavřenými dveřmi z šedého kovu. „Pan Lassiter už na vás čeká.“

Lassiter? To jméno neznal. Telefonicky s ním problémy na věži rozebíral člověk jménem Simon. Podíval se na dveře. Uviděl štítek, bílá písmena na černém plastu, jež hlásala E. LASSITER, VNĚJŠÍ VZTAHY.

Crane se otočil k ženě v nepromokavé bundě, ale ta už kráčela zpět chodbou. Přehodil si tašky a zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř odměřený hlas.

Lassiter byl vysoký štíhlý muž s krátce střiženými plavými vlasy. Zvedl se, když Crane vešel, obešel svůj stůl a potřásl si s ním rukou. Neměl na sobě uniformu, ale k jeho rázným, úsporným pohybům a sestřihu by vyloženě pasovala. Kancelář měl malou, vypadala stejně účelně jako její obyvatel. Stůl byl až důkladně prázdný: ležela tam jediná velká obálka, zalepená, a digitální diktafon.

„Věci si můžete nechat tady,“ řekl Lassiter a ukázal na protější kout. „Prosím, posaďte se.“

„Díky.“ Crane si sedl na nabízené místo. „Jsem zvědavý, až se dozvím, co je to tak naléhavého. Dáma, co mě sem doprovodila, moc sdílná nebyla.“

„No, já vám toho taky moc neřeknu.“ Lassiter se usmál, ale jeho úsměv zmizel stejně rychle, jak se objevil. „Mým úkolem je položit vám pár otázek.“

Crane se nad tím zamyslel. „Tak do toho,“ řekl po chvíli.

Lassiter stiskl tlačítko na diktafonu. „Tento záznam probíhá druhého června. Přítomni jsme já – Edward Lassiter – a doktor Peter Crane. Místo je Podpurná a zásobovací stanice ERF.“ Lassiter se podíval přes stůl na Cranea. „Pane doktore, jste si vědom toho, že váš pobyt zde nelze pevně časově omezit?“

„Ano.“

„A jste srozuměn s tím, že nikdy nesmíte zveřejnit nic, co zde zaznamenáte, a že nesmíte zveřejňovat svou činnost ve zdejším zařízení?“

„Ano.“

„A jste ochoten podepsat prohlášení v tomto smyslu?“

„Ano.“

„Byl jste někdy zatčen?“

„Ne.“

„Jste občanem Spojených států od narození, nebo jste byl naturalizován?“

„Narodil jsem se v New York City.“

„Berete léky na nějaký chronický tělesný stav?“

„Ne.“

„Požíváte nadměrně a pravidelně alkohol nebo drogy?“

Crane odrážel jeho otázky s rostoucím údivem. „Pokud nepovažujete za pravidelné ‚požívání‘ občasnou šestku piv o víkendu, tak ne.“

Lassiter se neusmál. „Trpíte klaustrofobií, pane doktore?“

„Ne.“

Lassiter pozastavil nahrávání. Pak zvedl velkou obálku, roztrhl ji prstem, vytáhl asi deset listů papíru a podal je Craneovi přes stůl. „Přečtěte si prosím tyto dokumenty a každý podepište,“ řekl a vytáhl z kapsy pero, které položil vedle listů.

Crane si papíry vzal a začal číst. Jak četl, jeho překvapení se měnilo v úžas. Měl v ruce tři samostatné dohody o utajení, Oficiální ujednání o zachování tajemství a cosi s názvem Závazná iniciativa pro spolupráci. Všechno to byly oficiální dokumenty americké vlády, na všech byl požadován podpis a všechny hrozily přísnými tresty v případě porušení kteréhokoli z článků.

Crane položil dokumenty na stůl a uvědomoval si Lassiterův pohled. Tohle už bylo příliš. Snad by měl Lassiterovi zdvořile poděkovat, omluvit se a zamířit zpět na Floridu.

Ale jak by to asi provedl? Společnost AmShale zaplatila spoustu peněz, aby ho sem dostala. Helikoptéra už odletěla. Měl problémy rozhodnout se mezi dvěma výzkumnými projekty ve stejnou chvíli. A kromě toho nemíval ve zvyku uhýbat před výzvami, zvláště ne takhle tajemnými.

Zvedl pero a bez dalšího rozmýšlení všechny dokumenty podepsal.

„Děkuji vám,“ řekl Lassiter. Znovu zapnul diktafon. „V přepisu prosím uvést, že doktor Crane podepsal předložené dokumenty.“ Pak vypnul diktafon a vstal. „Pojďte prosím za mnou, pane doktore, brzy

se dozvíte odpovědi na své otázky.“

Vedl jej z kanceláře a bludištěm správní části, pak výtahem a do dobře zásobené knihovny plné knih, časopisů a počítačů. Lassiter pokynul ke stolu v protější části místnosti, kde byl jen počítačový monitor. „Vrátím se pro vás,“ řekl, otočil se a odešel.

Crane se posadil. V knihovně byl sám a pomalu si říkal, co se asi stane dál, když se monitor před ním rozsvítil. Objevil se na něm obličej šedovlasého opáleného muže kolem sedmdesáti. *Asi informační film*, pomyslel si Crane. Ale když se na něj muž usmál, došlo mu, že se nedívá na monitor, ale spíš na televizor s uzavřeným okruhem s malou kamerou zabudovanou do horního okraje.

„Dobrý den, pane doktore,“ řekl muž. Usmál se a vrásky na jeho přívětivém obličejí se prohloubily. „Jmenuju se Howard Asher.“

„Rád vás poznávám,“ řekl Crane k obrazovce.

Jsem vedoucí vědeckého týmu z Národní oceánské agentury. „Slyšel jste o ní?“

„Není to odnož Národní oceánografické divize zabývající se správou oceánu?“

„Přesně tak.“

„Jsem trochu zmatený, pane doktore – jste doktor, že?“

„Ano, ale můžeme si tykat. Jsem Howard.“

„Dobře, Howarde. Co má NOA společného s ropnou plošinou? A kde je pan Simon, který se mnou mluvil v telefonu? Ten, co to všechno domlouval? Tvrdil mi, že se tu setkáme.“

„No, víš, žádný pan Simon neexistuje. Ale jsem tu já a rád zodpovím všechny otázky.“

Crane se zamračil. „Řekli mi, že tu jsou nějaké zdravotní problémy potápěčů, kteří spravují podvodní zařízení plošiny. Ani to neplatí?“

„Jen zčásti. Bylo tu hodně neúplných pravd, a za to se omlouvám. Bylo to však nutné. Museli jsme mít jistotu. Utajení je pro tento projekt naprosto zásadní. Protože to, co tady máme, Petere, je vědecký a historický objev století.“

„Století?“ opakoval Crane a nedařilo se mu skrýt nedůvěru v hlase.

„Chápu tvůj skepticismus. Ale tohle už pravda je. Absolutní pravda. A přitom vlastně ‚objev století‘ není tak přesný výraz.“

„Ani jsem si to nemyslel,“ utrousil Crane.
„Spíš jsem měl říct největší objev *všech dob*.“

2

Crane se díval na obraz na monitoru. Dr. Asher se na něj přátelsky, až otcovsky usmíval. Ale nic z toho úsměvu nesvědčilo o tom, že by žertoval.

„Nemohl jsem ti říct pravdu, dokud jsi nebyl tady. A než jsme tě pořádně proklepli. K dokončení tohoto postupu jsme využili tvůj čas na cestu. Faktem je, že ti toho moc říct nemůžu ani teď.“

Crane se ohlédl za sebe. Knihovna byla prázdná. „A proč? Nemí snad tahle linka bezpečná?“

„Ale je, to ano. Ale musíme nejprve vědět, že jsi zcela odhodlán pro náš projekt.“ Crane čekal a nic neříkal.

„I to málo, co ti můžu prozradit, je přísně tajné. I když naši nabídku odmítneš, pořád budeš vázán těmi dohodami, které jsi podepsal.“

„Chápu,“ přikývl Crane.

„Dobře.“ Asher zaváhal. „Petere, plošina, na které se právě nacházíš, stojí nad něčím, co není jen ropné pole. Je to mnohem víc.“

„A co to je?“ zeptal se Crane automaticky.

Asher se tajemně usmál. „Kéž ti stačí, že těžaři během vrtů asi před dvěma lety něco objevili. Něco tak fantastického, že se plošina přes noc rozloučila s těžbou ropy a získala novou a přísně tajnou úlohu.“

„Nech mě hádat. Nemůžeš mi říct, o co jde.“

Asher se zasmál. „Ne, zatím ne. Ale je to tak zásadní objev, že vláda v podstatě nešetří penězi, aby se k němu dostala.“

„Dostala?“

„Vězí to ve dně oceánu přímo pod touhle plošinou. Vzpomínáš si? Řekl jsem, že je to největší objev všech dob. To, co tady probíhá, je v zásadě výkop: archeologický výkop, který nemá obdoby. A my víceméně doslova tvoříme dějiny.“

„Ale k čemu ty tajnosti?“

„Protože kdyby někdo zjistil, co jsme objevili, okamžitě by se to dostalo do zpráv všech médií na světě. Během pár hodin by tady byly spousty lidí. Desítky vlád by se hádaly o právo k přístupu, pak novináři, zvědavci. Ten objev je zkrátka příliš cenný, než abychom ho takhle ohrozili.“

Crane se zaklonil a přemýšlel. Celý ten výlet dostával až nesku-tečný nádech. Narychlo dojednávané lety, ropná plošina, která není plošinou, tajnosti... a teď tenhle obličej v krabici, vyprávějící cosi o nepředstavitelně důležitém objevu.

„Možná budu za staromilce,“ řekl, „ale měl bych z toho mnohem lepší pocit, kdyby ses obtěžoval přijít za mnou osobně, promluvili bychom si mezi čtyřma očima.“

„To je bohužel poněkud nesnadné, Petere. Přidej se k projektu a setkáme se poměrně brzy.“

„To nechápu. Kvůli čemu je to tak nesnadné?“

Asher se znovu usmál. „No, protože právě teď jsem několik set metrů pod tebou.“

Crane se zadíval na monitor. „Chceš říct...?“

„Přesně. Ropná plošina Storm King je jen podpůrná konstrukce, zásobovací stanice. *Skutečná* akce probíhá hluboko pod ní. A proto s tebou mluvím přes videokanal.“

Crane se na chvíli zamyslel. „A co tam dole je?“ zeptal se tiše.

„Představ si obří výzkumnou stanici o dvanácti patrech, plnou vybavení a technologie z říše snů na dně oceánu. To je ERF – srdce a duše nejpodivnější archeologické stanice všech dob.“

„Co je ERF?“

„Výzkumné a těžební zařízení. Říkáme tomu ale jen Zařízení. Armáda – víš, jak mají vojáci rádi kódová označení – vymyslela přezdívkou Hlubinná bouře.“

„Všiml jsem si, že tu jsou vojáci. Proč tady jsou?“

„Mohl bych ti říct, že proto, že Zařízení patří vládě; protože NOA je součástí vlády. A je to pravda. Ale skutečný důvod je ten, že velká část technologie, kterou používáme v našem projektu, je tajná.“

„A co ti muži, které jsem viděl nahoře, ti pracovali na té plošině, ne?“

„Jde víceméně o výkladní skříň. Musíme vypadat jako fungující ropná plošina.“

„A AmShale?“

„Dostali výjimečně dobře zapláceno za pronájem plošiny, za roli zástupné kanceláře a za to, že se nebudou na nic ptát.“

Crane si poposedl. „Ještě k tomu Zařízení. Tam bych měl být ubytován?“

„Ano. Tam pracují a bydlí všichni vědci a technici. Vím, kolik času jsi strávil pod vodou, Petere, a myslím, že budeš příjemně překvapen. Vlastně bych spíš měl říct ‚udiven‘. Musíš to vidět, jinak neuvěříš – Zařízení je zázrak podmořských technologií.“

„Ale proč je to nezbytné? Proč se musí pracovat na dně? Proč nemůžete řídit operace z hladiny?“

„Ty, hm, *vykopávky* jsou příliš hluboko pro většinu podvodních plavidel. A dosah těchto plavidel na jedno ponoření je příliš nízký. Věř mi – jakmile se dozvíš všechno, budeš mít jasno.“

Crane pomalu přikývl. „A tak tedy zbývá asi poslední otázka. Proč já?“

„Ale no tak, doktore. Pryč se skromností. Byl jsi v armádě. Sloužil jsi na palubě ponorek i letadlových lodí. Máš zkušenosti s životem v uzavřeném prostoru, pod tlakem. A to myslím obrazně i doslova.“

On se na mě informoval, pomyslel si Crane.

„Na lékařské fakultě Mayo jsi byl druhý v ročníku. A díky tvé praxi z námořnictva jsi lékař, který má – mimo jiné – znalosti v oboru potíží potápěčů a ostatních námořníků.“

„Takže *máte* i zdravotní problémy.“

„Samozřejmě. Zařízení bylo dobudováno před dvěma měsíci a projekt vyzvedávání už běží na plné obrátky. Za posledních pár týdnů se ale u několika obyvatel Hlubinné bouře objevily neobvyklé příznaky.“

„Kesonová nemoc? Otrava dusíkem?“

„Spíš to první. Ale řekněme jen, že máš výjimečnou kvalifikaci – jako doktor i bývalý důstojník –, takže si s tím jistě poradíš.“

„A délka mé služby?“

„Sloužit tu budeš tak dlouho, dokud se nepodaří problém diagnos-

tikovat a odstranit. Odhaduju tak dva až tři týdny. Ale i kdybys vynalezl zázračný lék, pořád zůstaneš v Zařízení nejméně šest dní. Nechci zabíhat do detailů, ale kvůli obrovskému tlaku v této hloubce jsme vynalezli speciální proces aklimatizace. Výhodou je, že lidi tak můžou pracovat v hloubce s mnohem menšími obtížemi než v minulosti. Nevýhodou je, že proces vstupu nebo opuštění stanice trvá celkem dlouho. A jak sám dobře víš, nejde to uspěchat.“

„To chápu.“ Crane už viděl dost a dost smrtelných případů nemoci z dekomprese.

„A to je tak všechno. Krom toho, že ti samozřejmě musím znovu připomenout, že i když ten návrh zamítneš, musíš dodržet přísné utajení veškerých informací, nesmíš se zmínit o své návštěvě tady.“

Crane přikývl. Věděl, že Asher se musí vyhýbat konkrétnějším odpovědím. Nedostatek informací mu ale přesto vadil. Oni tu po něm chtějí, aby se vzdal několika týdnů svého života kvůli akci, o které v zásadě vůbec nic neví.

A přece neměl žádné závazky, které by mu bránily v tom, strávit pár týdnů na Hlubinné bouři. Nedávno se rozvedl, děti neměl a momentálně se rozhodoval mezi dvěma výzkumnými projekty. A to asi Asher taky věděl moc dobře.

Nepředstavitelně významný objev. Navzdory tajnostem – nebo možná kvůli nim – Crane cítil, jak se mu zrychluje tep už při pomýšlení, že by se zúčastnil takového dobrodružství. A uvědomoval si, že se už zcela mimoděk rozhodl.

Asher se znovu usmál. „No nic,“ řekl, „pokud nemáš další otázky, ukončím to a dám ti čas na rozmyšlenou.“

„To nebude třeba,“ odpověděl Crane. „Nemusím se rozmýšlet o akci, která tvoří dějiny. Stačí mě nasměrovat správným směrem.“

Asherův úsměv se rozšířil. „Tak tedy zamiř dolů, Petere. Vzhůru dolů.“

3

Peter Crane strávil téměř čtyři roky svého života v ponorkách, ale teprve teď dostal místo u okna. Strávil několik hodin na plošině Storm King, nejprve absolvoval zdlouhavou prohlídku tělesnou i psychologickou, pak zašel do knihovny a čekal, až se snese tma. Nakonec ho doprovodili na speciální můstek pod plošinou, kde čekal batyskaf námořnictva, připevněný k betonovému sloupu. Moře zuřivě naráželo do sloupu a přístupové molo k batyskafu bylo opentleno zbytečnými vodícími lany. Crane přešel k malé kuželovité věži. Od sud slezl dolů po kovovém žebříku, který byl kluzký od kondenzace páry, minul tlakový poklop, prošel ponorovou komorou a vstoupil do stísněného tlakového prostoru, kde už za ovladači seděl velmi mladý důstojník. „Vyberte si místo, pane doktore,“ řekl mu muž. Vysoko nad nimi zarachotil uzávěr poklopu, potom stěnami ponorky otrásl další tupý zvuk.

Crane se rozhlédl po kabině. Prázdná sedadla seřazená po dvou ve třech řadách, každý centimetr čtvereční stěn a stropu pokrývaly ukazatele, potrubí a přístroje. Jedinou výjimkou byla věc připomínající úzký, ale masivní poklop otvoru v protější stěně. Ve vzduchu visel pach oleje, vlhkosti a potu. Okamžitě se mu vrátily vzpomínky na léta strávená s delfíny.

Posadil se, položil bagáž na sousední sedadlo a otočil se k oknu – malému ocelovému kroužku připevněnému po obvodu ocelovými nýty. Zamračil se. Měl jako mnoho ponorkám důvěru v masivní ocelový trup a toto okýnečko mu připadalo jako nebezpečný a zbytečný luxus.

Námořník si musel všimnout výrazu v jeho obličeji, protože se zachechtal.

„Žádný strach. Je to speciální sloučenina včleněná přímo do trupu. Od dob starých křemenných průzorů *Trieste* jsme ušli dlouhou ces-

tu.“

Crane se také zasmál. „Netušil jsem, že je to na mně tak znát.“

„Tak se rozpozná civilista od vojáků,“ řekl mladík, „jezdil jste s ponorkama, že jo? Jmenuju se Richardson.“

Crane přikývl. Richardson měl na uniformě prýmky poddůstojníka první třídy a nad nimi odznaky komunikačního specialisty.

„Sloužil jsem dva roky na raketových ponorkách,“ odpověděl Crane. „A potom další dva na útočných.“

„Jasně.“

Shora se ozval vzdálený zvuk, Craneovi to připadalo, jako by odstraňovali lodní lávku. Potom se do hučení přístrojů ozvalo slabé zapraskání reproduktoru rádia. „Echo Tango Foxtrot, můžete začít s klesáním.“

Richardson popadnul mikrofon. „Konstanto Jedna, tady Echo Tango Foxtrot. Rozumím.“

Ozval se tichý svistot vzduchu a šum lodních šroubů. Batyskaf se ještě okamžik houpal na vlnách, svistot na chvílku zesílil a ustoupil hluku vody, valící se do balastních nádrží. Pohyb ponorky se okamžitě ustálil. Richardson se naklonil nad ovladače a zapnul baterii vnějších světel. Temnotu venku náhle zalila záplava bílých bublinek.

„Konstanto Jedna, Echo Tango Foxtrot, klesáme,“ oznámil do mikrofonu.

„Jak hluboko je Zařízení?“ zeptal se Crane.

„Jen nějakých dvě stě metrů pod hranicí tří kilometrů.“ Crane si to v duchu rychle přepočítal. Tři tisíce dvě stě metrů je přes deset tisíc stop. Zařízení spočívalo na dně přes dvě míle pod hladinou.

Za okýnkem ustoupila záplava bublinek nazelenalému oceánu. Crane se podíval ven, pátral po rybách, ale viděl jen nerozlišitelné blýskavé tvary na okraji světelného kužele. Když už nebylo cesty zpět, cítil, jak vzrůstá jeho zvědavost. Otočil se k Richardsonovi, aby se trochu rozptýlil. „Jak často tuhle cestu vykonáváte?“ zeptal se.

„Na začátku, když Zařízení uváděli do provozu, pětkrát až šestkrát denně, plně obsazení. Ale teď už je v provozu a minou celé týdny bez jediného sestupu.“

„Ale přece musíte lidi nějak dopravovat nahoru, ne?“

„Nahoru jsem zatím nikoho nevez.“

Cranea to překvapilo. „Nikoho?“

„Přesně tak.“

Crane znovu vyhlédl z okna. Batyskaf rychle klesal, zelenkává barva vody rychle tmavla. „Jak to vlastně vypadá vevnitř?“ zeptal se.

„Vevnitř?“ zopakoval Richardson.

„Uvnitř Zařízení.“

„Vevnitř jsem nikdy nebyl.“ Crane se na něj znovu překvapeně podíval.

„Já jsem jen taxikář. Aklimatizace trvá moc dlouho, než abych se tam jen tak potloukal. Jeden den při cestě dovnitř, tři dny při cestě ven.“

Crane přikývl. Za oknem voda tmavla víc a víc a oceán všude kolem brázdil nějaký druh neznámých částeček. Sestupovali stále rychleji, zívli, aby uvolnil tlak v uších. Za své služby si užil nouzových ponorů až až, každý z nich byl dost napínavý – důstojníci a posádka postávali kolem a mračili se, zatímco trup ponorky skřípal a sténal pod rostoucím tlakem. Ale v batyskafu se žádné sténání neozývalo, jen sykot vzduchu a šum ventilátorů v přístrojích.

Tma za průzorem již zcela zčernala. Zahleděl se do inkoustově černých hloubek. Někde tam dole spočívalo špičkové zařízení a ještě něco jiného, něco neznámého, čekalo to na něj pod nánosy bahna a písku na mořském dně.

Jakoby z náhlého popudu se Richardson natáhl pro něco za svým sedadlem a podal mu to. „Doktor Asher mě požádal, abych vám to dal. Říkal, že cestou ke dnu budete mít aspoň o čem přemýšlet.“

Byla to velká modrá obálka zapečetěná na dvou místech a orazítovaná různými varováními – PŘÍSNĚ TAJNÉ, JEN PRO VAŠE OČI, PODLÉHÁ UTAJENÍ. Na rohu se nacházela státní pečeť a velké množství textu tištěného drobným písmem, který měl varovat každého, kdo se odváží porušit mlčenlivost.

Crane obracel obálku v rukou. Když konečně nadešla ta chvíle, pocítil najednou velmi nepříhodnou nechuť k jejímu otevření. Ještě chvilku váhal, potom opatrně rozlomil pečeť a roztrhl ji na jednom konci.

Do klína mu spadl laminovaný list a malý letáček. Zvedl list a zvědavě se na něj podíval. Bylo to schéma něčeho, co připomínalo velikou vojenskou stavbu, možná dokonce plavidlo, v nadpisu stálo: PALUBA 10 – UBIKACE PRO POSÁDKU (SPODNÍ PALUBA). Chvilku si ho prohlížel, potom ho odložil a natáhl se pro letáček.

Na přebalu měl vyrazítkovaný nápis Pravidla chování pro Tajné námořní operace. Listoval stranami a celou řadou článků, potom ho prudce zavřel. Co to má být, Asherova představa o špatném humoru? Znovu zvedl obálku a připravený ji znovu odložit naposledy pohlédl dovnitř.

Pak si ovšem všiml, že v ní zůstal složený papír. Vytáhl ho ven, rozložil a přečetl první řádky. V konečcích prstů přitom ucítil chvění, které postupně prostoupilo celým jeho tělem.

VÝŇATEK

Ref No. ERF-10230a

Přehled: Atlantida

- i. První zaznamenaný popis
- ii. Události předcházející ponoření (dohady)
- iii. Datum ponoření: 9500 před naším letopočtem

Pramen: Platón, *Timaios*

Historie vypráví o mocné síle, která pronikla do celé Evropy. Tato síla pocházela z ostrova v Atlantském oceánu, většího než Lybie a Asie dohromady, byla cestou k dalším ostrovům a z nich se dalo přepravit na protilehlý kontinent, který obklopoval skutečný oceán.

Na tomto ostrově jménem Atlantida se nacházela mocná říše, jež vládla celému ostrovu i mnoha dalším a částem pevniny. Pak přišly povodně a krutá zemětřesení a během jediného nešťastného dne a noci zmizel onen ostrov Atlantida v hlubinách moře...

KONEC VÝŇATKU

Na papírku byla jen tato krátká citace Platóna. Ale bohatě to stačilo.

Crane si nechal lístek spadnout do klína a zíral z průzoru, aniž by cokoli viděl. Takhle ho Asher uvítal v týmu a současně mu stručně sdělil, co se nachází dvě míle pod hladinou oceánu.

Atlantida.

Skoro se tomu nedalo uvěřit. A přece to dokonale odpovídalo – utajení, technologie, dokonce i výdaje. Největší záhada světa – vzkvétající civilizace Atlantidy zadušená přírodní katastrofou během svého vrcholného období. Město na dně moře. Jak vypadali jeho obyvatelé? Jaká tajemství skrývá?

Nehnuté seděl, nehýbal se a čekal, až trochu ustoupí vzrušení. Ale ono neustupovalo. Řekl si, že to všechno je možná jenom sen, že za pár minut zazvoní budík a on se vzbudí do dalšího parného dne severního Miami. Všechno tohle zmizí a on se bude muset vrátit do každodenní lopoty a učinit rozhodnutí o novém výzkumném projektu. Musí to tak být, protože přece není možné, aby sestupoval k starodávnému zapomenutému městu nebo se stal součástí nejsložitějších a nejdůležitějších archeologických vykopávek všech dob.

„Doktore Crane?“

Crane sebou trhnul, když se náhle ozval Richardsonův hlas. „Blížíme se k Zařízení,“ řekl Richardson.

„Už?“

„Ano, pane.“

Crane rychle vyhlédl z průzoru. Ve dvou mílích je oceán tak temný, že ho vnější světla batyskafu jen stěží dokázala prosvítit. A přece jenom paradoxně odněkud zespodu, ne shora, vycházel nepřírozený svit. Naklonil se a podíval dolů a údivem málem přestal dýchat.

Tam venku, desítky metrů pod nimi, viděl do dna zapuštěnou obří železnou klenbu. Asi v polovině její výšky se nacházel oblý otvor s válcovitým tunelem dva metry na výšku, vedoucím dovnitř trochu jako ústí trychtýře, jinak byl povrch naprosto hladký a jednolitý. Neviděl na něm žádné značení ani nápisy. Připomínal vršek gigantické stříbrné koule vyčuhující z písečného příkrovu. Stejný batyskaf jako ten, ve kterém seděl, odpočíval u únikového otvoru na odvrácené

straně. Z vrcholu klenby vyrůstal les komunikačních antén kolem objektu, připomínajícího obrácenou miskou. Z povrchu klenby na něj vzhůru zářily tisíce drobných světýlek jako drobné diamanty, chvějící se v silných oceánských proudech.

A skrytá pod touto ochrannou klenbou se skrývala Hlubinná bouře, špičkové město plné technických zázraků. A tam někde pod Hlubinnou bouří spočívala záhada, a s ní možná i starodávná Atlantida.

Crane hleděl ven naprosto zhypnotizované, až si uvědomil, že se šklebí jako idiot. Podíval se na Richardsona. Poddůstojník se na něj podíval a také se šklebil.

„Vítejte na Hlubinné bouři,“ řekl.

4

Kevin Lindengood všechno připravil s až fanatickou pečlivostí. Věděl, že tahle hra se může šeredně zvrtnout a může být pěkně nebezpečná. Ale v té hře jde o přípravu a kontrolu. Připravený je a situaci ovládá dokonale. Proto neměl žádné obavy.

Opřel se o kapotu svého otlučeného taurusu a sledoval dopravu plynoucí po Biscayne Boulevard. Tahle benzínka patřila mezi nejfrekventovanější v Miami. Člověk si nemohl přát místo víc na veřejnosti. A veřejné místo znamenalo bezpečí.

Přecházel kolem kompresoru, v ruce držel hadici a předstíral, že kontroluje tlak v pneumatikách. Byl horký den, muselo být dost přes třicet stupňů, ale Lindengoodovi vedro vyhovovalo. Na plošině Storm King si užil sněhu a ledu až přespříliš. Hicks a ten jeho prokatej iPod, Wherry a ta jeho nafoukanost..., tak k tomuhle životu se rozhodně vrátit nehodlal. A jestli to dneska dobře zahraje, ani nebude muset.

Jak vstával od zadní pneumatiky, ke stanici zajel černý sedan a zaparkoval na parkovišti pro zákazníky nějaké čtyři metry od něj. Ucítil vzrušení, které bylo napůl očekávání, napůl strach, když jeho kontakt vystupoval z auta od volantu. Měl na sobě oblečení, které od něj pro setkání velmi důrazně vyžadoval – tílko a plážové trenýrky. V tom se zbraň jakéhokoli druhu prostě neschová.

Krátce pohlédl na hodinky. Sedm hodin. Ten chlap dorazil přesně načas. Příprava a kontrola.

Muž vykročil směrem k němu. Během předchozích setkání říkal, že se jmenuje Wallace, ale příjmení nikdy neprozradil. Lindengood si byl celkem jistý, že ani Wallace se ve skutečnosti nejmenuje. Byl hubený a měl spíše atletickou postavu. Na nose měl masivní kostěné obroučky, při chůzi trochu kulhal, jako kdyby měl jednu nohu o něco kratší. Lindengood ho ještě nikdy v tílku neviděl a musel se podívit,

jak má bledou kůži. Tenhle chlapík bezpochyby trávil většinu času před obrazovkou počítače.

„Takže vám moje zpráva došla,“ řekl Lindengood, když k němu muž dorazil.

„O co jde?“

„Myslím, že nám bude líp v mém autě,“ odpověděl Lindengood. Muž se chvilku nehýbal, potom pokrčil rameny a vklouzl na sedadlo spolujezdce.

Lindengood obešel předek auta a posadil se za volant, ale dveře nechal dokořán. Hadici kompresoru stále držel v ruce a pohrával si s ní. Ten muž se o nic nepokusí, určitě ne tady, na fyzický útok moc nevypadal, ale kdyby se přece jenom o něco pokusil, použije hadici jako obušek. Znovu si připomněl, že to nebude zapotřebí – vyřídí svůj obchod a zmizí. Wallace nevěděl, kde bydlí, a Lindengood mu to zcela jistě nehodlal povědět.

„Dostal jste zaplacen, velmi dobře zaplacen,“ řekl Wallace velmi tichým hlasem. „Svou práci už jste odvedl.“

„To já vím,“ odpověděl Lindengood a dával si pozor, aby mluvil pevně a sebevědomě.

„Já jen že teď, když jsem se dozvěděl víc o té vaší, hmm, operaci, začínám si myslet, že mi nebylo zaplacen dost.“

„Nevíte nic o žádné operaci.“

„Já vím, že to není zrovna košer. Podívejte, já přece vyhledal vás, vzpomínáte?“

Wallace neodpovídal. Prostě na něj hleděl bez výrazu v obličeji, vypadal klidně. Venku zakašlal kompresor, jak se snažil zachovat tlak.

„Víte, odcházel jsem ze Storm King jako jeden z posledních členů původní posádky,“ pokračoval Lindengood. „Stalo se to týden po našem prvním vyrovnání a já vám zaslal poslední údaje. Všichni ti vládní týpci a vědci začali celé to místo zaplavovat. A já se zamyslel.“

Muselo se dít něco *opravdu* velkého. Tak velkého, že bych si to ani nedokázal představit. Už jen to, že vás zajímalo to, co jsem prodával, znamená, že máte obrovské zdroje a haldu peněz.“

„O co vám jde?“ zeptal se Wallace.

Lindengood si olízl rty. „Jde mi o to, že by jisté úřady jistě chtěly vědět o vašem zájmu o Storm King.“

„To má být vyhrožování?“ zeptal se Wallace. Jeho hlas zněl velmi klidně.

„To slovo nemám rád. Řekněme, že se snažím zavést do celé situace rovnováhu. Můj původní plat očividně není dost vysoký. Koukněte, já sem jako první objevil ty záznamy a odchylku v nich nahlásil. To snad má nějakou cenu? A předal sem vám kupu informací – všechny odečty, triangulační údaje, telemetrii z hlubokomořské sondy. *Kupu*. A já sem jedinej, kdo to moh udělat, já sem navázal kontakt a viděl všechna data. Nikdo jinej o tom neví.“

„Nikdo jinej,“ zopakoval Wallace.

„Nebejt mě, vaši lidi by o projektu neměli ani páru. A předpokládám, že tam teď máte někoho, koho byste tam beze mě nedostali.“

Wallace si sundal brýle a začal je leštit cípem tílka. „A kolik si tak představujete?“

„Takovejch padesát tisíc dolarů.“

„A potom už o vás neuslyšíme. Je to tak?“

Lindengood přikývl. „Nikdy.“

Wallace to chvilku zvažoval a stále leštil skla brýlí. „Bude mi to trvat den nebo dva, než ty peníze seženu. Budeme si muset dát další schůzku.“

„Dva dny jsou v pohodě,“ odpověděl Lindengood, „sejdeme se tedy stejně...“

Rychle jako útočící kobra vystřelila Wallaceova pěst a zasáhla Lindengoodův solar plexus. Omračující bolest mu projela vnitřnostmi. Lindengood otevřel ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nedobrovolně se zaklonil, jak bojoval o každý doušek vzduchu, ruce sepnuté na bránci. Wallaceova pravá ruka popadla Lindengooda za vlasy a velmi bolestivě s ním smýkla zpět do sedadla. Lindengood očima vytřeštěnýma doširoka obrovskou bolestí zahlédl, jak se Wallace zcela přestal zajímat o své brýle a podíval se doleva, potom doprava, jestli ho někdo nesleduje. Natáhnul se, aby zabouchnul dveře u řidiče, a Lindengooda nepřestával držet za vlasy, pak se v klidu posadil a Lindengood zahlédl v jeho levé ruce hadici.

„Právě ses, můj drahý příteli, stal rizikem,“ řekl Wallace.

Lindengood konečně zjistil, že může mluvit. Ale jak se natáhl, aby vykřiknul, vrazil mu Wallace hadici do krku.

Lindengood prudce nadskočil a dávil se. Ačkoli ho cizí ruka držela za vlasy, vystřelil ze sedadla, bylo mu jedno, že přijde o vlasy i s kořínky. Wallace ale popadl více vlasů a stáhl ho za ně nazpět, velmi surově prostrčil hadici jeho průdušnicí.

Lindengoodova ústa se naplnila krví, vydal bublavý výkřik. Ale Wallace přehmátl na madlo kompresoru. Stlačený vzduch vyrazil z trysky s děsivou silou a bolest, jakou si Lindengood předtím ani zdaleka nedokázal představit, mu explodovala v hrudi.

5

Hlas, jenž vycházel z reproduktoru mluvítka, byl posazený vysoko, jako by osoba na druhém konci kabelu dýchala helium. „Ještě pět minut, než vás pustíme do komory C, doktore Crane.“

„Díky Bohu.“ Peter Crane sjel nohama z ocelové lavice, na níž skrčený dřímál, a podíval se na hodinky. Čtyři ráno. Jestli se Zařízení aspoň trochu podobalo ponorce, pak den a noc ztrácely svůj smysl.

Uplynulo šest hodin od chvíle, kdy opustil batyskaf a vstoupil do spleti vzduchových uzávěrů tlakového komplexu. Od té chvíle stále jen chytal lelky a čekal, až projde zvláštním aklimatizačním procesem Zařízení. V jeho lékařské duši to vzbuzovalo oprávněnou zvědavost – neměl tušení, jakou techniku nebo technologii použili. Asher mu řekl jen to, že to usnadňuje práci ve velkých hloubkách. Možná mění složení atmosféry – snížili podíl dusíku a přidali nějaký exotický plyn. Ať už to je cokoli, je to velmi důležitý objev – bezpochyby jedna z věcí, kvůli které o celé záležitosti ani muk...

Každé dvě hodiny ho ten samý pisklavý hlas poslal do další komory. Pokaždé úplně stejné – velká krychle podobná sauně s železnými lůžky nad sebou. Lišily se jenom barvou. První předáková komora měla barvu vojenské šedi, druhá byla světle modrá, třetí – celkem překvapivě – červená. Crane rychle přečetl stručný fascikl o Atlantidě, který našel v první komoře, a zbylý čas strávil podřimováním a listováním tlustou básnickou sbírkou, již si vzal s sebou. Hodně přemýšlel. Dlouze jen tak zíral nahoru na ocelový strop a kilometry vody tlačící na něj shora a přemýšlel.

Snažil se představit si tu pohromu, která by potopila celé město Atlantidu do takové hloubky, ztracenou, onehdy vzkvétající civilizaci.

Nemuseli to být Řekové, Féničané, Mínojcí nebo ostatní obvyklí

podezřelí, které historici většinou favorizují. Ve spisku zcela jasně psali, že o civilizaci Atlant'anů ve skutečnosti nikdo nic neví. Cranea jen překvapilo, že se město nachází tak daleko na severu, ale spisek mu vysvětlil, že ani původní prameny jeho umístění přesně neuvádějí. Samotný Platón nevěděl skoro nic o jeho obyvatelích a vývoji. Crane si říkal, že to je možná ten důvod, proč město zůstalo skryté tak dlouho.

Jak hodiny mýjely, napětí v jeho nitru neustupovalo. Bylo to jako v pohádce. Nejen proto, že se to stalo tak rychle, nejen proto, že byl celý projekt tak neskutečně převratný, ale protože chtěli právě *jeho*. Asherovi to neřekl, ale ve skutečnosti si nebyl jistý, proč tolik stáli právě o jeho služby. Koneckonců k jeho specializaci nepatřila hematologie a toxikologie. *Ale řekněme jen, že máš výjimečnou kvalifikaci – jako doktor i bývalý důstojník – takže si s tím jistě poradíš*, řekl Asher. Pravda, znal moc dobře nemoci a potíže lidí žijících pod mořskou hladinou, ale spousta jiných doktorů mohla říct to samé. Protáhl se a pokrčil rameny. Velmi brzy se ten důvod dozví. A vlastně na tom až zas tolik nezáleží; měl to štěstí a dostal se sem. Říkal si, jaké asi zvláštní a překrásné artefakty vykopali, jakých tajemství dávné civilizace se již mohlo mořské dno vzdát.

Ozvalo se hlasité zarachocení a poklop v protější zdi se otevřel. „Projděte prosím vzduchovým uzávěrem do průchodu za ním,“ řekl hlas.

Crane poslechl a přešel do matně osvětleného válcovitého průchodu, dlouhého asi čtyři metry a uzavřeného na opačném konci dalším poklopem. Zůstal stát a čekal. Vzduchový uzávěr za jeho zády se s hlasitým bouchnutím zavřel. Ozvalo se tak prudké syčení unikajícího vzduchu, až ho zabolely uši. Poklop na opačné straně se konečně otevřel a dovnitř proniklo žluté světlo. Za průlezem stála něčí postava, ozářená zezadu světlem, pravici měla nataženou, aby ho uvítala. Jak se Crane prosoukal průlezem do navazující místnosti, rozeznal usmívající se tvář Howarda Ashera.

„Doktore Crane!“ přivítal ho Asher a vřele mu potřásl rukou, „vítej v Zařízení.“

„Díky,“ odpověděl Crane, „i když mám pocit, že už jsem tu něja-

kou dobu pobyl.“

Asher se pousmál. „Stále jsme si říkali, že by bylo dobré umístit do komor DVD přehrávače, aby aklimatizace lépe ubíhala, ale teď už je všečen personál zde a už to nemá smysl. Žádné další příchodí jsme totiž nečekali. Co říkáš na to čtení, které jsem ti tam nechal?“

„Neuvěřitelné. Opravdu jste objevili...“

Ale Asher ho gestem ruky, mrknutím a spikleneckým úsměvem přerušil. „Realita je úžasnější, než si dokážeš představit. Ale všechno popořadě. Zavedu tě do kajuty. Byl to dlouhý výlet a jsem si jistý, že rád něco zakousneš.“

Asher mu vzal jednu z jeho tašek.

„Rád bych se dozvěděl víc o aklimatizační proceduře.“

„No jistě, bezpochyby. Pojd' tudy. Už jsem se ptal, jestli ti můžu tykat?“ A ukázal mu s úsměvem cestu.

Crane se zvědavě rozhlédl. Ocitli se ve čtvercovém vestibulu s nízkým stropem a okny s kouřovým sklem. Za jedním z těchto oken seděli dva technici u pultu plného kontrol a ovladačů. Jeden z nich mu zasalutoval.

Na druhém konci vestibulu vedla bílá chodba k vrchním patřům Zařízení. Asher k ní vyrazil a přehodil si tašku přes rameno, Crane ho hned následoval. Chodba byla sice úzká, ale zdaleka ne tak, jak očekával.

Také světlo mělo celkem překvapivě spíše teplý nádech a čírost, kterou nepříjemně osvětlené ponorky postrádaly. I samotný vzduch ho překvapil, byl teplejší a vlhkosti v něm bylo tak akorát. Vznášela se v něm slabá, téměř nerozeznatelná vůně mědi a kovu. Říkal si, jestli to souvisí s tím, jak se v Zařízení připravuje atmosféra.

Jak šli dál, minuli řadu zavřených dveří stejné barvy, jakou měly stěny chodby. Na některých visely cedulky se jmény lidí, na jiných jen zkratky a zkrácené názvy jako ELEC PROC nebo SUBSTAT II. Mladý muž v kombinéze technika jedny z nich otevřel, když procházeli kolem, kývl na Ashera a zvědavě se podíval na Cranea, pak zamířil k vestibulu. Crane krátce nahlédl zavírajícími se dveřmi do místnosti plné počítačových serverů a síťového hardwaru, všiml si, že tam nemají zdi ani dveře bílou barvu, naopak je vyrobili z nějaké-

ho zvláštního materiálu, jenž zřejmě absorboval barvu okolního prostředí, v tomto případě světla v chodbě. Zhlédl vlastní rozmazaný odraz s podivným platinovým nádechem.

„Co je to za materiál?“ zeptal se.

„Nová slitina. Lehká, stálá a překvapivě silná.“

Došli na křižovatku a Asher se vydal doleva. Na pohled vypadal vedoucí vědecký pracovník Národní oceánské služby na pozdního šedesátníka, ale očividně mu muselo být aspoň o deset let méně. To, co Crane pokládal za vrásky, byly jen následky života stráveného u moře. Asher vykračoval lehce a nesl Craneovu těžkou tašku, jako by nevážila skoro nic. Třebaže vypadal zdravě, levou ruku si pevně tiskl u boku. „Vrchní úrovně Zařízení jsou labyrintem kanceláří a ubikací, člověk se tu zpočátku může lehce ztratit,“ řekl. „Pokud se ti to někdy stane, říd' se schémata vyvěšenými na větších křižovatkách.“

Crane se už trochu netrpělivě chtěl více dozvědět o tamních lékařských záležitostech, ale rozhodl se, že nechá Ashera, aby určil program. „Pověz mi o Zařízení víc,“ řekl.

„Dvanáct pater na výšku a osmdesát metrů na šířku. Základnu má zapuštěnou do oceánského dna a obepíná ji ochranná ocelová klenba.“

„Při klesání jsem klenbu zhlédl, je to úžasná ukázka inženýrského umu.“

„To tedy rozhodně. Zařízení, v němž se teď nacházíme, je v ní jako semínko v pecce, prostor mezi nimi je plně natlakovaný. Díky klenbě a našemu vlastnímu trupu nás tedy dělí od oceánu dvě vrstvy kovu. A je to nějaký kov, skořepina Zařízení je z HY250, nového druhu letecké oceli s lomovou houževnatostí nad dvacet tisíc liber na stopu a mezí pružnosti kolem tří tisíc KSI.“

„Všiml jsem si, že povrch klenby protíná válec vedoucí dovnitř,“ řekl Crane. „K čemu slouží?“

„Asi myslíš tlakovou špici. Vlastně jsou dvě, každá na jiné straně Zařízení. Když vezmeme v úvahu tlak v těchto hloubkách, byla by ideálním tvarem Zařízení dokonalá koule. Klenba tvoří jen polovinu oné koule, ty dvě trubky jsou otevřené do oceánu a pomáhají vyrovnat tlak. Také ukotvují Zařízení ke klenbě. Správci pohonného sys-

tému na sedmé palubě by ti o tom určitě řekli víc.“

Druhá chodba, kterou procházeli, připomínala tu první spoustou kabelů a trubek vinoucích se těsně pod stropem a zavřenými dveřmi se záhadnými nápisy. „Také jsem si všiml podivného útvaru na vrcholu klenby, mohl mít tak šest metrů v průměru,“ řekl Crane.

„To je nouzový únikový modul. To jen kdyby někdo omylem vytáhl špunt,“ řekl a smál se přitom tím mírně nakažlivým smíchem.

„Je mi líto, ale musím se na to zeptat. Ta klenba kolem není zrovna malá. Nějaké zahraniční vlády se o ni určitě zajímaly, nebo ne?“

„Samozřejmě. Rozjeli jsme promyšlenou dezinformační kampaň o přísně tajné výzkumné ponorce, která se potopila v téhle oblasti. Myslí si, že se snažíme získat ji zpět. To samozřejmě nezabrání, aby kolem nás čas od času projela čínská nebo sovětská ponorka, naše vojenská posádka z toho vždycky šílí.“

Prošli kolem dveří se čtečkou zornice a dvěma mariňáky na hlídce po obou stranách. Asher se o ní nezmínil a Crane se ho neptal.

„Teď jsme na dvanácté palubě,“ pokračoval Asher. „Je to podpůrná část Zařízení. Na palubách jedenáct a deset jsou ubikace včetně tělocvičny. Tvoje kajuta je právě na palubě deset. Máte společnou koupelnu s Rogerem Corbettem, důstojníkem pro duševní zdraví. Většina kajut má společné koupelny, prostor tu má cenu zlata. Už teď máme plnou posádku a ty jsi návštěvník, se kterým se nepočítalo.“

Zastavil se před výtahem a zmáčkl tlačítko. „Paluba devět je zázemí posádky. Ošetřovna, kde budeš pracovat, je její součástí. Na palubě osm jsou kanceláře a výzkumná pracoviště.“

Dveře výtahu se s tlumeným cinknutím a zasyčením otevřely. Asher pokynul Craneovi, aby vešel dovnitř, a následoval ho.

Výtah byl ze stejného materiálu jako stěny chodby. Na ovládacím panelu uviděl šest neoznačených tlačítek, Asher zmáčkl třetí odshora a výtah se dal do pohybu směrem dolů.

„Tak kde jsem to skončil? Ach ano. Sedmá paluba je vědeckým zázemím. Výpočetní centrum a laboratoře všeho druhu.“

Crane zakroutil hlavou. „To je k nevíře.“

Asher se rozzářil, vypadal, jako by Zařízení patřilo jemu a neměl

je půjčené od vlády. „A to jsem vynechal stovku věcí, které ještě objevíš sám. Jsou tu jídelny, kde vaří špičkoví šéfkuchaři. Půl tuctu společenských místností a pohodlné ubytování pro více než čtyři sta osob. Vlastně jsme takové malé město schované dvě míle pod mořskou hladinou mimo dohled zvědavých očí.“

„Na dně moře perla se skrývá,“ citoval Crane. Asher se na něj zvědavě podíval a mírně se usmíval. „To napsal Andrew Marvell, že ano?“

Crane přikývl. „Bermudy.“

„Ještě mi řekni, že čteš rád poezii.“

„Čas od času. Zvykl jsem si na to během všech těch prostojů, které k službě na ponorkách patří. Je to taková má slabůstka.“

Na Asherově větrem ošlehaném obličejí se úsměv ještě rozšířil. „Už teď se mi zamlouváš, Petere.“

Výtah znovu cinknul a dveře před nimi odhalily další chodbu, mnohem širší a rušnější než ostatní. Crane vyhlédl ven a šokovalo ho, jak dobře byly ubikace pro posádku zařízené. Na podlaze ležel decentní koberec a na otapetovaných stěnách zarámované olejomalby. Připomínalo mu to halu luxusního hotelu. Kolem procházeli živě debatující lidé v uniformách a laboratorních pláštích. Všichni měli identifikační visačky připnuté k náprsním kapsám.

„Zařízení je zázrakem techniky,“ pokračoval Asher. „Měli jsme obrovské štěstí, že nám ji půjčili. Tak či onak, toto je desátá paluba. Nějaké otázky, než ti ukážu kajutu?“

„Jen jedna. Předtím jsi řekl, že je tu dvanáct palub, ale popsals jich jenom šest, a i tento výtah má jen šest tlačítek.“ Crane ukázal na ovládací panel. „A co zbytek stanice?“

„Ach tak,“ Asher na chvíli zaváhal. „Spodních šest je tajných.“

„Tajných?“

Asher přikývl.

„Ale proč? O co tam kráčí?“

„Je mi líto. Rád bych ti to řekl, ale nemůžu.“

„Tomu nerozumím. Proč ne?“

Ale Asher neodpověděl. Prostě se na něj znovu jen tajnůstkářsky usmál, napůl spiklenecky, napůl rozpačitě.

6

Pokud ubikace pro posádku připomínaly Craneovi luxusní hotel, pak se devátá paluba svou atmosférou blížila spíše zaoceánskému parníku.

Asher mu dal hodinu na sprchu a vybalení věcí, potom dorazil, aby ho doprovodil na ošetrovnu. „Tak hurá na první vizitu,“ zažertoval. Cestou Craneovi krátce ukázal palubu, kterou měl pod svou kajutou, oficiálně známou jako Zázemí posádky.

Ale název „Zázemí posádky“ devátou palubu ani zdaleka nevystihoval. Asher ho provedl kolem divadelního sálu se sty sedadly a plně vybavenou multimediální knihovnou do rozlehlého a frekventovaného náměstíčka. Vzdálené hudební tóny se ozývaly z něčeho, co připomínalo malou kavárnu. Na vzdálenější straně náměstíčka uviděl Crane pizzerii a za ní malou oázku se spoustou zeleně a lavičkami. Všechno bylo jakoby zmenšené, aby se to vešlo do omezených prostor Zařízení, ovšem tak šikovně, že necítil ani náznak klaustrofobie.

„Devátá paluba je svým pojetím zcela jedinečná,“ řekl Asher. „Je postavená kolem dvou velkých, na sebe kolmých chodeb. Někteří přezdívali té křižovatce Times Square.“

„To je pozoruhodné.“

„Multimediální centrum a prádelna jsou tímhle směrem. Támhle je PX.“ Asher ukázal výlohu krámku, jenž připomínal spíše luxusní velkoobchod než samoobsluhu.

Crane se se zájmem rozhlížel po pracovnících všude kolem něj, povídali si, u malých stolků usrkávali kávu, četli knihy, psali něco na laptopech. Někteří z nich na sobě měli vojenské uniformy, ale větší na civilní šaty a laboratorní pláště. Zakroutil hlavou, připadalo mu neuvěřitelné, že se nad jejich hlavami nacházejí dvě míle oceánu.

„Nechápu, jak by mohla armáda postavit něco takového,“ řekl.

Asher se zašklebil. „Dost pochybuju, že si původní stavitelé něco takového představovali, ale musíš si uvědomit, že projekt potrvá měsíce. Odejít odsud nepřípadá v úvahu kromě těch nejextrémnějších okolností. Na rozdíl od tebe tu většina zaměstnanců nemá zkušenosti s životem na ponorkách. Naši vědci nejsou zvyklí žít v oceánových krabicích bez dveří a oken. Děláme, co můžeme, abychom jejich život učinili co nejsnesitelnějším.“

Crane vdechl do nosu vůni čerstvě namleté kávy linoucí se z kavárny a řekl si, že život na tomto místě zřejmě bude velmi snesitelný.

Na druhé straně malinkatého parku uviděl opravdu velkou plochou obrazovku, mohla mít tak dva na dva metry, a řadu lavic před ní. Při bližším pohledu si uvědomil, že se skládá z mnoha menších displejů sestavených do mřížky, aby jednotně vytvářely jediný obraz. Tím obrazem byl temný černozelený oceán. Kolem plavaly podivné ryby vypadající, jako by pocházely z jiného světa – podivně článkované úhoři, obří medúzy, balonovité ryby se světýlkem na konci tykadel na hlavách. Crane některé druhy rozpoznával – zubatice rohatá, d'as mořský, zubatka.

„To je pohled ven?“ zeptal se.

„Ano, za klenbou je nainstalovaná kamera,“ Asher pokynul rukou na náměstíčko. „Volený čas tu tráví spousta zaměstnanců, odpočívají v knihovně nebo sledují filmy v multimediálním centru. Velmi populární je také sportovní centrum na desáté palubě – připomeň mi, abych ti ho později ukázal. Taky tě budeme muset čipnout.“

„Čipnout?“

„Zavést ti RFID čip.“

„Rádiový frekvenční identifikační čip? Je to nutné?“

„V tomto zařízení se bezpečnost bere velmi vážně, takže se obávám, že ano.“

„Bude to bolet?“ zeptal se napůl žertem Crane.

Asher se zasmál. „Čip má velikost zrnka rýže, zavádí se pod kůži.

A teď vzhůru na ošetřovnu. Michele a Roger už na nás čekají. Je to tudy až na konci chodby.“ Asher namířil ukazováček na konec jedné ze širokých chodeb. Tam za PX, kavárnou a pultuctem dalších průchodů Crane uviděl dveře z mléčného skla označené dvěma čer-

venými kříži.

A znovu si všiml, jak křečovitě drží Asher levou ruku u boku. „Máš něco s rukou?“ zeptal se, když kráčeli chodbou.

„Vaskulární selhání horní končetiny,“ odpověděl Asher.

Crane se zamračil. „S citelnou bolestí?“

„Ne, ne. Jen musím být opatrný.“

„To bych tedy řekl. Kdy se to objevilo poprvé?“

„Už to bude asi o něco víc než rok. Doktorka Bishopová mi na to předepsala coumadin a pravidelně cvičím. Ve sportovním centru máme několik skvělých squashových kurtů.“ Asher vyrazil kupředu, očividně už se těšil na změnu tématu. Crane si říkal, že kdyby nebyl Asher vedoucím výzkumu, pravděpodobně by mu podobné postižení zabránilo v sestupu pod hladinu.

Ošetrovna byla navržena stejně jako většina prostor, které již Crane navštívil – úzkostlivě ji naplánovali, aby co nejmenší prostor pojmul maximum předmětů, aniž by vypadal přeplněně a stísněně. Osvětlení bylo na rozdíl od většiny běžných nemocničních zařízení nepřímé a rozptýlené. Odevšad a zároveň odnikud zněla klasická dechová orchestrální melodie. Asher ho provedl čekárnou, kývl na recepční za stolem.

„Jako všechno ostatní v Zařízení, je i ošetrovna špičkově vybavena,“ řekl a vedl Cranea chodbou s kobercem kolem místnosti se záznamy. „Mimo lékaře máme čtyři sestry, tři internisty, diagnostika, odborníka na výživu a dva laboratorní specialisty. Plně zásobenou pohotovost. Vybavení na každý test, který tě může napadnout, od rentgenu po CT. K tomu všemu kompletní patologie na sedmé palubě.“

„Kolik lůžek?“

„Čtyřicet osm s kapacitou pro dvojnásobek, pokud by to bylo nutné. Ale doufáme, že k tomu nedojde – nic by se nestihlo.“ Asher se zastavil přede dveřmi označenými cedulkou KONFERENČNÍ MÍSTNOST B.

„Tak jsme tady.“

Na jedné stěně visel velký displej pro videokonference, na ostatních nevýrazné malby krajinek a moře. Většinu prostoru zabíral

rozměrný oválný stůl. Na opačném konci seděli muž a žena v důstojnických uniformách pod laboratorními plášti.

Když Crane vstoupil, muž vyskočil ze židle. „Roger Corbett,“ řekl a natáhl se, aby potrásl Craneovi pravicí. Měl nižší vzrůst, ustupující šedivé vlasy a světle modré oči. Měl krátkou, úhledně střiženou bradku, jakou nosívali spíše pracovníci na oddělení psychiatrie.

„Vy budete důstojník pro duševní zdraví,“ řekl Crane a potrásl nabízenou pravicí. „Budeme sousedé.“

„Tak mi to bylo řečeno.“ Corbettův hlas byl na muže jeho velikosti hluboký, mluvil pomalu a rozvážně, jako by zvažoval každé slovo. Na nose měl oválné brýle v tenkých stříbrných obroučkách.

„Je mi líto, že jsem vám takhle vtrhnul do již zabydleného systému.“

„Když nebudete chrápat.“

„To slíbit nemůžu, dveře si radši zavírejte.“

Corbett se zasmál.

„A toto je Michele Bishopová.“ Asher se podíval na ženu sedící za stolem. „Doktorka Bishopová, doktor Peter Crane.“ Žena přikývla. „Ráda vás poznávám.“

„Nápodobně,“ odpověděl Crane. Byla to mladá štíhlá žena s pronikavým pohledem a tmavými blond vlasy, na rozdíl od Corbetta byla vysoká. Atraktivní tedy také, ale nijak zvlášť. Crane předpokládal, že to je vrchní lékařka Zařízení. Trochu ho překvapilo, že ani nevstala a nenabídla mu ruku.

„Doktore Crane, prosím, posaďte se,“ řekl Corbett.

„Můžeme si tykat.“

Asher se na oba podíval pohledem hrdého rodiče. „Petere, ponechám tě v jejich péči. Povědí ti, oč tu běží. Michele, Rogere, ještě dorazím.“ Potom lehce kývl, mrknul, vyšel do chodby a zavřel za sebou dveře.

„Dáš si něco k pití, Petere?“ zeptal se ho Corbett. „Ne, díky.“

„Něco na zub?“

„Ne, díky. Čím dříve se dostaneme k tomu zdravotnímu případu, tím lépe.“

Corbett a Bishopová se na sebe podívali.

„Ve skutečnosti nejde, pane doktore, o ‚případ‘,“ řekla Bishopová. „Jde o ‚případy‘.“

„Opravdu? No, vlastně mě to ani moc nepřekvapuje. Jestli se jedná o nějakou obdobu kesonové nemoci, může se projevat různě.“

Kesonová nemoc se poprvé objevila v polovině devatenáctého století u mužů pracujících v prostředí se stlačeným vzduchem, v takzvaných kesonech. Jeden takový byl použit v New Yorku v East River při stavbě pilíře brooklynského mostu. Když kopáči vystoupili z kesonu, jenž byl pod tlakem, na čerstvý vzduch příliš rychle, utvořily se jim v krevním oběhu bublinky dusíku. To způsobilo kromě jiných symptomů i intenzivní bolest v končetinách. Postižení se v agónii většinou přehnuli, tento jev dostal morbidní název Řecký uzel. Při té hloubce, ve které se nacházeli, nepochyboval Crane o tom, že s tím nějak souvisela právě kesonová nemoc.

„Předpokládám, že tu máte přetlakovou komoru nebo jiný druh rekompresního přístroje, který jste použili na pacienty,“ řekl, „až tu skončíme, rád bych si s těmi pacienty promluvil, pokud vám to nebude vadit.“

„Vlastně, pane doktore,“ pravila Bishopová úsečně, „můžeme postupovat trochu rychleji, když mi nastíníte symptomatiku a nebudete tvořit předpoklady.“

To Cranea poněkud překvapilo. Podíval se na ni a nebyl si jistý, proč odpověděla tak kysele. „Promiňte, pokud jsem moc dychtivý nebo troufalý. Urazil jsem dlouhou cestu a jsem velmi zvědavý. Prosím, pokračujte.“

„Před dvěma týdny jsme si poprvé uvědomili, že něco není zcela v pořádku. Zpočátku to vypadalo jako psychologické obtíže, nefyziologické. Roger zaznamenal navýšení počtu pacientů.“

Crane se podíval na Corbetta. „Jaké byly symptomy?“

„Někteří si stěžovali na poruchy spánku,“ odpověděl Corbett, „jiní na malátnost. Objevilo se i pár případů s problémy se stravou. Nejčastěji popisovaná obtíž byla neschopnost soustředit se na vykonávaný úkon.“

„Potom přišly i fyziologické symptomy,“ řekla Bishopová. „Zácpa. Nevolnost. Neuróza.“

„Nejede se tu dole na dvě směny?“ zeptal se Crane. „Jestli ano, pak se ani nedivím, že jsou unavení.“

„Jiní si stěžovali na svalové tiky a křeče.“

„Jenom tiky?“ chtěl se ujistit Crane. „Bez doprovodných bolestí?“

Bishopová se zatvářila, jako by v duchu říkala: *Kdyby byly doprovodné bolesti, tak bych to přece řekla.*

„Tihle lidé nemají příznaky kesonové nemoci,“ řekl Crane, „aspoň ne takové, jakou bych znal. Nevidím nic vážného. Obtíže se soustředěním, zácpy, nevolnosti... to je všechno příliš vágní. To mohou být jednoduše následky pracovní zátěže a nezvyklého úkolu.“

„Však jsem ještě neskončila,“ řekla Bishopová. „Během minulého týdne se to zhoršilo. Tři případy srdeční arytmie u lidí s čistým srdečním záznamem. Žena s oboustranným oslabením rukou a obličeje. Dva další prošli něčím, co vypadalo jako přechodný mozkový ischemický záchvat.“

„PMIZ?“ zeptal se Crane. „V jakém rozsahu?“

„Částečná paralýza, nezřetelná řeč po dobu delší než dvě hodiny.“

„Jak jsou staří?“

„Prvnímu táhne na třicet, druhý je mladý třicátník.“

„Opravdu?“ Crane se zamračil. „To je zatraceně málo na záchvat. A objevily se dva. Udělali jste neurologické vyšetření?“

„Doktore Crane, prosím vás. Jistěže ano. Nekontrastní kraniální CT; na EKG jsme hledali kardioembolické iniciátory. A samozřejmě všechny ostatní. Není tu EEG, používá se skoro výhradně pro zjišťování abnormalit mozkové činnosti a komatózního stavu, tady ho zapotřebí nebylo. Kromě důkazů o záchvatu je všechno naprosto v pořádku.“

A znovu v jejím hlase zaslechl tu kyselost. *Hlídá si teritorium, pomyslel si Crane. Tohle je její píseček a nechce mé na něj pustit.*

„Ale i tak je to první důkaz dysbarismu, který jsem tu dnes slyšel,“ poznamenal.

„Dysbarismu?“ zeptal se Corbett a jeho oči zamrkaly za oblými obroučkami.

„Nemoc z dekomprese. Kesonová nemoc.“

Bishopová si povzdychla. „Kesonová nemoc je zřejmě jediná věc,

kteřou můžeme s klidným srdcem vyloučit.“

„Jak to? Předpokládal jsem...“ Crane ponenáhlu oněměl. Uvědomil si, že mu Asher nikdy přímo neřekl, o jaký problém se jedná. S přihlédnutím k hloubce Hlubinné bouře předpokládal, že jde o kesonovou nemoc.

„Promiňte,“ pokračoval pomaleji. „Nějak tedy nechápu, proč jste si mě vlastně vyžádali.“

„Howard Asher si vás vyžádal,“ doplnila Bishopová a poprvé za celou dobu se zasmála. V konferenční místnosti zavládlo na chvíli ticho.

„Podařilo se vám objevit něco, co mají pacienti společné?“ zeptal se Crane. „Pracuji na stejné úrovni nebo oblasti Zařízení?“

Bishopová zakroutila hlavou. „Máme pacienty ze všech palub a všech oddělení.“

„Takže neexistuje společný prostorový vektor. Připadá mi to jako shoda okolností. Kolik vlastně za vámi přišlo celkem pacientů?“

„S Rogerem jsme to počítali, než jste přišel.“ Bishopová vyndala z kapsy svého laboratorního pláště list papíru a podívala se na něj. „Zařízení je v provozu skoro pět měsíců. Průměrně za námi s psychickými nebo zdravotními obtížemi přišlo kolem patnácti za týden maximálně s nachlazením. Ale od té doby, co tohle začalo, jich je sto tři.“

Cranea to ohromilo. „Sto tři? Proboha, to je...“

„Čtvrtina populace, doktore Crane. A opravdu příliš vysoké číslo, než aby se jednalo o shodu okolností.“

A takřka vítězoslavně si zastrčila list papíru nazpět do kapsy.

7

Crane stál v tichu své kajuty na 10. palubě a intenzivně si mnul bradu. Místnost byla malá s jemným osvětlením, podobně jako celé Zařízení. Měl tam úzkou postel, převlékácí výklenek a stůl s počítačovým terminálem napojeným k pátevní síti Zařízení. Vedle stolu byla do stěny zapuštěna komunikační jednotka, kterou mohl Crane zavolat ošetrovnu, rezervovat si bowlingovou dráhu nebo objednat pizzu z Times Square. Světlemodré stěny bez širokoúhlé televize postrádaly obrazy a jakoukoli dekoraci.

Měl tam také dvoje dveře z platinově zabarveného kovu, které se daly najít všude kolem, tyhle ovšem byly vybroušené do podoby světlého dřeva. Jedny vedly do chodby, druhé do koupelny sdílené s Rogerem Corbettem. Důstojník pro duševní zdraví ho pozval na oběd do Špičky – prozaicky pojmenované jídelny na palubě 11. Crane se s ním domluvil, ať tam na něj počká, potřeboval pár minut sám pro sebe.

Na stole ležely zapečetěné desky s jeho jménem a čárovým kódem na přebalu. Crane desky zvedl, nehtem roztrhl pečeť a obsah vysypal na stůl. Vypadla z nich menší jmenovka s magnetickým proužkem a klipsem, další výtisk Pravidel chování pro Tajné námořní operace, dvě strany bibliografie knih o Atlantidě, všechny dostupné v knihovně nebo na jeho terminálu, a obálka obsahující seznam hesel do obecné i zdravotní počítačové sítě.

Přicvaknul jmenovku na kapsu, potom se posadil za stůl a chvíli zíral na zčernalou obrazovku. Potom s povzdechem nastartoval terminál a přihlásil se na své dočasně přidělené heslo, zarazil se, jen aby se podrbl na záloktí, kam mu před několika minutami zavedli podkožní čip. Spustil textový editor a začal psát.

Nespecifikovaná symptomatika

fyziologická – neurologická?? – deficity a psychologické aspekty –

odloučenost / odtažítost

Prověřit klinické projevy

Vyhledat modelový případ?

V ovzduší/ v prostředí?

Otrava: systémová nebo obecná? Před-

cházející obtíž/e?

Odstrčil se od stolu a podíval se na obrazovku; Ashera se na těžební věži Storm King ptal na kesonovou nemoc a dusíkovou narkózu. Odpověděl mu, že to na první pohled vypadá spíše na to první. Crane si teprve teď uvědomil, jak vyhýbavá to je odpověď. Dr. Asher mu i přes vlídnost a otevřenost vlastně skoro nic neřekl.

Štvalo ho to, možná i trochu znepokojovalo. Ono na tom vlastně ani tolik nezáleží. Crane totiž konečně pochopil, proč si Asher výslovně vyžádal právě jeho...

„Takže už to začíná dávat smysl?“ zeptal se hlas napravo někde za jeho zády. Crane málem překvapením spadl ze židle. S rychle tlukoucím srdcem se otočil a čekal ho překvapivý výjev. Stál tam po-starší muž ve špinavém pracovním plášti. Měl pronikavé modré oči a z čela dozadu vyčesaný chomáč šedivých vlasů jako Einstein. Byl vyzáblý a velmi malého vzrůstu, tak metr a půl. Crane si na chvíli myslel, že tam asi něco opravoval. Dveře do kajuty byly zavřené, nikdo na ně neťukal, ani neslyšel nikoho vcházet. Jako kdyby se zhmotnil z čistého vzduchu.

„Promiňte?“

Muž se podíval na obrazovku přes Craneovo rameno. „Bože, bože, tak málo slov a tolik otazníků.“

Crane jediným stiskem klávesy vypnul obrazovku. „Mám takový pocit, že jsme nebyli představeni,“ pravil suše.

Muž se zachichotal – jako by zacvrlikal malý ptáček.

„Já vím. Přišel jsem se s vámi seznámit. Doneslo se mi, že je na palubě jistý doktor Crane, to mě zaujalo.“ Natáhl pravici. „Mé jméno je Flyte. Doktor Flyte.“

„Rád vás poznávám.“

Následovalo trapné ticho a Crane se snažil zformulovat neutrální, slušný dotaz. „A čím se zabýváte, pane doktore?“

„Autonomními mechanickými systémy.“

„Co to je zač?“

„Mluvíte jako správný nováček. Zařízení je město průkopníků. Jestli máte tak rád westerny jako já, pak víte, že v průkopnických městečkách Divokého západu se nepokládají dvě otázky: Odkud pocházíš? A: Proč jsi tu?“ Flyte se odmlčel. „Postačí, když řeknu, že jsem nepostradatelný, bohužel. Má práce podléhá *nejvyššímu* utajení.“

„To je moc fajn,“ řekl Crane neuspokojeně, jelikož nedostal odpověď na svou otázku.

„Opravdu vám to tak připadá? Mně ne. Není to moc příjemný úkol, doktore Crane, aspoň ne tady pod *vúμε εος óαίρω*.“

Crane zamrkal. „Co prosím?“

„Já se z toho zblázním, *další*“ Flyte obrátil oči v sloup. „To již nikdo nehovoří jazykem mateřským? Byly časy, kdy starověká řečtina plynula ze všech civilizovaných úst.“ Hrozil Craneovi ukazováčkem. „*Océán, z něhož my všichni pocházíme*. Homér je totiž mým krajanem. Raději si něco od něj přečtete.“

Crane odolal pokušení podívat se na hodinky. Roger Corbett už na něj jistě čeká ve Špičce. „Hezky se mi s vámi povídalo...“

„Mně s vámi též,“ skočil mu Flyte do řeči. „Velmi obdivuji vykonavatele ušlechtilých oborů.“

Crane to začínalo poněkud zneklidňovat. Říkal si, jak mohl někdo takový jako Flyte proklouznout přes výběrový proces, jenž čekal každého příchozího do Zařízení. Nejlepší bude, když se v tomto případě vyhne jakýmkoli pobídkám k přátelství.

„Pane doktore, nepochybuji o tom, že máte před sebou přinejmenším tak rušný den, jako mám...“

„Vůbec ne! Já mám času moře... v tuto chvíli. Teprve až budou pokračovat ve vrtání, možná budou potřebovat mě a mé umění.“ Zvedl ruce před sebe a prsty naznačil hru na klavír, jako by byl koncertní pianista.

Jeho pohled chvilku putoval po místnosti, ale nakonec se opět zastavil na otevřené tašce. „Copak to tady máme?“ zeptal se, sklonil se a zvedl několik knih, které z ní vyčuhovaly. Podíval se na jednu, byla to *Antologie básní dvacátého století*.

„Co to má být?“ zeptal se podrážděně.

„Co byste řekl?“ řekl Crane popuzeně. „Je to básnická antologie.“

„Na moderní poezii nemám čas ani já a ani vy byste ho neměl mít. Jak už jsem řekl: přečtěte si Homéra.“ Hodil knihu zpět do tašky a podíval se na druhou publikaci, *Historie a záhady Pí*.

„Aha! A tohle?“

„Je to kniha o iracionálních číslech.“

Zasmál se a přikývl. „Vskutku! A jak je to příhodné, že ano?“

„Příhodné pro co?“

Překvapeně se na něj podíval. „Iracionální čísla! Cožpak to nevidíte?“

„Ne. Nevidím.“

„Vždyť je to tak zřejmé. Spousta z nás je tady iracionálních, že ano? No a pokud ne, tak brzy budeme.“ Natáhnul kostnatý ukazováček a poklepal na Craneův hrudník. „Proto jste tady. Protože je to úplně *na padrt'*.“

„Co je rozbité?“

„Všechno je na padrt',“ zopakoval Flyte naléhavým šepotem. „Nebo přinejmenším brzy bude.“

Crane se zamračil. „Pane doktore, pokud by vám nevadilo...“

Flyte zvedl jednu ruku. Ta naléhavost, již pociťoval, se vytratila. „Ještě vám to asi nedošlo, ale máme něco společného.“ Teatrálně se odmlčel.

Crane naprázdno polkl. Rozhodně se ho nehodlal zeptat, co to je, ale vypadalo to tak, že Flyte povzbuzovat nepotřebuje.

Naklonil se dopředu, jako by s ním chtěl sdílet nějakou důvěrnost. „Naše jména. Crane. Flyte. Rozumíte?“

Crane si povzdechl. „Neurazte se, ale budu vás muset požádat, abyste odešel. Mám s někým domluvenou schůzku a již teď jdu pozdě.“

Vetchý stařík naklonil hlavu na stranu a popadl Cranea za ruku.

„S radostí jsem se s vámi seznámil, pane doktore. Jak už jsem řekl, máme něco společného, vy a já. My musíme zůstat v úzkém kontaktu.“

Pokynul na rozloučenou a vyšel ven, dveře ponechal otevřené. Crane k nim jen o pár vteřin poté přistoupil, aby je zavřel, a zvědavě se podíval do chodby. Byla prázdná, po podivném staříkovi nebylo ani stopy. Jako by tam nikdy nebyl.

8

Howard Asher seděl za svým stolem ve stísněné pracovně na 8. palubě a hypnotizované hleděl na obrazovku počítače. Sprška světla linoucího se z displeje zbarvila jeho stříbrné šedivé vlasy zvláštní nadpozemskou modří.

Za ním stála ocelová knihovna přeplněná technickými manuály, učebnicemi oceánografie a podmořské biologie a několika opotřebovanými svazky poezie. Nad knihovnou viselo několik zarámovaných rytin – reprodukce Piranesiho studií z *Vedute di Roma*. Jiná, menší knihovnička se skleněnými dvířky obsahovala celou řadu mořských kuriozit – zkamenělá latimérie podivná, otlučený sochor z plachetnice, zub neskutečně plachého žraloka od Blue Grotto. Ani zanedbatelná velikost pracovny, ani sbírka v ní nedávaly znát, že je její uživatel vedoucím vědeckého týmu Národní oceánské agentury.

Zpoza zavřených dveří se ozvaly zvuky blížících se kroků, potom se ve skleněném průzoru ve dveřích ukázal něčí obličej. Asher se tím směrem krátce zadíval a rozeznal zrzavé vlasy a pihovatý obličej Paula Eastona, jednoho z mnoha podmořských geologů podílejících se na projektu.

Asher se k němu otočil na židli, předklonil se a otevřel dveře. „Paule! Rád tě vidím.“

Easton vešel a zavřel za sebou dveře. „Snad nejdu nevhod, pane.“

„Kolikrát ti to mám říkat, Paule? Klidně mi tykej. Tady na Zařízení si všichni tykáme. Jen nesmíš prozradit admirálu Spartanovi, že jsem to řekl já.“ Asher se zasmál svému vtípku, ovšem Easton se nesmál.

Asher si ho lépe prohlédl. Obyčejně byl Easton veselý týpek libující si v recesi a oplzlých rýmovačkách. Dnes se ovšem mračil a jeho mladistvé rysy vypadaly sklesle. A co bylo horší, Easton vypadal utrápeně.

Asher pokynul rukou na prázdnou židli. „Posaď se, Paule, a pověz mi, co ti leží na srdci.“

Přestože se Easton hned posadil, nezačal mluvit okamžitě. Místo toho se jemně podrbal na předloktí.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se Asher.

„Nejsem si jistý,“ řekl Easton. „Možná.“

Nepřestával se drbat na předloktí. Asher věděl, že někteří lidé mohou mít mírnou kožní reakci na proces zavádění RFID čipu.

„Jde o sopečnou činnost,“ náhle vyhrknul Easton. „Sopečnou činnost.“

„Na závalu. Analyzoval jsem několik vzorků čediče z mořského dna a snažil se zjistit přesné datum, kdy k závalu došlo.“ Asher souhlasně přikývl.

„Víte, o co jde.“ Easton vypadal ještě ustaraněji, nebo možná měl z něčeho černé svědomí. „Kvůli silným proudům jsou v této oblasti sedimenty na dně jak z mixéru.“

„To je nějaký vědecký termín?“ řekl Asher a snažil se odlehčit situaci.

Easton to nezaznamenal. „Neexistují žádné vrstvy. Vrtané vzorky jsou k ničemu. Z vizuálního pozorování se také časové určení zjistit nedá. Nedá se tam objevit žádná eroze ani následky povětrnostních vlivů jako na souši. Tak jsem zkusil porovnat čedičové formace s naší geologickou databází. Ale nenašel jsem žádnou zásadní shodu. Potom jsem se rozhodl datovat vzorek podle poločasu rozpadu radioaktivních izotopů v čediči.“

„Pokračuj,“ řekl Asher.

„No,“ Easton vypadal ještě rozrušeněji, „víte, že pro datum závalu používáme jistý hrubý předpoklad. Jenže...“ Zaváhal a po chvílce znovu spustil. „Při svých výpočtech jsem použil ten samý předpoklad. Vůbec jsem nezměřil odchylku magnetického pole.“

Asher si uvědomil, proč Easton vypadá tak zkroušeně. Udělal chybu, kterou správný vědec nikdy udělat nesmí – něco předpokládal a vynechal díky tomu základní test. Asherovi se částečně ulevilo.

Nejvyšší čas zahrát roli zarmouceného otce rodu. „Dobře, žes mi to pověděl, Paule. Je to vždy trapné, když se přistihneme při zane-

dbání vědeckých postupů. Čím větší chybu uděláme, tím hůře se cítíme. Pozitivní je, že žádná zásadní práce nevyšla vniveč. Má rada zní: Cítit se blbě můžeš, ale nesmí tě to zlomit.“

Ovšem ustaranost se z Eastonova obličej nevytratila. „Ne, pane doktore, vy mi nerozumíte. Zrovna dnes jsem ten test provedl, změřil jsem magnetické pole. Ale *žádná magnetická inverze ve vzorku nebyla*“

Asher se náhle napřímil, jako by jím projel elektrický proud. Potom se opět pomalu opřel a snažil se zapudit překvapení ze svého obličej. „Co prosím?“

„Vzorky. Není v nich důkaz o magnetické inverzi.“

„Jsi si jistý, že byly vzorky správně umístěné?“

„Rozhodně.“

„A předešel jsi veškerým anomáliím? Nemohly se vzorky zaměnit?“

„Všechny jsem zkontroloval. Výsledky vyšly pokaždé stejně.“

„To přece není možné. Měření odchylky magnetického pole je záložní metoda měření stárí hornin.“ Asher pomalu vydechl. „To znamená, že k uzavření sarkofágu došlo ještě dříve, než jsme se domnívali. Musíme započítat dvě inverze, ne jednu. Shora dolů a pak zdola zase nahoru. Jsem si jistý, že tvá analýza izotopů to potvrdí.“

„Ne, pane,“ řekl Easton.

Asher ho probodl pohledem. „Co chceš říct tím *ne*?“

„Měření izotopů už jsem provedl. Skoro k žádnému rozpadu nedošlo. Prakticky k žádnému.“

Asher jen hlesl: „To není možné.“

„Poslední čtyři hodiny jsem strávil na rentgenografii. Test jsem opakoval třikrát. Tady mám výsledky.“ Easton vytáhl z kapsy svého laboratorního pláště DVD a položil je před Ashera na stůl.

Asher na disk zíral, ale ani se ho nedotkl. „Takže veškeré naše předpoklady jsou chybné. K závalu muselo dojít relativně nedávno. Můžeš mi na základě testů poskytnout nový časový rámec?“

„Zatím jen přibližný.“

„Tedy?“

„Přibližně před šesti sty lety.“

Asher se velmi zvolna opřel do opěradla. „*Šest set let!*“ Malá pracovna se znovu ponořila do ticha.

„Vyžádej si jeden modul,“ řekl konečně Asher, „nech si na něj připevnit elektronový fázový magnetometr, proved’ několik cest přes zával. Zvládneš to?“

„Ano, pane doktore.“

„Výborně.“

Asher sledoval, jak se mladý geolog postavil, kývl a vydal se ke dveřím. „A Paule?“ řekl potichu. Otočil se nazpět.

„Udělej to okamžitě. A nikomu to neříkej. Nikomu.“

9

Crane vzhlédl od digitálních desek, do kterých psal své poznámky plastovým stylusem. „A to je všechno? Jen bolest v nohách?“

Muž na nemocničním lůžku přikývl. I přes pokrývku bylo jasné, že je vysoký a dobře stavěný. Měl zdravou barvu a oči vypadaly zdravě.

„Jak by byla bolest velká na stupnici od jedné do deseti?“

Muž se na okamžik zamyslel. „Jak kdy. Řekl bych tak šest, někdy trochu víc.“

Afebrilní myalgie, zapsal Crane na destičku. Bylo to neskutečné, *skutečně* to bylo neskutečné – tento muž měl mozkový záchvat jen před dvěma dny. Byl moc mladý, navíc všechny provedené testy nenaznačovaly, že kdy k nějakému došlo. Vyskytly se jen prvotní projevy – částečné ochrnutí, nezřetelná řeč.

„Díky,“ řekl Crane a sklapnul psací desku. „Ozvu se, jestli mě napadnou ještě nějaké otázky.“ Odešel od lůžka.

Přestože se oddělení říkalo „ošetřovna“, zdravotnické zařízení Hlubinné bouře mělo vybavení, které by mu záviděla leckterá středně velká nemocnice. Kromě pohotovosti, sálů a dvou tuctů pokojů pro pacienty měli k dispozici i prostory pro specializovanou péči a vyšetření od rentgenu po kardiologii. Dokonce měli i vlastní oddělení s kanceláři a konferenčními místnostmi. Právě tam přidělili Craneovi malou, ale dobře vybavenou kancelář s vlastní laboratoří.

Ze všech poruch, které doktorka Bishopová popsala, byly jen tři natolik vážné, aby vyžadovaly hospitalizaci. Crane si už promluvil se dvěma pacienty, čtyřicet dva let starým mužem trpícím nevolnostmi a průjmem a tímhle mužem postiženým oním údajným záchvatem ve skutečnosti nevyžadoval hospitalizaci ani jeden. Dr. Bishopová si je tam bezpochyby držela jen kvůli vyšetření.

Crane se otočil a kývl na Bishopovou, jež stála hned za ním.

„Nic nesvědčí o PMIZ,“ řekl, když vyšli na chodbu.

„Až na prvotní symptomy.“

„Říkala jste, že jste to viděla na vlastní oči.“

„Také že ano. Ten muž měl naprosto zřetelný přechodný mozkový ischemický záchvat.“

Crane zaváhal. Bishopová toho během prohlídky obou pacientů moc neřekla, ale nepřátelství jistě jen bublalo pod povrchem. Nemohlo se jí zamlouvat, že se pochybuje o její diagnóze.

„Existuje velké množství příznaků, které se projevují podobně...,“ začal co nejdiplomatičtěji.

„Nemocniční praxi jsem absolvovala na cévním. Pacientů se záchvatem jsem viděla spousty, proto poznám PMIZ na první pohled.“

Crane si povzdechl. Její neustále obranný postoj mu začínal vadit. Jasně, nikdo nemá v lásce vetřelce a možná právě tak ho vnímala, ale pravdou zůstávalo, že zdejší lékařský tým provedl jen základní testy, když léčil každý případ zvlášť. Byl si jistý, že pokud zapátrají do hloubky a provedou podrobnější testy, jistě vyplave na povrch nějaký společný rys. Ať už si Bishopová říká cokoli, vsadil by se o všechno možné, že s tím má co do činění kesonová nemoc.

„Ještě jste mi neodpověděli na mou otázku,“ řekl, „je tu někde přetlaková komora, že ano?“

Přikývla.

„Chtěl bych tohoto pacienta dát do komory. Uvidíme, jestli změna tlaku a kyslíková atmosféra zmírní bolesti v jeho končetinách.“

„Ale...“

„Paní doktorko, Asher mi pověděl, že Zařízení využívá nějakou tajnou technologii na vyrovnání tlaku, která ještě není řádně odzkoušená. To bych odhadl jako nejpravděpodobnější příčinu záchvatů.“

Bishopová nic neříkala, místo toho se zamračila a podívala někam mimo.

Crane cítil, jak v něm roste netrpělivost. „Klidně si promluvte s Asherem, pokud se vám to nelíbí,“ řekl odměřeně, „ale on mě sem dolů pozval, abych přinesl nějaké návrhy. Teď prosím zařídte pro pacienta komoru,“ odmlčel se, aby jim dal trochu času to vstřebat. „Přejdeme k pacientovi číslo tři?“

Nejzajímavější případ si nechal na konec – žena vykazující otupě-

lost a slabost v obou rukách a obličeji. Když vešli do místnosti, byla vzhůru. Obklopovaly ji sledovací tlumeně bzučící přístroje poslední technologické generace. Crane si toho rozdílů okamžitě všiml. Zaznamenal bolest v jejích nažloutlých očích, vyčerpané tělo měla ztuhlé bolesti. I bez diagnostických procedur věděl, že to pravděpodobně bude vážné.

Otevřel desky a LCD displej se probudil k životu. Zdravotní záznamy pacientky se vyvolaly automaticky. *Muselo se to napojit na její RFID čip*, pomyslel si Crane.

Podíval se na souhrnné informace.

Jméno	Philipsová, Mary E.
Pohlaví	2
Věk:	36
Krátký popis:	Bilaterální slabost/znecitlivění rukou a obličeje

Když vzhlédl od desek, všiml si, že do pokoje vešel námořní důstojník. Byl vysoký a svýma nepřírozeně blízko sebe posazenýma mrtvolnýma očima exotropicky šilhal. Na rukávech měl velitelské prýmký a na levém límečku insignie rozvědky. Opřel se o dvevní rám s rukama u boku, Crane a Bishopové si nevšímal.

Crane se podíval zpět na pacientku a nového příchozího ignoroval. „Mary Philipsová?“ zeptal se a automaticky přešel do neutrálního tónu, jež se naučil používat při hovoru s pacienty již dávno. Žena přikývla.

„Nebudu vás dlouho zdržovat,“ řekl s úsměvem. „Jsme tu, abychom vás co nejrychleji postavili na nohy.“

Také se na něj usmála chabým cuknutím koutků úst, které velmi rychle zmizelo.

„Stále pociťujete výraznou otupělost rukou a obličeje?“

Přikývla, mrkla a poklepala na oči kapesníčkem. Crane si všiml, že při mrknutí se oči zcela nezavřely. „Kdy jste si toho poprvé všimla?“ zeptal se.

„Asi před deseti dny. Ne, možná dvěma týdny. Nejdřív jsem to málem ani nezaznamenala.“

„A byla jste ve službě, když se potíže projevíly poprvé?“

„Ve službě.“

Crane se znovu podíval do digitálních desek. „Tady se nepíše nic o vašem umístění.“

Promluvil muž ode dveří. „Protože to není relevantní, doktore.“

Crane se na něj podíval. „A vy jste?“

„Fregatní kapitán Korolis.“ Muž mluvil hlubokým, vláčným, skoro vemlouvavým hlasem.

„Inu, pane, já si myslím, že je její umístění velmi relevantní.“

„Pročpak?“ zeptal se Korolis.

Crane se znovu podíval na pacientku. Úzkostlivě mu pohled oplátila.

Řekl si, že posilovat její úzkost bude to poslední, čeho by chtěl dosáhnout. Vyvedl Korolise do chodby.

„Provádíme tady diagnostický postup,“ řekl na chodbě mimo doslech pacientky, „při diferenční diagnóze je každá informace relevantní. Je dost pravděpodobné, že za její stav může pracovní prostředí.“

Korolis zakroutil hlavou. „Není.“

„A na to jste přišel jak?“

„Bude vám muset stačit moje slovo.“

„Je mi líto, ale to mi nestačí.“ Crane se k němu otočil zády.

„Pane doktore,“ řekl Korolis jemně. „Mary Philipsová pracuje v tajné oblasti Zařízení na tajné součásti projektu. Nedostanete povolení ptát se jí na informace související s jejím úkolem.“

Crane se otočil. „Vy nemůžete...,“ spustil, ale zmlknul a cíleně potlačil vztek. Ať už je Korolis kdokoli, měl zcela jasně vliv. Nebo si aspoň myslel, že ho má. Proč všechno to tajnůstkářství na vědecké základně, říkal si Crane v duchu.

Potom se zarazil a připomněl si, že je tam nováček. Ještě nezná pravidla – ani oficiální, ani skrytá. Tuhle bitvu zřejmě nevyhraje. Ale zcela jistě se o tom později zmíní Asherovi. V tuto chvíli bude muset určit co nejpřesněji diagnózu téhle pacientky.

Znovu vstoupil do jejího pokoje. Dr. Bishopová stále postávala vedle postele s neutrálním a příčinlivým výrazem v obličeji.

„Omlouvám se za to přerušení, paní Philipsová,“ řekl Crane, „už

můžeme zase pokračovat.“

Během následujících patnácti minut provedl velmi podrobnou neurologickou a fyziologickou prohlídku. Postupně zapomněl na dohled Korolise, neboť ho zcela pohltil ženin zdravotní stav.

Byl to úchvatný případ. Bilaterální ochablost horních i spodních obličejových svalů byla naprosto zřetelná. Při testu citlivosti na píchnutí špendlíkem se projevilo znatelné trigeminální rozložení. Ohyb a extenze krku byly v pořádku.

Ale povšiml si, že její vnímání teploty na krku a horní části trupu je značně omezené. Také se vyskytlo až překvapivě zřetelné a nedávno započaté odumírání svalové hmoty horních končetin. V jeho mysli se zakořenilo jisté podezření, když prověřoval T-reflexy a chodidlové reflexy.

Snem každého lékaře je narazit na velmi výjimečný případ, takový, o kterém se čte v odborné literatuře. Stává se to zřídka. Ovšem podle všeho se Mary Philipsová jevila jako jeden z těch případů. A Crane, jenž často dlouho do noci zůstával vzhůru a pročetl lékařské časopisy, si říkal, že možná – jenom možná – takový případ rozpoznal. *Možná jsem tu přece jenom z nějakého jasného důvodu.*

Instinktivně zkontroloval její mandle, znatelně zvětšené, nažloutlé a laločnaté. *Velmi zajímavé.*

Poděkoval ženě za její trpělivost, odstoupil od ní, zvedl desky a podíval se na krevní rozbor:

Bílé krvinky (v mm)	3 100
Hematokrlty (%)	34,6
Krevní destičky (v mm)	104 000
Cukr (mg/dl)	79
Triglyceridy (mg/dl)	1 1 9
Míra sedimentace červených krvinek (mm/h)	48,21

Udělal krok nazpět, aby mohl promluvit s doktorkou Bishopovou. „Co si o tom myslíte?“ zeptal se.

„Doufala jsem, že mi to řeknete vy,“ odpověděla. „Vy jste tu expert.“

„Nejsem žádný expert, jen váš kolega hledající trochu spolupráce.“

Bishopová se na něj beze slova podívala. Crane cítil, jak se do jeho nitra mnohem silněji vrací vztek, vztek na to absurdní tajnůstkářství, vztek na vtíravého velitele Korolise, a obzvláště na protivnou a nenápomocnou doktorku Bishopovou. Rozhodl se, že ji trošičku usadí a ukáže jí, kolik toho ví.

Rozhodným gestem zaklapl desky. „Napadlo vás udělat testy na protilátky, doktorko?“

Přikývla. „Na hepatitidu A a C, sulfolipidy IgM. Všechno negativní.“

„Motorické nervové vyšetření?“

„Normální, bilaterální.“

„Revmatoidní faktor?“

„Pozitivní nález. Osmdesát osm jednotek na milimetr.“ Crane nic neříkal. To jsou testy, které by navrhl v tuto chvíli on sám. „V záznamech nemají náznaky artralgie, anorexie ani Raynaudovy nemoci,“ dodala.

Crane se na ni překvapeně podíval. Přece není možné, že by došla k tomu samému exotickému závěru jako on. Nebo snad ano?

Řekl si, že se tomu podívá na zoubek. „Počínající odumírání svalů na rukou by naznačovalo syringomyelii. Té by napovídala i ztráta citu v horní části trupu.“

„Ovšem chybí strnulost dolních končetin,“ odpověděla okamžitě, „a dřeň se zdá být v pořádku. Nemůže to být syringomyelie.“

Její diagnostické vědomosti a schopnosti Cranea překvapily, ale věděl, že jí to stejně nepomůže.

Čas vy/ožít karty na stůl, pomyslel si. „Co smyslové poruchy? Neuropatie? A všimla jste si těch mandlí?“

Bishopová na něj nepřestávala hledět bez jakéhokoli výrazu. „Ano, všimla jsem si mandlí. Zvětšené a nažloutlé.“

Nastalo ticho.

Na její tvář se konečně s vypětím všech sil probojoval úsměv. „Pročpak, doktore,“ zeptala se ho. „Snad nenaznačujete, že má tangerskou chorobu?“

Cranea to zaskočilo. Potom se zase pozvolna uvolnil. Zjistil, že se

nevědomky také usmívá. „No, vlastně ano,“ řekl trochu posmutněle.

„Tangierská nemoc. Takže se nám po stanici potuluje sto lidí s velmi ojedinělou genetickou nemocí?“ Řekla to ovšem mírným tónem a Crane si nevšiml ani náznaku nějaké výtky. Dokonce i ten úsměv mu připadal upřímný.

V tu chvíli zazněly sirény, zcela nečekaně a velmi nahlas přerušily libozvučné tóny klasických skladeb. Na venkovní chodbě zablikalo jantarové osvětlení.

Úsměv se z jejího obličeje velmi rychle vytratil. „Oranžový kód,“ vyhrkla.

„Cože?“

„Lékařská a psychologická pohotovost. Jdeme,“ řekla již v plném běhu ke dveřím.

10

Bishopová krátce zpomalila, aby ze stolu popadla vysílačku. „Sežene Corbetta!“ křikla na sestřičku za stolem. Potom rychle vyběhla z ošetrovny na chodbu a zamířila k Times Square, Crane ji následoval.

Za běhu natukala do vysílačky kód a naladila frekvenci. „Tady Bishopová, udejte mi místo oranžového kódu.“

Následovala krátká pauza, než se ozvalo zapraskání odpovědi. „Oranžový kód, lokace, pátá paluba, opravárenské depo modulů.“

„Pátá paluba, rozumím,“ odpověděla Bishopová.

Vedle kavárny na ně čekal výtah; vběhli dovnitř a Bishopová stiskla tlačítko nejnižšího podlaží – 7.

Znovu zapnula vysílačku. „Jaký je důvod pohotovosti?“

Další zapraskání. „Kód pět dva dva.“

„Co to znamená?“ zeptal se Crane.

Krátce se na něj podívala. „Floridní psychotická epizoda.“

Dveře se otevřely a Crane ji následoval do jasně osvětlené křižovatky. Chodby vedly do tří směrů, Bishopová se vydala tou přímo před nimi.

„A co naše lékařské vybavení?“ zeptal se Crane.

„Na čtvrté palubě je provizorní ošetrovna. Pokud to bude nutné, vyzvedneme tam soupravu intenzivní péče.“

Crane si všiml, že celá paluba působí mnohem stísněnějším dojmem než ostatní. Chodby byly užší, oddíly stísněnější. Potkávali jen lidi oblečené v laboratorních pláštích nebo pracovních kombinézách. Vzpomněl si, že to je vědecká paluba a výpočetní centrum. I přes hukot ventilace byl vzduch zatuchlý a páchl po čisticím prostředku, ozónu a zahřáté elektronice.

Doběhli na další křižovátku a Bishopová zatočila doprava. Crane se podíval dopředu a uviděl něco nečekaného – chodba se razantně

rozšiřovala a končila černou stěnou, jejíž hladký povrch narušoval jen poklop v jejím prostředku. Po jeho obou stranách stáli čtyři muži vojenské policie a další seděl v technicky dobře vybavené strážní budce po straně. Nad průlezem rudě zářila velká dioda.

„Co to má být?“ zeptal se a instinktivně zpomalil.

„Bariéra,“ odpověděla Bishopová.

„Co prosím?“

„Vchod do tajných podlaží.“

Jak se blížili, dva vojáci se postavili přímo před poklop se zbraněmi na hrudi. „Povolení, madam?“ zeptal se jeden.

Bishopová doběhla ke strážnici. Pátý voják vyšel ven a rozměrným skenerem přejel její předloktí. Ozvalo se hlasité pípnutí.

Voják mrknul na malou LED obrazovku ve vrchní části skeneru. „Nemáte povolení.“

„Jsem Michele Bishopová, nejvyšší lékařský důstojník Zařízení. V případě lékařské pohotovosti mám přístup na paluby číslo čtyři, pět a šest, takže to zkontrolujte ještě jednou.“

Voják vešel do strážnice a hledal pomoc u obrazovky počítače.

Po chvíli vyšel. „V pořádku. Můžete projít. Na druhé straně na vás bude čekat eskorta.“

Bishopová přistoupila k uzávěru. Crane se zařadil hned za ni, ale vojáci se mu postavili do cesty. Strážný se skenerem k němu přistoupil a přejel s ním Craneovu ruku.

„Tento muž také nemá povolení,“ řekl.

Bishopová se podívala nazpět. „Je to lékař, je sem dočasně přidělen.“

Voják se podíval na Cranea. „Dál nesmíte, pane.“

„Jsem tu s Bishopovou,“ řekl Crane.

„Je mi líto, pane,“ řekl voják poněkud hlasitěji. „Dál nesmíte.“

„Podívejte se,“ řekl Crane. „Byla vyhlášena lékařská pohotovost a...“

„Pane, odstupte prosím od Bariéry.“ Voják z budky si vyměnil krátké pohledy se svými kolegy.

„To nemůžu. Jsem lékař a musím k případu, ať už se vám to líbí nebo ne.“ Udělal krok dopředu.

Muži od Bariéry pozvedli své zbraně a ruka vojáka z budky sjela velmi rychle k opasku a tasil zbraň.

„Dejte si pohov, Ferraro!“ ze strážní budky se ozval hluboký hlas. „Wegmane, Prici, vy ostatní, všichni skloňte zbraně.“

Tak rychle, jak je tasili, hlavně svých zbraní opět sklonili k zemi. Crane se krátce podíval ke strážní budce a uvědomil si, že to je vlastně jen vchod do mnohem větší místnosti, očividně ovládací místnosti Bariéry. Zíraly na něj tucty obrazovek zapuštěných do zdí a do relativní temnoty uvnitř zářil bezpočet kontrollek. Obrys něčí postavy se zevnitř přiblížil ke dveřím a nakonec vyšel na světlo, byl to podsaditý muž se širokými rameny v bílé admirálské uniformě. Zpod šedivých vlasů se jeho hnědé oči zahleděly nejdříve na Cranea, potom na Bishopovou, potom znovu na Cranea.

„Já jsem admirál Spartan,“ řekl muž.

„Admirále,“ řekl Crane, „já...“

„Já vím, co jste zač, Asher vás sem dostal.“

Crane moc nevěděl, co by mu na to měl říci, tak jen přikývl.

Spartan se znovu podíval na Bishopovou. „Pohotovost je na pá-tém, je to tak?“

„Ano, pane. Opravárenské depo.“

„V pořádku.“ Spartan se otočil k vojákovvi, jenž se podle všeho jmenoval Ferrara. „Povolte mu vstup, jen pro ten případ. Zajistěte, aby měli celou dobu ozbrojený doprovod, a zvolte cestu mimo tajný prostor. Osobně na to dohlédněte, Ferraro.“

Voják narovnal záda a vzorně zasalutoval. „Provedu, pane.“

Spartan se ještě jednou podíval na Cranea. Potom kývl na Ferraru, otočil se a znovu zmizel v kontrolní místnosti. Ferrara vešel do budky a do konzole naklepal sérii příkazů. Následovalo tiché zabzučení, potom po obvodu uzávěru zablikala řada světýlek. Dioda nad Bariérou zezelenala. Ozvalo se rachocení těžkých západek, zasyčení stlačeného vzduchu, a uzávěr se otevřel. Ferrara promluvil do mikrofону zabudovaného do jeho konzole, potom naznačil Bishopové a Craneovi, aby prošli, a následoval je.

Za uzávěrem je přivítala místnost tak tři na čtyři metry. Čekali tam na ně v prkenném pozoru další dva muži vojenské policie. Až na

malý panel za jedním vojákem byly béžové stěny naprosto hladké bez jakýchkoli rozvodů nebo přístrojů. Crane si všiml, že je na jedné stěně jednoduchá čtečka otisku dlaně a pogumovaná páka.

Poklop uzávěru se uzavřel. Voják položil jednu ruku na čtečku, druhou uchopil páku. Pod jeho dlaní zasvítilo červené světlo skeneru v chodu. Potom otočil pákou ve směru hodinových ručiček. Najednou se celá místnost dala do pohybu směrem dolů, až se Craneovi trochu zvedl žaludek. Celá místnost byla ve skutečnosti jeden velký výtah.

Zamyslel se nad admirálem Spartanem. Pár velících důstojníků už za své služby potkal. Všichni veleli rádi, zvykli si na to, že je všichni poslechnou bez řečí a okamžitě. Ale i při tak letmém setkání pocítil, že se od nich Spartan něčím liší.

I na admirála působil až neskutečně sebejistě. Vzpomněl si na ten jeho poslední pohled. V jeho očích bylo něco, co se nedalo pojmenovat, ale zcela jasně říkalo, že musí být naprosto nepředvídatelný.

Výtah se plynule zastavil. Následovalo zahučení, další zarachocení západek a zámky se odjistily. Poklop uzávěru otevřela zvenčí skupina ozbrojených vojáků. „Doktorka Bishopová?“ zeptal se jeden. „Doktor Crane?“

„To jsme my.“

„Eskortujeme vás do opravárenského depa. Následujte mě, prosím.“

Přesun probíhal v rychlém tempu, dva strážní je vedli a dva je jistili zezadu. Ferrara, podřízený admirála Spartana, je následoval. Za normálních okolností by Craneovi podobný doprovod vadil, ale tentokrát byl skoro rád, že ho má. *Floridní psychotická epizoda*, říkala Bishopová. To znamená, že je ten člověk pěkně rozrušený, má halucinace, mohl by být nebezpečný. V podobných případech musí člověk působit klidným, vyrovnaným a vstřícným dojmem. Ale pokud se pacient přestane ovládat, naprosto a zásadně nejdůležitějším úkolem je jeho zneškodnění.

Laboratoře a výzkumná pracoviště míjeli tak rychle, až se změnily v jednu velkou šmouhu – tajná část Zařízení aspoň navenek připomínala vrchní paluby. Po chodbě proti nim proběhlo několik lidí.

Crane před sebou uslyšel něco, z čeho mu tuhla krev v žilách – pronikavý mužský řev.

Prosmýkli se průlezem a vzápětí se ocitli v rozměrné místnosti. Překvapením z místa kolem sebe zamrkal. Musela to být ta dílna, opravné depo robotických průzkumných ponorek, které zmiňovala Bishopová.

Řev tam zněl mnohem zřetelněji – zuřivě a naříkavě. Poblíž postávala skupinka opravářů, v odstupu je drželi muži vojenské policie. Za jejich zády stál v cestě kordon námořníků a další skupinka VP. Několik z nich mluvilo do vysílaček, jiní hleděli přímo před sebe na věšáky na nářadí na protější stěně. Odtamtud se ozýval řev.

Bishopová rychle vykročila kupředu, Crane a muži z vojenské policie těsně za ní.

Jeden z důstojníků v kordonu je zahlédl a vyrazil jim vstříc. „Doktorko Bishopová,“ pokusil se překřičet řev. „Jsem poručík Travers, nejvyšší přítomný důstojník.“

„Povězte nám, co se tu děje,“ řekl Crane.

Travers se podíval krátce na něj, potom na Bishopovou. Ta jen mírně přikývla.

„Ten muž se jmenuje Randall Waite,“ řekl. „Mechanik první třídy.“

„Co se stalo?“ zeptal se Crane.

„Nikdo to neví úplně přesně. Podle všeho se Waite choval posledních pár dní náladově, což se mu tak úplně nepodobá. Ve chvíli, kdy mu končila šichta, mu přeskočilo.“

„Přeskočilo,“ zopakovala Bishopová.

„Začal křičet. Divný věci.“

Crane se podíval ve směru, odkud přicházely výkřiky. „Je rozčilený? Vidí přeludy?“

„Přeludy rozhodně. Rozčilený není, spíš tak nějak zoufalý. Říkal, že chce umřít.“

„Pokračujte,“ řekl Crane.

„Několik lidí se k němu přiblížilo. Pokusili se ho uklidnit a zjistit, co se děje. V té chvíli jednoho z nich popadl.“

Crane ztuhl. *A doprdele, tak to je zlé.*

Devadesát procent všech pokusů o sebevraždu jsou pokusy o získání pozornosti, prosby o pomoc. Žiletkáři dělající mělké zářezy jen pro efekt. Ale situace je diametrálně odlišná, když si vezmou rukojmí.

„To ale není všechno,“ zamumlal Travers. „Má cihlu céčtyřky a rozbušku.“

„Cože?!“

Travers přikývl a nepřestával se mračit.

V Traversově vysílačce se ozvalo zapraskání, zvedl ji k ústům. „Travers.“ Chvilíčku poslouchal. „Fajn. Vydržte, než dám signál.“

„O co jde?“ zeptala se Bishopová.

Travers kývl ke stěně, kde kontrolní místnost s kouřovými skly visela nad hangárem.

„Máme tam odstřelovače, snaží se najít ten správný úhel.“

„Ne!“ vykřikl Crane. Zhluboka se nadechl. „Ne. Chci si s ním nejdřív promluvit.“

Travers se zamračil.

„Proč jste nás sem volali, když chcete věci řešit takhle?“ zeptal se Crane.

„Od té doby je mnohem podrážděnější. Když jsme vyhlásili kód, tak se ještě nevědělo o výbušnině.“

„A má už váš muž ten správný úhel?“ zatlačil na něj Crane.

„Střídavě.“

„Pak není důvod, abych to nemohl vyzkoušet.“

Travers na okamžik zaváhal. „Fajn, ale jestli ohrozí rukojmí nebo se pokusí nastavit rozbušku, rozkážu mu prohnat kulku hlavou.“

Crane kývl na Bishopovou a pomalu došel ke kordonu. Jemně se protlačil skrz a zastavil se.

Asi čtyři metry od něj se muž v oranžové kombinéze skrýval ve stínu skříně s náradím. Oči měl zarudlé a plakal. Po bradě mu stékaly sliny, hleny a zpěněná krev. Cákance zvratků měl všude po své oranžové kombinéze. *Že by jed?* ozvala se Craneova profesionální mysl. Nicméně muž nevykazoval příznaky abdominální bolesti, paralýzy nebo dalších systémových symptomů.

Muž před sebou držel drobnou, asi třicetiletou blondátou ženu.

Měla na sobě kombinézu stejné barvy. Ruku měl kolem jejího krku, její brada mířila v bolestivém úhlu vzhůru nad kloubem Waiteova lokte. Proti krční tepně jí mířil dlouhý šroubovák. Rty pevně tiskla k sobě, oči doširoka rozevřené strachem.

V druhé ruce svíral bílou cihlu výbušniny C4 se zajištěnou rozbuškou.

Jeho řev tam byl nezvykle silný a přestal jen na tak dlouho, aby se Waite nadechl. Craneovi se při tom hluku špatně přemýšlelo.

Musíš ho přemluvit, hlásala příručka. *Uklidni ho, musí se cítit v bezpečí*. To se lehce řekne. Crane přemluvil potenciálního skokana stojícího na jednom z podpůrných lan mostu George Washingtona. Už přemluvil muže s lugery u spánků a muže cumlající hlaveň brokovnice. Ale ještě nikdy nepřemluvil někoho držícího v ruce plasticou trhavinu o síle deseti granátů.

Zhluboka se nadechl, pak znovu. Potom udělal krok vpřed. „Ve skutečnosti to udělat nechceš,“ řekl.

Mužovy rudé oči se na něj krátce podívaly, potom jeho roztřesený pohled putoval někam jinam. Nepřestával řvát.

„Ve skutečnosti to udělat nechceš,“ zopakoval Crane hlasitěji. Přes řev neslyšel ani sám sebe. Potom udělal krok kupředu.

Mužovy oči ho provrtaly skrz naskrz. Uchopil ženu mnohem těsněji a zaryl špici šroubováku hlouběji do jejího krku.

Crane ztuhl. Viděl její prosebný výraz za maskou čirého děsu v obličeji. Nepříjemně si uvědomoval, v jakém nebezpečí se nachází – stál mezi kordonem vojáků a mužem s rukojmím a cihlou C4. Potlačil nutkání ustoupit. Nehýbal se, přemýšlel. Potom se velmi pomalu posadil na železnou podlahu, rozvázal jednu tkaničku, potom druhou, sundal si boty a položil je na stranu. Sundal si ponožky a dal je na stranu, složil je s až puntičkářskou přesností. Potom se zaklonil a hlavu položil na dlaně svých rukou za hlavou.

Když to udělal, všiml si něčeho nového, co se předtím v hangáru nenacházelo – ticho. Řev ustal. Waite na něj zíral, špice šroubováku byla stále nebezpečně přitlačena k ženinu krku.

„Ve skutečnosti to udělat nechceš,“ řekl Crane trpělivým a vstřícným hlasem. „Neexistuje problém, který by se nedal vyřešit. Nic

nestojí za to, abys ublížil sobě nebo někomu jinému. Tím se všechno jen zhorší.“

Waite neodpovídal. Stále na něj jen zíral s očima doširoka otevřenými a rychle a mělce dýchal.

„Co si od toho slibuješ?“ zeptal se Crane. „Co můžeme udělat, abychom ti pomohli?“ Waite na to odpověděl nejdřív zakňučením, pak bolestivým polknutím, až nakonec řekl: „Ať to přestane.“

„Ať co přestane?“ zeptal se Crane.

„Ty zvuky.“

„Jaké zvuky?“

„*Tyhle* zvuky,“ odpověděl Waite hlasem, jenž napůl připomínal šepot, napůl vzlykot. „Zvuky, který nikdy... nikdy nekončej.“

„Chvilku si s tebou o zvucích budu povídat. Můžeme...“

Ovšem Waite začal znovu skučet, stále výše, stále silněji. Věděl, že řev se rychle blíží.

Crane bleskurychle popadl svůj límec a prudce s ním škubl dolů. Ve zvuku párané látky se všude kolem rozlétly knoflíky. Sundal si zničenou košili a položil ji vedle bot.

Waite se na něj znovu podíval.

„Můžeme to spolu vyřešit,“ pokračoval Crane. „Ty zvuky spolu zarazíme.“

Když to Waite slyšel, začal vzlykat.

„Ale ta tvá rozbuška mě dost znervózňuje.“

Skučení zesílilo.

„Pusť tu ženu. Musíme bojovat s těmi zvuky, ne s ní.“

Waite už brečel z plných plic, z očí mu stékaly přímo sloní slzy.

Crane vyčkával, velmi trpělivě vyčkával, než se rozhodl použít jeho křestní jméno. Rozhodl se, že to udělá teď. „Nech ji jít, Randal. Nech ji jít a tu výbušninu někam odhod’. Pak si s tím poradíme. Zbavíme se těch zvuků. Slibuju.“

Waite náhle vypadal sklesle. Pomalu sklonil šroubovák. Jeho druhá ruka sjela k boku a C4 s tupou ránou dopadla na zem. Žena s křikem odběhla k vojenskému kordonu. Voják, jenž v podřepu vyčkával nedaleko, vyběhl kupředu, zajistil C4 a zase se stáhl.

Crane se zhluboka nadechl. Potom pomalu vstal. „Díky, Randal-

le,“ řekl, „ted’ ti pomůžeme. Ted’ se zbavíme těch zvuků.“ Udělal krok vpřed.

Waite před ním ustoupil. Oči se mu otočily v sloup. „*Ne!*“ řekl. „Vy to nedokážete. To tomu nerozumíte? *Nikdo se jich nedokáže zbavit!*“ S nečekanou rychlostí přitiskl šroubovák ke svému vlastnímu krku.

„Nedělej to!“ zařval Crane a vystartoval kupředu. Ale než to stačil doříct, ke své hrůze uviděl, jak špice šroubováku mizí v měkké kůži na mužově krku.

11

Když Howard Asher dorazil do konferenční místnosti na 8. palubě, admirál Spartan tam už na něj čekal, seděl za stolem s rukama položenýma na naleštěném palisandru. Nic neříkal, dokud Asher nezavřel dveře a nesedl si za stůl naproti němu. „Právě jsem přišel ze Zdravotního oddělení,“ řekl Asher. Spartan přikývl.

„Waite má hlubokou ránu na krku, ztratil spoustu krve, ale podařilo se jim ho stabilizovat. Zvládne to.“

„Nezavolal jste mě na nouzovou schůzku jen kvůli tomuhle,“ poznamenal Spartan.

„Ne. Ale Waite je přinejmenším jedním z důvodů, proč jste tu.“

Spartan nic neříkal, jen hleděl na Ashera svýma tmavýma nevyzpytatelnýma očima. V krátkém tichu, které následovalo, pocítil Asher, jak se mu vrací ten starý známý špatný pocit, jež se mu dařilo tak dlouho potlačovat.

Vědci a vojáci jsou podivní společníci. Asher věděl, že je Hlubinná bouře sňatkem z rozumu. On a jeho vědecký tým potřebovali tuto stanici a bezedné vládní prostředky, aby o vykopávkách na tomto místě mohli vůbec uvažovat. Spartan zase potřeboval vědce a inženýry, aby naplánovali výkop a analyzovali nálezy. Ale nedávné události vnášely napětí do už tak nejistého vztahu.

Dveře se prudce otevřely a zase zavřely. Asher se ohlédl a uviděl velitele Korolise, ten přikývl a beze slova se opět posadil ke stolu.

Špatný pocit v Asherově nitru ještě zesílil. Korolis pro něj představoval všechno, co je na tomto projektu špatné – tajnůstkářství, dezinformace, propaganda. Asher věděl, že Waite odpočívá na Zdravotním pod silnými sedativy, jinak by měl po svém boku Korolise, jenž by dohlížel na to, aby se k uším bez prověrky nedostalo ani slůvko o tom, co se děje pod 7. palubou. „Pokračujte, pane doktore,“ řekl Spartan.

Asher si odkašlal. „Waite je jen aktuálním případem z řady zdravotních a psychických traumat. Za poslední dva týdny se v Zařízení vzedmula nebezpečná vlna různého druhu onemocnění.“

„Což je důvod, proč jste sem přivedl Cranea.“

„Žádal jsem o více specialistů,“ řekl Asher. „Diagnostika...“

„I jeden představuje příliš velké riziko,“ odpověděl Spartan vyrovnaným hlubokým hlasem.

Asher se zhluboka nadechl. „Podívejte, až se Waite stabilizuje, musíme ho dostat na povrch.“

„To nepřipadá v úvahu.“

Ke špatnému pocitu se připojily i Asherovy obavy. „A to proč?“

„Důvody znáte úplně stejně jako já. Toto je tajné zařízení účastníci se přísně tajné operace...“

„Tajné!“ vykřikl Asher. „Tajné! To to nechápete? Čelíme tady velmi vážné zdravotní situaci. Tu nejde ignorovat, nelze ji jen tak zamést pod koberec!“

„Pane doktore, *prosím*.“ Poprvé za celou dobu použil admirál Spartan trochu tvrdší tón. „Přeháníte to. Máme tu plně vybavené lékařské zařízení s plným stavem a zkušeným personálem. Navzdory mému nejlepšímu přesvědčení jsem ustoupil vaší žádosti o dodatečnou výpomoc. Dlužno dodat, že i přes námitky přítomného velitele Korolise.“

To byla zřetelná návnada a Asher nehodlal skočit na špek.

„Kromě toho,“ pokračoval Spartan, „nevidím důvod panikařit. Identifikoval jste snad vy nebo doktor Crane onu nemoc?“

„Víte dobře, že ne.“

„Tak buďme racionální. Mnoho z vědců není na práci v podobných podmínkách zvyklých. Uzavření v Zařízení, ve stísněném prostoru a ve stresujícím pracovním prostředí...,“ Spartan mávl svou velkou rukou. „Podrážděnost, nespavost a ztráta chuti k jídlu se dají předpokládat.“

„Ale nezasáhlo to jenom vědce,“ odpověděl Asher. „Vojáky také. A co ty záchvaty? Arytmie? Co Waite?“

„Bavíme se tu o malém vzorku celé populace,“ Korolis promluvil poprvé za celou dobu. „Dejte dohromady víc lidí a dříve či později

se něco ukáže.“

„Fakta jsou taková,“ pokračoval Spartan, „že neexistuje jediný společný rys. Lidé si stěžují na spoustu různých věcí – to je jejich přirozenost. Kromě Waitea nedošlo k žádnému vážnému případu. Lituji, doktore Ashere, ale tak se věci mají. Zkráceně: není tu žádná epidemie. Tečka.“

„Ale...“ Asher začal, ale odmlčel se, když uviděl výraz ve Spartanově obličeji. *Vědci nemají ve vojenské operaci co dělat*, jako by říkal. *A všechno tohle fňukání to jenom potvrzuje.*

Rozhodl se změnit téma. „Je tu ještě něco jiného.“

Spartan zvedl obočí.

„Dnes za mnou přišel podmořský geolog Paul Easton. Zdá se, že jsme se spletli v datování.“

„V datování čeho?“ zeptal se Spartan.

„Závalu.“

Následovala chvilka ticha. Spartan se zavrtěl na židli. „Jak hodně?“

„Velmi.“

Korolis procedil výdech skrz zuby. Asherovi to připomínalo zasyčení hada.

„Upřesněte to,“ řekl nakonec admirál.

„Vždy jsme předpokládali – dle zběžné vizuální prohlídky a jiných faktorů –, že se zával odehrál před deseti tisíci lety nebo ještě dále do minulosti. Easton se na tento předpoklad spolehl možná až trochu moc. Nenapadlo ho lokaci datovat podle magnetického pole.“

„Čeho?“ zeptal se Korolis.

„Je to metoda datování vulkanické horniny kolem místa závalu. Abych příliš nezabíhal do vědeckých detailů,“ v tu chvíli se podíval na Korolise, „jednou za mnoho a mnoho let se magnetické pole Země obrací. Prohodí. Severní pól se stane jižním a naopak. Naše původní datování by zával přiřadilo do poslední proměny magnetických pólů. Ale zdá se, že jsme se spletli.“

„Jak to můžete vědět?“ zeptal se Spartan.

„Když se zemská kůra roztaví, částčky železa se v ní seřadí v závislosti na magnetickém poli Země. Potom skála vychladne a částec-

ky tak již zůstanou. Je to trochu jako letokruhy, při srovnání orientace částech se dají datovat geologické události.“

„Pak je to možná mnohem starší,“ řekl Korolis. „Třeba celé *dvě* magnetické proměny. Tenkrát byl severní pól také na severu, že ano?“

„Správně. Ale k události nedošlo až tak dávno.“

„Takže to není tak dávno, jak jste se domnívali,“ řekl Spartan.

Asher přikývl.

„Předpokládám, že vzhledem k tomu, že jsme se tu všichni sešli, máte pro nás přesnější údaj.“

„Přidělil jsem Eastonovi modul s velmi sofistikovaným magnetometrem. Dokáže změřit odchylku magnetického pole velmi přesně. Použili jsme vzorky ze závalu jako výchozí bod.“

Spartan se zamračil a znovu se zavrtěl. „A?“

„Lokace není deset nebo padesát tisíc let stará. Je *stará šest set let*.“

Následovala chvíle tíživého ticha.

Spartan promluvil jako první. „Ovlivní toto *přehlédnutí* naše šance na úspěch?“

„Ne.“

Asher měl pocit, že viděl, jak úleva přejela admirálovým obličejem, než na něm opět ulpěla maska bez výrazu. „Tak co to pro nás vlastně znamená?“

„Není to jasné? Z události nepředstavitelně dávné historie jsme teď v již zaznamenaném období.“

„Takže?“ zeptal se nechápavě Korolis.

„*Takže* zával mohl mít nějaké svědky. Mohou o tom existovat *písemné prameny*.“

„Takže bychom na to měli sehnat výzkumníka,“ řekl Spartan. „Už jsem tak učinil.“

Spartan se zamračil. „Má na to adekvátní doporučení? A uvážlivost?“

„Doporučení má skvělá – historik z Yale se specializací na středověk. A ano, nemá ani potuchy o skutečném důvodu mého zájmu o celou věc.“

„Dobře.“ Spartan vstal. „Pokud nemáte nic dalšího, navrhuji, abyste se vrátil na Zdravotní, jestli doktor Crane nepřišel s nějakou závažnou diagnózou.“

Asher se také postavil. „Budeme ho muset zasvětit,“ pronesl tičným hlasem.

Spartanovo obočí vyletělo nahoru. „Co prosím?“

„Měl by dostat veškeré informace. Bude potřebovat povolení na tajné paluby. Neomezený přístup. A rozhodně ne ten se zástupem vojenské policie za zády.“

„Tak to nepůjde, pane doktore,“ řekl Korolis. „Takové bezpečnostní riziko si nemůžeme dovolit.“

Asher nespustil oči z admirála. „Crane potřebuje mluvit s pacienty, zjistit jejich denní trasy, dohledat vektory a odhalit místa, kde mohli být něčemu vystaveni. Jak by se mu to mohlo podařit, pokud ho budeme držet na uzdě a s šátkem na očích?“

„Ve váš výběr odborníků mám nejvyšší důvěru, doktore Ashere,“ řekl Spartan mírně. „Vy byste ji měl mít též.“

Chvilku tam Asher jen tak stál, těžce oddychoval a ovládal se. „Admirále, obdrželi jsme mandát,“ řekl nakonec pevným hlasem. „Mandát ke společné správě Zařízení. *Společné*. Do této chvíle jsem na tom nebazíroval. Ovšem pokud si mám vybrat mezi utajením a bezpečím Zařízení, bude pro mě utajení vždy až na druhém místě. Vy byste si to měl uvědomit.“

Potom se otočil na podpatku, otevřel dveře a odešel.

12

Na Hlubinné bouři zavedli dva squashové kurty a třídní čekací listinu, aby se na ně člověk dostal. Crane si říkal, že je to jeden z příkladů Asherova vlivu, když jim pět minut předem byl schopný zařídit půlhodinové okénko.

„Nikdy bych do tebe neřekl, že čteš poezii,“ řekl Asher, když se sešli u kurtu. „Ale že hraješ squash, bylo předem jasné.“

„Možná je to vidět z mé chůze,“ odpověděl Crane, „možná sis jen znovu přečetl mou složku.“ Asher si pohazoval šedým míčkem v levé ruce a zasmál se. Cranea nepřekvapilo, že s ním Asher potřeboval mluvit. Koneckonců už byl na stanici přes třicet šest hodin – šéf vědeckého týmu bude chtít slyšet hlášení. Překvapilo ho jen místo. Ovšem na Asherův modus operandi už si začal zvykat: zachovat vlídný zevnějšek, uvolněnější atmosféru, ale dát jasně najevo, že se výsledky vyžadují, že se vyžadují okamžitě.

Craneovi to nevadilo, zčásti se mu tato schůzka hodila, protože měl také něco na srdci.

„Dáme minutu či dvě na rozehrátí,“ řekl Asher. Podržel míček. „Chceš podávat?“ Crane zakroutil hlavou. „Ne, klidně rozehraj.“ Sledoval, jak Asher poslal míček proti přední stěně silným a čistým úderem. Zacouval, držel se na špičkách a očekával jeho návrat. Míč se odrazil a on ho ještě za letu poslal směrem ke vzdálenějšímu rohu.

Několik minut beze slova hráli, sledovali svůj styl, zkušenosti a oblíbenou strategii. Crane si spočítal, že je Asher aspoň o dvacet pět let starší, ale starík se zdál být v dobré formě. Crane hrál ovšem mizerně, každý jeho druhý volej šel mimo.

„Neliší se tenhle kurt něčím?“ zeptal se nakonec, když sebral míč a hodil ho nazpět Asherovi.

Vědec ho hbitě chytil do ruky s raketou. „Vlastně jo. Museli jsme respektovat uspořádání Zařízení. Strop je asi o třicet centimetrů níž,

než přikazují pravidla. Abychom to trochu srovnali, postavili jsme kurt trochu hlubší, než bývá zvykem. Měl jsem to říct už předtím. Když si na to člověk jednou zvykne, zjistí, že mu tyhle rozměry leccos odpustí. Ještě chvilku na rozcvičení?“

„Ne, zkusíme si zahrát.“

Crane vyhrál los, vybral si stranu a podal. Asher odpověděl rychlým volejem do vzdáleného rohu a hra začala doopravdy.

Jak se jejich úderý střídaly, musel Crane obdivovat vědcovu hru. Squash je zčásti sport, zčásti šachový turnaj – směs důvtipu, strategie a vytrvalosti. Asher naprosto skvěle zvládal střed a zejména dráhu míče podél boční stěny, Crane se tak skoro neustále nacházel v defenzivě. Předpokládal, že vědcevi ztuhlá a bolestivá levá ruka hru zkomplikuje, ale Asher se zřejmě naučil používat pravou ruku k udržení rovnováhy i síly úderu.

Než si to stačil Crane uvědomit, už beznadějně zaostával.

„Tak to je jedna hra,“ řekl konečně Asher. „Devět-čtyři. Obávám se, že to napínavé zrovna nebylo,“ usmál se lehce. „Teď už ti to půjde lépe. Jak už jsem říkal, ty netradiční rozměry se ti brzo dostanou do krve, jen do toho, podáváš.“

Začali další hru a Crane si uvědomil, že má Asher pravdu – jakmile si zvykl na nižší a hlubší kurt, měl míč okamžitě mnohem víc pod kontrolou. Měl mnohem méně ztrát a odrážel míče i za podávacím čtvercem, čímž přinutil Ashera hrát v zadní polovině. Už se nemusel soustředit na prosté vracení míčů, ale mohl se po odpalu vracet ke středu, aby měl lepší pozici. Hra se protáhla, nakonec porazil Ashera devět-osm.

„Tak to vidíš,“ řekl Asher a oddechoval. „Učíš se rychle. Ještě pár her a budeš si muset najít silnějšího protivníka.“

Crane se zasmál. „Podáváš,“ řekl a hodil mu míček.

Asher ho chytil, ale k podání se nechystal. „Tak. Jak je na tom Waite?“

„Stále ještě pod sedativy. Dostal koktejl z haldolu a ativanu. Potlačuje to psychotické stavy a úzkost.“

„Slyšel jsem, žeš použil celkem netradiční postup, když jsi ho přemlouval. Bishopová mluvila o striptýzu.“

Crane se pousmál. „Někoho tak rozrušeného je třeba šokovat, aby ho to vytáhlo z jeho psychotické smyčky. Udělal jsem něco, co nečekal, a získal jsem tak trochu víc času.“

„Máš představu, co se mohlo stát?“

„Corbett vytváří kompletní psychologický profil, tedy tak kompletní, jak to jen v současnosti prášky dovolí. Zatím jsme se na diagnóze neshodli. Je to zvláštní. Po většinu času myslí ten muž pod prášky naprosto zřetelně. Předtím byl zmatený a reagoval na vnitřní podněty.“

„Jak prosím?“

„Nekontroloval se. Měl halucinace. Nyní si tu událost nepamatuje. Ani si nevzpomíná na ty strašné zvuky, které ji zřejmě vyvolaly. Očití svědci a jeho přátelé tvrdí, že tomu předcházela jen ta všeobecná náládovost. Waite doted' neměl žádné psychické obtíže, ale to ty bezpochyby víš.“ Crane zaváhal. „Myslím, že bys ho měl dostat ze Zařízení.“

Asher zakroutil hlavou. „Je mi líto.“

„Když už ne kvůli Waiteovi samotnému, tak kvůli mně. Už mě opravdu nudí koukat ve dne v noci na Zdravotním na velitele Korolise nebo jednoho z jeho pohůnků, jak hlídají Waitea, aby neřekl nic, co nemá.“

„Obávám se, že nad tím nemám kontrolu. Jakmile Waitea propustíš, nechám ho zavřít v kajutě, to by mělo Korolise uspokojit.“

Crane měl pocit, že zachytil v Asherově hlase náznak hořkosti. Předtím ho nenapadlo, že by mohly tajnůstkářské zvyklosti na Hlubinné bouři drtit vrchního vědce stejně jako jeho samotného.

Uvědomil si, že mu Asher právě dal příležitost. Pravděpodobně už nenadejde lepší chvíle, aby řekl to, co musel říct. *Ted' je ta chvíle*, pomyslel si. Zhluboka se nadechl.

„Myslím, že už jsem to konečně pochopil.“

Asher, jenž zíral na squashový míček, vzhlédl. „Co jsi pochopil?“

„Proč jsem tu.“

„O tom nikdy nebylo pochyb. Jsi tu, abys vyřešil naši zdravotní záležitost.“

„Ne, myslím, proč jsem byl zvolen pro tuhle práci právě já.“ Asher

na něj bez výrazu zíral.

„Víš, nejdřív mě to zmátlo. Koneckonců nejsem plicní specialista nebo hematolog. Kdyby tu lidé trpěli kesonovou nemocí, proč si vyžádat zrovna mě? Ale zdá se, že jsou ve skutečnosti postiženi jinou chorobou.“

„Jsi si jistý?“

„Tohle je jediná věc, kterou si jistý jsem,“ odmlčel se, „protože na atmosféře Hlubinné bouře nakonec stejně nic exotického ani zvláštního není.“

Asher nehnul ani brvou, stále nic neříkal. Když se na něj tak Crane díval, říkal si, jestli neměl radši držet pysk. Ale když už s tím jednou začal, řekne to všechno.

„Nechal jsem jednoho z pacientů s PMIZ umístit v přetlakové komoře,“ pokračoval, „a zkus uhodnout, co jsme zjistili.“

Asher stále nic neříkal.

„Zjistili jsme, že to nepomáhá ani trochu. To ale není všechno, odečet měřáku na komoře nám sdělil, že je tlak zcela normální jak vevnitř, tak i mimo ni!“ Crane zaváhal, než znovu promluvil. „Takže všechny ty řeči o přetlaku, o speciální vzdušné směsi jsou jen kecy, že jo?“

Asher znovu začal studovat míček. „Ano,“ pronesl po chvilce. „A je velmi důležité, aby sis tu informaci nechal pro sebe.“

„Samozřejmě, ale proč?“

Asher odrazil míček od podlahy, znovu ho chytil a pevně stiskl. „Potřebovali jsme důvod, proč nikdo nesmí ve spěchu opustit Zařízení. Bezpečnostní opatření před únikem informací, špionáží a podobnými věcmi.“

„A ty řeči o patentovaném složení atmosféry, o dlouhém aklimatizačním procesu a ještě delším opouštěcím procesu jsou výbornou krycí historkou.“

Asher míčkem ještě jednou udeřil o zem, potom s ním mrštil do rohu. Předstírání, že jde jen o hru, šlo v tu chvíli stranou.

„Takže ty místnosti, ve kterých jsem musel čekat při příchodu do Zařízení, jsou naprosto falešné?“

„Nejsou falešné, jsou to funkční dekompresní komory, jen jsou je-

jich atmosférické funkce odebrány.“ Rozhlédl se. „Tvrtils, že víš, proč jsi byl zvolen pro tuhle práci.“

„Ano. Dal jsem si dvě a dvě dohromady, jakmile jsem měl před očima odečet z přetlakové komory. Je to kvůli tomu, co jsem dělal na USS *Spectre*, že?“

Asher přikývl.

„Docela se divím, že ses o tom dozvěděl.“

„Já ne, ta mise je pořád tajná. Admirál Spartan o ní věděl. Ví o ní všechno. Se svými diagnostickými schopnostmi, zkušenostmi s řešením, řekněme, bizarních zdravotních problémů za extrémně stresujících podmínek jsi jedinečně přínosná pomoc. Spartan z důvodů utajení dovolil vstup jenom jedné osobě, ty ses jevil jako ta nejlepší volba.“

„A to slovo je tu zas – utajení. To je ta věc, na kterou jsem ještě nepřišel.“

Asher se na něj tázavě podíval.

„K čemu všechno to utajování? Co je na Atlantidě tak zásadního, že se přistoupilo k tak drastickým opatřením? A v té souvislosti – proč je vláda ochotná cpát takové peníze a drahé vybavení do archeologických vykopávek?“ Crane mávl rukou. „No, vždyť se podívej na tohle místo. Už jen provoz něčeho takového, jako je Zařízení, musí spolknout miliony dolarů poctivých daňových poplatníků.“

„No, vlastně,“ řekl tiše Asher, „částka je poněkud vyšší.“

„Když jsem se naposledy vyptával, tak byrokrati z Pentagonu nebyli obrovskými fanoušky starověkých civilizací. A agentury, jako je NOD, jsou vděčný za každý halíř, který jim vláda usmrkne. Ale vy tu máte nejmodernější a nejutajovanější zařízení na světě.“ Odmlčel se. „A to je další věc, Zařízení napájí jaderný reaktor, že je to tak? Už jsem se plavil na dostatečném množství jaderných ponorek, abych to poznal.“

Navíc to vypadá tak, že je do mé jmenovky zapuštěný štítek na měření radioaktivity.“

Asher se zasmál, ale neodpovídal. Crane si pomyslel, že je to skoro k smíchu, v jak málomluvného muže se za těch pár hodin proměnil.

Kurt se na chvílku ponořil do napjatého nepříjemného ticha. Crane měl v záloze ještě jednu bombu, největší bombu ze všech, neviděl důvod, proč oddalovat její použití.

„V každém případě jsem o tom hodně přemýšlel a zjistil jsem, že na to všechno existuje jen jedna odpověď, a sice že ta věc tam dole není Atlantida. Musí to být něco jiného.“ Podíval se na Ashera. „Mám pravdu?“

Asher se na něj na okamžik podíval skoro hloubavě a skoro nepostřehnutelně přikývl.

„Takže co tam dole vlastně je?“ naléhal Crane.

„Je mi líto, Petere, to ti nemůžu říct.“

„Ne? A proč?“

„Kdyby ano, mám takovou obavu, že by tě Spartan musel zabít.“

Crane se musel začít smát, když uslyšel to staré klišé, ale pak se podíval na Ashera a ztuhl. Vedoucí vědeckého týmu, který neměl nikdy k smíchu daleko, se nesmál ani trochu.

13

Na Skye, na nejvzdálenější výspě Skotska, za Hebridami, za řetězem oceánem těžce zkoušených ostrovů známých jako Sedm sester, se nachází souostroví Sv. Kilda. Je to nejvzdálenější část Britských ostrovů. Hrubé pahrbky hnědého kamene zápasí ze všech sil, aby se udržely nad pěnou, je to bezútěšné, mořskou vodou omývané místo.

Na nejzápadnějším cípu největšího ostrova Hirta se nad krutým Atlantikem tyčí k nebi dvě stě metrů vysoký žulový útes. Na jeho úplném vrchu se dají najít šedivé obrysy Grimwold Castleu, starodávného a nesourodého opatství opevněného proti počasí a útokům, obklopeného balvany z místního kamene. Postavil ho tam mnišský řád hledající útočiště před útlakem a sílícím světským vlivem středověké Evropy. Celá desetiletí se k řádu přidávali jiní – kartuziáni, benediktini –, všichni hledali vzdálené místo, aby tam mohli uctívat Boha a duchovně se vzdělávat daleko od zkažených anglických klášterů. Díky osobním příspěvkům těchto nových členů se knihovna Grimwold Castleu rozrostla v jednu z největších řeholních sbírek v Evropě.

Za zdi opatství se usadila malá rybářská komunita zajišťující těch několik málo pozemských potřeb, které si mniši nemohli zařídit sami. Jak zdejší sláva rostla, přijalo opatství kromě nových členů i občasného poutníka. Poutní stezka vedla ze středověké kapituly přes travnatý plácek, pod padací mříží nízké hradby a potom úzkou stezkou dolů do malé vesničky, která byla branou k Hebridám.

Stezka již zmizela, kudy vedla, se pozná jen podle občasných hromádky kamene zasazené v bezútěšné skalnaté krajině. Malou vesničku u opatství lidé opustili již před staletími. Zůstalo jen opatství, jeho oprýskaná fasáda hledí na západ přes ledový severní Atlantik.

V hlavní knihovně Grimwold Castleu seděl u dlouhého dřevěného stolu návštěvník, na rukách měl bílé bavlněné rukavice a opatrně otáčel zažloutlé stránky starého svazku položeného na kusu plátna. Ve vzduchu a slabém světle se vznášela malá zrnka prachu, musel přimhouřit oči, aby rozeznal slova. Stoh dalších textů stál u jeho lokte – iluminované rukopisy, prvotisky, dávné smlouvy svázané do kožených desek. Přibližně každou hodinu dorazil mnich, vzal knihy, které již návštěvník nepotřeboval, a přinesl ty, o které požádal, prohodil s ním nejvýše dvě slova a odešel. Občas návštěvník přestal číst a zapsal si do sešitu krátkou poznámku, ale jak čas plynul, poznámek bylo čím dál méně.

Konečně na sklonku odpoledne vstoupil do knihovny jiný mnich s dalším stohem knih. Podobně jako jiní jeho řádu měl na sobě jen prostou kutnu svázanou bílým provazem. Byl starší než ostatní a našlapoval mnohem opatrněji.

Prošel prostřední uličkou v knihovně a přistoupil k návštěvníkovu stolu – jedinému obsazenému stolu v místnosti. Položil opatrně starodávné texty na bílé plátno.

„*Dominus vobiscum*,“ řekl s úsměvem.

Návštěvník vstal od stolu. „*Et cum spiritu tuo*.“

„Prosím, zůstaňte sedět. Zde jsou rukopisy, o které jste žádal.“

„Díky, jste velmi laskavý.“

„Je to pro mě potěšení. V těchto dnech je pocestných učenců bohužel tak málo a jsou tak daleko. Světská pohodlnost se zřejmě stala důležitější než učenost a osvětlení.“

Návštěvník se zasmál. „Nebo hledání pravdy.“

„Což často bývá to samé.“ Muž vytáhl z rukávu jemný hadřík a láskyplně jím otřel staré zaprášené svazky. „Jmenujete se Logan, je to tak? Doktor Jeremy Logan, profesor středověkých dějin na Yale?“

Návštěvník se na něj podíval. „Jsem doktor Logan. Momentálně mám ovšem vybrané studijní volno.“

„Nemysli si prosím, že jsem příliš zvědavý, synu. Já jsem otec Bronwyn, opat Grimwold Castleu.“ Sedl si proti němu ke stolu a s povzdechem prohlásil: „V mnoha ohledech je to namáhavá práce. Člověk by řekl, že tak staré opatství bude ušetřeno vnitřní byrokracie

a malicherných mrzutostí. Pravdou je však pravý opak. Jsme tak daleko a náš život je tak jednoduchý a skromný, že noví řeholníci procházejí zdejší branou jen zřídka. Naše stavy se za posledních padesát let snížily o celou polovinu.“ Znovu si povzdychl. „Mé postavení však přináší jisté radosti. Kupříkladu spravuji knihovnu a všechny záležitosti s ní související. A knihovna, jak víte, zůstává naším posledním cenným majetkem, Bůh mi odpusť mou chamtivost.“

Logan se pousmál.

„Takže jsem přirozeně obeznámen se všemi příchozími a odchovými, obzvláště lidmi s takovými doporučeními, jako jsou ta vaše. Je to velmi působivé čtení.“

Dr. Logan naklonil hlavu.

„Nemohl jsem si nevšimnout itineráře přiloženého k žádosti o návštěvu naší knihovny.“

„Ano, vinou bude přehlédnutí z mé strany. Prováděl jsem výzkum v Oxfordu a odjížděl jsem poněkud nakvap. Obávám se, že se mi poněkud promíchaly listiny. Nechtěl jsem se nijak holedbat.“

„Jistěže ne. Tak jsem to nemyslel. Ovšem překvapila mě místa, která jste již během svého studijního volna navštívil. St. Urwick's Tower je, pokud si správně vzpomínám, na Newfoundlandu, že ano?“

„Na pobřeží, jen kousek na jih od Battle Harbour.“

„A potom další zastávka – opatství Wrath.“

Dr. Logan znovu přikývl.

„Už jsem o tom opatství slyšel. Mys Farvel, Grónsko. Je skoro tak izolované jako to naše.“

„Mají prastarou a mimořádně obsáhlou knihovnu, obzvláště co se týká regionální historie.“

„O tom nepochybuji.“ Opat se naklonil přes stůl. „Snad mi promínete mou důvěrnost, pane profesore – jak už jsem vám řekl, máme velmi málo návštěv. To, co mě překvapilo na vaší návštěvě nejvíce, je její načasování. Na každém z těchto míst jsou knihovny tak obsáhlé, že by jejich studium mohlo zabrat celé týdny. Dostat se na ně vyžaduje spoustu času, peněz a úsilí. Nicméně podle itineráře je toto teprve třetí den vašeho putování. Po čem byste mohl pátrat? Co vy-

žaduje, abyste se přepravoval s takovou rychlostí, námahou a výdaji?“

Dr. Logan se na okamžik podíval na opata. Potom si odkašlal. „Jak už jsem řekl, otče Bronwyne, itinerář byl přiložený k listinám určeným vám jen omylem.“

Otec Bronwyn se zaklonil do opěradla. „Ano, rozumím. Jsem starý a zvědavý muž. Nechtěl jsem vyzvídat.“ Sundal si brýle, uchopil límec rukávu sutany a použil ho k jejich očištění, poté si je usadil zpět na nos. Potom položil ruku na starodávné svazky vázané v telecí kůži, které mu přinesl. „Zde jsou knihy, jež jste žádal. *Lay Anecdotes* od Maighstira Beatona, přibližně 1448; Colquhounovy *Chronicles Diverse and Sonderie*, starší o sto let, a samozřejmě Trithemiova *Polygraphia*.“ Nad posledním titulem opat mírně pokrčil rameny.

„Díky, otče,“ řekl doktor Logan a přikývl, když opat vstával a odešel.

Po hodině se vrátil mnich, jenž mu pomáhal původně, vzal si prvořádky a rukopisy a Loganův seznam dalších požadovaných svazků. Během několika minut se vrátil s ještě zašlejšími svazky a položil je na plátno.

Dr. Logan si je položil před sebe, jedním po druhém trpělivě listoval rukama v bílých rukavicích. První svazek byl ve středověké angličtině, druhý ve vulgátě, třetí představoval nepovedený překlad dialektu antického Řecka známého jako koiné. Ani jeden z jazyků Loganovi nečinil potíže, četl je plynule. Jak se jimi prokousával, usídlil se mu nad hlavou šedivý mrak deprese. Konečně odložil poslední knihu, zamrkal a narovnal záda. Tři dny příšerného cestování po místech, na která i bůh zapomněl, a tři noci spánku v místnostech ze studeného kamene na něm zanechaly své následky. Rozhlédl se po bytelně postavené knihovně s románskou klenbou a úzkými okny vyplněnými hrubým a současně působivým chrámovým sklem. Do knihovny se skrz ně valily pozdně odpolední sluneční paprsky a utápěly ji ve stovkách různých barev. Mniši ho dle svého zvyku přes noc ubytují – koneckonců na míle daleko žádné jiné místo na přespaní není, ani žádné silnice, po kterých by se mohl dopravit pryč. Ráno ho vyzvedne najatá rybářská loď a dopraví ho zpět na

pevninu... a potom? S nepříjemným pocitem si uvědomil, že to neví.

Z ticha za jeho zády se ozvalo odkašlání. Dr. Logan se otočil a uviděl, jak ho pozoruje opat s rukama za zády. Otec Bronwyn se na něj vřele usmál.

„Nepochodil jste?“ zeptal se tichým hlasem.

Logan zakroutil hlavou.

Otec k němu přistoupil. „Kéž byste mi dovolil vám pomoci. Nevím sice, po čem pátráte, ale je to přinejmenším pro vás očividně velmi důležité. Jsem někdy příliš zvědavý starý hlupák, ale když mi někdo svěří tajemství, dokážu je udržet. Sdělte mi, po čem pátráte.“

Logan zaváhal. Nejednou jeho klient položil důraz na naprostou diskrétnost. Ale na co je diskrétnost, když není co zamlčovat? Navštívil již tři studnice zásadních dokumentů a několik dalších, méně důležitých, a přitom dostal tak vágní zadání. Nepřekvapilo ho, že nic nenašel.

Pečlivě si otce prohlédl. „Pátrám po místních záznamech – nejlépe očitých svědků – o jisté události.“

„Aha. A o jakou událost se jedná?“

„Tak to nevím.“

Otec se zamračil. „Opravdu? Tak to vaše pátrání činí vsutku ne-
snadným.“

„Vím jen to, že je ta událost dost významná nebo nezvyklá, aby si našla cestu do nějakého pramene. Nejspíše *církevního* textu.“

Otec pomalu obešel stůl a znovu se posadil, celou dobu přitom nespustil oči z doktora Logana.

„Nezvyklý úkaz. Například takový... zázrak?“

„To je dost možné.“ Logan zaváhal. „Ale pokud tomu správně rozumím, pak tento zázrak... jak jen to říct... možná není *ex dei*.“

„Takže by za ním mohly stát síly pekelné.“

Dr. Logan přikývl.

„To je vše, co o tom víte?“

„Ne zcela. Mám také časový výsek a přibližnou oblast.“

„Prosím, pokračujte, synu.“

„K události mělo dojít před přibližně šesti sty lety a stala by se *zde*.“ Zvedl ruku a ukázal za severozápadní zeď knihovny.

To opata očividně zaujalo. „Nad vodou?“

„Ano. Něco mohli zahlédnout místní rybáři, jestli lovili dál od pobřeží. Pokud bylo počasí toho dne vlídné, mohl to zahlédnout možná někdo sledující horizont při procházce po pobřeží.“

Opat chtěl promluvit, ale pak se zarazil a něco promýšlel. „Ty další dvě knihovny, které jste navštívil,“ začal potichu mluvit, „se nacházejí na pobřeží, že ano? Obě se tyčí nad severním Atlantikem jako my.“

Logan se zamyslel, potom skoro neznatelně přikývl.

Opat okamžik nic neříkal. Podíval se za Logana, jako by se jeho oči dívaly někam velmi daleko nebo možná na něco velmi dávného. Na druhém konci knihovny sebral mnich několik knih a potom naprosto neslyšně odešel. Zaslá místnost se ponořila do napjatého ticha.

Otec Bronwyn se náhle postavil. „Počkejte tu,“ řekl, „hned se vrátím.“

Logan ho poslechl a během deseti minut se opat vrátil. V rukou něco opatrně svíral – větší krabicovitý objekt zabalený do černé látky. Opat objekt položil na stůl, potom opatrně rozhrnul látku. Objevila se olověná krabička vykládaná zlatem a ozdobená stříbrnými šupinkami. Sundal si z krku klíč na řetízku a odemkl jím krabičku.

„Byl jsi ke mně upřímný, synu,“ řekl, „budu i já k tobě,“ poklepal na olověnou schránku. „Uvnitř této schránky je jedno z největších a nejdéle utajovaných tajemství Grimwold Castlu. Původně se pokládalo za velmi nebezpečné mít v držení i záznam toho, co se tehdy stalo. Později se začaly šířit mýty a legendy a záznam se stal příliš cenným a kontroverzním, než aby se někomu ukazoval. Já si myslím, že vám ho mohu svěřit, pane profesore, přinejmenším na těch několik minut.“ Potom pomalu posunul krabici přes stůl. „Snad vám nebude vadit, když tu zůstanu, až to budete číst? Nesmím ji spustit z očí. To jsem slíbil, když mě jmenovali opatem Grimwold Castlu.“

Logan schránku hned neotevřel. Místo toho chvíli zíral na zlaté a stříbrné ozdoby na jejím vrchu. I přes netrpělivost ve svém nitru zaváhal.

„Je něco, co bych měl vědět, než začnu?“ zeptal se. „Něco, co mi

můžete povědět vy?“

„Já myslím, že to, co najdete, bude dostatečně výmluvné.“ Potom se na opatově tváři rozhostil trochu úsměv, trochu úšklebek. „Doktore Logane, jistě znáte obrat anglických námořníků *‘Here there be monsters’* – *Zde zrůdy všeliké.*“

„Znám.“

„Nachází se na starých mapách na místech širého oceánu.“ Opat se znovu odmlčel, potom velmi odhodlaně a jemně poklepal na krabici. „Přečtěte si to velmi pozorně, pane profesore. Já se nesázím rád – možná jen, když se jedná o víno bratra Fredericka, ale vsadil bych se, že ten termín pochází odtud.“

14

Když Crane vešel do Konferenční místnosti A – menší ze dvou, které patřily k Ošetřovně, uviděl Michele Bishopovou, jak si něco poznamenává do svého PDA. Lesklý povrch konferenčního stolu nic nenarušovalo, zvykl si na to, že každou lékařskou poradu doprovází záplava listin – rentgenů, zpráv, záznamů. Ale až na ne zrovna vydatnou složku, kterou nesl Crane, se ten den žádné papírování zřejmě nekonalo. Každý výtisk zabíral cenný prostor, proto se na Hlubinné bouři co nejvíce údajů uchovávalo v digitální podobě.

Když se posadil, Bishopová vzhledla, možná se i usmála, ale tak nepatrně, že si tím nebyl jistý, potom se zadívala zpět na PDA a zapísala si další poznámku.

„Jak je na tom Waite?“ zeptal se.

„Chci ho zítra propustit.“

„Opravdu?“

„Roger ho prověřil po psychické stránce a dal tomu zelenou a Asher souhlasil s domácí terapií. Nemá smysl ho tu držet déle.“

Zároveň s její poslední větou vstoupil do místnosti i Corbett, v ruce držel velký kelímek s latté z nedaleké kavárničky. Vře se na ně usmál, potom se posadil ke stolu a položil před sebe latté a své osobní PDA.

„Michele mi právě říkala, že jsi schválil Waiteovo propuštění,“ řekl Crane.

Corbett přikývl. „Udělal jsem mu kompletní prohlídku. Má nějaké úzkostné stavy, které se během přijímacích testů neprojeví, možná i nějakou blíže neurčenou depresi. Ale na léky reaguje dobře. Ubrali jsme antipsychotika bez nějaké negativní reakce. Myslím, že před sebou máme jednoduchý případ poruch nálady, s čímž by se měla dobře vypořádat terapie.“

Crane se zamračil. „Je to samozřejmě na vašem rozhodnutí, ale

před dvaasedmdesáti hodinami si tenhle jednoduchý případ vzal rukojmí a vrazil si šroubovák do krku.“

Corbett usrkl latté. „Waite má zcela jasně jisté problémy, se kterými se musí vypořádat, my nemáme ani ponětí, jak dlouho je v sobě dusil. Někdy se podobná záležitost nakonec projeví výbuchem vášně. Lidé jsou tu pod velkým tlakem. Ať se o ně snažíme pečovat sebevíc, vzorce chování se nikdy nedají předvídat. Hodlám pokračovat s denními sezeními u něj v kajutě, budu na něj velmi pozorně dohlížet.“

„Fajn,“ řekl Crane. *Aspoň to vyžene Korolise a jeho biřice z Ošetřovny.*

Znovu se podíval na Bishopovou. „Nějaké nové případy?“

Zkontrolovala to v PDA. „Technik přišel se střevními křečemi. Dalších pár hlášení palpitace. Pak je tu údržbář s nejasnými příznaky: nespavost, neschopnost se soustředit.“

„Aha. Děkuji.“ Crane se na ně zamyšleně podíval. „Takže se do toho můžeme dát?“

„Do čeho?“ zeptala se Bishopová. „Není mi moc jasné, proč jste svolal tuto schůzi.“

Crane se na ni podíval a říkal si, jestli s ní bude muset bojovat o každou píd'. „Svolal jsem schůzi, paní doktorko, abychom zjistili, s čím tu máme co do činění.“

Bishopová se zaklonila do opěradla. „Zúžili jsme to na jednoho činitele?“

„Jeden činitel, to ano, ale stále nevíme, co to je.“

Bishopová založila ruce na břicho a napjatě se na něj zadívala.

„Čtvrtina lidí na této stanici má příznaky nemoci,“ pokračoval Crane, „to rozhodně není náhoda. Zdravotní problémy nepocházejí z izolace. Je sice pravda, že jsem předpokládal, že jde o kesonovou nemoc. Udělal jsem chybu, když jsem to předpokládal, aniž bych znal fakta. Ale *něco* je tu špatně.“

„Ale nedaří se nám najít příznak společný všem,“ řekl Corbett. „Aspoň ne žádný konkrétní.“

„Přece však něco společného mít musí, jen jsme to zatím neobjevili. Příliš nás zaměstnávalo hašení malých plamínek, až jsme přehléd-

li požár. Musíme si zachovat odstup a udělat diferenční diagnózu.“

„A tu máme podle vás udělat jak?“ zeptala se Bishopová.

„Přesně jak nás to učili. Sledovat příznaky, navrhnout jejich možná vysvětlení, ignorovat každou hypotézu, která se ukáže jako nepravdivá. Co takhle si nejdřív udělat seznam?“ Vytáhl ze složky list papíru a pero, potom se podíval na obě PDA, zářící na vyleštěné dřevěné desce stolu. „Promiňte,“ řekl a trochu se pousmál, „tohle raději dělám postaru.“

Corbett se usmál, přikývl a usrknul z kelímku. Silná vůně kávy naplnila celou konferenční místnost.

„Už víme, že ve vzduchu na stanici nejsou žádné zvláštní plyny nebo jiné atmosférické anomálie – musíme si to mimochodem nechat pro sebe –, takže tuto možnost můžeme vyloučit. Co zůstává? Paní doktorko, zmiňovala jste několik případů s nevolnostmi. To by mohla být otrava, systémová – něco v pití nebo jídle, nebo obecná – styk s jedovatou látkou někde na stanici.“

„Nebo to prostě může být z nervozity,“ poznamenala Bishopová.

„To je pravda.“ Crane si to zapsal. „To je dobrý argument pro to, že se jedná o psychologický problém – Waite je jedním z důkazů. Jsme v neznámém a stresujícím prostředí.“

„Co takhle infekce?“ zeptal se Corbett. „Nějaká nákaza neznámého charakteru?“

„Také možnost. Hlubinná bouře nebo někdo z jejích obyvatel může být původcem nějaké nemoci. Virové, fungální, bakteriální. Někteří nebo všichni naši pacienti mohou být bacilonosiči.“

„Nevím, jestli s tím mohu souhlasit,“ řekla Bishopová. „Jedinou věcí, která by se mohla projevovat tolika různými způsoby, jsou podle mého vedlejší účinky léků.“

„To je výborná poznámka. Léky by také mohly být příčinou.“ Crane zapsal další poznámku. „Dostal někdo před přijetím na stanici nějaké očkování nebo sérii injekcí? Nebo nějaké vitaminy? Dostávají pracovníci nějaký druh léků pro udržení pozornosti?“

„Nic, o čem bych věděla,“ řekla Bishopová.

„To bychom si také měli zjistit. Vždy existuje možnost, že jsou tu nějaké ilegální, možná návykové látky.“

„Třeba metamfetamin,“ dodal Corbett.

„Nebo extáze. Brání uvolňování glutamátu, může způsobit chování, které se objevilo kupříkladu u Waitea.“

„Strava by za tím mohla být také,“ řekla Bishopová. „Zdejší odborníci na výživu vyvinuli speciální vysokoproteinovou a nízkosacharidovou dietu. Na Zařízení ji námořnictvo testuje.“

„Zajímavé. Měli bychom znovu analyzovat krev, jestli na ni má strava vliv.“ Crane se podíval na Bishopovou, potom na Corbetta, byl spokojený, že konečně spolupracují. „Máme tu dost slušný seznam možností, schválně jestli se nám podaří některé vyloučit. Víme, že nejsou příznaky omezené na určitou oblast stanice nebo určité zaměstnání. Mohlo by to souviset s věkem?“

Bishopová něco naklapala do PDA. „Ne, pacienti jsou rozdílného věku, rozdíly mezi nimi jsou stejné jako u celé populace.“

„Fajn. Aspoň máme čím začít.“ Crane prozkoumal zápisky. „Na první pohled se nejslibněji jeví léky a jed. Kupříkladu otrava těžkým kovem by mohla vysvětlit různé symptomy. Infekční choroby budou až na třetím místě, ale rozhodně stojí za prověření.“ Podíval se na Corbetta. „Nejlepší technický asistent na Ošetřovně?“

Corbett se zamyslel. „Jane Randová.“

„Požádej ji, aby shromáždila všechny záznamy o našich pacientech a naprogramovala počítačový filtr, jenž by hledal skryté souvislosti. Ať projde všechno, pracovní záznamy i zdravotní vyšetření.“ Odmlčel se. „Dá se zjistit, do jakých kaváren pacienti chodili?“

Corbett nacvakal do PDA nějaké údaje, potom vzhlédl a přikývl.

„Přidej to na seznam, možná z toho něco bude. Potom srovnej údaje pacientů se zbytkem populace Hlubinné bouře, která nemocná není, možná se v něčem zásadním liší.“ Podíval se na Bishopovou. „Doktorko Bishopová, myslíte, že byste mohla znovu zkontrolovat krev a zaměřit se na cokoli, co by naznačovalo přítomnost jedu nebo omamných látek?“

„Jasně,“ řekla Bishopová.

„Ať vaši asistenti odeberou vzorky vlasů všech pacientů, kteří přišli na Ošetřovnu během posledních dvou týdnů. A možná bychom preventivně měli odebrat vzorky moči a stolice všech nových pacien-

tů, i kdyby měli jenom třísku v malíčku. Vlastně bychom rovnou mohli udělat kompletní vyšetření, EKG, echo, EEG...”

„Už jsem vám říkala, že tu elektroencefalograf nemáme,“ řekla Bishopová.

„A dal by se někde sehnat?“

Pokřčila rameny. „Časem.“

„Fajn, zažádejte o něj, prosím. Chci být v tomhle naprosto důsledný. Možná by náš zdravotní výzkum měl prohlédnout poslední zdravotní hlášení o pacientech. Pokud je to nějaký druh infekční choroby, mohlo by se podařit najít první případ.“ Crane se postavil. „No, já si promluvím s odborníky na výživu, pokusím se z nich dostat všechno o té zvláštní dietě. Mohli bychom se sejít zítra ráno a porovnat svá zjištění.“ Ve dveřích se zastavil. „Mimochodem, mám ještě něco na srdci, chtěl jsem se na to už dlouho zeptat. Kdo je doktor Flyte?“

Bishopová a Corbett se na sebe podívali.

„Doktor Flyte?“ zeptala se.

„Takový řecký chlapík ve špinavém oblečení. Bez pozvání mě zaskočil v kajutě, když jsem dorazil. Divný týpek, baví ho mluvit v hádankách. Jaký je jeho úkol?“

Následovala chvíle ticha.

„Je mi líto, doktore,“ řekl Corbett. „Toho neznám.“

„Ne?“ Crane se otočil k Bishopové. „Nízký, šlachovitý, spousta šedivých vlasů? Řekl mi, že dělá přísně tajnou práci.“

„Nikdo, kdo tu pracuje, tomu popisu neodpovídá,“ odpověděla Bishopová. „Nejstaršímu zaměstnanci je padesát dva.“

„Cože?“ řekl Crane nevěřícně. „To přece není možné, viděl jsem ho na vlastní oči.“

Bishopová se zahleděla na obrazovku PDA, naťukala krátký příkaz, očima přešla vypsané řádky a podívala se opět na něj. „Jak už jsem řekla, pane doktore, nikdo jménem Flyte na Hlubinné bouři nepracuje.“

15

Robert Loiseau ustoupil od sporáku a otřel si zpocený obličej utěrkou, jež mu visela za pasem. Přestože bylo v kuchyni chladno, potil se jak čuník. A to měl směnu teprve půl hodiny. Začínal mít pocit, že ho čeká ještě sakra dlouhý den.

Mrknul na hodiny na zdi – ukazovaly půl čtvrté. Největší nápor kolem oběda už opadl, zaměstnanci teď myli nádobí a v kuchyni panoval poklid. Jenže poklid byl dost relativní pojem – již dávno věděl, že fungování kuchyně u námořnictva se v mnohém liší od běžného provozu na pevnině. A vzhledem k tomu, že služba běžela ve třech směnách, nebylo nic neobvyklého podávat někomu snídani v osm hodin večer nebo oběd ve dvě ráno.

Znovu si osušil obličej a pak spustil utěrku zpátky k pasu. Zdálo se mu, že se v posledních dnech neustále potí, a zdaleka nejenom v kuchyni. A to byl jen jeden z příznaků, které zaznamenal spolu s třesoucíma se rukama a srdcem bušícím rychleji než obvykle. Navíc nemohl pořádně usnout i přesto, že se cítil neustále unavený. Nebyl si jistý tím, kdy to začalo, ale jednu věc věděl přesně – pomalu, ale jistě se to každým dnem zhoršovalo.

Vrchní pekař Al Tanner prošel okolo a pohvizdoval si „Ten kouzelný večer“. Přes rameno měl ležérně přehozený cukrářský kornout, jako by to byla čerstvě zabitá husa. Hvízdání přerušil jenom na chvíličku, aby mohl zavolat „Nazdar, Wazoo“.

„Říká se Wahzoh,“ zabručel si Loiseau pod vousy. Člověk by si myslel, že zrovna v gurmánské kuchyni budou vědět, jak vyslovit francouzské jméno. Možná se ho snažili jen popichovat. Ve skutečnosti dokázal jeho jméno správně vyslovit jenom šéfkuchař Renault – ten se ovšem uráčil oslovit zaměstnance jménem jen výjimečně a dával přednost úsečným pohybům ukazováčkem.

S povzdechem se otočil zpátky ke sporáku. Není čas na snění. Prá-

vě teď musí připravit bešamelovou omáčku, hotovou záplavu bešamele. Šéfkuchař Renault připravoval k večernímu menu tournedos Mornay a côtelettes d'agneau Écossais, přičemž obě omáčky měly bešamelový základ. Loiseau by pochopitelně dokázal připravit bešamel i ve spánku, ale moc dobře věděl, že vaření je trochu jako běh maratónu. Jestliže se člověk zastaví na příliš dlouho a ostatní přitom pokračují v běhu, už je nikdy nedokáže dohonit.

Osmahnout cibuli, přidat jíšku... Zatímco si připravoval ingredience, pocítil, že se mu znovu zrychluje tep a těžce oddychuje. Možná na něj lezla nějaká nemoc, ale myslel si, že má pro stékající pot a bezesné noci lepší vysvětlení – stres. Jedna věc byla pracovat na letadlové lodi mezi ohromnými hangáry a nekonečnými chodbami. Tohle však bylo něco úplně jiného. Během zdoluhavých prohlídek a nekonečných pohovorů nepřestával přemýšlet o skutečném životě v Hlubinné bouři. Plat byl fantastický a lákadlo účasti na utajovaném a přelomovém projektu velmi přitažlivé. U námořnictva strávil pět let prací v důstojnických kuchyních – jak velký to mohl být rozdíl, vařit pod hladinou moře místo na ní?

Jak se ukázalo, nic ho na to nemohlo připravit.

Ježiš, to je vedro. Pomalu přidal světlou jíšku do směsi mléka, tymiánu, bobkového listu, másla a cibule. Když se naklonil nad hrnec a začal rázně šlehat, pocítil tak prudkou závrať, že honem zase poodstoupil a zalapal po dechu. Zrychleně dýchal, to byl hlavní problém. *Jen se uklidni, chlapče. Směna teprve začala a je tu práce jak na kostele.*

Tanner se vracel zpět ze špižírny a v rukou nesl velký pytel mouky. Když spatřil Loiseaua, zarazil se. „Jsi v pořádku, kámo?“

„Jo, jsem,“ řekl Loiseau. Jakmile Tanner odešel, otřel si znovu tvář utěrkou a honem se vrátil ke šlehání. Kdyby teď přestal, omáčka by se připálila a mohl by začít nanovo.

Popravdě nepočítal s tím, že bude tolik postrádat sluneční svit a čerstvý vzduch. Letadlová loď se alespoň pohybovala. Loiseaua nikdy nenapadlo, že by mohl trpět klaustrofobií, ale být zavřený v železné krabici, bez možnosti úniku a s celým oceánem tlačícím na jeho hlavu... no, to prostě člověka za chvíli dostane. Ať už vytvořil

Hlubinnou bouří kdokoli, podařil se mu důmyslný proces miniaturizace. Když nejprve pracoval na Špičce v kuchyni na 11. palubě, ani to příliš nezaznamenal. Ale potom ho převeleli na 7. podlaží. A tady dole bylo všechno stěsnané mnohem víc. Když všechno ožilo a začal takový rozruch, až z toho v kuchyni začala poletovat mouka, mačkal se kolem tolik těl, že se sotva dalo pohnout. A to byl jeden z důvodů, proč se v posledních dnech cítil tak mizerně. Když dnes vstal, první věcí, na kterou pomyslel, byl nával v době večere. A hned se začal na tom svém zatraceném kavalci potit...

Když mu žaludkem projela vlna nevolnosti, sevřel pevně nerezové držadlo sporáku. Závrat' se vrátila a on v mírném úleku zatřepal hlavou, aby si ji pročistil. Možná že se o něj přece jen pokouší nějaká nemoc. Asi na něj leze chřipka. Až půjde ze směny, staví se u doktora. Snad mu pomůžou, ať už jde o nervy nebo o nemoc.

S přemáháním se vrátil ke šlehání omáčky, pomalu ji vyvedl z varu a snažil se soustředit, když kontroloval barvu a vůni. Přitom si všiml „poslíčka“ – jednoho z pracovníků, přidělených na Dno, části umístěné v největší hloubce celého zařízení –, jak prochází kolem s vysokým komínem talířů. Dno mělo jen malinkou kuchyňku, a proto tam často využívali „poslíčků“ – kteří žili a pracovali v utajované sekci Hlubinné bouře a měli nezbytnou propustku – k přinášení jídla připraveného ve Středu dolů do nižších podlaží.

Všechno to utajování byla další věc, jež Loiseaua otravovala. Bylo mnohem zřetelnější tady než na Špičce. Pokaždé mohl jednoduše rozeznat zaměstnance pracující v tajných prostorách. U stolu seděli společně v chumlu, oddělení od ostatních, hlavy měli skloněné a tlumeně si povídali. Proč vůbec musí být vědecká expedice tak tajnůstkářská? Kvůli všem těm tajnostem neměl žádnou představu, jak projekt probíhá a jestli má nějaké výsledky. A to zároveň znamenalo, že neměl ani tušení, kdy se odsud dostane a bude se moct vrátit domů.

Domů...

Náhle jím projela nová vlna závratí. Loiseau zavrával a znovu se musel chytit držadla sporáku. Tohle nebyly žádné nervy, ale něco jiného. Vážnějšího. Zatímco se snažil udržet na nohou, zmocnil se jej

strach.

Najednou se mu zastřel zrak. V kuchyni kolem něho lidé ustávali v práci, pokládali nože, naběračky a dřevěné vařečky a dívali se na něj. Kdosi k němu promluvil, ale zvuk se změnil v šepot a on mu nerozuměl. Natáhl se po těžkém hrnci plném bešamelu, ale minul jej a ruka mu sjela po jeho okraji. Nic necítil, jen další, ještě silnější nával závratí. Jeho nos zaznamenal jakousi nepříjemnou vůni – pach sežehlých chlupů a pálicího se masa. Zdálo se mu, že je to halucinace. Lidé k němu běželi. Podíval se dolů a lehce udiveně zíral na svou ruku, která odstrčila hrnec s bešamelem a ležela na otevřeném ohni. Modré plamínky mu poskakovaly mezi prsty. Přesto stále nic necítil. Obklopila ho zvláštní temnota, a když upadl na zem a ponořil se do temných snů, zdálo se mu, že je to ta nejpřirozenější věc na světě.

16

„Už budete hotový, doktore?“
Crane se otočil a spatřil šéfkuchaře Renaulta, jak stojí opodál s rukama zkříženýma a s výrazem silné nelibosti ve tváři.

„Skoro.“ Obrátil se zpátky k policičce s dobrou stovkou krabiček másla, jedno si náhodně vybral, sloupł z vršku plastový obal a seškrábl kousek o velikosti čajové lžičky do malé zkumavky.

Vestavěná chladnička ve Středu byla otevřená. Byla plná nejenom obvyklých zásob pro restauraci, jako jsou drůbeží a hovězí maso, vajíčka, zelenina, mléko a tak podobně, ale i ingrediencí, které by byly ozdobou každého evropského tříhvězdičkového hotelu. Černé a bílé lanýže, velmi starý balzamikový ocet v malých skleněných baňkách, bažanti, tetřevi, husy, čejky, velké plechovky s ruským a íránským kaviárem. A všechno namačkané v prostoru, který nepřesahoval třikrát šest metrů. Tenhle luxus mu působil spíš potíže, protože musel omezit výběr vzorků jen na potraviny, které požívala většina lidí pravidelně. I přesto měl plných skoro všech dvě stě zkumavek. Celý ten proces zabral dobrou hodinu a prověřil trpělivost šéfkuchaře Renaulta na nejvyšší možnou míru.

Zatímco Crane ukládal zkumavku s máslem, přesunul se k další polici, která obsahovala základní tekutiny pro kuchyni – jemný francouzský ocet z bílého vína a olivový olej lisovaný zastudena.

„Je ze Španělska,“ oznámil Crane, když zvedl jednu láhev a zadíval se na etiketu.

„Ten nejlepší,“ prohlásil Renault stručně.

„Myslel jsem, že nejlepší se dělá v Itálii...“

Renault procedil mezi rty lehce pohrdavý zvuk. „*Nesmysl!* To se vůbec nedá srovnat. Tyhle olivy jsou ručně trhané, pocházejí z těch nejlepších stromů zasazených v maximálním počtu třiceti na jeden akr, pravidelně zavlažovaných rozprašovači a přihnojovaných koň-

skou mrvou.“

„Koňskou mrvou,“ zopakoval Crane a rozvážně pokýval hlavou.

Renault se zachmuřil. „Mrva. Hnojivo. Všechno přírodní, žádná chemie.“ Craneovu kontrolu zjevně považoval za osobní útok na kvalitu své kuchyně, jako by byl Crane kontrolor z hygienické a zdravotnické komise, a ne doktor snažící se vyřešit medicínskou záhadu.

Crane láhev odzátkoval, vytáhl z brašny novou nepoužitou zkumavku, nalil do ní pár kapek a pak ji pečlivě zazátkoval. Vrátil olej na místo a natáhl se po jiné láhvi z vedlejší poličky. „Spousta potravin, co tady máte, je čerstvá, jak je chráníte před zkažením?“

Renault pokrčil rameny. „Potraviny jsou potraviny. Občas se zkaží.“

Crane zatím naplnil další zkumavku. „Co s nimi pak děláte?“

„Některé spálíme. Zbytek se zabalí k ostatnímu odpadu a pošleme ho v neckách nahoru.“

Crane přikývl. Necky, jak už věděl, byl velký samoobslužný zásobovací modul, který denně pendloval mezi Zařízením a povrchem. Oficiálně se nazýval LF2-M Hlubkově ponorná zásobovací jednotka. Jednalo se o prototyp navržený námořnictvem, určený k zásobování poškozených ponorek základními potravinami. Název dostal podle nemotorně protáhlého tvaru, jímž velmi připomínal giganticou vanu.

„A čerstvé potraviny sem také dopravujete v neckách?“ zeptal se.

„Samozřejmě.“

Crane naplnil další zkumavku octem. „Kdo objednává nové zásoby?“

„Zásobovací nákupčí, záleží na stavu zásob a na postupném plánování jídelníčku.“

„A kdo konkrétně přenáší zásoby z necek do kuchyně?“

„Zásobovací důstojník pod mým přímým dohledem. Dnes zrovna očekáváme dodávku. Dorazí každou chvíli, popravdě řečeno bychom už měli být na cestě na příjem.“ Renault se náhle zakabonil. „Jestli chcete naznačit, doktore, že...“

„Nechci naznačovat vůbec nic,“ opáčil Crane s úsměvem. A to

opravdu nechtěl. S dietology a odborníky na výživu už hovořil a jejich stravovací plány považoval za rozumné a zdravé. A přestože všechny vzorky ze zásobáren Špičky a teď i Středu odebíral neobvykle pečlivě, nedělal si příliš naděje, že by v nich našel něco škodlivého. Zdálo se nepravděpodobné, že by se něco dostalo do potravin, ať už náhodně nebo snad úmyslně. Jeho podezření se stále víc soustředilo na možnost otravy těžkými kovy.

Příznaky otravy těžkými kovy byly neurčité a nejasné, přesně jako ty, jež se nyní rozmáhaly po celém Zařízení. Chronická únava, střevní potíže, krátkodobé výpadky paměti, bolesti kloubů, pocity zmatenosti a mnohé další. Dva členové jeho zdravotnického týmu už zkoumali pracovní i relaxační prostředí Hlubinné bouře a možnost přítomnosti olova, arzenu, rtuti, kadmia a celé řady dalších těžkých kovů. Mezitím byli požádáni pacienti, kteří si stěžovali na podobné příznaky, aby znovu navštívili ozdravovnu a odevzdali tam vzorky vlasů, krve a moči pro detailní rozbor. Příznaky byly pochopitelně akutního, nikoli chronického rázu, protože pro něco takového nebyli lidé na Zařízení dostatečně dlouho...

Crane zašpuntoval poslední zkumavku, umístil ji do přenosného stojánu a s mírným uspokojením zapnul brašnu. Ať už bude na vině otrava rtutí nebo nějakým jiným těžkým kovem, bude možné použít silné antidoty jako DMPS a DMSA nejen na testování, ale i na léčbu. Bezpochyby bude muset požádat o to, aby mu jejich nezbytné množství poslali v neckách, protože v lékárně jich určitě nebude dostatek na to, aby mohl vyléčit všechny pacienty.

Rozhlédl se a zjistil, že Renault už zmizel. Zvedl brašnu, vyšel z chladicího zařízení a zavřel za sebou dveře. Renaulta našel na vzdálenější straně kuchyně, jak mluví s někým v bílém kuchařském úboru. Jak Crane přicházel, Renault se k němu obrátil.

„Už jste hotový,“ prohlásil a neznělo to jako otázka.

„Ano, až na pár otázek ohledně toho nemocného kuchaře Roberta Loiseaua.“

Renault se zatvářil nedůvěřivě. „Další otázky? Ta paní doktorka se už na všechno ptala.“

„Opravdu jich bude jenom pár.“

„Pak budete muset jít s námi. Máme už zpoždění.“

„Dobrá.“ Craneovi to nevadilo. Aspoň mu to umožní ověřit si způsob dopravy potravin z necek do kuchyní a vyloučí tak jeden z možných způsobů kontaminace. Spěšně mu představili muže v bílém úboru kuchaře – zásobovacího důstojníka Conrada – a další dva kuchyňské zaměstnance, kteří táhli dva velké chladicí boxy. Crane se zařadil na konec skupinky, společně opustili kuchyň a vydali se chodbami směrem k výtahu.

Renault byl zaměstnán debatou se zásobovacím důstojníkem o nedostatku kořenové zeleniny, a než se dostali na 12. patro, stihl mu Crane položit pouze jednu otázku, týkající se Loiseaua.

„Ne,“ odpověděl mu Renault, když se dveře otevřely a on vystoupil. „Nic tomu nenasvědčovalo. Vůbec žádné varovné signály.“

Crane zde nebyl od doby svého příjezdu, ale cestu ke Kompresnímu komplexu si pamatoval. Renault nicméně vyrazil opačným směrem a proplétal se složitou cestou skrz labyrint úzkých chodeb.

„Ten muž je pořád v komatu. Ještě jsme mu nemohli položit žádnou otázku,“ řekl Crane, zatímco si razili cestu dál. „Ale jste si jistý, že nikdo nezaznamenal nic divného nebo alespoň neobvyklého?“

Renault se na chvílku zamyslel. „Mám dojem, že Tanner říkal, že Loiseau vypadal trochu unaveně.“

„Tanner?“

„Náš vrchní pekař.“

„Upřesnil to nějak?“

Renault zavrtěl hlavou. „Budete se muset zeptat pana Tannera sám.“

„Nevíte, jestli Loiseau neužíval nějaké drogy?“

„Rozhodně ne!“ ohradil se Renault. „Nikdo v naší kuchyni nebere drogy.“ Chodba před nimi končila oválným otvorem, hlídáným jediným námořníkem. Nad ním hlásal nápis: VSTUP DO VNĚJŠÍHO PLÁŠTĚ. Námořník se na ně podíval, zkontroloval formulář, který mu Renault podal, a souhlasně přikývl, že skupinka může vstoupit.

Za vstupním otvorem se nacházel malý ocelový průchod, jenž byl osvětlený červenými žárovkami zapuštěnými do tlustých krytů. Před nimi se nacházely další dveře, zavřené a zabezpečené z druhé strany.

Vrata se za nimi s řinčením zavřela. Uslyšeli zvuk navíječe, jak se vracela zpátky na své místo. Ozvěna pomalu odumřela. Zatímco čekali v tlumeném červeném světle, pocítil Crane vlhký chlad a slabě sláný zápach, jenž mu připomněl podmořský kal.

Po chvilce se ozval další skřípějící zvuk a brána před nimi se otevřela. Vstoupili do menší místnosti. Dveře se za nimi opět zavřely a automaticky zamkly. Chlad a zápach zde byly mnohem zřetelnější. A na konci místnosti se nacházela třetí brána, mnohem větší a mohutnější než ty, kterými už prošli. Bránu, zavřenou obrovskou pohyblivou závorou, hlídala dvojice ozbrojených námořníků. Na stěnách místnosti viselo několik výstražných cedulí a seznam nejružnějších bezpečnostních omezení.

Chvilí tiše čekali, dokud stráže znovu neprozkoumaly Renaultův doklad. Pak se jeden z nich otočil a stiskl červené tlačítko na řídicím panelu. Bzučák se pronikavě rozezvučel. Námořníci se zjevnou námahou pootočili každým z mohutných šroubů o půl otáčky a pak společně otočili masivním kolem brány proti směru hodinových ručiček. Ozvalo se zařinčení a potom sykot unikajícího vzduchu, jak brána povolila. Craneovi zalehly uši. Strážní bránu rozevřeli a pokynuli jim, aby vstoupili. Nejprve prošli zaměstnanci kuchyně, táhnoucí chladicí boxy na jídlo, a Renault s Conradem je následovali. Crane se vydal za nimi s další otázkou na jazyku. Ale náhle v bráně ustrnul, zíral přímo před sebe a tu otázku okamžitě zapomněl.

17

Stál na prahu obrovské temné průrvy. Alespoň takový byl jeho první dojem. Když si oči přivykly na mdlé světlo, zjistil, že stojí na úzké rampě připevněné k vnější straně Zařízení. Strmá stěna, pokrytá mřížovím z příček, spadala kolem něj a asi o dvanáct podlaží níže se ztrácela z dohledu. Na chvíli ucítil, jak se ho zmocňuje závrat'. Rychle se chytil ocelového zábradlí. Nejasně si uvědomil, že k němu mluví jeden z námořníků.

„Pane,“ řekl, „ustupte prosím, brána nemůže zůstat otevřená.“

„Pardon.“ Crane z prahu rychle stáhl i druhou nohu. Námořníci otvor zase uzavřeli. Zevnitř se ozval skřípot závory, jež znovu dosedla na místo.

Crane se rozhlédl okolo, ale přitom radši stále zůstával přitisknutý k zábradlí. Kousek před ním se zvedala zaoblená železná stěna vnější kupole, sotva viditelná v matném světle. Sodíková světla byla zasažena do stěny v pravidelném velkém rozestupu a osvětlovala vše kradmým světlem. Když pohlédl nahoru, uviděl, jak se plášť přímo nad Zařízením zakřivuje do špičky. Železné potrubí vyčnívalo ze střechy Zařízení a dosahovalo na spodní stranu kupole. Předpokládal, že se jedná o vzduchové kapsy, které umožňovaly přístup do batyskafu a k únikovému modulu.

Obrátil pohled od kupole zpátky na přístupovou cestu, na které stál. Rozšiřovala se před ním, mírně se svažovala a překlenovala hlubokou propast mezi Zařízením a kupolí. Zbytek skupinky zatím postupoval k plošině, připevněné ke stěně kupole. Crane se zhluboka nadechl, pak se pustil zábradlí a vydal se za nimi.

Vzduch zde byl mnohem studenější a zápach bahna daleko výraznější. Jeho kroky rozdrnčely železnou mříž lávky a tlumený zvuk se rozléhal prostorem. Na chvíli si uvědomil, že se nachází na dně oceánu a pochoduje po úzkém můstku mezi dvanáctiposchodovou

železnou krabicí a kupolí, která ji obklopuje. Prázdným prostorem mezi ním a mořským dnem. Přišlo mu to zneklidňující, a tak se tu představu pokusil vytlačit z mysli. Místo toho se soustředil na to, aby dohnal skupinku, která právě přicházela na plošinu.

Conrad šel za Renaultem a dvěma zaměstnanci kuchyně a Crane klusal za nimi. „Myslel jsem, že Příjem bude nějaká útulná místnůstka s televizí a s časopisy na stolcích,“ řekl.

Conrad se zasmál. „Chce to čas, než si na tohle člověk zvykne, co?“

„To bych teda řekl. Neměl jsem ani páru, že prostor mezi Zařízením a kupolí je odčerpaný. Myslel jsem, že je zalitý vodou.“

„Zařízení nebylo zkonstruováno pro fungování v takovéhle hloubce. Tenhle tlak by nevydrželo ani minutu. Kupole nás chrání. Kdosi mi říkal, že se jedno bez druhého neobejdou, asi jako dvojitý trup ponorky. Abych řekl pravdu, moc tomu nerozumím.“

Crane přikývl. Dávalo to smysl. Svým způsobem to fungovalo jako ponorka s vnitřním tlakovým pláštěm, vnějším pláštěm a zátěžovými nádržemi mezi tím.

„Všiml jsem si celé řady příček na vnější straně Zařízení. K čemu tam u všech všudy jsou?“

„Jak jsem říkal, celé zařízení je postaveno pro menší hloubky, kde není takový tlak vody a ochranná kupole není potřeba. Myslím, že ty příčky byly určené potápěčům, aby se mohli lépe pohybovat po stěnách, když dělali z vnější strany opravy nebo tak něco.“

Když Crane pohlédl zpátky, všiml si dvou velkých podpěr podobných rourám, které vedly vodorovně z opačných konců kupole k Zařízení asi v polovině její výšky. Došlo mu, že jsou to tlakové trubice – jak je alespoň Asher nazýval –, které jsou na koncích otevřené do moře. Jednalo se o další zařízení, které mělo sloužit k vyrovnávání mohutného tlaku. Z dálky vypadaly jako dvě loukotě kola od vozu. Ovšem Craneovi víc připomínaly rošt grilu, na kterém se Zařízení zdálo napíchnuté. Ať už byl tlak vyrovnaný nebo ne, nebyl to příjemný pocit, být zavřený v železné krabici a přitom mít moře takový kousek od sebe.

Nyní již dorazili na plošinu na konci rampy. Měla kolem dvaceti

metrů čtverečních a byla pevně připevněna k vnitřní stěně kupole. Na jednom konci se nacházel vzduchotěsný poklop, neobvykle tlustý a hlídaný ještě větším počtem námořníků. Crane si byl jistý, že tenhle otvor vede přímo do oceánu. Necky nepochybně přistávají na druhé straně kupole a zásoby jsou pronášeny skrz tento poklop.

Na plošině již čekal dobrý tucet lidí – technici v laboratorních pláštích a údržbáři v kombinézách. Mnozí s sebou měli kontejnery nejrůznějších velikostí. Skupinka údržbářů měla ty největší – černé, umělohmotné kontejnery na kolečkách o takovém objemu, že muselo být obtížné je dostat poklopem. Crane odhadoval, že obsahují odpadky, které je nutno poslat zpět na povrch.

Vedle otvoru byl řídicí panel obsluhovaný vysokou a velmi přitažlivou ženou ve vojenské uniformě. Zatímco se na ni Crane díval, zmáčkla několik tlačítek a mrkla na malý displej. „Přistání v čase T minus dvě minuty,“ oznámila jim přes rameno.

Ve skupině čekajících se ozvaly netrpělivé povzdechy. „Zase pozdě,“ zamručel kdosi.

Craneova závrť pomalu ustoupila. Namísto ženy u panelu teď věnoval pozornost plášti kupole. Jeho mírná křivka byla perfektní – navržená pro maximální odolnost, a přitom velmi elegantní. Bylo úchvatné představit si sílu, které byl plášť z druhé strany vystaven, tu neuvěřitelnou sílu vody, co na něj tlačila. Bylo to něco, čím se za své služby na ponorce nikdy nezabýval. Podvědomě natáhl ruku a krátce pohladil povrch kupole. Byl suchý, chladný a hladký.

Šéfkuchař Renault se nervózně podíval na hodinky a pak se obrátil na Cranea. „Takže, doktore,“ v jeho hlase znělo něco jako uspokojení, „necky tu budou hned. Moji muži teď vyndají potraviny. Conrad má seznam, abychom si byli jistí, že jsme na nic nezapomněli. Všechno pod mým dohledem. Je to tak uspokojivé?“

„Ano,“ odpověděl Crane.

„Přistání v čase T minus jedna minuta,“ zavolala žena.

Renault se k němu přiblížil. „Ještě nějaké otázky?“ zeptal se a podíval se na hodinky, jako by chtěl říci, *zeptajte se teď, protože jinak ztrácím svůj drahocenný čas.*

„Stěžoval si poslední dobou někdo z vašich zaměstnanců na zdra-

votní potíže?“

„Můj omáčkář měl zánět dutin. Ale to mu nijak výrazně nebránilo v práci.“

Crane tuto odpověď očekával. Poté, co si ověřil způsob dopravy potravin, se teď hodlal plně věnovat možné otravě těžkými kovy. Jeho pohled bloudil od skupiny lidí, přes atraktivní ženu u kontrolní stanice až k elektrickým vodotěsným dveřím vedle ní. Z jejich spodní strany kapaly kapky z vysrážené vlhkosti. Byl v pokušení rozloučit se a vydat se po lávce zpátky k otvoru do Zařízení, jenže si byl skoro jistý, že potřebuje Renaultovu propustku, aby se mohl dostat dovnitř.

Náhle uslyšeli zadunění na druhé straně kupole a plošina se lehce otřásla – necky přistály. Čekající lidé ožili a začali se připravovat na otevření vodotěsného poklopu.

„Přistání úspěšné,“ oznámila žena. „Dekomprese poklopu zahájena.“

„Co vzorce chování?“ zeptal se Crane šéfkuchaře. „Nechoval se někdo netypicky nebo neobvykle?“

„Neobvykle – jakým způsobem neobvykle?“

Crane neodpověděl. Jeho těkavý pohled se vrátil k uzávěru, kde teď docházelo ke kondenzaci mnohem rychleji. *Zvláštní*, pomyslel si. *Proč by zrovna teď měla kondenzace...*

Náhle se ozval zvláštní pronikavý zvuk, skoro jako zaprskání kočky. Byl tak krátký, že si Crane ani nebyl jistý, zda ho skutečně slyšel. Na místě, kde se předtím srážely kapky, vytryskl najednou proud vody – ne širší než špendlíková hlavička. Crane chvíli jen nevěřícně zíral. Proud byl naprosto vodorovný, připomínal laserový paprsek, syčel a vřel. Stříkal dovnitř dobrých třicet metrů hluboko, takže téměř dosáhl na samotné Zařízení. Pod tíhou gravitace však kousek před ním klesal v pozvolném oblouku dolů.

Na chvíli jako by se vše zastavilo. Pak se rozeřvala houkačka a rozeječely alarmy. „Ochranná vrstva porušena!“ oznamoval umělý hlas a jeho ozvěna se rozléhala celým prostorem. „Ochranná vrstva porušena! Vyhlášen stav nouze!“

Lidé na plošině překvapením vykřikli. Uniformovaná žena popadla

vysílačku a rychle do ní mluvila. „Tady Waybrightová, kontrola. Máme díru v kontrolním potrubí. Opakuji. Porušení pláště. Pošlete záchrannou skupinu.“

Někdo vykřikl a celý houf se přitiskl k protilehlé straně plošiny. Několik lidí začalo prchat po lávce směrem k Zařízení. „Rozšiřuje se to!“ zaječel kdosi.

„Nemůžeme čekat na pomoc,“ prohlásil Conrad a instinktivně natáhl ruku, aby ucpal díru.

Crane se okamžitě vrhl kupředu. „Ne!“ vykřikl a pokusil se strhnout Conrada zpátky. Ale dříve, než tak mohl učinit, zasáhla Conradova levá ruka proud vody.

Hrozivý tlak mu jako chirurgický skalpel přesekl prsty až u druhého kloubu.

Na plošině vypukl naprostý zmatek – řev, výkřiky překvapení a zděšení, úsečné rozkazy. Conrad padl na podlahu, svíral si zraněnou ruku a ústa měl šokem rozšklebená.

Dveře Zařízení se rozevřely, vyběhli z nich muži v ochranných oděvech a můstek se rozezněl pod údery jejich těžkých bot. Crane se mezitím opatrně krčil pod vražedným proudem vody, jeden po druhém sbíral oddělené články prstů a pečlivě je ukládal do kapsy u košile.

18

Admirál Richard Ulysses Spartan stál v jednom rohu železné plošiny a hrozivě vzpřímený zíral bez jediného slova na scénu kolem sebe. Když sem před deseti minutami dorazil, připomínal mu tenhle prostor připevněný ke stěně kupole tak trochu blázinec – záchranaři, zdravotníci, technici, uniformovaní námořníci a důstojníci a jeden hysterický vědec, který propadl panice a odmítal se pohnout. Teď tu bylo mnohem klidněji. Dva ozbrojení námořníci stáli na konci můstku a bránili v přístupu na plošinu. Pár techniků a údržbářů se shluklo kolem železné a titanové plomby, která zaplnila drobnou trhlinu. Jeden uklízeč klečel s kbelíkem na mřížové podlaze a stíral z ní skvrny krve.

Když to Spartan všechno zkontroloval, zamračil se. Nesnášel závady a chyby a neměl pro ně ani nejmenší pochopení. Při vojenských operacích nebylo místo ani pro malé závady. To platilo obzvlášť pro zařízení tohoto typu, kde bylo v sázce tak mnoho a okolí bylo tak nebezpečné. Zařízení představovalo velmi složitý systém, fascinující síť vzájemných závislostí. Připomínalo lidské tělo. Jen samotný fakt, že to všechno funguje, byl technickým zázrakem. Ale odstraňte jedinou klíčovou část a spustí se řetězová reakce, která může všechno zničit. Tělo zemře, Zařízení se rozpadne.

Spartan ještě více přimhouřil oči. Pravdou je, že to, co se stalo před chvílí, mělo k podobnému selhání nebezpečně blízko. Navíc byl zřejmě na vině element ještě problematičtější než technická chyba – *lidský prvek*.

Periferním viděním zaznamenal pohyb. Když se otočil, spatřil upravenou postavu fregatního kapitána Korolise, jak přechází přes můstek. Obě stráže okamžitě ustoupily, jakmile vstoupil na plošinu.

Korolis přistoupil k admirálovi a rázně zasalutoval. Spartan kývl v odpověď. Korolis trpěl exotropií, vadou, při níž mu jedno oko hledě-

lo normálně dopředu, zatímco druhé šilhalo do strany. Rozdíl však nebyl nijak výrazný, takže bylo občas těžké určit, jakým okem se na vás dívá. Trochu to protějšek rušilo a mátló, což se ukázalo být užitečné při výsleších a podobných příležitostech. Spartan osobně nesouhlasil s Korolisovou fanatickou posedlostí ohledně vojenských tajemství – ostatně nesouhlasil s žádným fanatismem u svých podřízených –, zároveň mu však musel přiznat, že je zcela oddán službě.

Korolis nesl v podpaží tenké bílé desky a nyní je podal Spartanovi. Admirál je otevřel. Uvnitř byl jen jediný list papíru.

Spartan složku zase zavřel, aniž by se obtěžoval přečíst text, a vzhlédl ke Korolisovi. „Takže potvrzeno?“

Korolis přikývl.

„Účel také?“

„Ano,“ odpověděl Korolis. „Bylo to zatracené štěstí, že se to protrhlo zrovna v té chvíli.“

„Výborně, a vaše nové posily?“

„Budou tady během několika minut.“

„Rozumím.“ Spartan propustil Korolise kývnutím hlavy.

Pak se chvíli zamyšleně díval, jak si důstojník razí cestu zpátky přes můstek. Až ve chvíli, kdy Korolis zmizel ve stínu vchodu do Zařízení, se pohledem vrátil k deskám, otevřel je a prohlédl si list uvnitř. Pokud na něj jeho obsah udělal dojem, pak se to dalo poznat jen ze způsobu, jakým zatnul čelisti.

Z přemýšlení ho vytrhly zvýšené hlasy. Vzhlédl a uviděl Ashera, jak se dohaduje se strážemi, které ho odmítaly vpustit na plošinu. Asher se podíval na admirála, a ten dal pokyn, aby ho vpustili. Strážé ustoupily a mírně zadýchaný Asher vstoupil.

„Co tady děláte, doktore?“ zeptal se klidně Spartan.

„Přišel jsem za vámi.“

„To jsem předpokládal.“

„Neodpovídáte mi na volání ani na e-mailý.“

„Měl jsem teď moc práce,“ řekl Spartan. „Objevily se nějaké neodkladné záležitosti.“

„To, co jsem vám posílal, bylo také důležité. Zpráva našeho badatele o tom, co našel v knihovně Grimwold Castleu. Četl jste ji?“

Spartan se krátce zadíval na techniky, kteří pracovali na utěsnění skuliny, než se jeho pohled vrátil zpátky k vědci. „Prolistoval jsem to.“

„Takže víte, o čem mluvím.“

„Na rovinu, doktore. Trochu mě překvapujete. Na vědce se zdáte být až příliš důvěřivý. Celé to může být jen bujná fantazie. Víte, jak pověřiví tehdy lidé byli. Zpráv o démonech, čarodějnicích, mořských obludách a dalších nesmyslech je nespočet. A i kdyby měly nějaký reálný podklad, není žádný důvod věřit, že to má něco společného s naší záležitostí.“

„Jestli jste četl ten dokument, musel jste vidět tu podobnost.“ Asher působil za normálních okolností klidně a tiše, ale teď vypadal rozrušeně. „Samozřejmě je možné, že to spolu nesouvisí. Ale ať tak či tak, je to jenom další důvod, proč bychom měli ubrat na tempu a zjistit víc o tom, co je tam dole.“

„Jediný způsob, jak se to s jistotou dozvědět, je dostat se k tomu. Už jsme o tom leccos zjistili a ledacos jsme objevili, zrovna vy to víte lépe než kdokoli jiný.“

„Jistě, ale podívejte se na výsledky. Alarmující počet zdravých lidí najednou onemocněl. Ti, co nikdy neměli psychické problémy, dostávají psychotické záchvaty.“

„Přivedl jste přece někoho, aby se na to podíval. Tak co dělá?“

Asher se k němu naklonil. „Dělá, co může, ale má svázané ruce. Protože jste mu neumožnili přístup do nižších pater. Tam, kde se děje to skutečně podstatné.“

Spartan se chladně usmál. „To už jsme přece řešili. Utajení je na prostou prioritou a Peter Crane představuje bezpečnostní riziko.“

„Je to mnohem menší riziko než...“

Spartan ho však gestem přerušil. Asher se otočil směrem, kterým se díval admirál. Na plošinu právě vstoupila další osoba, svalnatý snědý muž v tmavé vojenské uniformě, nesoucí černý plátěný pytel. Kovově šedé vlasy měl krátce sestřiženy. Když spatřil Spartana, nepochodoval k němu a rázně zasalutoval.

„Náčelník Woburn, hlásím se dle rozkazu, pane,“ oznámil.

„Kde máte muže, náčelníku?“ zeptal se Spartan.

„Čekají u Kompresního komplexu.“

„Tak se k nim hned připojte. Fregatní kapitán Korolis vám ukáže vaše ubikace.“

„Podle rozkazu, pane.“ Následovalo opět zasalutování a důstojník odkráčel.

Spartan se otočil zpět k Asherovi. „Vaši žádost zvážím.“

Asher do jejich rozhovoru nezasahoval, jen pohledem sklouzl z cizincovy tváře na odznak na jeho pracovní uniformě. Teď se otázel Spartana: „Kdo to byl?“

„Jistě jste slyšel jméno. Náčelník Woburn.“

„Další vojáci? Musela se stát nějaká chyba.“

Spartan zakroutil hlavou. „Žádná chyba, jsou zde na žádost fregatního kapitána Korolise a budou přímo podléhat jeho rozkazům. Věřím, že je potřeba víc mužů na zajištění bezpečnosti.“

Asher se zakabonil ještě více. „Dodatečné přidělování lidí podléhá společnému rozhodování, admirále. Děláme je všichni jako tým. A ten odznak na...“

„Tohle není demokracie, doktore. Ne pokud se to týká bezpečnosti Zařízení. A právě nyní se bezpečnost zdá být ohrožena.“ A Spartan lehce pokynul ke skupince techniků na druhém konci plošiny.

Asher se tím směrem podíval. „Jaká je míra poškození?“

„Už jsme to úspěšně zažehnali, jak můžete vidět. Z hladiny byla vyslána ponorka s dalšími ochrannými pláty pro vnější stranu kupole. Zatím došlo k dočasnému utěsnění, než bude možno vytvořit něco lepšího. To si ale vyžádá nějaký čas. Poškozené místo má něco přes metr délky.“

Asher se znovu zamračil. „Víc jak metr. Pro takovou díрку?“

„Ano, byla to jen díрка. Jenže u ní *nemělo* zůstat.“

Asher na chvíli zmlkl a snažil se to vstřebat. „Nejsem si jistý, že vám dobře rozumím.“

Spartan znovu kývl směrem k technikům. „Vidíte ty vodotěsné dveře v místě, kde vznikla trhлина? Vedou přímo do vzduchové kapsy, kde je elektrické a magnetické zařízení, které otevírá poklop. Když naše havarijní jednotka zacelila trhlinu, našli skoro metrový řez od té trhliny ke vzduchové kapse.“

„Řez,“ zopakoval Asher pomalu.

„Tady, po vnitřní straně kupole. Provedený přenosným laserem, jak si alespoň myslíme. Podrobná analýza ještě probíhá. Ten řez ohrozil celistvost celých vodotěsných dveří. Mohly se kdykoli porušit, přestože selhání bylo pravděpodobnější ve chvíli, kdy byly pod velkým tlakem, jako například při přistání necek. Naštěstí nebyl ten laserový řez dokonalý, někde byl hlubší a jinde zase mělký. Proto se objevila jen skulinka. Kdyby se řez povedl tak, jak byl plánován, trhlina by se rozšířila po celých dveřích až k vzduchové kapse...“

„Prolomila by poklop,“ zamumlal Asher. „Vážně by poškodila plášť.“

„*Nenávratně* by poškodila plášť.“

„Tak tohle jste měl na mysli? Předpokládáte, že to nebyla nehoda? Že to byl vědomý pokus o... sabotáž?“

Admirál Spartan nejprve neodpověděl. Pak se podíval Asherovi zpříma do očí, pomalu zvedl ukazováček a kolmo si ho přiložil na rty.

19

Crane zvedl hlavu od gumového okuláru, zamrkal a pak si otřel obličej oběma rukama. Rozhlédl se po místnosti a čekal, až jeho zrak přivykne. Obrisy se pomalu stávaly zřetelnějšími, rozeznal laboranta na druhé straně místnosti, pracujícího s titračním zařízením. Jiný laborant zadával data do počítače. A na opačné straně stolu seděla Michele Bishopová, která stejně jako on pracovala s přenosným prohlížečem. Odklonila se právě, když se na ni díval, a jejich pohledy se setkaly. „Vypadáš tak utahaně, jako si přijdu já,“ prohlásila. Crane přikývl. Byl unavený, doslova odrovnaný. Jel naplno už dvacet hodin v kuse. Nejprve musel provést namáhavou a vyčerpávající mikrochirurgickou operaci, kdy přišíval Conradovy uříznuté prsty zpátky, a pak absolvoval podobně nekonečné ověřování své hypotézy o otravě těžkými kovy.

A spolu s únavou pociťoval i zklamání. Protože až dosud neobjevili na Hlubinné bouři žádné významné stopy těžkých kovů. Vlasy, moč ani žádné ostatní vzorky nepřinesly žádný výsledek. Teď spolu s Bishopovou prozkoumávali sklíčka z testu rentgenovým fluorescentním spektrometrem s rozptylem energie, ale zase se nic neprokázalo. Veřejná prostranství v Zařízení se zdála být také v pořádku.

Zhluboka si povzdechl. Byl už tak přesvědčený, že našel správnou odpověď. Pochopitelně to stále zůstávalo jednou z možností. Ale s každým testem, který dopadl vždy negativně, se pravděpodobnost rapidně snižovala. Stejně neuspokojivě dopadlo i shromažďování dat Jane Randové.

„Potřebuješ si trošku odpočinout,“ řekla Bishopová. „Než se sám staneš dalším z pacientů.“

Crane si znovu povzdechl a protáhl se. „Asi máš pravdu.“ A to tedy měla, za chvíli by měl tak zastřené oči, že by sklíčka nedokázal

pořádně analyzovat. Takže se postavil, dal Bishopové i zbylému osazenstvu sbohem a opustil zdravotnické oddělení.

Přestože pro něj většina Zařízení stále zůstávala neprobádaným územím, měl už cestu ze zdravotnického oddělení na ubikace natolik zafixovanou, že se na ni nemusel soustředit. Dolů na Times Square, pak vlevo kolem knihovny a divadla, jedno patro ve výtahu, znovu zahrnout vlevo a pak dvakrát rychle doprava. Když projel kartou čtečku a otevřel dveře své kajuty, mohutně zívł. Už mu to vůbec nemyslelo. Poctivý šestihodinový spánek ho dostane z nejhoršího, a možná mu pomůže najít odpověď, která mu zatím stále unikala.

Vstoupil dovnitř, znovu zívł a položil svůj palmtop na stůl. Pak se otočil a ustrnul. V křesle pro hosty seděl Howard Asher a za ním stál neznámý muž v laboratorním plášti.

Crane se překvapeně zamračil. „Co je...,“ začal.

Asher ho zarazil rázným pohybem pravé ruky a pak kývl k muži v laboratorním plášti. Crane se jenom díval, jak ten neznámý muž zavřel a zamkl místnost i dveře od koupelny.

Asher si zlehka odkašlal. Od té doby, co spolu hráli squash, ho Crane viděl jen minimálně. Jeho tvář vypadala unaveně a ztrhaně a v očích se mu zračil neklid někoho, kdo zápasí sám se sebou.

„Co dělá ruka?“ zeptal se Crane.

„Poslední dva dny docela bolela,“ přiznal Asher.

„Musíš být opatrný. Když se poškodí funkce nervu, mohou cévní problémy vést k hnisání, nebo dokonce ke sněti. Měl bys mě...“

Asher ho však přerušil dalším gestem. „Na to teď není čas. Podívej, musíme mluvit potichu. Roger teď sice ve vedlejší místnosti není, ale může se kdykoli vrátit.“

To byla ta poslední věc, kterou Crane očekával, že uslyší. Zmateně přikývl.

„Nechceš se posadit?“ Asher ukázal na židli u stolu. Počkal, až se Crane usadí, a pak znovu promluvil.

„Stojíš na prahu nových věcí, Petere,“ pronesl hlubokým hlasem.

„Hodlám ti teď něco říct. A jakmile to řeknu, už nebude cesty zpátky. *Nikdy* už pro tebe nebude nic stejné jako dřív. Svět se od základů změní. Chápeš to?“

„Čím to, že mám pocit,“ odvětil Crane, „že se mi chystáš říct, že jsem měl na tom squashi pravdu. Že vůbec nejde o nějakou Atlanti-du.“

Přes Asherův obličej přelétl ponurý úsměv. „Pravda je mnohem podivnější.“

Crane ucítil, jak mu přeběhl mráz po zádech.

Asher položil lokty na kolena. „Už si někdy slyšel o Mohorovičičově diskontinuitě?“

„Zní mi to povědomě, ale nevím, kam to přesně zařadit.“

„Je také známá jako M diskontinuita, nebo prostě jako Moho.“

„Moho. Pamatuji se, že o tom mluvil můj profesor podmořské geologie v Annapolisu.“

„Pak si určitě pamatuješ, že je to rozhraní mezi zemskou kůrou a zemským pláštěm.“

Crane přikývl.

„Moho leží v různé hloubce, záleží na poloze. Kůra je například mnohem silnější pod kontinenty než pod oceány. Moho dosahuje pod povrchem kontinentů tloušťky až sto kilometrů, ale na středooceánských hřbetech to může být jen pár kilometrů.“

Asher se naklonil ke Craneovi a ještě víc ztišil hlas. „Ropná plošina Storm King je postavena právě na takovém hřbetu.“

„Takže chceš říct, že tady pod námi je Moho jen kousek pod zemskou kůrou?“

Asher přikývl.

Crane polknul. Neměl ani zdání, kam tohle směřuje.

„Řekli jsme ti tu samou historku jako všem pracovníkům v neutažených částech Hlubinné bouře. Že během běžné těžby ropy narazily vrtačky plošiny Storm King na důkazy o starodávné civilizaci na mořském dně. A až potud je všechno pravda.“

Asher vytáhl z kapsy kapesník a otřel si čelo.

„Jenže to není všechno. Viděl jsi, že nenašli žádné artefakty, antické stavby ani nic podobného. Zato ale objevili *signál*.“

„Signál? Myslíš jako rádiové vlny?“

„Pravá podstata toho signálu není jasná. Je to víc než seizmické vlnění, spíš něco jako sonar. Ale neznámého původu. Jediné, co s

jistotou víme, je, že to nevzniká samo od sebe. A než opustím tenhle pokoj, tak ti to dokážu.“

Crane se nadechl, aby něco řekl, ale pak se zarazil. Nedůvěra, šok, zmatek, to všechno v něm svádělo boj.

Když Asher spatřil výraz Craneovy tváře, znovu se usmál. Tentokrát však skoro zamyšleně. „Ano, Petere, teď přichází ta obtížná část. Protože jak uvidíš, ten signál vychází zpod Moha. Zpod zemské kůry.“

„Zpod ní!“ zašeptal nevěřícně Crane.

Asher přikývl.

„Ale to by znamenalo...“

„Přesně tak. Ať už ten signál vysílá cokoli, my jsme to tam nedali. Dal to tam někdo jiný.“

20

V kajutě zavládlo ticho. Crane seděl nehnuté a snažil se vstřebat to, co právě slyšel, jak mu pomalu docházel smysl Asherových slov. „Jen si to v klidu promysli, Petere,“ vybídl ho Asher vlídně. „Chápu, že je těžké to tak narychlo zpracovat.“

„Nevím, jestli tomu opravdu věřím,“ řekl Crane nakonec. „Jste si skutečně jistí, že nedošlo k nějaké chybě?“

„Žádná chyba. Lidstvo nezná žádnou technologii schopnou vložit mechanický přístroj pod zemskou kůru – natož zařízení schopné vysílat odtud signál. Vzhledem k přirozeným změnám, které nastávají v Moho, nejsou sledovací zařízení na zemském povrchu dostatečně citlivá ani technicky vyvinutá, aby zachytila některé druhy zvuků pod kůrou. Ale díky Středoatlantickému hřbetu je tady Moho neobvykle blízko. A to – spolu s hloubkou vrtů na plošině Storm King – vedlo k náhodnému objevení signálu.“ Crane si poposedl v židli. „Pokračuj.“

„Vláda pochopitelně okamžitě požadovala, abychom se dostali ke zdroji signálu a určili, co je to zač. Zabralo docela hodně času, než se podařilo projekt připravit a dostat na místo nezbytné vybavení. Hloubka, ve které pracujeme, nám to neobyčejně ztěžuje. Tohle Zařízení bylo postaveno pro jiné účely a nikdy se nepočítalo s tím, že bude operovat v takové hloubce. Z toho důvodu nás obklopuje ta ochranná kupole.“

„Kolik času tedy zabraly přípravy?“

„Dvacet měsíců.“

„Jenom?“ zeptal se Crane překvapeně. „Za dvacet měsíců General Motors ani nenavrhnou nový model auta.“

„To dokazuje, jak vážně bere vláda tenhle projekt. Vrtání každopádně probíhá už téměř dva měsíce a postupuje zběsilou rychlostí. Podařil se nám významný pokrok. Pod Zařízením jsme vyhloubili

svislou šachtu. Pronikáme ke zdroji signálu.“

„Jak to dokážete, copak v té hloubce nejsou horniny roztavené?“

„Kůra je relativně tenká, geotermické hodnoty jsou nízké a vznik radiogenního tepla je mnohem menší než pod kontinenty. Snímače P-vln a S-vln ukazují, že litosféra je zřejmě pouhé tři kilometry pod námi – ‚pouhé‘ je pochopitelně relativní pojem.“

Crane zakroutil hlavou. „Musí přece existovat nějaké logické vysvětlení, nějaké *pozemské* vysvětlení. Někaký ruský přístroj, nebo možná čínský. Nebo nějaký přírodní fenomén. Jestli jsem si něco odnesl z těch hodin podmořské geologie, pak to, že o složení naší vlastní planety víme naprosté minimum, a to ještě o té nejtenčí svrchní vrstvě.“

„Nemohou to být Rusové ani Číňani. A obávám se, že je zde příliš mnoho faktů, které vylučují, že by se mohlo jednat o přirozený vznik. Geologie dopadu, kupříkladu. V případě něčeho, co je uložené tak hluboko pod povrchem, bychom za normálních okolností očekávali, že najdeme nějakou významnou geologickou poruchu – například podmořskou obdobu kráteru po meteoritu. Jenže v tomhle případě jsou vrstvy sedimentů téměř stejně mohutné jako všude okolo. Představ si dítě, které na pláži vyhloubí díru v písku, strčí do ní škebli a pak ji zase zasype. Pro to neexistuje žádné přirozené vysvětlení.“

„Ale nějaké přece *musí* být,“ trval na svém Crane.

„Nemusí. Obávám se, že skutečné vysvětlení je jiné. Nepochybně jsi viděl, že jsme našli jisté *artefakty*“ V té chvíli Asher kývl na muže v plášti, jenž dosud stál tiše vedle. Muž došel k protilehlé stěně, poklekl u plastové skříňky a otevřel ji. Cosi vyndal, vstal a podal to Asherovi.

Crane zvědavě přihlížel. Věc měla tvar krychle a byla pokrytá vrstvou z nějakého kovu. Asher se na něj podíval a jejich oči se setkaly.

„Pamatuj si, Petere, co jsem ti řekl o překročení prahu.“ Pak jemně sejmul ochrannou vrstvu a podal kostku Craneovi.

Byla dutá, zhotovená z průhledného plexiskla. Každá její hrana byla pečlivě opracovaná. Cosi bylo vevnitř. Crane si ji vzal z Ashe-

rovy ruky, přitáhl si ji blíž a překvapením zalapal po dechu.

Uprostřed duté kostky pulzoval malý objekt, ne větší než kostka z domina. Vydával paprsek světla podobný laseru, tlustý asi jako tužka a v kontrastu se stropem zářivě bílý. Věc neměla sama o sobě žádnou definovatelnou barvu, ale třpytila se a blýskala duhovými barvami – zlatou, fialovou, indigovou, skořicovou a dalšími barvami, které si Crane nikdy nedokázal ani představit. Všechny se pravidelně měnily. Vycházely přímo z vnitřku té malé věcičky planoucí zvláštním vnitřním plamenem.

Crane kostku neustále obracel v ruce a zíral na věc uvnitř. Ať s ní pohnul jakkoli, objekt uvnitř zůstával stále na svém místě. Pak si povšiml vzhledu samotné kostky a hledal nějaké skryté drátky nebo magnety. Ale byla to jen obyčejná kostka z průhledného plastu – žádný podvod.

Zatřásl kostkou. Nejdřív jemně a pak silněji. Zářící věc v jejím středu se tím pohybem jemně rozhýbala nahoru a dolů, ale vždycky se vrátila přesně na své místo uprostřed, tam se klidně vznášela dál a paprsek jasného bílého světla zářil vzhůru.

Naklonil se k té věci ještě blíž a zvědavě na ni zíral s otevřenou pusou. Všiml si, že její okraje nejsou zřetelné. Spíš se zdálo, že objekt mírně vibruje. Hrany měl chvilku ostré, a pak zase nejasné. Skoro to vypadalo, jako by se hmota a tvar toho objektu neustále přelévaly.

Vzhlédl od kostky. Asher tam stál s nataženou rukou a usmíval se. Crane mu po krátkém zaváhání kostku neochotně vrátil. Vedoucí vědeckého týmu ji vložil do ochranné vrstvy a podal ji asistentovi, který ji uložil zpět do skříňky.

Crane se opět posadil a zamrkal. „Co to sakra je?“ zeptal se po chvilí.

„Její účel přesně neznáme.“

„Z čeho je vyrobená?“

„Netušíme.“

„Může být nebezpečná? Může být zdrojem těch potíží tady?“

„Samozřejmě jsme o tom uvažovali. Všichni. Ale není, je neškodná.“

„Jste si jistí?“

„Hned úplně první test, který jsme dělali, se týkal toho, zda vydává ještě nějaké jiné záření než světlo. Ale není tomu tak. Je zcela nečinná. Všechny následné testy to potvrdily. Do té kostky z plexiskla jsem ji nechal umístit proto, že se s ní jinak těžko pracuje – pokaždé najde přesný střed místa, ve kterém se vznáší.“

„Kde jste ji našli?“

„Objevíli jsme ji během hloubení šachty. Spolu s dobrým tuctem dalších.“ Asher se odmlčel. „Když jsme začali, byl náš úkol jasný – prokopat se ke zdroji signálu tak rychle, jak to jen v rámci bezpečnosti půjde.“ Ukázal směrem ke skřínce. „Jenže když jsme pak začali nalézat tyhle..., no všechno se začalo komplikovat.“

Znovu se posadil, pohodlně se opřel a pokračoval ztišeným hlasem dál. „Jsou skutečně pozoruhodné, Petere, ještě víc než na první pohled vypadají. Z jakéhosi důvodu se zdají v podstatě nezničitelné. Jsou odolné vůči všemu, čemu jsme je v laboratořích vystavili. Některé věci, jako třeba radiaci, pohlcují, jiné zase odrážejí. A ještě něco – zdá se, že fungují jako kondenzátory.“

„Kondenzátory?“ zopakoval Crane. „Myslíš jako baterie?“

Asher přikývl.

„Jaký mají výkon?“

„Nepodařilo se nám změřit jejich maximum. Když jsme k nim dali vodiče, překonaly maximum i našich nejsilnějších měřicích přístrojů.“

„A jaká byla největší naměřená hodnota?“

„Trilion wattů.“

„Cože? Ta malá věčička má v sobě energii tisíce gigawattů?“

„Mohl bys ji dát do auta a ona by vyrobila tolik energie, že by vůz poháněla, dokud se sám nerozpadne – sto šedesát tisíc kilometrů. A ještě něco.“ Asher sáhl do kapsy pláště, vyndal malou hnědou obálku a podal ji Craneovi.

Crane ji otevřel a vyndal list papíru. Byl to tiskový výstup z počítače – opakující se shluk nul a jedniček.

0000011111001010110101011001110111000101
0110001100010100011010011000010000000000

0000011111001010110101011001110111000101
0110001100010100011010011000010000000000

0000011111001010110101011001110111000101
0110001100010100011010011000010000000000

„Co to je?“ zeptal se.

„Vidíš ten paprsek světla, co vydává? Není souvislý. Ve skutečnosti pulzuje miliónkrát za sekundu. Pulzování je velmi pravidelné.“

„Jedničky a nuly. Číslice.“

„Myslím si to. To je to, co řídí každý počítač v každé pracovně všude na světě. Stejně jako vystřelují neurony v našich mozcích. Je to základní přírodní zákon. Tahle malá zařízení by mohla být neuvěřitelně důmyslná, ale proč by nemohla komunikovat číslicemi?“ Asher klepl do papíru. „Řada je dlouhá osmdesát čísel, které se neustále opakují. Mimochodem tenhle vzkaz je podstatně kratší než signál vycházející zpod Moho – ten, co byl objeven nejdříve.“

„Říkáš tenhle vzkaz. Takže si myslíš, že se nám tohle pulzující světlo snaží něco sdělit?“

„Ano, kdybychom ho mohli dekodovat.“

Crane pozvedl papír. „Můžu si ho nechat?“

Asher zaváhal. „Dobrá, ale nikomu ho neukazuj.“

Crane vrátil list zpátky do obálky a položil ji na stůl. „Tyhle artefakty...“

„Říkáme jim značky nebo hlídači.“

„Proč hlídači?“

„Protože to skoro vypadá, jako by tu celou dobu čekaly a hlídaly, jen aby nám něco sdělily.“

Crane se na chvíli zamyslel. „Takže vrtáte směrem ke zdroji signálu. A co pak?“

„I tady se věci poněkud komplikují.“ Asher se znovu odmlčel. „Do šachty jsme spustili ultrazvukové senzory... Prokázaly, že *pod* nale-

zištěm těch artefaktů je ještě něco. Velký objekt, skrytý ještě hlouběji než zdroj signálu.“

„Co to je za objekt?“

„Má to oválný tvar, jako anuloid. Víme, že je neobyčejně velký, v průměru má kilometry. Kromě toho nevíme nic.“

Crane zakroutil hlavou. „Určitě máte nějaké teorie.“

„O tom, co tam dělá? Samozřejmě.“ Asher teď působil o něco klidněji. Jako někdo, kdo již není sám zatížen tíživou pravdou. „Po obšírných debatách se vědci i armáda shodli na tom, že to zde bylo zanecháno, aby to lidstvo objevilo, až bude *dostatečně vyspělé*.“

„Myslíš jako dárek?“

„Dá se to tak říct. Kdo může říct, které objevy učinilo lidstvo samo a kterými jsme byli nějakým způsobem obdarováni? Kdo může říct, že například oheň nebyl dar z vesmíru nebo železo nebo umění stavět pyramidy?“

„Dar z vesmíru,“ zopakoval Crane pochybovačně.

„Řekové věřili, že oheň byl darem bohů. Ostatní národy mají podobné mýty. Možná je to stejný vzorec. Jakmile jsme jednou dosáhli technologie schopné zaznamenat signál z Moho, jakmile se dokážeme provrtat ke zdroji, můžeme být považováni za dostatečně připravené na další krok vpřed.“

„Takže ten objekt, ke kterému se prokopáváte, obsahuje nějakou užitečnou technologii? Darovanou technologii, kterou jsme měli objevit ve chvíli, kdy ji budeme schopni využít?“

„Přesně tak. Stejně jako technologie, která vytvořila zařízení, co jsem ti právě ukázal. Něco, co pomůže lidstvu vyvíjet se dál, udělat další krok.“

Nastala chvíle ticha, jak to Crane celé promýšlel.

„Takže co je vlastně za problém?“

„Nejprve jsem si tím vším byl jistý, jako všichni ostatní. Ale teď už si tak úplně jistý nejsem. Podívej, všichni *chtějí* věřit tomu, že tam dole je něco úžasného. Mí vědci jsou zasnění a sní o úplně nových hranicích našeho poznání. Námořnictvo doslova slintá nad možnostmi nových technologií ve zbrojení. Ale jak si můžeme být *jisti* tím, co tam opravdu je? Ty značky, které jsme našli, jsou jako ces-

tička z drobků chleba, slibující bochník na konci. Ale dokud jejich signál nerozluštíme, nemůžeme vědět, co je pod nimi ukryto.“

Asher si znovu otřel čelo. „Pak se něco stalo, Petere. Vždycky jsme předpokládali, že artefakty byly uloženy před miliony let. Ale před pár dny jsme zjistili, že k tomu došlo relativně nedávno, asi kolem roku 1400 našeho letopočtu. Tehdy jsem si uvědomil, že pozorování, skutečné *pozorování* toho, co se tu stalo, může být uloženo ve starých písemnostech. Tak jsem poslal badatele, aby prolezli všechny knihovny, opatství, univerzity a vůbec všechna místa v regionu, kde by mohly být zprávy očitých svědků. A v Grimwold Castleu, ve starém klášteře na pobřeží Skotska, jsme jednu našli.“ Přes obličej mu přelétl stín. „Je to značně znepokojivé a děsivé čtení.“

„A jsi si jistý, že tahle zpráva skutečně popisuje uložení té věci?“

„Neexistuje způsob, jak si být úplně jistý.“

„Mohu si ji přecíst?“

„Pošlu ti kopii. Ale podstata je asi taková – domnívám se, že to popisuje naši událost, a tohle očitě svědectví přináší tak důrazné varování, abychom akci zpomalili, jaké si jen umím představit.“

Crane pokrčil rameny. „To dává smysl, obzvlášť pokud jste ještě nerozluštili ten signál.“

„Námořnictvo místo toho spěchá čím dál víc. S admirálem Spartanem jsme si v tomhle ohledu zrovna nepadli do noty. Má největší obavy z toho, že by se o tom mohly dozvědět i jiné státy. Chce objekt odkrýt a prohlédnout, jak nejrychleji to půjde, a vyzvednout ke zkoumání vzorky, ať už je vevnitř cokoli.“

„Ví o tom někdo mimo bezpečnostní sektor?“

„Pár lidí. Pověsti kolují. Většina tuší, že jde o víc než o Atlantidu.“ Asher náhle vstal a začal neklidně přecházet po místnosti. „Každopádně je tu ještě další důvod pro opatrnost. Víme, že kůra je složena ze tří vrstev – z usazenin, základní vrstvy a oceánské vrstvy. Dostali jsme se skrz první dvě a už jsme téměř ve třetí a nejhlubší. Pod ní je Moho. Jde o to, že nikdo pořádně neví, co je Moho zač nebo co se stane, když se k tomu provrtáme. Je třeba pokračovat opatrně. Jenže čím víc protestuji, tím víc jsme já i NOS opomíjeni. Teď přijíždějí další vojáci a ani nepatří k námořnictvu. Patří k ,utajovaným skupi-

nám' a jsou velmi vyplašení.“

„Lidé jako Korolis,“ řekl Crane.

Při vyslovení toho jména se objevil na Asherově tváři zlostný výraz. „Korolis si je vynutil a jsou odpovědní přímo jemu. Každopádně mám obavy, že Spartan může brzy přejmout celé vedení operace a Korolis na něj bude tlačit. Když budu protestovat příliš hlasitě, mohu přijít o svou pozici a mohou mě vykázat ze stanice.“ Asher se zastavil a zadíval se na Cranea. „A teď se dostáváš na scénu ty.“

Crane na něj nevěřícně zíral. „Já?“

„Je mi líto, Petere. Nikdy jsem tě nechtěl zatěžovat břemenem těchto vědomostí a této odpovědnosti. Doufal jsem, že se zdravotní problémy podaří rychle vyřešit, ty se budeš moci vrátit nahoru a stále věřit, že jsme objevili Atlantidu. Jenže vzhledem k objevení toho záznamu očitého svědka a ke Spartanovu stále agresivnějšímu chování... jsi prostě mojí poslední možností.“

„Ale proč já? Vždyť na sebe bereš velké riziko už jenom tím, že mi to všechno říkáš!“

Asher se unaveně usmál. „Plním svůj úkol, vzpomínáš? Moji lidé jsou vědci. A jsou příliš zastrašení lidmi jako Korolis na to, aby mi pomohli. Ty jsi ovšem jiný případ. Nemáš jen kvalifikaci na léčbu podmořských nemocí, ale zároveň jsi sloužil i na špionážní ponorce. A obávám se, že k tomu to také všechno směřuje – ke špionážní misi. A možná ještě víc.“

„Co tím myslíš?“

„Tím chci říct, že se každý den přibližují k Moho. Už nemohu déle čekat. Ať tak či tak, *musíme* vědět, co je tam dole předtím, než se tam Spartan provrtá.“

„Proč si jseš tak jistý, že se postavím na tvou stranu? Jsem bývalý voják, jak jsi sám poznamenal. Mohu souhlasit s admirálem Spartanem.“

Asher zakroutil hlavou. „Ne, ty ne. Teď poslouchej, neříkej z toho nikomu ani slovo.“ Pak zaváhal. „Možná nic z toho nebude nakonec potřeba. Snad se našim analytikům podaří rozluštit ty signály už zítra nebo pozítří a všechno, co ti tu říkám, bude zpochybnělé.“ Kývl na muže stojícího u skříňky, jenž za celou dobu neřekl jediné slovo.

„Tohle je John Marris. Je to můj šifrant a dělá na tom dnem i nocí. Takže to, co teď chci udělat...“

V tu chvíli se ozvalo ostré zaklepání na dveře. Vzápětí se ozvalo znovu a znovu.

Crane se podíval na Ashera. Vedoucí vědeckého týmu zůstal jako přimražený na místě a zbledl. Prudce trhl hlavou.

Kdosi zaklepal na dveře znovu, a ještě hlasitěji. „Doktore Crane!“ zaburácel z chodby drsný hlas.

Crane se otočil ke dveřím.

„Počkej!“ zašeptal Asher naléhavě.

V té chvíli se však dveře otevřely a v nich se objevila silueta admirála Spartana, ozářená světlem z chodby. V ruce držel červenou kartu na univerzální otevírání dveří a po obou stranách ho obklopovali námořníci s puškami M1 v rukou.

21

Spartan se s nečitelným výrazem ve tváři podíval z Cranea na Ashera a zase zpátky. Pak vstoupil do místnosti. „Snad jsem vás nevyrušil?“ zeptal se.

V místnosti se rozhostilo trapné ticho. Crane se podíval na Ashera, který se tvářil jako jelen chycený na silnici v záři reflektorů.

Když se žádné odpovědi nedočkal, otočil se admirál k námořníkům. „Vemte ho ven,“ řekl a ukázal na Cranea.

Jeden z námořníků Craneovi pokynul hlavní pušky. Crane naprázdno polknul. Údiv posledních minut se vypařil a místo něj zůstalo nepříjemné vědomí vlastní zranitelnosti.

Vstoupil na chodbu s pocitem nevolnosti. Spartan za ním zavřel a zamkl dveře.

Crane čekal v úzké chodbě, zatímco námořníci stáli mlčky po obou stranách. V puse měl sucho a srdce mu v hrudi nepříjemně bušilo. Skrze dveře se ozval halas zvýšených hlasů. Soustředěně poslouchal, ale nedokázal rozeznat slova. *Co se to děje?* Nebyl si jistý, jestli se víc bojí o sebe nebo o toho muže uvnitř.

Uběhlo pět hrozných minut. Pak se dveře otevřely a v nich se objevil Spartan. Ostře se podíval na Cranea. „Pojďte se mnou, doktore,“ poručil.

„Kam jdeme?“

„Bude lepší, když budete jen poslouchat rozkazy,“ dostalo se mu strohé odpovědi.

Craneův pohled zabloudil zpět na pušky v rukách námořníků. Zjevně neměl jinou možnost než poslechnout. Pochodoval chodbou za Spartanem a námořníci je houpavým krokem následovali. Pár procházejících techniků se zastavilo a udiveně zíralo na ten průvod. „Kam...?“ ozval se Crane znovu, ale pak sám od sebe zmlknul. Cokoli by teď řekl, mohlo vše ještě zhoršit. Mnohem lepší bude mlčet,

neříkat vůbec nic..., dokud nebude muset.

Avšak nevyřčené otázky mu stále vířily hlavou. *Jak moc toho Spartan ví? Co mu Asher řekl?* Bezpochyby vypadali hrozně provini-
nile. Tři spiklenci, tajná schůzka...

Tohle celé v podstatě byla vojenská operace. Nahoře na ropné plo-
šině podepsal celou haldu dokumentů. Bůhví jakých všech osobních
práv se vzdal. Zamrazilo ho, když si uvědomil, že i pokud Spartan
neví všechno, má bezpochyby prostředky i vybavení – a velmi prav-
děpodobně i právo –, aby z něj dostal, cokoli bude chtít.

Zastavili se před výtahem. Stráže se postavily po obou stranách,
zatímco Spartan zmáčkl tlačítko pro směr dolů. Dveře se během
chvilky otevřely, admirál vstoupil a počkal, až stráže uvedou dovnitř
Cranea, pak stiskl knoflík 7. podlaží – toho nejnižšího v Zařízení, jež
ještě nepodléhalo utajení.

Jak mu to Asher říkal? *Spartan může brzy přejmout celé vedení
operace a Korolis na něj bude tlačit.* Crane se snažil ovládnout
zrychlený dech tak, aby působil klidně.

Výtah sjel dolů, zastavil se a dveře vedoucí do 7. patra se otevřely.
Spartan vystoupil a vedl celý průvod k neoznačeným dveřím. Ote-
vřel je svojí univerzální červenou kartou a námořníci znovu zaujali
pozice po obou stranách dveří.

Místnost za nimi byla malá a prázdná. Jediným vybavením byl
dlouhý stůl a dvě židle postavené u bližší stěny. Za židlemi stály dvě
velké samostatné lampy se žárovkami zakrytými kovovým stínítkem.
Obě světla byla zaměřena na jeden bod na protilehlé stěně, na bod,
který byl přibližně ve výši lidské hlavy. Když Crane tahle světla
spatřil, ucítil, jak se mu rozbušilo srdce rychleji. Jeho největší obavy
se potvrdily.

„Přejděte ke druhé stěně, doktore Crane,“ řekl Spartan bezvýraz-
ným hlasem.

Crane pomalu došel ke stěně. „Otočte se, prosím.“ Crane příkaz
poslechl.

Ozval se náhlý kovový zvuk, jak se obě světla jasně rozsvítila a
svojí intenzitou ho skoro fyzicky přišpendlila ke stěně. Zamhouřil
oči a instinktivně si je zakryl rukama.

„Nehýbejte se, doktore Crane,“ zazněl hlas Spartana, kterého nebylo za nepropustnou clonou bílého světla vidět.

Craneova mysl začala horečně pracovat. *Zůstaň klidný*, říkal si sám pro sebe, – *zůstaň klidný*. Není se čeho bát. Byl členem lékařského týmu. Předpokládalo se, že tu bude. Nebyl přece špión nebo něco podobného...

Pak si však vzpomněl na ta smrtelně vážná bezpečnostní opatření u Bariéry a na strach, jenž se zračil v Asherově tváři.

Zpoza světelné zdi se ozvalo cvaknutí. Crane stál jako přimražený. A pak se světla jedno po druhém vypnula.

„Posaďte se, doktore,“ vybídl ho Spartan. Admirál seděl u stolu, na němž ležely rozevřené desky, kterých si předtím Crane nevšiml.

Crane si váhavě sedl a srdce mu ještě pořád zběsile bušilo. Spartan položil ruku na složku a posunul ji k němu. Byl v ní jediný list papíru s hlavičkou ministerstva obrany a se čtyřmi odstavci textu.

„Podepište to prosím tady dole,“ řekl Spartan a opatrně položil na stůl zlaté pero.

„Všechno jsem již podepsal, když jsem byl nahoře,“ odpověděl Crane. Spartan zakroutil hlavou. „Tohle jste nepodepsal.“

„Mohu si to nejdřív přečíst?“

„To vám nemohu doporučit, jenom byste se zbytečně vyděsil.“

Crane zvedl pero, sáhl pro papír a pak na chvíli zaváhal. Trochu zapochyboval, zda dopředu nepodepisuje přiznání viny ještě předtím, než znalost utajovaného tajemství vůbec přizná. Došel k závěru, že je to stejné jedno. Zhluboka se nadechl, podepsal papír a vrátil ho Spartanovi.

Admirál složku zavřel a položil ji na roh stolu. V té chvíli se ozvalo zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ řekl Spartan.

Dveře se otevřely a do místnosti vstoupil námořní důstojník.

Zasalutoval a podal admirálovi bílou obálku, pak znovu pozdravil, otočil se a vypochoďoval z místnosti.

Spartan obálku zvedl a držel ji mezi palcem a ukazováčkem. Pak ji téměř ostentativně podal Craneovi.

Ten si ji opatrně převzal.

„Otevřete ji,“ vyzval ho admirál.

Crane na chvíli zaváhal, pak roztrhl jednu stranu obálky a převrátil ji v ruce. Vypadla z ní plastová destička podobná kreditní kartě, pouze o něco tenčí. Jedna její strana byla hladká a viděl na ní změřt zapuštěných mikročipů. Když ji otočil, zjistil, že se na něj z druhé strany dívá jeho vlastní tvář se stejným výrazem, jaký měl před chvílí, když slepě hleděl do záře reflektorů. Pod fotkou byl čárový kód a červený nápis VSTUP POVOLEN. Na jedné straně karty byla připevněna mosazná sponka.

„Tohle vám spolu se sítnicí oka a otisky prstů umožní přístup za Bariéru,“ vysvětlil mu Spartan. „Dávejte na ni pozor, doktore, a nosíte ji stále u sebe. V případě její ztráty, nebo pokud by se dostala do nepovolaných rukou, vám bude hrozit přísný trest.“

„Nejsem si jistý, zda vám dobře rozumím,“ vypravil ze sebe Crane.

„Povoluji vám přístup do utajené části Zařízení. A musím zdůraznit, že navzdory námitkám fregatního kapitána Korolise.“

Crane zíral na identifikační kartu a pocítil ohromnou úlevu. *Můj bože*, pomyslel si, *můj bože, tohle místo ve mně vzbuzuje paranoi*.

„Chápu,“ řekl a znělo to ještě stále poněkud přehloupě. „Děkuju.“

„Pročpak?“ zeptal se Spartan. „Co jste si myslel, že se děje?“

A Crane by mohl přísahat, že se na admirálově tváři alespoň na chvíličku objevil pobavený výraz. Pak však zase nabyla svého neproniknutelného vzezření.

22

Dobrých šedesát kilometrů od pobřeží Grónska se ropná plošina Storm King klidně tyčila mezi zataženou oblohou a rozbouřeným mořem. Projíždějící loď ani průzkumná družice navedená na svou dráhu zvědavou cizí vládou by nezaznamenaly nic neobvyklého. Pár mechaniků se pomalu pohybovalo po nadstavbě plošiny a zdálo se, že pracují s lodním jeřábem a kontrolním zařízením. Zkrátka a dobře, ropná plošina působila stejně pokojně, jako vypadalo moře kolem ní rozbouřeně. Zdálo se, jako by celá ta ohromná plošina upadla do spánku.

Jenže pod svým ocelovým pláštěm připomínala Storm King rušný úl. LF2-M Ponorná zásobovací jednotka – neboli necky – se právě vrátila ze své každodenní cesty k Zařízení tři kilometry pod hladinou. A téměř tři tucty lidí se nyní nacházely na zotavovně a čekaly, až obrovský naviják vytáhne bezobslužný zásobovací modul nahoru obrovským otvorem do nejnižšího patra ropné plošiny.

Těžkopádné plavidlo bylo opatrně vyzvednuto z oceánu, pak přemístěno mimo otvor a položeno do přijímací nádrže. Pod ostrážitým dohledem námořní pěchoty otevřeli dva zásobovací důstojníci poklop na přídi necek. Důstojníci začali necky vykládat, až vyndali vše, co do nich bylo v Zařízení uloženo. Vynořily se pozoruhodně rozdílné předměty – velké černé kontejnery na odpadky určené pro spalování, pečlivě zapečetěné důvěrné svazky, lékařské vzorky v bezpečnostních schránkách, určené k natolik detailnímu rozboru, že nemohl být proveden v Zařízení. Všechny předměty byly jeden po druhém předávány čekající posádce, která je začala roznášet po celé plošině. Během patnácti minut se místnost vyprázdnila až na námořníky, manipulanta u navijáku a dva zásobovací důstojníky. Ti zase zavřeli uzávěr a zapečetili vstup do necek připravených opět na zítřejší ponor.

Jeden člen posádky – kurýr vědeckého oddělení – vyšel z místnosti s pultuctem zapečetěných obálek pod paží. Kurýr byl na plošině poměrně krátce. Měl želvovinové obroučky brýlí a při chůzi mírně kulhal, jako by měl jednu nohu o něco kratší než druhou. Údajně se jmenoval Wallace.

Když se Wallace vrátil k vědeckým pracovištím, umístěným na těžebním podlaží, pohyboval se navzdory své vadě svižně z jedné laboratoře do druhé a roznesl prvních pět obálek adresátům. Poslední z nich však okamžitě nedoručil. Místo toho se vrátil do své malé kanceláře, která byla zastrčená na konci chodby.

Wallace obezřetně zavřel dveře a zamkl za sebou. Pak otevřel obálku a její obsah – jediné CD – zasunul do svého počítače. Letmý pohled na jeho obsah ukázal, že obsahuje jediný soubor označený jako „108952.jpg“ – obrázek, pravděpodobně fotografii. Klikl na ikonku a počítač ji poslušně zobrazil na monitoru. Na první pohled se jednalo o černobílý rentgenový snímek.

Wallace se ovšem nezajímal o obrázek, ale jen o jednu jeho část.

Přestože měl skvělá doporučení, a jak ukázala prověrka, i bezúhonnou minulost, byl nicméně na Hlubinné bouři nováčkem, a tak měl pouze omezený bezpečnostní přístup. To mimo jiné znamenalo, že jeho počítač byl nedokonalý terminál, podřízený sálovým počítačům, bez vlastního harddisku a bez možnosti spouštět soubory na CD. Takže mohl spustit jenom schválený software a nebylo možné do něj nainstalovat žádné neproověřené programy.

Alespoň taková byla teorie.

Wallace si přitáhl klávesnici, otevřel jednoduchý textový editor, jenž byl nainstalován s operačním systémem, a zadal krátký program:

```
void main (void)
{
    char keyfile = fopen (".108952.jpg");
    char extract;
    while (infile)
    {
        extract = (asc ( (least_sig_bit (keyfile) ) /2 ) ^6);
```

```

        stdoutoutput (extract);
    }
}

void lest_sig_bit (int sent_bit)
{
    int bit_zero;
    bit_zero = « (sent_bit,6);
    return (bit_zero);
    bit_zero = » (sent_bit,6);
}

```

Wallace zkoumal program, v duchu si procházel všechny kroky a ujišťoval se, že jsou logické. Pak spokojeně zamručel a znovu se podíval na obrázek.

Každý bod na obrazovce obsadil jeden byte v jpg složce na CD. Jeho krátký, ale schopný program vyjme dva nejméně podstatné bity z každého bytu, přetvoří je z čísel na jejich ASCII ekvivalenty a pak na obrazovce zobrazí výsledná písmena.

Rychle program dokončil a spustil. Na monitoru naskočilo nové okno, to však tentokrát neobsahovalo rentgenový snímek. Namísto toho se objevil vzkaz.

ŽÁDOST O ODLOŽENÍ POKUSU VYTVOŘIT DRUHOU TRHLINU

DOSUD NEVYŘEŠENA. NOVÝ POKROK V TAJNÉ SEKCI.

S našpulenými rty si vzkaz přečetl a potom ho přelétl ještě jednou.

Díky počítačům nebyl problém skrýt tajné vzkazy prakticky kamkoli. Do šumu v pozadí hudební nahrávky nebo do zrnité struktury digitální fotografie. Wallace používal po vzoru starých špiónů techniku stenografie – *ukrýt* tajnou informaci tam, kde si jí nikdo nevšimne, namísto jejího *zašifrování* – a přenesl ji do digitálního věku.

Zavřel okna na monitoru, vymazal program a vrátil disk zpátky do obálky. Celý proces mu nezabral víc než pět minut.

O šedesát vteřin později ve výzkumných laboratořích se rentgeno-

log podíval na obálku, jež tiše přistála na jeho stole.

„Ach ano, čekám na tenhle rentgen,“ prohlásil rentgenolog. „Díky, Wallaci.“

Wallace se na něj místo odpovědi zazubil.

23

Průchod Bariérou do omezené části Zařízení byl napodruhé mnohem méně traumatický: na náprsní kapse měl připevněnou novou identifikační kartu a vedle sebe takřka mlčenlivého admirála Spartan, takže celý proces trval jen pár minut. Příslušníci vojenské policie, kteří střežili vzduchotěsný průchod, poslušně ustoupili; oba muži zamířili na krátký sestup na 6. palubu; poklop se rozevřel do úzké chodby. Spartan zamířil ven a Crane za ním.

Když tady byl Crane naposledy, narazil na zjevně psychotického Randalla Waitea a měl málo času si čehokoli všimnout. Tentokrát se opatrně rozhlížel. A přece, když procházeli chodbami, jediná známka toho, že jsou v utajené oblasti, byla přehršel výstražných značek na perlově zbarvených stěnách, příslušníci námořní pěchoty, kteří byli snad všude – a těžká gumová těsnění kolem všech rámců dveří.

Spartan je vedl k připravenému výtahu a zavedl Cranea dovnitř. Na rozdíl od výtahů na horních podlažích zde byla jen tlačítka pro podlaží 1 až 6. Spartan stiskl tlačítko 2 a začali sestupovat. „Ještě pořád jste mi to neřekl,“ řekl Crane do ticha.

„Ještě jsem vám neřekl spoustu věcí,“ pronesl Spartan, aniž se na něj podíval. „Co přesně máte na mysli?“

„Proč jste změnil názor.“

Spartan se zamyslel. Pak se otočil a neproniknutelně se na Cranea zadíval. „Víte, že jsem četl vaši složku, že?“

„Asher to říkal.“

„Kapitán *Spectre* byl vašim jednáním naprosto uchvácen. Tvrdil, že jste obratně zachránil celou ponorku.“

„Kapitán Naseby rád přehání.“

„Musím uznat, doktore, že nemám zrovna jasno v tom, co jste udělal.“

„Ta mise byla tajná. Nemůžu o tom mluvit, pane.“

Spartan se ušklíbl. „Já o ní vím všechno. Měli jste získat informace o konstrukci závodu na obohacování uranu na pobřeží Žlutého moře. A podle potřeby jej zničit špinavým torpédem tak, aby to vypadalo jako náhodná exploze.“

Crane se na Spartana užasle podíval. Pak si uvědomil, že vláda asi netají moc věcí před člověkem, který má na starost armádní velení supertajného Zařízení.

„Nešlo mi o tu misi,“ pokračoval Spartan. „Myslel jsem, že nemám jasno v tom, co jste udělal, abyste tu ponorku zachránil.“

Crane chvíli mlčel a vzpomínal. „Členové posádky začali umírat,“ spustil, „poměrně příšerným způsobem. Dutiny se jim propadaly a mozek se jim měnil na takový chlupatý sulc. Událo se to během pár hodin. Jen první den jich umřelo na dvacet. Pracovali jsme v komunikačním tichu, nemohli jsme opustit stanoviště. Na palubě vypukla panika, mluvilo se o sabotáži, otravě plynem. Když přes noc umřelo dalších deset, nastal chaos. Řetězec velení se začal rozpadat, hrozila vzpoura. Lynčující skupiny začaly procházet ponorkou a hledat zrádce.“

„A vaše role?“

„Uvědomil jsem si, že všichni se domnívají, že to, co je obecně považováno za vliv jedovatého plynu, může být klidně dopadem mukormykózy.“

„Čeho prosím?“

„Vzácné, ale smrtelné plísňové choroby. Povedlo se mi shromáždit nezbytné materiály pro otestování tkání zemřelých členů posádky a zjistil jsem, že jejich těla jsou prostoupena tou houbou, která za to může, *Rhizopus oryzae*.“

„A to mělo za následek umírání posádky na palubě *Specfre*.“

„Ano. V podpalubní vodě ponorky se rozmnožila obzvláště vražedná varianta téhle houby.“

„A jak jste zastavil její šíření?“

„Začal jsem léčit zbytek posádky. Uvedl jsem je do stavu kontrolované alkalózy, kterou ty spory nesnesly.“

„A tím jste zachránil ponorku.“

Crane se usmál. „Jak jsem říkal, pane admirále. Kapitán Naseby

rád přehání.“

„Neřekl bych, že to je přehánění. Zachoval jste klid, našel příčinu a pomocí dostupných materiálů jste nabídl řešení.“

Dveře výtahu se šeptavě otevřely a muži vyšli ven. „Co to má společného s naším stávajícím problémem?“ zeptal se Crane.

„Buďme upřímní, pane doktore. Paralel je spousta a vy je vidíte stejně dobře jako já.“ Spartan zamířil rychlým krokem ke spojnicí chodeb a zatočil do jedné z nich. „Sleduju vaše pokroky, doktore. A dospěl jsem k závěru, že by bylo vhodné vám věnovat další úroveň důvěry.“

„A proto jste mi udělil přístup k tajnostem,“ řekl Crane. „Pomůže mi to rychleji věc rozlousknout.“

„Ten *důvod*, jak říkáte, se nachází za těmito dveřmi.“ A Spartan ukázal na průchod na konci chodby, kde z obou stran stáli všudypřítomní mariňáci.

Na pokyn admirála jeden z vojáků otevřel poklop a rozevřel jej. Crane vykročil a pak se zarazil. Za průchodem zela černá prázdnota.

Spartan prošel průchodem a otočil se. „Jdete?“

Crane se protáhl tmavým průchodem. Užasle se rozhlédl.

Nacházeli se v dlouhé úzké pozorovací komoře nad obrovským hangárem, který se rozpínal pod nimi. Technici seděli ve dvou dlouhých řadách vedle Cranea a sledovali řady terminálů. Ozývalo se elektronické pípání, cvakot klávesnic, šum tlumených hlasů. Za skleněnou stěnou komory na dně hangáru přecházeli další technici v bílých pláštích, tlačili vybavení nebo si psali poznámky do počítačů. Crane tohle ignoroval. Jeho oči se zaměřily na to, co viselo na neuvěřitelně silném lanu těsně nad podlahou hangáru.

Byla to kovová koule – snad z titanu nebo něčeho ještě vzácnějšího – asi tři metry v průměru. Byla naleštěná a zářila v tom stísněném prostoru jako druhé slunce a Crane se na ni díval jen s přimhouřenými očima. Měl pocit, že je dokonale kulatá. Jediné, co kazilo dokonalý vjem, byl porost snímačů, světel a robotických zařízení zavěšených z její spodní strany jako mech na trupu lodě. Další dvě totožné kovové koule byly posazeny v měkkých a vyztužených kolíbkách u protější stěny.

„Co to je?“ zeptal se šeptem.

„Pane doktore, tohle je Kulička. Všechno ostatní tady – všechno ostatní – pracuje na její podpoře.“

„Tohle provádí výkopy?“

„Ne. O to se stará dvouplášťový stroj na prorážení tunelů s hloubkovou úpravou. Kulička teď sleduje ten razicí stroj a zajišťuje čerstvé části šachty ocelovými pásy. Později – až bude šachta hotová – se činnost Kuličky přesune na průzkum a, hm, dobývání.“

„Funguje samočinně?“

„Ne. Neexistuje šance zautomatizovat všechny její funkce. Střídají se na ní tříčlenné posádky.“

„Tříčlenné posádky? Nevidím na ní žádný poklop.“

Admirál Spartan vydal suché zašteknutí, což možná byl smích. „V hloubkách, kde pracujeme, nemůžou být žádné ‚poklopy‘, doktore. Kvůli tomu tlaku musí být Kulička dokonale kulatá – nemůže se nikterak odchýlit od kulového tvaru.“

„A jak se tedy posádky dostávají dovnitř a ven?“

„Jakmile je posádka uvnitř, povrch Kuličky se svaří a svár se vy-leští dohladka.“

Crane hvízdal.

„Ano. A právě proto je každá směna čtyřiaadvacetihodinová: vstup a výstup je velice náročný na čas. Jak vidíte, máme naštěstí dvě záložní, takže jakmile jedna pracuje, druhou připravujeme a obnovujeme zásoby. Takhle můžeme pracovat nepřetržitě.“

Umlkli. Crane nemohl odtrhnout oči od té zářivě lesklé koule. Byla to jedna z nejkrásnějších věcí, jaké kdy viděl. A přesto nedokázal pochopit, že v tak těsném prostoru jsou namačkaní tři lidé. Všiml si monitoru poblíž, kde viděl zrnitý obraz techniků, kteří se pohybovali po Kuličce: zjevně šlo o videozáběry z vnitřku Kuličky.

„Počítám, že nejste přesvědčen, že objevujeme Adantidu,“ řekl Spartan suše. „Ale cíl našeho bádání není vaše starost. Zdravotní situace však je vaše starost velice. Nepodléháte už jen Asherovi – podléháte mně. A je bez debaty, že to, co tady uvidíte, nesmíte vy-zradit nikomu z neutajené části. Vaše zdejší pohyby budou sledovány a do citlivějších prostor budete chodit s doprovodem – aspoň zpo-

čátku. My pochopitelně dodáme nástroje nebo přístroje, které potřebujete. Máte zkušenosti s utajením, takže víte, jaké privilegium – a odpovědnost – se s tím pojí. Jakmile toto privilegium zneužijete, budete odveden, avšak ne jen tak pro legraci.“

Crane se pak odtrhl od Kuličky a podíval se na Spartana. Admirál se neusmíval.

„K čemu přesně došlo?“ zeptal se Crane.

Spartan mávl rukou ke skleněné stěně a k hangáru pod nimi. „Až do téhle doby byl Vrtný komplex nedotčen tím, co způsobuje nemoci našich lidí. Ale za posledních dvanáct hodin onemocněli i tři lidi z komplexu.“

„Jaké jsou příznaky?“

„Můžete se jich zeptat sám. Na čtvrtém patře je nouzová zdravotnická stanice. Je aktivována a můžete ji používat jako dočasnou ošetrovnu. Zařídím, aby vám tam pracovníci pomáhali.“

„Proč mi nikdo nic neřekl o těch nových případech?“ zeptal se Crane.

„Však vám o nich právě povídám. Pracovníci jsou z oblasti vysokého zabezpečení a nemají tak přístup do oblastí bez utajení.“

„Hodila by se mi pomoc doktorky Bishopové.“

„Má omezený přístup za Bariéru jen pro naléhavé případy a v doprovodu příslušníků námořní pěchoty. Budeme na tom pracovat, pokud a až to bude nezbytně nutné. Teď bych rád pokračoval. Kromě těch případů, které jsem uvedl, jsem si všiml, že i několik ostatních v komplexu začíná vykazovat psychické postižení.“

„Ví o tom Corbett?“

„Ne, a ani se to nedozví. Corbett je, abych tak řekl, porézní. Jakékoli odborné informace, které poskytne, by měly být filtrovány přes vás.“ Spartan mrkl na své hodinky. „Zařídím, aby vás někdo odvedl do vaší kajuty. Vyspěte se. Chci, abyste byl zpátky zítra v devět nula nula, a potřebuju, abyste byl čerstvý.“

Crane přikyvoval. „Tak takhle to je. Umožnili jste mi přístup, protože se to objevuje i tady.“

Spartan přimhouřil oči. „Máte teď nový úkol, doktore. Nestačí jen zjistit, proč jsou tihle lidi nemocní. Musíte zajistit, aby *zůstali zdra-*

ví.“ A znovu pokynul ke Kuličce a technikům kolem ní. „Protože všechno a všichni v tomto Zařízení jsou nahraditelní – *kromě* vrtání. To musí pokračovat za jakoukoli cenu. Tahle práce má obrovský význam a já nedovolím ničemu a nikomu, aby nás zpomalili. Když to bude nutné, budu řídit Kuličku sám. Je to jasné?“

Oba muži se na sebe chvíli dívali. Pak Crane přikývl.

„Naprosto jasné, pane,“ řekl.

24

Crane se unaveně položil. Byly skoro tři ráno a v Zařízení bylo ticho. Rozpoznával jen nejasné svůdné zvuky jazzového klarinetu, jež pronikaly ze společné koupelny: Roger Corbett byl milovníkem Bennyho Goodmana a Artieho Shawa.

Za ten den zažil víc překvapení a údivu než v jakýkoli jiný, na nějž si vzpomínal. A přesto byl tak unavený, že ve chvíli, kdy zavřel oči, cítil, jak se ho zmocňuje spánek. Ale nemohl spát. Ještě chvíli ne. Ještě musel něco zařídit.

Sáhl ke stolu a vytáhl velkou složku. Otevřel ji, vytáhl krátký dokument: zpráva o svědectví o skutečném ponoření, o němž jej informoval Asher. Unaveně si promnul oči a podíval se na první stranu. Viděl tam velkou fotografii iluminovaného rukopisu: černá písmena zasazená do barevných – byť zneklidňujících – ilustrací na okraji s velkou iniciálou. Pergamen byl notně opotřeбенý podél dvou vodorovných čar, kde byl arch zjevně přeložen, okraje měl ztemnělé vlivem přenášení a stárí. Text byl latinsky, ale Asherův spolupracovník naštěstí přiložil anglický překlad, který byl součástí spisu. Crane se podíval na překlad a začal číst.

Stalo se to léta Páně 1397, kdy jsem já, Jón Albarn, rybář ze Staa-fhornu, učinil toto svědectví.

Zlomil jsem si v onom čase velmi ošklivě ruku a nemohl jsem plouti na své lodi ani spravovati své sítě. Jednoho dne jsem zašel k útesům a najednou jsem si všiml, jak nebesa se projasňují, třebaže nebe bylo jeden mrak. K uším mi dolehl podivný zpěv jakoby složený z mnoha hlasů, jenž roztrásl samotné nebe.

Neotálel jsem a běžel zpět, abych všem lidem oznámil toto zjevení. Mnozí lidé ze vsi to však slyšeli na vlastní uši a viděli na vlastní oči a již mířili k pláži z oblázků. Jelikož byla neděle, všichni muži z vesnice

byli doma se svými rodinami. A vesnice byla v okamžení liduprázd-
ná, neboť všichni se shromáždili na pobřeží.

Nebesa se stále projasňovala. Ve vzduchu nesla se prapodivná tí-
že, mnozí z nás si povšimli, že chlupy na našich údech zbělely a zježi-
ly se.

Tu zničehonic objevilo se mnoho blesků a hromů. Mračna nad
oceánem se v tom okamžení rozdělila vedví za doprovodu duh a zví-
řených mlh. V nebi zjevil se velký otvor. A tím otvorem vyhlédlo ob-
rovské oko obklopené bílým plamenem. Z něj sálaly světelné prame-
ny rovné jako sloupce chrámů a moře, na něž to svaté světlo do-
padlo, neobyčejně se utišilo.

Všichni lidé ze vsi velice se rozjařili, neboť to oko bylo nebývalé a
úžasné krásy, nezměrně jasné a zkrášlené roztodivnými duhami. A
všichni rozprávěli o tom, že Bůh všemohoucí sestoupil do Staařhornu
a sešle na nás svou milost a přízeň.

Muži ze vsi začali mezi sebou rozprávět o tom, že bychom měli vy-
plout do toho čarokrásného světla velebit Pána a přijmout Jeho po-
žehnutí. Pár z nás prohlásilo, že ne, ta vzdálenost přes moře jest prý
příliš veliká. Avšak to oko bylo tak nebývale krásné a okolní požár
tak čistý a bílý, že brzy všichni zamířili k lodím a nemohli se dočkatí,
až setkají se s tím božským světlem na vlastní kůži, a osnovali, by
dopadlo přímo na ně. Jen já zůstal pozadu: na lodích nalézalo se
celé město, muži, ženy i děti, avšak já se zlomenou rukou nemohl
jsem plouti. A tak jsem zamířil vzhůru k útesům, bych lépe tento zá-
rak sledovati mohl.

Během několika minut byly čluny rozesety po moři, tři tucty i víc,
všichni na nich pěli hymny oslavné a děkovné. A celou cestu k úte-
sům i já vzdával díky, že ze všech měst království dánského Pán po-
žehnal Staařhornu svým milosrdenstvím. Zdálo se, jako by řada člu-
nů byla nesena kupředu přes vody nebývalou rychlostí navzdory sla-
bému větru, a i když jsem se modlil, cítil jsem též smutek v svém srd-
ci, že jsem jediný, kdo zůstal zde.

Uplynula krátká chvíle a lodě byly snad tři míle od břehu, když
velké Oko počalo pomalu sestupovati z nebes. Mraky, které je zastí-
ňovaly, stále vířily a kolem visely nesmírné opony mlh protkávané

bezpočtem duh. Avšak nyní ten sloupec bílého světla mířící z Oka na hladinu moře počal se měniti. Viděl jsem, jak krouží a stáčí se jako živý tvor. A měniti se počala i hladina, na niž sloupec dopadal. Již nebyla klidná, najednou vířila, jako by pod ní velká pec hořela. Zvuky nebeských zpěvů zesílily, a přece ty zvuky nepatřily již k hlasům nebeským. Zněly výše a výše, až podobaly se kvílení zajíce v pasti, tak byly mocné, že padl jsem na kolena a zacpával si uši.

Od kraje útesů jsem viděl, jak lodě zaváhaly ve své cestě kupředu. Jedna či dvě zastavily, ostatní zkoušely otočit zpět. Moře však jevilo se teď notně rozezlené. Kolem sloupce světla počala prýštití voda tryskající s nebyvalým spěchem, jako když obrovský balvan hodíš do jezírka. A jak to velké Oko sestupovalo, sloupec světla pod ním měnil se na sloupec bílého ohně, který vše spaloval a trýznil oči.

Lodě už nyní všechny ustupovaly. Pak však přišlo velké zemětřesení, mračna se rozestoupila s hrozivým duněním a zdálo se, že všechny hvězdy z nebes spadly do moře. Na místě dopadu vyšlehly fantastické plameny a objevilo se obrovské množství páry stoupající vzhůru ze středu a zastiňující všechny čluny.

Síla zemětřesení mrštila mnou na zem, ale třebaže jsem byl k smrti vyděšený, nemohl jsem oči odtrhnouti. Mlha se rozpínala až k pobřeží a skrz ni viděl jsem tryskání červeného a nachového ohně vystřelující do vzduchu jako do nebes a pak spadající zpět do moře s tisíci plamenných jazyků. Viděl jsem, jak padají velmi zvolna. A když dopadly na hladinu moře, nebeská bář otřásla se tak silně a mocně, že to daleko převyšovalo jakoukoli známou moc. A toto běsnění a otřásání zemské pokračovalo skoro celou hodinu, zemí pohazovalo tak silně, že jsem si byl jist, že celá zem se roztrhne. Až teprve po dlouhé době hromy ty počaly ustupovati a mlhy pomalu mizely.

Jak podivné a strašné! Zdálo se, že ďábel krutě oklamal lid Staa-fhornu, vylákal všechny do nejžalostnějšího skonu v převleku andělském. Když totiž konečně mlhy se rozestoupily, moře se zbarvilo rudě a širou hladinu pokryly mrtvé ryby a další obyvatelé hlubin mořských – však po lodích rybářských a mých sousedech ze vsi nikde ani stopy. Navzdory mému žalu a zlobě jsem také pociťoval údiv, vždyť což by Lucifer nesečkal, by své vítězství oslavil? Avšak to velké Oko s

bílými plameny zmizelo. Zdálo se, jako by ten hrozný osud lidí v třech tuctech lodí byl krutému nepříteli zcela lhostejný.

Po mnoho dní poté jsem chodil po Dánsku, vyprávěl svůj příběh všem, kdo byli ochotni naslouchat, a zvěstoval své varování. Avšak brzy mne označili za kacíře, uprchl jsem tedy z království z obav o svůj život. Zde v zámku grimwoldském spočinu jen na chvíli, abych si odpočal a nabyl sil; kam odtud půjdu, dosud nevím, zůstat však nemohu.

Jón Albarn

Zapsal Martin z Brescie, an tímto přísahá, že tento příběh byl zapsán po pravdě. Na Hromnice, anno Domini 1398.

Když Crane nakonec stránky odložil, lehl si a zhasl světlo, ta obrovská únava, již pociťoval, nezmizela. A ležel v posteli, nemohl usnout a stále viděl jediný obraz: obrovské oko, které nemrká, a kolem něj šlehají čistě bílé plameny.

25

Dveře do laboratoře Johna Marrisise byly otevřené, ale Asher přesto zaklepal.

„Vstupte,“ řekl kryptograf.

Marris měl na Zařízení nejčistší laboratoř. Nebylo tu ani zrnko prachu. Kromě pultu přístrojů naskládaných v jednom rohu měl na stole jen klávesnici a plochý monitor. Žádné fotografie, plakáty ani osobní předměty. Ale Asher si vzpomínal, že to je celý Marris: plachý, uzavřený, až tajnůstkářský vůči svému osobnímu životu a názorům. Zcela oddaný své práci. Dokonalé vlastnosti kryptografa.

Jaká škoda, že se jeho aktuální projekt – taková krátká a na první pohled jednoduchá šifra – zatím nedařilo rozluštit.

Asher za sebou zavřel dveře a posadil se na jedinou židli určenou návštěvám. „Dostal jsem tvůj vzkaz,“ řekl. „Pokročil jsi nějak s těmi násilnými útoky?“

Marris zavrtěl hlavou.

„A náhodné bajtové filtry?“

„Nic srozumitelného.“

„Aha.“ Asher se zklamaně opřel. Když dostal e-mailem zprávu od Marrisise, který ho prosil, aby se při nejbližší příležitosti stavil, pocítil naději, že se mu podařilo šifru rozluštit. „Při nejbližší příležitosti“ se od flegmatického Marrisise takřka rovnalo křiku o naléhavou pomoc. „Tak o co jde?“

Marris se na něj ohlédl, pak se znovu odvrátil. „Napadlo mě, jestli se třeba k tomu rozluštění nestavíme z nesprávného úhlu.“

Asher se zamračil. „Můžeš to vysvětlit?“

„No dobrá. Včera večer jsem si četl knihu o životě Alana Turinga.“

To Ashera ani trošku nepřekvapilo. Marris byl akademik, pracoval na druhém doktorátu, tentokrát z dějin výpočetní techniky – a Alan

Turing byl zásadní postavou raných dějin počítačů. „Pokračuj.“

„No... víš, co je to Turingův stroj?“

„Radši mi osvěž paměť.“

„Ve 30. letech Alan Turing vytvořil teoretický počítač nazývaný Turingův stroj. Skládal se z ‚pásky‘, papírové stuhy libovolně prodlužitelné délky. Tuto pásku pokrývaly symboly z určité konečné abecedy. Přes pásku přebíhala ‚hlava‘, která četla symboly a interpretovala je na základě vyhledávací tabulky. Stav hlavy se měnil podle symbolů, které četla. Páska samotná mohla obsahovat buď data, nebo ‚přenosy‘, jimiž myslel drobné programy. V dnešních počítačích by ta páska představovala paměť a hlava mikroprocesor. Turing prohlašoval, že tento teoretický počítač dokáže vyřešit jakýkoli výpočet.“

„Pokračuj,“ vybídl ho Asher.

„Zamyslel jsem se nad tím kódem, který se tu snažíme rozluštit.“ A Marris mávl rukou na obrazovku, kde stál signál vydávaný impulzy světla; svou stručností a průzračností působil až posměšně:

001010111010101100111011100010101100

0110001010001101001100001000000000

„Napadlo mě, co kdyby tohle byla Turingova páska?“ pokračoval Marris. „Co by tyhle nuly a jedničky provedly, kdybychom je protáhli Turingovým strojem?“

Asher se pomalu narovnával. „Chceš říct, že těchhle osmdesát bitů je... *počítačový program*?“,

„Vím, že to zní šíleně, pane...“

Ne víc než samotný fakt, že jsme tady dole, pomyslel si Asher. „Pokračuj, prosím.“

„No dobře. Nejdřív musím roztrždit tu řadu nul a jedniček na jednotlivé příkazy. Předpokládám, že původní hodnoty, pět nul a pět jedniček, jsou zástupné znaky značící délku každého pokynu – každé digitální ‚slovo‘ má pak délku pět bitů. Takže jsem získal čtrnáct pětibitových příkazů.“ Marris klepl na klávesu a dlouhá řada čísel zmizela, místo ní se zobrazily seřazené řádky:

00101
01101
01011
00111
01110
00101
01100
01100
01010
00110
10011
00001
00000
00000

Asher se díval na monitor. „Je to hrozně krátké na počítačový program.“

„To ano. Musel by to zjevně být velmi jednoduchý program. A ve strojovém jazyce – nejzákladnějším a nejuniverzálnějším z digitálních jazyků.“

Asher přikývl. „A pak?“

„Když jsem dnes ráno přišel do práce, napsal jsem krátký program, který by porovnal tyhle hodnoty se seznamem standardních pokynů ve strojovém jazyce. Program hodnotám přiřadil všechny možné příkazy jeden po druhém a pak zkontroloval, jestli se objevil nějaký funkční počítačový program.“

„A proč myslíš, že tohle – ať už nám tu zprávu posílá kdokoli – používá stejný typ příkazů strojového jazyka jako my?“

„Na binární úrovni, pane, jsou určité neredukovatelné digitální příkazy, které budou společné všem myslitelným výpočetním strojům: sčítání, odečítání, přeskočit, přeskočit při nule, Booleova logika. Tak jsem program nechal běžet a pokračoval jsem na něčem jiném.“

Asher přikývl.

„Asi po dvaceti minutách byl program hotov.“

„Převadlo se těch čtrnáct řádek na nějaké funkční programy?“

„Ano. Na jeden.“

Asher cítil, jak se v něm probouzí zvědavost. „Opravdu?“

„Program pro jednoduchý matematický vzorec. Tady je.“ Marris stiskl další klávesu a na monitoru se objevila řada příkazů. Asher se k tomu zvědavě naklonil.

PŘÍK.	MNEMOTECHNIKA	POZNÁMKY
00101	ADD	/ Nastavit počítání ve střadači
01101	01101	/ od čísla v poloze 13 (decimální).
01011	CNM	/ Změnit znak čísla počítání.
00111	PLC	/ Umístit výsledné číslo
01110	01110	/ do polohy 14.
00101	ADD	/ Odečíst od
01100	01100	/ čísla na poloze 12.
01100	ISZ	/ Navýšit počítání a přeskočit při nule
01010	JMP	/ Vrátit kontrolu programu na
00110	00110	/ krok 6.
10011	END	/ Ukončit program.
00001		/ Poloha 12
00000		/ Poloha 13
00000		/ Poloha 14

„A co ten program dělá?“ zeptal se Asher.

„Všimni si, že je napsán jako řada opakovaných odčítání zakódovaných do smyčky. Právě tak se dělá dělení ve strojovém jazyce: opakovaným odčítáním. No, je to jeden způsob – jde také provést aritmetický přesun, že – ale to by vyžadovalo specializovanější výpočetní systém.“

„Takže tohle je příkaz pro *dělení*!“

Marris přikývl.

Asher pocítil překvapení a úžas, jež se mísily s náhlým intenzivním vzrušením. „A teď vážně, příteli. Jaké číslo dělí?“

„Jedna.“

„Jedna. A dělí ho čím?“

Marris si olízl rty. „No, to je právě ten problém, pane...“

26

Dveří bylo v té chodbě v severovýchodním kvadrantu 3. patra asi šestero. Na jedněch stálo RADIOLOGIE – PINGOVÁ.

Fregatní kapitán Korolis kývl na jednoho z doprovodných mariňáků, aby otevřel dveře, pak vstoupil dovnitř. Crane se díval Korolisovi přes rameno a viděl malou, ale dobře vybavenou laboratoř. Možná až příliš dobře vybavenou: většina volného místa byla naplněná objemnými přístroji. Kousek za dveřmi seděla za počítačem Asiatka a rychle psala na klávesnici. Zvedla oči ke Korolisovi, pak vstala, usmála se a uklonila.

Korolis neodpověděl. Namísto toho se otočil, jedním okem hleděl nevráživě na Cranea, druhým se díval někam za jeho levé rameno.

„Tohle by vám mělo vyhovovat,“ řekl. Ještě jednou se rozhlédl po laboratoři – jako by v duchu odškrtaval položky, které by Crane mohl ukrást – a pak vystoupil zpět na chodbu. „Hlídejte tady,“ řekl oběma mariňákům, otočil se a odešel.

Crane se chvíli díval za vzdalující se postavou fregatního kapitána. Pak kývl na mariňáky, vstoupil do laboratoře a zavřel za sebou dveře. Ozvalo se tlumené vrzání gumy, jak těsnění kolem dveří pevně dolehlo na místo. Pak vykročil k vědkyni, která stále stála u svého stolu a usmívala se.

„Peter Crane,“ řekl a potřásl si rukama. „Omlouvám se, že sem takhle vpadám, ale nemám tady žádnou pracovnu a řekli mi, že tady je osvětlený stůl.“

„Hui Pingová,“ odpověděla žena a v úsměvu jí zazářily jasně bílé zuby. „Slyšela jsem o vás, pane doktore. Vy zkoumáte všechny ty nemoci, že?“

„Ano. Potřebuju jenom prohlédnout pár rentgenových snímků.“

„Samozřejmě; použijte cokoli.“ Hui byla malá a štíhlá a měla jiskřivé černé oči. Mluvila bezchybnou angličtinou se silným čínským

přízvukem. Crane odhadoval, že jí je asi třicet. „Ten stůl je tady.“

Crane se podíval naznačeným směrem. „Díky.“

„Kdybyste něco potřeboval, stačí říct.“

Crane odešel ke stolu, zapnul světlo a pak vytáhl snímky pár dělníků z Vrtného komplexu, které si vyžádal. Přesně jak očekával: žádné potíže. Rentgeny neukázaly vůbec nic. Všechno vypadalo v pořádku.

Za posledních dvacet čtyři hodin provedl namátkové vyšetření několika lidí z Vrtného komplexu. A zjistil, že jejich stížnosti byly stejné jako u lidí v neuzavřené části Zařízení: neuspořádané a k zešílení odlišné. Jeden si stěžoval na prudkou nevolnost. Další na rozmazaný pohled a vady zorného pole. Některé stížnosti vykazovaly spíše psychické jevy – ataxie, výpadky paměti. Žádný z příznaků se nejevil jako vážný a – jako obvykle – neexistovala žádná souvislost. Jen jeden byl skutečně zajímavý: jedna dělnice, která vykazovala neuvěřitelnou změnu charakteru. Obvykle plachá, tichá abstinentska se za posledních pár dní změnila na hrubou, agresivní a sexuálně promiskuitní ženu. Předěšlého dne byla uzavřena do kajuty poté, co ji našli opilou v práci. Crane si se ženou popovídal a bavil se s jejími kolegy, chystal se také odeslat souhrnnou zprávu Rogeru Corbettovi k posouzení – samozřejmě vhodně filtrovanou.

Crane zvedl snímky ze stolu a vzdychl si. Objednal si magnetickou rezonanci, odebral krev a vše pošle do laboratoře na rozbor. Obával se však, že výsledky budou stejné jako předtím: nejednoznačné. Zčásti doufal v nějaký průlom právě tady. Ačkoli to poslední, co by si přál, byl nárůst nemocných, pokud existovalo ohnisko nemoci ve Vrtném komplexu – kde se prováděla skutečná práce –, tak by to vedlo k určité stopě. Ale zdálo se, že tamní pracovníci na tom nejsou o nic hůř než jejich kolegové nahoře.

Kdepak: bylo mu jasné, že Spartanovy náhlé obavy nepramenily ze závažnosti. Předtím byli zasaženi jen víceméně postradatelní lidé a admirál se o to dvakrát nezajímal. Jenže teď onemocněli i lidé, kteří byli přímo zodpovědní za vrty, takže Spartan zavětral a začal mít obavy.

Prudce zhasl stůl. I když se tyhle nové stížnosti ukázaly jako ne-

jednoznačné, přece vedly k zásadnímu zlomu: nyní měl přístup do tajných úrovní Zařízení. Tím se aktivně zdvojnásoboval počet osob, které mohl sledovat, nemluvě o dalších příležitostech k vyhledávání možných ekologických faktorů.

Hui Pingová se na něj otočila. Připomínala černobílou studii: černé vlasy, oči i brýle; bílý plášť a bledá, až průhledná kůže. „Nevypadáte vesele,“ řekla.

Crane pokrčil rameny. „Nezapadá to tak, jak jsem doufal.“

Pingová přikývla a natáhla si latexové rukavice. „Moje slova.“ Lesklé, nakrátko ostríhané vlasy se jí pohybovaly, jak vrtěla hlavou. „Na čem pracujete?“

„Na tomhle.“ A Pingová ukázala k opačné straně velkého zařízení.

Crane to obešel a nakoukl za okraj. Udivilo ho, když zahlédl dalšího z těch malých hlídačů – k nerozeznání podobného tomu, jaký mu ukazoval Asher –, vznášel se nad zemí, leskl se duhou stále se měnících barev. Z horního okraje až ke stropu místnosti vedl stejný slaboučký paprsek jasně bílého světla.

„Ježíš,“ řekl Crane zděšeně. „Vy tady máte taky jednoho.“

Pingová se pousmála. „Není to až taková vzácnost. Zatím jsme jich získali přes dvacet.“

Crane se na ni překvapeně podíval. „Dvacet?“

„Ano, a čím hlouběji se dostáváme, tím více jich nacházíme.“

„Pokud jste jich našli tolik v dráze vrtné soupravy, ta slupka kolem nás jich musí být plná.“

„No, ale tihle nebyli v dráze vrtné soupravy.“

Crane se zamračil. „Jak to myslíte?“

„No, první byl. Ale všichni ostatní se za námi vydali sami.“

„Sami?“

Pingová se znovu zasmála. Já nevím, jak to říct jinak. Přijeli ke Kuličce. Skoro jako by je přitahovala.“

„Chcete říct, že tohle dokáže prostoupit skalním masivem?“

Pingová pokrčila rameny. „Nevíme přesně, jak přicházejí. Ale přicházejí, to je pravda.“

Crane si předmět prohlédl bedlivěji. Působil neskutečně zvláště, jak tam visel uprostřed laboratoře a blyštil se sytou vnitřní září: třpy-

tivá duha nekonečných odstínů. Jak se na ni Crane díval, pocítil náhlé hluboké přesvědčení, že Asherovy obavy se na ničem nezakládají. Třeba to zneklidňující svědectví, jež četl minulou noc, bylo falešné nebo vypovídalo o něčem zcela jiném. To, kvůli čemu jsou lidé tady nemocní, musí mít určitě své kořeny jinde. Tenhle předmět *musí být* přívětivý. Jen morálně pokročilá kultura neznající války, agrese či zlo mohla stvořit něco takhle překrásného.

„A co studujete?“ špitl.

„Ten paprsek, který vydává. Použila jsem refraktometry, spektrální radiometry. Analyzuju jeho součástky. Ale není to snadné.“

„Myslíte to, že musíte posouvat své zařízení kolem předmětu, nejde ho vzít a položit na ně, že?“

Pingová se znovu zasmála. „To taky. Ale ne, prostě to, co zaznamenáváte vy, zaznamenala jsem i já. Prostě mi to nedává smysl.“

Crane si založil ruce a opřel se o silné zařízení. „Povídejte,“ řekl.

„To bych ráda. Jenom vědci se o tyhle hlídače zajímají nějak víc. Zbytek zajímá jen to, aby už se dostali k mateřské lodi. Někdy mám pocit, že mi dali tenhle vedlejší úkol jen proto, že Korolis chtěl, abych se jim do toho nepletla. Přivedli mě sem, abych programovala vědecké počítače, ne je řídila.“

Chvilí se zdálo, že se jí nedaří skrýt hořkost v hlase. *Takže Korolis ji odvelel z důležité práce a zastrčil ji do téhle zapadlé laborky, pomyslel si Crane. Plýtvá jejím talentem na teorie a druhořadé měření.* „A proč by to dělal?“ zeptal se. „On vám nevěří?“

„Korolis nevěří nikomu, tím méně někomu, kdo vystudoval technologickou univerzitu v Pekingu.“ Vstala, přešla k němu a ukázala na vznášející se předmět. „No nic. Zkrátka ten paprsek, co vydává, se jeví jako stejnoměrný, že? Ale když jej prověříte, vidíte, že vlastně pulzuje neskutečně rychle: více než miliónkrát za sekundu.“

„Ano. To mi Asher říkal.“

„A to není vše. Vypadá to jako normální světlo, že?“

„Až na to, jak moc je bílé, tak ano.“

„Není však ani trochu obyčejné. Je paradoxní. Skoro každý test, který jsem provedla, měl anomální výsledky.“

„Cože? Světlo je světlo, ne?“

„To jsem si myslela taky. Jenže moje testy ukazují na něco jiného. Dám vám jeden příklad. Víte, co je ten přístroj, o který se opíráte? Spektrograf.“

„Nikdy jsem tak veliký neviděl.“

Pingová se znovu usmála. „No, je to velmi speciální fotoelektrický spektrograf. Ale provádí to, co jiné spektrografy, jenom rychleji a s větší přesností. Víte, jak spektrografy fungují?“

„Rozdělí světlo na vlnové délky jeho součástí.“

„Správně. Když látku zionizujete – třeba teplem –, vydává světlo. Různé typy hmoty vydávají různé druhy světla. Říká se jim ‚řadové emise‘ a spektrograf je zaznamená a roztřídí. Jsou například velmi užitečné pro astronomy. Studium řadových emisí hvězd lze stanovit, z čeho se ta hvězda skládá.“

„Pokračujte.“

„No, použila jsem tenhle spektrograf a analyzovala paprsek z tohoto předmětu. A výsledek je takovýhle.“ Pingová se natáhla pro papír a podala jej Craneovi.

Crane si list prohlédl. Nic mu nepřipadalo neobvyklé. Viděl kostrbatou čáru plnou vrcholků a propadů zleva doprava přes celou stránku – pomyslel si, že se to v zásadě podobá EKG.

„O fotoelektrické spektroskopii toho moc nevím,“ řekl, „ale na tomhle nic tak zvláštního nevidím.“

„Na vzdálenou hvězdu to možná tak zvláštní není, ale u takhle malého předmětu je to hrozně zvláštní. Tohleto...,“ ukázala na několik ostrých hrotů na grafu, „... jsou absorpční čáry.“

„No a?“

„Absorpční spektra se objevují, jen když je něco *před* tou hvězdou, na niž se díváte. Například plynný mrak nebo tak něco, co blokuje část světla, absorbuje konkrétní vlnové délky. Takové výsledky byste *nikdy* nedostal od paprsku, který je s vámi ve stejné místnosti.“

Crane se na spektrum znovu zadíval a zamračil se. „Takže chcete říct, že ten druh světla, který tahle věc vydává, je typický jen pro vzdálenou hvězdu.“

„Přesně tak. Spektrum světla, které tenhle strážný vydává, je v zásadě *vyloučené*.“

Crane mlčky vrátil potištěný arch zpět Pingové.

„A to je jen jeden z asi deseti paradoxů, které jsem u tohotole drobečka objevila. Ať zkusím jakýkoli test, vždycky dostanu nesrozumitelné výsledky. Je to fantastické – ale trochu to bere nadšení. A právě proto jsem se rozhodla v první řadě pro spektrograf – napadlo mě, že něco, co normálně používají astronomové, bude fungovat.“ Zavrtěla hlavou. „A pak jsou tu fyzikální složky. Proč ten paprsek vůbec vysílá? A všiml jste si, že ten paprsek vždycky míří stejným směrem – nahoru – bez ohledu na rotaci předmětu?“

„Nevšiml.“ Crane se natáhl k levitujícímu předmětu a zčásti bez sebe strachy otočil předmět prsty. A ačkoli se pod tím jemným tlakem předmět poslušně otáčel, paprsek, který z něj vycházel, zůstával na svém místě, zcela nehnutý a setrvale mířil ke stropu. Místo, z něž paprsek vycházel, se plynule posouvalo po jeho povrchu s tím, jak se otáčel. Předmět byl na dotyk chladný a zvláště kluzký.

„Zajímavé,“ řekl. „Světlo svítí ze stejné relativní polohy bez ohledu na jeho orientaci v prostoru. Jako by celý povrch byl schopen záření.“ Přitáhl předmět blíž k sobě. Nepochybně šlo jen o výplod jeho představivosti, ale měl pocit, že předmět v jeho ruce je stále teplejší. Podíval se na Hui Pingovou. „Napadá mě, jestli...“

Pak najednou zmlkl. Ustoupila od něj a v obličeji se jí zračil výraz zděšení a hrůzy.

„Co je?“ zeptal se Crane.

Doktorka Pingová ustoupila o další krok dozadu a schovala se za velký kus zařízení. „*Rukavice...*“ řekla přidušeně.

Crane si najednou uvědomil až bolestivý žár v konečcích prstů. Rychle ucukl rukou. Hlídač se po uvolnění plynule vrátil zpět na svou původní polohu přesně uprostřed místnosti.

Díval se na něj a náhlý strach ho zcela ochromil. Pingová pronesla jediné slovo, ale jeho dopad se prodrál skrz Craneovo omráčení:

Nikdo na to zatím nesahal bez rukavic...

S tím, jak prudce vzrůstal pálivý pocit v jeho prstech, cítil, jak se mu zrychluje tep a ústa mu vysychají. Právě se dopustil jednoho z hlavních prohřešků, učinil naprosto učebnicovou chybu jako obyčejný začínající vědec. A teď...

Jenže jeho další myšlenku přeťalo náhlé kvílení hlasitého klaksonu. Kov narazil na kov: po celé laboratoři se průduchy uzavřely. Stropní světla zhasla a místo nich se objevilo jenom červené bezpečnostní osvětlení.

Pingová stiskla tlačítko poplachu na stěně a zavřela je oba uvnitř.

27

Crane se nemohl hnout. Zvuk klaksonu otrásal stěnami a nouzová světla zalila laboratoř barvou krve. Co se stalo? Dotkl se cizího předmětu – a jeho dotyk spustil nějakou reakci. *Bože můj*, pomyslel si a jeho obavy prudce rostly. *Byl jsem ozářen? Že by to bylo nějaké alfa záření nebo nízkoneutronové ozáření? Jak velká to je dávka? A jak se z toho...*

Zavrtěl hlavou, aby tu spekulaci zaplašil, a snažil se zahnat strach a myslet logicky. *Jaká je léčba pro částečné vystavení záření?*

Ustoupil od vznášejícího se předmětu. „Lázeň!“ křikl. „Potřebuju lázeň z fyziologického roztoku, rychle!“

Mrkl na Hui a všiml si, že se naklání nad zařízením a mluví na něj – a on přitom slyšel jen to kvílení klaksonu.

„Co?“ řekl.

Zase volala a gestikulovala.

„Cože?“ křikl znovu.

Hui se otočila a stiskla tlačítko na stěně. Klakson náhle ustal. O chvíli později se rozsvítila normální světla.

„Říkám, že je to v pořádku!“ křičela na něj. „Je to jen infračervené záření!“

Crane se na ni zadíval. „Infračervené?“

„Ano. Právě jsem dostala údaje z tohoto přístroje. Když jste se toho dotkl, začalo to vydávat infračervené záření.“ Pingová se dívala na své přístroje ještě bedlivěji. Pak obešla zařízení a zvedla přenosný Geigerův počítač. Přejela s ním po přední straně Craneova trupu a přidržela jej u jeho prstů. „Jenom stopové hodnoty pozadí – totéž, co najdete po celém Zařízení.“

A v té chvíli si Crane uvědomil hlučné hlasy a bušení na dveře. Hui se otočila, rychle přeběhla ke komunikačnímu zařízení a vzala sluchátko. „Tady doktorka Pingová,“ promluvila do něj. „Falešný

poplach. Opakuji, chybně vyvolaný poplach.“

„Zadejte ověřovací kód,“ ozval se mechanický, umělý hlas bez intonace.

Ozvaly se další rány kovu na kov, z ventilačních vedení se stáhly zakrývací pláty a do laboratoře znovu začal proudit čerstvý vzduch. Hui odemkla dveře a otevřela je; dvojice mariňáků, kteří do nich bušili, málem vpadla dovnitř.

„Falešný poplach,“ řekla Hui, usmála se a přikyvovala. „Moc se omlouvám.“

Mariňáci se podezřívavě rozhlíželi s puškami připravenými. Hui se dále usmívala a přikyvovala a pak ta dvojice – poté, co naposledy mrkla na Cranea – vyšla ven z laboratoře a zaujala znovu své postavení u vchodu. Hui znovu zavřela dveře, pak se otočila ke Craneovi. Její úsměv okamžitě získal nádech provinilosti.

„Omlouvám se,“ řekla.

„Vy se omlouváte? Právě jsem udělal chybu, za kterou by se styděl i školák.“

„Ne. Domnívala jsem se, že znáte postupy. Přehnala jsem to a... No, asi jsme tady všichni trošku moc nervní. Každý test, co jsem zatím provedla, ukazuje, že tyhle předměty jsou inertní, neškodné. Ale přece jen...“

Odmlčela se a chvíli stáli mlčky. Crane pomalu dýchal a cítil, jak se mu zrychluje tep. V konečcích prstů stále cítil mravenčení.

Zdálo se, že Hui o něčem přemýšlí. „Vlastně,“ řekla pomalu, „jste mi možná právě prokázal laskavost, pane doktore.“

„Jak to?“ zeptal se Crane a bezmyšlenkovitě si mnul prsty.

„Poskytl jste mi další možnost k rozboru. Protože teď ten předmět vydává dva typy elektromagnetického záření.“

Crane se na ni ohlédl. „Myslíte...“

„Ano.“ Hui ukázala na své přístroje. „Ještě *pořád* generuje infračervené i viditelné světlo.“ Crane se znovu přiblížil k předmětu, tentokrát poněkud opatrněji.

Vznášel se před ním, třpytil se, jeho okraje pořád tak zvláště mi-hotaly jako jemné, nestálé linie faty morgány. „A proč to dělá?“ šep-tal.

„O to tu běží, nemám pravdu, pane doktore?“

Crane se na předmět zadíval. „Že by to mělo spojitost s tím, jak se pohybuje?“

„To mi připadá velmi nepravděpodobné.“

„Tak sebeobranný mechanismus?“

„Myslíte, aby vás od sebe odehnal? Taky nepravděpodobné. Něco takhle sofistikovaného bude mít po ruce účinnější způsoby ochrany. Mimochodem, *zkusili* jsme jednoho zničit – odolávají všemu, co jsme vyzkoušeli. Takže vaše prsty pro něj asi nebyly velká hrozba.“

Crane předmět obešel a mračil se. Ještě pořád cítil rozechvění z adrenalinového zážitku. Zvedl plastovou zkumavku, velmi opatrně ji navedl na vznášející se předmět, zachytil jej a pak zkumavku utěsnil červeným gumovým víčkem a prohlížel si ji. Předmět dál visel v přesném středu zkumavky, naprosto klidný.

„Asher se domnívá, že je to nějaký vzkaz,“ řekl. „Ty impulzy zapnutí-vypnutí jsou prý digitální kód.“

Hui přikývla. „Logická úvaha.“

„Jak to asi dělá?“ pronesl Crane spíš pro sebe než k ní. Cítil vinu za to, že se nespojil s hlavním vědcem. Když mluvil s Asherem naposledy, bylo to v jeho pokoji, když tam vpadl Spartan a jeho mariňáci. Od té doby měl tolik práce, že zkrátka neměl čas Ashera kontaktovat či vyhledat.

„Pošlu mu e-mail,“ řekla Pingová. Posadila se ke svému stolu a začala psát. Zarazila se, zamračila a psala dál. „To je zvláštní,“ řekla.

„Copak?“ zeptal se Crane a zamířil k ní.

„Objevují se tu chyby sítě.“ Ukázala na obrazovku. „Koukněte. Překročen maximální povolený počet paketů.“

„Jakou síť tu používáte?“

„Standardní bezdrátovou síť 802.lig, stejnou, jako používá celé Zařízení.“ Hui naťukala pár příkazů. „A zase – zase ta samá chyba.“

„V lékařském oddělení jsem se sítí žádné problémy nikdy neměl.“

„Mně se to taky stalo poprvé. Dosud byla vždycky naprosto perfektní.“ Hui zopakovala příkazy. „No sláva. Napotřetí ten mail odešel.“

Crane však stále přemýšlel. „Jaké je frekvenční pásmo na bezdrá-

tové síti 802.lig?“ zeptal se.

„Pět celých jedna gigahertz. Proč?“ Otočila se od počítače k němu.
„Snad nemyslíte...?“

„Že to něco ruší? Dobrá otázka. Máte v téhle laboratoři nějaká jiná zařízení s pět celých jedna gigahertzy?“

„Ne. Na téhle frekvenci vysílá jen bezdrátová síť...“

Hui se odmlčela. Vedkyně a lékař se na sebe zadívali. A pak – jakoby naráz – se oba otočili k malému předmětu, který spokojeně visel ve zkumavce, již měl Crane v ruce.

Hui se zvedla ze židle, přešla k laboratornímu stolu a přehrabovala se v množství měřičů a přenosných zařízení, až našla analyzér. Přistoupila k předmětu, podržela přístroj před ním a podívala se na displej.

„Bože můj,“ hlesla překvapeně. „Ono to vysílá taky na pět celých jedna gigahertzech.“

„Komunikuje na *třech* frekvencích,“ řekl Crane.

„O třech víme. Ale zničehonic mám takový pocit, že jich bude víc. A možná spousta.“

„A jste si jistá, že tohle je nový jev?“

„Ano. Zatím vydával jen jediné viditelné světelné pásmo – nic jiného.“ Crane se pozorně zadíval na malý předmět. „K čemu podle vás došlo?“ šeptal.

Pingová se na něj zvědavě usmála. „Zdá se, že jste ho probudil, pane doktore.“

Pak se vrátila ke svému stolu, sedla si a začala usilovně psát.

28

„Čističky CO2?“

„Kontrola.“

„Ovládání kyvného závěsu a serva?“

„Kontrola.“

„Stav odrazné desky?“

„Sto procent.“

„Ukazatele inerčního vedení?“

„Zelená.“

„Zámek EM?“

„Maximum.“

„Tepelný snímač?“

„Kontrola.“

Thomas Adkinson se otočil k přístrojovému panelu, dokončil kolečko otázek mezi pilotem a technikem. Jeho vlastní deska svítila zeleně, ramena robota byla upevněna na spodní straně kuličky a byla připravena k činnosti.

Rada úderů z vnější strany trupu už skončila, vystřídalo je nepatrné šustění: vstupní plát byl navařen zpět na místo a všechny stopy sváru byly vyleštěny. Nově příchozí do Vrtného komplexu, který by procházel kolem Kuličky, by viděl jen dokonale hladkou kouli bez náznaku toho, že v ní jsou tři muži.

Tři velmi namačkaní a stísnění muži.

Adkinson si poposedl na své kovové židličky a snažil se najít polohu, v níž by mu bylo příštích čtyřiašest hodin pohodlně. Jelikož byl vstup do Kuličky a výstup z ní tak náročný na čas – devadesát minut příprava na sestup, třicet minut na výstup poté –, musely posádky pracovat v zásadě na tři směny, aby se zajistila maximální účelnost.

K čertu s maximální účelností. Tutově je i jednodušší způsob obži-

vy.

Komunikační linka zapraskala. „Kulička jedna, tady řízení ponoru,“ ozval se z reproduktoru umělý hlas. „Jaký je stav?“

Grove, pilot, si vzal mikrofon. „Tady Kulička jedna. Všechny systémy normální.“

„Rozumím.“

Adkinson se na Grovea podíval. Jako pilot v zásadě zodpovídal za ponor, což ale bylo směšné, protože neměl na práci nic než jen sledovat pár budíků a dávat pozor, aby se nic nepokazilo. Skutečnou práci odváděl on sám a Horst, technik. I tak si ale byl Grove neustále vědom audiovizuálního spojení přenášeného nejen do Vrtného komplexu, ale i na zabezpečenou základnu u Washingtonu. Musel do kamery hrát, že velí...

Linka znovu zapraskala. „Kuličko jedna, vodní komora je otevřená. Můžete sestoupit.“

„Rozumím,“ řekl Grove.

Chvilí byl klid. Najednou to s nimi cuklo, když Kuličku sváželi z její kolébky k vodní komoře. Následoval pocit postupného usazování, pak prudký krátký pád po uvolnění svorek a dopadu Kuličky do komory. Nad nimi se ozvalo bouchnutí oznamující uzavření tlakových dveří. Jako všechny ostatní zvuky zvenčí bylo podivně tlumené, jeho ozvěna se vracela snad stokrát.

Mohla za to neobvyklá – spíš bizarní – konstrukce Kuličky. Měla superlaminovaný vnější trup ze směsi titanu, keramiky a karbidu s pryskyřicí a vnitřní trup z vyztužené oceli. Dvojité trupy byly ale pro ponorná plavidla naprosto běžné. Kulička se odlišovala tím, co bylo *mezi* těmito dvěma trupy. Adkinson viděl schémata i fotografie. Byly tam rozpěry, tisíce rozpěr. Vedly od jednoho trupu ke druhému i mezi sebou.

Designéri Kuličky se poučili od přírody. A to Adkinsonovi připadalo nejzvláštnější. Myslel si, že si dělají legraci, když o tom mluvili. To neskutečně složité vyztužení prý modelovali podle... *datla*. Prý každý normální pták, který by v jednom kuse bušil zobákem do stromu, by měl v rekordním čase z mozku sulc. Jenže datel má dvouvrstvou lebku a mezi ní – kdo to ví? – spousty drobných vyztu-

ží.

Adkinson zavrtěl hlavou. Datel. Pane na nebi. A přece to všechno, i to, že byli kompletně utěsnění uvnitř, dělali kvůli tomu tlaku...

Kvůli tlaku. Adkinson se snažil na to nemyslet.

„Kuličko jedna,“ zavržala linka, „tady řízení ponoru. Opustili jste vodní komoru. Aktivováno tlakové těsnění.“

„Rozumím,“ řekl Grove. Vrátil vysílačku a otočil se k Horstovi. „Jak je na tom Mravkolev?“

Horst se skláněl nad svými přístroji, které tvořily tři obrazovky, klávesnice a dva malé gumové joysticky. „Probíhá spojování.“

Adkinson nečinně sledoval technika při práci. Horst nespouštěl oči z monitorů. Byly na nich vidět tři předměty, nazelenalé snímky sonaru, na každém monitoru jeden: na prvním jejich vlastní Kulička; na třetím stroj pro ražení tunelů; a uprostřed oceánský robot zvaný Mravkolev. Na palubě měli jen jednu „opravdovou“ externí kameru, malou bezdrátovou věcičku s průhledem o něco větším než periskop, a ta byla vyhrazena pro pilota.

„Zachytil jsem ho,“ řekl Horst.

„Rozumím.“ Grove přepnul pár spínačů na svém řídicím pultu, pak otočil velký knoflík o devadesát stupňů doprava. „Zesilujeme na pětasedmdesát procent.“

Z Groveova pultu se ozvalo pípnutí a následovalo tlumené hučení, které vycházelo jakoby odevšad a odnikud. A pak ucítil zvláštní pocit v žaludku, jelikož Kulička prudce padala dolů jako balon, do kterého se náhle strčí.

„Plný kontakt,“ řekl Horst.

Grove sebral vysílačku z umístění. „Kontrola ponoru, tady Kulička jedna. Spojili jsme se s Mravkolvem. Nyní sestupujeme.“

Horst se vrátil ke svým joystickům. Došlo k dalšímu, mírnějšímu trhnutí směrem dolů, pak Kulička zahájila svůj plynulý sestup vyhloubenou šachtou na místo výkopů.

Adkinson znovu zavrtěl hlavou. Jakkoli bylo složení Kuličky podivné, její způsob ponoru byl ještě divnější. Byl zvyklý na ponorky se zátěžovými nádržemi a ovladači. Tady ale žádné nádrže nebyly – otvory ve vnějším plášti nebo i miniaturní otvor nepřicházely v úva-

hu. Místo toho měli Mravkolva, robotickou ponorku, která seděla v šachtě pod nimi a sestupovala na místo vrtu na začátku šachty. S Kuličkou ji pojilo silné elektromagnetické pole: když Mravkolev sestupoval, stahoval Kuličku s sebou.

Před ponorem byla barometrická rovnováha Kuličky upravena podle Zařízení. Pak sestoupili na dno šachty a k tomu jim pomohlo magnetické spojení s Mravkovem. A pak, na konci šachty, Horst – jehož úkolem bylo ovládat Mravkolva – toto magnetické pouto zrušil. Kulička znovu stoupala nahoru a hledala barometrickou rovnováhu ve vodě kolem sebe, až dosáhla hodnot Zařízení, kde nastala rovnováha, a Kulička se zastavila.

Působilo to zvláště. A přece to jako kouzlem fungovalo v čím dál hlubších ponorech. Bylo tu i pohotovostní zařízení: kdyby se u Mravkolva někdy objevila mechanická závada či porucha, technikovi stačilo jen předčasně přerušit elektromagnetické spojení a Kulička by automaticky vystoupala vzhůru. Adkinson to nerad přiznával, ale celé to zařízení bylo vážně dokonalé. A když se nad tím člověk zamyslel, tlak jiné řešení ani nenabízel...

A bylo to tu zase – tlak.

„Nula minus jeden tisíc relativních stop,“ oznámil Grove.

„Spoj EM pět na pět,“ hlásil Horst. „Konstantní sestupová rychlost.“

Adkinson si olízl rty. Tlak je nutil přicházet s extravagantními řešeními pro práci v těchto hloubkách, ale taky výrazně zpomaloval a ztěžoval práci samotnou. Nejprve to zesílené, autonomní, prakticky nezničitelné zařízení na ražení tunelů rozšířilo šachtu dolů o další asi tři metry a počkalo, až mořská voda otvor naplní. Pak zpevnili čerstvě vykopanou část ocelovými výztužemi s pomocí neuvěřitelně složitých a titěrných robotických ramen připojených ke dnu Kuličky. To byla jeho práce spolu s odsáváním vytěžené zeminy vzhůru do šachty vakuovou trubicí a ven do širokého vývodu ve dně oceánu asi sto metrů od Zařízení. Všechno se muselo provést rychle a přesně, jinak by kamení a usazeniny vrtný přístroj zahltily a – nedejbož – i zavalily.

„Nula minus dva tisíce relativně,“ hlásil Grove.

Byli samozřejmě velmi dobře proškoleni – a celý proces byl až příliš bedlivě sledován –, než aby k tomu došlo. *Jeho* výcvik – díky jistému výstřednímu starému páprdovi – byl zvláště otravný, nepříjemný a náročný.

Na konci jejich směny bude centrální šachta rozšířena o dalších asi sto metrů přímo dolů pod Zařízením a vyložena ocelovými výztužemi – a jakmile se šachta zaplní mořskou vodou, ocelové pásy samotné už nebudou pod žádným tlakem.

„Naše sestupová rychlost poklesla,“ řekl Grove.

Horst se zadíval na své monitory. „Mravkolev zpomalil.“

Grove se zamračil. „Není to jako posledně, ne?“

„Posledně“ znamenalo jejich misi z předešlého dne, kdy Mravkolev z nevysvětlitelných důvodů přestal reagovat na povely celých šedesát sekund od nejnižšího bodu šachty. Adkinsona napadlo, který blbec dal tomu zařízení takovou přezdívkou. „Mravkolev“ znělo podivně. Ve skutečnosti to vůbec jako brouk nevypadalo a krásy taky moc nepobralo: byl to obří robot, který připomínal nějaké divné zvíře, víc nic.

„Ne, není to jako posledně,“ říkal technik. „Je to jenom teplotní gradient. Za chvíli to mineme.“

Adkinson si poposedl na sedadle. Vybavoval si, že dnes je vlastně takový svátek. Předešlou noc se razicí stroj prodral dnem spodní vrstvy – druhé vrstvy zemské kůry. Budou tak první posádkou, která pronikne vrstvou oceánu – třetí, nejhlubší částí země. Za ní ležela neznámá země... a kdovíco je tam čekalo.

Adkinson byl zvědavý na to, co v oceánské vrstvě najdou. S jistotou věděl jen to, že je to zdaleka nejslabší ze tří vrstev, a taky nejméně známá. Ani projekt oceánských vrtů se nikdy takhle daleko nedostal. Ocitli se tam, kde ještě žádný člověk nebyl – na to nesmějí zapomínat.

Vzdychl, prsty přejížděl složitý spouštěcí mechanismus robotického ramene – ovládaného bezdrátově, jak jinak, žádná hydraulika ani kabely nemohly vystupovat z pláště Kuličky. Napadlo ho, že cesta dolů by byla mnohem rychlejší, kdyby osazenstvo bylo zajímavější. Ale rozpravy s Horstem a Grovem byly na stejné úrovni jako sledo-

vat, jak zasychá barva.

„Nula minus pět set,“ řekl Grove.

Čert tě vem, pomyslel si Adkinson.

Uplynulo deset minut, během nichž ticho přerušovaly jen občasné zvuky ve vysílače z hladiny a Groveovo neúnavné recitování. Když se nakonec přiblížili ke spodní části šachty, Adkinson zvedl hlavu. Jakmile bude moci začít s těžbou – přijímat půlkruhové ocelové pláty spouštěné na lanu ze Zařízení, navádět je na místo množstvím drobných páček, kterými se ovládá to robotické rameno, a utěšňovat je – čas bude utíkat rychleji.

„Zahájit zpomalování,“ řekl Grove.

Horst klepl na klávesnici upevněnou mezi jeho joysticky. „Zahajujeme zpomalený sestup.“

Grove se natáhl k vysílače. „Řízení ponoru, tady Kulička jedna. Blížíme se k vrtnému rozhraní. Zahajte vypouštění nákladu.“

„Rozumím, Kuličko jedna,“ prasklo to v reproduktoru. „Počáteční náklad je na cestě.“

Grove se podíval na Adkinsona. To byl signál, aby se pohnul. Kývl v odpověď a začal si připravovat stanici. Přepnul sonar do aktivního režimu, připravil se na monitoring spouštění ocelových pásů. Opatrně uchopil spouštěcí mechanismus robotického ramene, ohnul je, zkontroloval půltucet malých joysticků, pak začal se zkušebními postupy, nejprve u hlavního motoru, pak přešel k ovladačům jemných motorů.

Zvláštní. Rameno jako by zpomaleně, až líně reagovalo na jeho pohyby spouště...

Jeho myšlenky náhle narušil Groveův hlas.

„Zastavili jsme,“ řekl pilot. Otočil se na Horsta. „Co je?“

„Těžko říct.“ Technik ťukal do své klávesnice a díval se na jeden z monitorů.

„Objevilo se varování na vzdálenost od vrtného stroje?“

„Ne,“ odpověděl Horst. „Práce se zahájily podle plánu. Už vyhrabal nové čtyři stopy šachty.“

„Tak proč se Mravkolev zastavil?“

„Nevím.“ Horstovy prsty létaly po klávesnici. „Reaguje na příkazy

jen přerušovaně.“

„Kristepane. To tu ještě chybělo.“ Grove udeřil pěstí do trupu.

Pilot byl snesitelný, když všechno klapalo, ale při prvním problému z něj byl mistr světa v trojčení. Adkinson celým srdcem doufal, že tahle směna se pro to nezapiše do rekordních listin.

„Můžeš zvýšit výnos?“ zeptal se Grove.

„Už teď je na maximu.“

„Do háje, tak zkus...“

„A hele,“ řekl Horst. „Už se zase pohybuje.“

„No proto,“ řekl Grove a jeho tón se vracel k normálu. „No tak, Adkinsone, připrav se na...“

„A *doprdele*,“ hlesl Horst. A naléhavost v technikově hlase vyvolala v Adkinsonovi pocit strachu. „Jde nahoru!“

„Co jde nahoru?“ zeptal se Grove.

„Mravkolev. Nesestupuje. Jde k nám!“

Adkinson otočil hlavu ke středové obrazovce technika. A skutečně: na nazelenalé ploše sonaru viděl, jak se to mechanické stvoření pohybuje směrem nahoru. A měl pocit, že nabírá rychlost.

„No tak ho zastav!“ křikl Grove. „Vypni ho!“

Horst zoufale psal příkazy. „Nemůžu. Nereaguje na žádném z kanálů.“

Ozval se náhlý ostrý poplach. „Výstraha před srážkou,“ pronesl odosobněný ženský hlas. „Výstraha před srážkou...“

„Je to prd platný!“ volal Horst. „Patnáct metrů, a pořád se blíží!“

Adkinson pocítil v žaludku další, silnější pocit strachu. Kdyby do nich Mravkolev narazil – kdyby poškodil vnější plášť Kuličky –, mohl by poškodit složité předivo výztuží, které zajišťovaly její celistvost...

V náhlé panice se otočil, svíral a rozevíral pěsti a bezmyšlenkovitě hledal nějaké východisko.

„Končím misi!“ křičel Grove do kvílení signálu. „Horste, odpoj EM spojení. Míříme zpět nahoru.“

„Už jsem ho *odpojil*. Mravkolev jde pořád k nám. Nyní je od nás devět metrů a rychle se blíží!“

„Do hajzlu!“ Grove vzal vysílačku. „Řízení ponoru, tady Kulička

jedna. Končíme misi a vracíme se.“

„Opakujte, Kuličko jedna,“ praskalo to ve vysílačce.

„Mravkolev má závadu – provedeme nouzový výstup.“

Adkinson se chytil svého sedadla a zoufale se snažil zachovat klid. Cítil, jak stoupají, avšak žalostně pomalu. Nespouštěl oči z Horstových monitorů. *Zrychli, doprčic, zrychli...*

„Neodvratná srážka,“ hlásil sametový ženský hlas. „Neodvratná srážka.“

„Tři metry!“ Horst už skoro ječel. „*Kristepane!*“

„Zapřete se!“ křikl Grove.

Adkinson se nahnul nad svým pultem a uchopil výztuž trupu co nejpevněji. Zaťal zuby. Na chvílku mu připadalo, že ten zběsilý hluk v Kuličce – kvílení poplašeného systému, Groveův křik – ustal v tiché agónii čekání. Pak zespoda došlo k prudkému nárazu; Kulička nadskočila, odkulila se stranou, slyšel skřípání a trhání kovu; náhlý, prudký, neřízený vzestup; Adkinson prudce narazil hlavou o zem... a pak všechno zahalila tma.

29

Crane běžel bludištěm chodeb 3. paluby v doprovodu mladého mariňáka s krátkými plavými vlasy.

„Co se stalo?“ zeptal se Crane. „O co jde?“

„Nevím, pane,“ odpověděl muž. „Můj rozkaz zněl doprovodit vás do Vrtného komplexu. Co nejdříve.“

Mariňák se zastavil a otevřel neoznačené dveře, jež vedly na úzké služební schodiště. Sbíhali po kovových schodech po dvou, dokud nedoběhli na 1. palubu. Muž tam otevřel další dveře a vběhli do další změti průchodů. Crane si za běhu všiml, že stěny v této – nejnižší palubě Zařízení – jsou natřeny tmavě červenou.

Před nimi byly velké dvojité dveře. Jak se Crane blížil, mariňáci před dveřmi mu otevřeli. Za nimi byl Vrtný komplex, velký hangár, který viděl předešlého dne shora. Rozměrná zařízení a regály nástrojů stály podél tří ze stěn. Četné otevřené průchody odsud vedly do laboratoří, prostorů s vybavením, monitorovacích stanic a místností pro oddych. Strop – dosahoval tady výšky dvou pater – zdobily jeřáby, portály, těžké řetězy a hydraulické přístroje. Všude pobíhali technici, tlumeně spolu hovořili a obličeje měli nervózní a ustrašené. Někde v dálce byl slyšet poplach.

Uprostřed hangáru stáli lidé nad něčím, co zjevně představovalo horní těsnění vodní komory. Mezi nimi byl admirál Spartan. Crane k nim rychle přešel.

„Co se děje?“ zeptal se Spartana.

Admirál se na něj zadíval, pak se otočil k vodní komoře. „Došlo k jisté nehodě Kuličky jedna.“

„K jaké nehodě?“

„Ztratili jsme spojení s posádkou uvnitř, takže to nelze s určitostí stanovit. Zjevně došlo k závadě na robotickém mechanismu, který stahuje Kuličku vrtnou šachtou dolů. Narazil do Kuličky. A ta teď

zcela nekontrolovaně stoupá vzhůru.“

„Ježíši. Došlo ke ztrátě tlaku?“

„To je velice nepravděpodobné. Případná zranění budou způsobena spíše... nárazem.“

„Tupý náraz,“ zašeptal Crane. Rozhlédl se a rychle přemýšlel. „Říkal jste, že v Kuličce pracuje tříčlenná posádka?“

„Ano.“

„Nemám tady žádné lékařské vybavení.“

„Pohotovostní sady jsou právě na cestě sem.“

Z reproduktoru se ozvalo: „Odhadovaný čas do nárazu dvě minuty.“

„Polní sady nám nestačí, pane admirále,“ řekl Crane. „Budu muset připravit celé místo pro základní ošetření. A budu potřebovat pomoc doktorky Bishopové. Zvlášť jestli budeme muset provádět třídění a první ošetření.“

Spartan se na něj znovu podíval. „Ale ne ve Vrtném komplexu.“

„No ale...,“ začal Crane.

„Můžete použít dočasnou ošetrovnu na čtvrté palubě. Pošlu tam doktorku Bishopovou.“ Spartan ukázal na jednoho z řady příslušníků námořní pěchoty, kteří stáli poblíž. „Najděte doktorku Bishopovou a doprovodte ji na čtvrtou palubu,“ přikázal mu.

Voják zasalutoval a rychle odběhl.

„A co když budou mít poraněný krk?“ ptal se Crane. „Nemůžeme ty lidi jen tak přenést...“ Zmlkl, jakmile uviděl výraz na admirálově tváři.

Jeden technik zvedl oči od řídicí konzoly kousek od nich. „Pane admirále,“ řekl, „rychlost výstupu Kuličky jedna nepatrně klesá.“

„Jaká je aktuální rychlost?“

„Deset metrů za sekundu, pane.“

„Rovnováha je pryč,“ řekl Spartan. „Je to pořád moc rychle.“ Crane čekal, v duchu procházel stabilizační postupy, které bude muset použít po zajištění Kuličky. Navzdory svému specializovanému školení bude muset použít naprosto stejné postupy jako jakýkoli paramedik v tomto případě. Odblokovat dýchací cesty, dech, oběh. Pokud byla srážka s robotickým vrtákem dost prudká, mohlo dojít k

otevřeným ranám, oděrům, možná otřesu mozku. Jelikož bude muset přesunout posádku na 4. palubu, bude muset upevnit cervikální límce, umístit muže na desky, aby nedošlo k...

„Odhadovaný čas do nárazu šedesát sekund,“ ozval se umělý hlas z reproduktoru.

„Není nějaká šance ten výstup zpomalit?“ zeptal se Crane.

„Těsně předtím, než dospěje k vodní komoře, vypustíme polštář C02,“ řekl Spartan. „To by teoreticky mohlo snížit náraz. Ale musí se to dokonale načasovat.“

Přešel k technikovi. „Plyn uvolnit v době minus pět sekund.“

„Provedu, pane.“ Technik byl pobledlý.

Crane se rozhlédl po velkém hangáru. Shon už ustal a všichni umlkli. Jen tam stáli – a čekali.

„Třicet sekund,“ oznamoval hlas z reproduktoru. „Tlakové těsnění uvolněno.“

Spartan zvedl vysílačku z konzoly. „Všichni se připravte na náraz.“

Crane přešel k přepážce a oběma rukama se jí chytil.

„Rychlost stoupání?“ zeptal se Spartan technika.

„Konstantních deset metrů za sekundu, pane.“

V reproduktoru zapraskalo. „Patnáct sekund.“

Spartan se rychle rozhlédl po Vrtném komplexu a každému věnoval krátký pohled, jako by se ujišťoval, že všichni nezbytní hráči jsou na místě. Pak se otočil na technika. „Uvolnit C02.“

Technik stiskl několik tlačítek. „Uvolněno, pane...“

Crane v tu chvíli ucítil prudký náraz pod nohama. Zařízení se nepatrně otřásl.

Zdalo se, jako by došlo k náhlému spojení elektrického obvodu. V komplexu se najednou zase dali všichni do pohybu. Ozývaly se rozkazy; technici v bílých laboratorních pláštích a mariňáci v maskáčích běželi na svá místa. Na kovové podlaze zvonily těžké kroky.

„Těsnost vodní komory?“ zeptal se Spartan technika.

„Sto procent, pane.“

Spartan zvedl vysílačku a zadal frekvenci. „Otevřít poklop,“ křikl. „Ať jsou moji muži nahoře.“

„Vnější dveře komory se otevírají,“ řekl technik u řídicího pultu.

Crane viděl, jak tři pracovníci tlačí prazvláštní konstrukci na místo vedle vodní komory: bylo to ocelové lešení asi dva metry vysoké, na němž byl připevněn velký kovový kruh s ozubeným obvodem. Na kruh byly umístěny dva průmyslové lasery 180 stupňů od sebe. Tímhle zařízením nejspíš vyříznou kruhový otvor do boku Kuličky, čímž vznikne výstupní otvor pro vyproštění posádky.

„Kulička jedna už je v komoře,“ informoval je technik. „Zavíráme vnější dveře.“

„Jak dlouho potrvá, než laser vyřízne únikový otvor?“ zeptal se Crane. „Osm minut,“ řekl Spartan. „Jde o dvousetprocentní navýšení normální rychlosti.“

Craneovu pozornost upoutal shon u hlavního vchodu. Vstoupili jím tři mariňáci, kteří před sebou tlačili improvizované vozíky; další muž šel za nimi a přes rameno měl pověšené polní zdravotnické sady. Spartan se podíval na Cranea a neznatelně kývl hlavou směrem ke Kuličce. *Je to na vás*, jako by říkal.

Crane přešel k laseru a pokynul vojákům, aby přivezli vozíky a vybavení za něj. Rychle připravoval vozíky, otvíral sady a rozkládal nástroje, připravoval límce a desky pro blížící se vyjmutí, v duchu kontroloval svůj postup a připravoval se na pravděpodobná zranění.

„Komora utěsněna,“ řekl technik. „Vyrovnávání tlaku.“

„Připravte vyprošťovací zařízení,“ rozkázal Spartan.

Ozvalo se hučení a Crane viděl, jak se nad ním roztahuje robotizovaná svorka nad vodní komoru.

„Tlak vyrovnán,“ hlásil technik.

„Komoru otevřít,“ řekl Spartan.

Na chvílku všichni znovu zmlkli. Pak Crane ucítil dunění pod nohama. Oba panely vodní komory se stáhly do podlahy a objevila se tmavá vodní hladina. Svorka pomalu sestupovala s mechanickým vrčením, kymácela se dozadu a dopředu pod těžkým kabelem, její čelisti se rozevíraly. Dospěla k vodě a sestupovala, dokud nebyla zcela ponořená. Hučení utichlo. Crane uslyšel tlumený náraz. Lano znovu začalo stoupat, tentokrát pomaleji. Viděl, jak horní strana svorky vystupuje nad hladinu. Stoupala centimetr za centimetrem,

odhalovala své hydraulické ústrojí, těžké čelisti... a nakonec, velmi pomalu, se objevila i samotná Kulička jedna, již svírala v čelistech.

Ze skupiny lidí shromážděných v komplexu se ozvalo vydechnutí; vyjeknutí; tlumené výkřiky. Někdo za Cranem začal vzlykat.

Ani to nevnímal.

Mezi čelistmi robotické svorky nespočívala naleštěná, lesknoucí se koule nekonečné krásy. Byla to zkroucená změť kovu, příšerně vpáčená dovnitř, již obrovský tlak změnil na nerozpoznatelný šedivý chomáč o třetinové velikosti. Jedna část trupu byla rozervána jakoby výbuchem a rozevírala se do svého nitra, kde odhalovala bezpočet trnovitých výztuh, jež připomínaly mořského ježka. Ostatní části byly tak prudce stlačeny, že vypadaly jako svařené. Ani jeden z rozervaných a zkroucených tvarů nepřipomínal Kuličku, již viděl předtím.

V hangáru se rozhostilo tíživé ticho, jež přerušoval jen pláč. Dlouhou dobu tam čelisti visely nad vodní komorou, neboť ani jejich obsluha nebyla schopna pohybu.

„Spusťte to dolů,“ rozkázal Spartan drsným hlasem. Crane se na něj podíval, ale admirál měl v obličeji tak strašný výraz, že se raději otočil zpět ke Kuličce.

Za skřípění kovu a rachotu řetězů byly zbytky Kuličky jedna navedeny na jednu stranu vodní komory, kde spočívaly asi půl metru nad podlahou Vrtného komplexu, mořská voda z nich tekla silnými proudy. *A nejen mořská voda*, povšiml si Crane s nepříjemným pocitem v nitru: některé z proudů, které vytékaly z té zkroucené hmoty, byly husté a rudé.

Bylo zjevné – až příliš zjevné –, že nebude potřebovat žádné límce na krční páteř, desky... ani nic jiného. Crane se otočil k vojákům, aby jim řekl, ať zajistí lékařské vybavení.

Ale jakmile se ohlédl, uviděl v tom zdrceném davu ve Vrtném komplexu povědomou tvář. Menšího muže ve vybledlých montérkách, s pronikavými modrými očima a rozčuchanou kšticí šedých vlasů. Byl to Flyte, zvláštní stařík, který za ním přišel do kajuty. Za dvěma technikami nebyl skoro vidět, díval se na celou událost s výrazem lítosti a až dětského zármutku. Pak se otočil na Cranea a ne-

spouštěl z něj svůj pronikavý pohled. Pomalu, úmyslně pronesl neslyšně tatáž slova, která pronesl již dříve, když bez pozvání stanul v Craneově pokoji: *Všechno je na padrt'.*

30

Howard Asher měl v Zařízení Hlubinné bouře dvě laboratoře: nacpanou komoru na 8. palubě a o něco větší prostor na 4. palubě. Hodně se lišily. Zatímco laboratoř na 8. palubě vzbuzovala zabydlený, eklektický, vítající dojem, laboratoř v utajené oblasti byla strohá, věcná a klinická. A právě v této laboratoři byl – s hlavou v dlaních rozmyšlel o složité řadě grafů a rovnic, které ležely před ním –, když se otevřely dveře a vstoupil admirál Spartan.

Chvíli na sebe oba hleděli jako soupeři v ringu. Pak Asherův napjatý, nervózní výraz trochu polevil. „Posadíte se?“ zeptal se tiše a smutně.

Spartan zavrtěl hlavou. „Magnetická sestupová jednotka – Mravkolev – je v nedobrému stavu. Chceme použít náhradní, než ho výroba opraví.“

„Takže chcete pokračovat v ponorech?“

„Samozřejmě. Proč ne?“

Asher se na něj nevěřícně díval. „Pane admirále, právě umřeli tři muži.“

„Uvědomuji si to. Dospěli vaši technici k nějakým závěrům?“

„Myslíte ohledně toho, proč se Mravkolev porouchal? Nic zásadního nemáme.“

„A co zabránění tomu, aby se to neopakovalo?“

Asher se chvíli na admirála zamyšleně díval. Pak vzdychl. „Zdvojnásobení – nebo ještě lépe – ztrojnásobení síly elektromagnetického pole by mělo zajistit stabilní spojení při budoucích ponorech.“

Spartan přikývl. „Ještě něco?“

„Ano. Vypnout všechny robotické a automatické procesy, které nejsou absolutně nezbytné pro konstrukci šachty. To platí i pro obě zbývající Kuličky a Mravkolva: pracovat s naprostým minimem ná-

strojů. A zásadní nástroje by měly používat pakety a kontrolu platnosti.“

„To je vaše doporučení?“

Asher se zamračil. „Já doporučuju, abychom ukončili všechny operace, dokud důkladně neprověříme, co způsobilo tuto katastrofu a proč.“

„To nepřichází v úvahu, pane doktore. Nedokážeme odhadnout, jak dlouho by trvalo, než bychom k takovému závěru došli.“

„Ale ti mrtví...“

„Tragická nehoda. Grove, Adkinson, Horst – věděli o nebezpečí spojeném s prací, na niž se vydali. A vy ostatně taky.“

Asher to zkusil znovu. „Pane admirále, poslechněte...“

„Ne, pane doktore. Vy poslouvejte mě. Vždyť odnepaměti byli lidé ochotni zemřít v zájmu objevu a poznání. Nežijeme snad pro to my všichni? Co Robert Falcon Scott, Amelia Earhartová, posádka *Challengeru*? Všichni tady riskujeme krk, abychom posunuli hranice, pomohli lidstvu.“

Asher vzdychl a promnul si oči unavenou rukou. „Ale musíme zvážit empirické důkazy.“

„Jaké důkazy myslíte?“

„Kulička jedna pronikla do třetí, nejnižší úrovně kůry – oceánské vrstvy. A je náhoda, že toto podivné chování nastalo v největší hloubce, jíž jsme dosáhli?“

„Tlak takovou závalu nemohl způsobit.“

„Já nemluvím o tlaku. Mluvím o tom, že jsme se přiblížili k tomu, co je tam dole. Oceánská vrstva je nejslabší. I když na chvíli pomíneme ta úmrtí, copak vás ty podivné choroby neznepokojují? Netrápí vás, že lidé si začínají šeptat, že existují vážná morální témata?“

Když Spartan neodpověděl, Asher vstal a začal přecházet po místnosti. „Díky doktoru Craneovi jsme učinili obrovský krok dopředu.“

„Doktor Crane by se měl držet svého poslání,“ odvětil Spartan.

„Díky němu jsme se zatím posunuli nejdál. Admirále, ti hlídači už nevysílají signál jen na jedné vlnové délce. Už vysílají *různé* signály na *tisících* vlnových délek. Možná milionech. Vlastně vysílají na každém pásmu v elektromagnetickém spektru. Rádiové vlny, mikro-

vlny, infračervené, ultrafialové – na co si vzpomenete.“

„A tím právě ruší naše nástroje a bezdrátové sítě,“ řekl Spartan.
„Pokud to něco znamená, pak je to nejspíš nějaký druh uvítání.“

„To je možné. Ale může to být i něco jiného.“

„Jako například?“

„To nevím. Ale to, co mají na srdci, je tak zásadní, že využívají všechny dostupné šířky pásma, aby to vysílali.“ Asher zaváhal.
„Opravdu si myslím, že bychom měli přestat s vrty, dokud tu zprávu nerozluštíme. Máte na palubě víc než dost lidí z námořní rozvědky. Kdyby se podařilo je shromáždit, spojit naše úsilí, mohli bychom tu zprávu rozluštit rychleji.“

„Mají právě jiné úkoly. A krom toho nemáte žádné důkazy, že vůbec jde o nějakou zprávu.“

Asher zoufale rozhodil ruce. „Tak co to podle vás je? Že vysílají nejlepších čtyřicet hitů z Alfa Centauri?“ Zase začal přecházet po místnosti.

Spartan se na něj chvíli díval. „No dobře, pane doktore. Předpokládejme, že jde o nějaké zprávy. Jak jsem řekl, je šance, že nás vítají. Nebo možná vysílají návod k použití toho, k čemu se blížíme. Zajímá mě to? Velmi. Ale zastavím všechno, přestanu pracovat, dokud vy nezjistíte, co se nám pokoušejí říct? Ne. Když nic jiného, tak vy mi asi neposkytnete odhad, za jak dlouho ten kód rozluštíte. Nebo ano?“

„Já...“ Asher se zarazil a zlostně zavrtěl hlavou.

„A dále, *nezáleží* na tom, co je to za zprávu. Jak jste zmínil, už jsme v oceánské vrstvě. Jen týden zbývá do okamžiku, než dospějeme k oblasti Moho, možná méně. Ať je tam dole cokoli, my z toho odebereme vzorky a prostudujeme je – dřív než kdokoli jiný.“

Asher otevřel ústa ve snaze o odpověď. Než však mohl promluvit, otřásla se podlaha. Zprvu jemně, pak prudce. Z polic padaly knihy a pořadače, z pracovního stolu sklouzl tác se skleněným laboratorním vybavením. Z chodby se ozývaly zmatené hlasy, v dálce zněl alarm. Spartan vyskočil, přeběhl k Asherovu telefonu a vytočil číslo, zatímco Zařízením otřásl další náraz.

„Tady admirál Spartan,“ řekl do sluchátka. „Zjistit původ toho

otřesu. Pokud došlo k poškození, chci okamžitá hlášení.“

Otočil se na Ashera. Vrchní vědec se zapřel o roh stolu. Nyní stál celkem klidně, hlavu nakloněnou, jako by poslouchal. „To už jsou jen dozvuky nárazu,“ šeptal.

„Co to krucifix bylo, pane doktore?“

„To je cena, kterou platíme za práce na oceánském hřbetu. Výhodou je, že zemská kůra je tady slabá – Moho je jen asi osm kilometrů do hloubky. Nevýhodou zase, že na oceánských hřbetech častěji dochází k zemětřesením.“

„K zemětřesením,“ opakoval Spartan.

„Ano. Obvykle nejsou moc silná – toto je koneckonců divergentní spoj.“ Podíval se nad obroučkami svých brýlí na Spartana, zpola smutně, zpola tázavě. „Vy jste nečetl tu zprávu o tektonice desek a oceánografii, kterou jsem vám poslal?“

Admirál však neodpověděl. Nespouštěl oči z nějakého neurčitého bodu za Asherovým pravým ramenem. Nakonec zavrtěl hlavou. „Skvělé,“ řekl. „Prostě skvělé.“

31

Dočasná ošetrovna na 4. palubě byla tak malá, jak bylo zdravotnické centrum nahoře rozsáhlé. Craneovi připomínala miniaturní marodku na ponorce *Spectre*, v níž pracoval skoro celý rok: všude samé přepážky a vedení. A přitom mu i přes tu titěrnost připadala právě až zoufale prázdná. Crane očekával, že sem převezе trojici mužů z Kuličky jedna. Namísto toho z mužů nezbylo ani tolik, co by šlo uzavřít do pytle: Kuličku jedna zakryli do silného plastového obalu a umístili do chlazeného prostoru k pozdějšímu rozboru.

Vzdychl a otočil se k Bishopové. „Díky, žes přišla. Omlouvám se, že jsem tě sem hnal zbytečně.“

„Neblázni.“

„Znalas někoho z těch tří?“

„Znala jsem Horsta. Měl nějaké potíže s krátkodobým zastavením dechu ve spánku, stávil se u mě párkrát na konzultace.“

„Nikdy jsem se s nikým z nich nesetkal.“ Crane zavrtěl hlavou.

„Netrap se kvůli tomu, Petere. Není to tvoje vina.“

„Já vím. Jenom mi to připadá jako tragická zbytečnost.“

A netížila ho jen smrt těch tří členů posádky. Šlo i o to, že postupoval jen velmi málo dopředu. Provedli prakticky všechny známé testy – CT, magnetickou rezonanci, EKD, kompletní rozbor krve. Nic. Každá nová teorie, každá slibná cesta výzkumu je nakonec zavedla do slepé uličky. Nechápal to: držel se všech pravidel diagnostiky, a přece se nemohl dopracovat k výsledku. Měl pocit, že to, co se tu děje, se odehrává mimo zákony lékařské vědy.

Poposedl si a snažil se usilovně změnit téma. „Jak to vypadá nahoře? Tady dole je takový shon, že jsem ani nekontroloval stav tvých pacientů.“

„Za posledních čtyřiaadvacet hodin dva nové případy: jeden si stěžuje na úpornou nevolnost, další má srdeční arytmií.“

„Použili jste Holterův monitor?“

„Ano, čtyřiadvacetihodinový cyklus. A ten kuchař, Loiseau, měl další záchvat – tentokrát silnější.“

„Přijali jste ho?“

Bishopová přikývla. „A to je asi všechno. Nejvíc práce měl ale Roger.“

„Jak to?“

„Přišlo za ním sedm – možná osm – lidí, stěžovali si na neurčité psychické potíže.“

„Jakého druhu?“

„Jako obvykle. Problémy s koncentrací a soustředěním, výpadky paměti, disinhibice charakteru. Roger si myslí, že jde o místní výskyt nahromaděného stresu.“

„Aha.“ Crane byl v pokušení nesouhlasit i bez dalšího vyšetření. Ale jeho vlastní zkušenosti z ponorek, kdy pracoval lidmi, kteří byli pod stálým tlakem, takové závěry neprokázaly. Navíc každý nejistý typ osobnosti by byl identifikován a vyřazen při výběrovém procesu. „Pověz mi o té disinhibici.“

„Jeden z knihovníků v multimediálním centru. Chlápek před důchodem. Stydlivka. Včera v noci se dvakrát popral na Times Square. Když tam přišla ostraha, byl opilý a vyváděl, sprostě nadával.“

„To je zajímavé.“

„Proč?“

„Protože jeden z pacientů tady dole v uzavřeném sektoru nedávno projevoval velmi podobné změny osobnosti.“ Zamyšleně se odmlčel. „Zdá se, že počet psychologických případů pomalu převažuje nad fyziologickými.“

„No a?“ Bishopová nevypadala přesvědčeně. „Postupně prostě všichni blbneme?“

„Ne. Ale možná – jenom možná – jde o společnou stopu, kterou hledáme.“ Zaváhal. „Znáš příběh Phinease Gage?“

„To zní jako hrdina nějaké dobrodružné knihy.“

„Ale tohle je skutečný příběh. V roce 1848 byl Phineas P. Gage předákem v železniční četě, která kladla koleje pro železniční společnost ve Vermontu. Když došlo k náhodnému výbuchu, tlaková

vlna mu vymrštila pěchovadlo – metr dvacet vysoké, sedmikilové železo o průměru skoro tři centimetry – přímo do hlavy.“

Bishopová se ušklíbla. „To je ale ošklivá smrt.“

„To je právě to – on neumřel. Možná ani neztratil vědomí, jen mu ten kus železa zničil větší část oboustranného čelního laloku mozku. Za pár měsíců se vrátil do práce. Ale teď poslouchej: *nebyl to už stejný člověk*. Před nehodou byl Gage pracant, příjemný člověk, zdvořilý, šetrný, zapálený do práce. A najednou to byl sprostý, prchlivý, netrpělivý, oplzlý člověk, který už nezvládl zastávat jakkoli zodpovědnou práci.“

„Jako někteří z prvních pacientů po resekci.“

„Přesně tak. Gage byl prvním pacientem, u něhož se začalo uvažovat o možné spojitosti mezi čelním mozkovým lalokem a lidskou osobností.“

Bishopová zamyšleně přikývla. „A kam tímhle směřuješ?“

„To nevím. Ale začínám mít pocit, že náš zdejší problém není neurologické povahy. Už sem dorazil elektroencefalograf?“

„Ano, dnes ráno. Byl kvůli tomu pěkný povyk: cestou dolů to zabralo půlku necek.“

„No, tak ho musíme začít používat. Chtěl bych udělat EEG u těch šesti nejvážnějších případů. Symptomologie je vedlejší – možná bychom dokonce mohli smíchat psychologické pacienty s fyziologickými.“ Protáhl se a promasíroval si bederní páteř. „Dal bych si kafe. Co ty?“

„Jistě. Jestli ti nevadí, když si tě pro ně pošlu.“ Zamračila se a ukázala palcem ke dveřím.

„No jasně. Samozřejmě.“ Crane na chvilku zapomněl, že před dočasnou ošetrovnou hlídkuje mariňák. Muž doprovodil Bishopovou z veřejné části podle Spartanových povelů a doprovodí ji zase nahoru, až z místnosti odejde. Zjevně ji netěšilo, že dostala chůvu. „Hned jsem tady.“

Vyšel ven, kývl na vojáka a zamířil chodbou. Jeho vlastní dohled už polevil a jemu najednou připadalo trošku zvláštní, že má relativně neomezený přístup do celého Zařízení. Ačkoli existovalo pořád dost míst, do kterých neměl se svým chabým bezpečnostním prověřením

přístup, během zdravotnických pohovorů za poslední dva dny viděl tolik laboratoří, skladišť se zařízením, kanceláří, kajut i dílen, že mu to bohatě stačilo.

Totéž platilo pro odpočinkové prostory. Kavárna na 4. palubě měla strohý interiér a stolů a míst zde bylo tak pro deset lidí. Přesto však Crane zjistil, že zdejší nabídka je stejně dobrá jako v kavárně na Times Square.

Vstoupil, přešel k pultu a objednal si. Poděkoval ženě za pultem, přidal si do svého šálku trochu mléka – Bishopová dávala přednost černé kávě – a otočil se zpět k ošetřovně. Tlumený rozhovor ho však zastavil.

U stolu v protějším rohu seděla skupina mužů. Byla to prazvláštní směsice: dva měli na sobě povinné bílé pláště techniků ze Zařízení, další měl kombinézu mechanika a poslední uniformu nižšího důstojníka. Seděli v předklonu nad stolem a tiše si povídali. Když Crane vstoupil, a i když si jich pořádně nevšiml, tušil, že rozprávějí o tragédii Kuličky jedna. Ale během té krátké doby, kdy čekal na kávu, se debata změnila v hádku.

„A to víš od koho?“ říkal jeden z techniků. „Je to vynikající příležitost pro celý lidstvo, naprosto nejdůležitější objev. Je to důkaz – *konečnej* důkaz – že nejsme ve vesmíru sami. A to nejde jen tak ignorovat, strkat hlavu do písku.“

„Vím, co jsem viděl,“ odsekl mechanik. „A co jsem slyšel. Povídá se, že jsme to neměli vůbec objevit.“

Vědec se ušklíbl. „*Neměli jsme to objevit?*“

„Jo. Byla to náhoda. Přišlo to prostě moc brzo.“

„Kdybysme to nenašli my, našel by to někdo jinej,“ namítal důstojník. „Ty bys byl asi radši, aby tu technologii vymysleli první Čínani, ne?“

„Jakou technologii, do prčic?“ řekl mechanik a znovu zvýšil hlas. „Nikdo nemá ani ponětí, co tam dole je, ty vole!“

„Ježíš, Chucky, neřvi tak,“ řekl druhý vědec a zamyšleně si míchal kávu.

„Já pracoval na hlídačích,“ řekl první vědec. „Vím, co dokážou. Tohle je možná naše jediná šance...“

„A já právě dobalil to, co zbylo z Kuličky jedna,“ odsekl muž, je-muž říkali Chucky. „Nerozeznatelná změt'. Tři moji kámoši mrtvý. Já ti říkám, že na to nejsme připravený. Tady dole je to mimo naše možnosti.“

„Co se stalo s Kuličkou jedna, je hrůza,“ řekl první vědec. „A není nic špatného na zármutku. Ale nesmíš se tím nechat zaslepit a nevnímat zásadnější věc: *proč* jsme tady dole. Žádný pokrok nebyl nikdy bez rizika. Tihle návštěvníci nám očividně chtějí pomoci. Mají nás toho tolik co učit...“

„A jak, doprdele, víš, že nás chtějí něco učit?“ ptal se Chucky.

„Kdybys viděl, jak jsou ty hlídači krásný, jak naprosto...“

„No a? Černej panter je taky krásnej... Až do chvíle, než ti rozpáře pupek.“

Vědec se ušklíbl. „To je nefér srovnání.“

„Prdlajs nefér. Ty předpokládáš, že jsou to kamarádi. Myslíš, že víš všechno. Já ti něco řeknu: příroda *nikdy* není kamarád. Naše vlastní planeta je plná forem života, který se všechny snažej zabít jedna druhou!“ Mechanik už zase skoro křičel.

„Neobviňuj ostatní za nezdary naší planety,“ řekl první vědec.

„Možná rozeseli tyhle věcičky na planetách po celém vesmíru.“ Chucky byl bledý a ruce se mu nepatrně třáslly. „My je odhalíme, oni vyšlou signál svým pánům – a ti pak přijdou a zlikvidují nás. Naprosto účinný systém odstranění potenciální konkurence.“

Druhý vědec zavrtěl hlavou. „To je ale trošku paranoidní, nezdá se ti?“

„Paranoidní? Tak mi vysvětli, co se tady děje. Všechny ty nehody, problémy, o *ktorejch nikdo nechce mluvit!*“

„Zklidni se,“ vrčel důstojník.

Chucky vstal a převrátil přitom židli. „Tak proč tu umírají lidi? Z čeho jsou jejich nemoci? Z čeho to mám já? Něco se tady totiž posralo, posralo se mi něco v *hlavě*...“

Crane už se chystal přistoupit k nim a zasáhnout, když vtom mechanik náhle zmlkl. Zvedl židli a sedl si, důstojník mu položil dlaň na rameno.

Do kavárny právě vstoupil fregatní kapitán Korolis v doprovodu

dvou důstojníků v černých uniformách a těžkých botách.

Chvíli bylo ticho. Slyšet byl jen mechanikův těžký dech.

Korolis otočil své bledé oči ke Craneovi a v jeho obličeji se rozhostil nesouhlasný výraz. Pak se obrátil na skupinku u stolu, pomalu se pohyboval od jedné osoby ke druhé, jako by si každou tvář ukládal do paměti. A pak – záměrně velmi pomalu – se otočil a beze slova vyšel ven.

O tři hodiny později si Cranea zavolal Asher. Michele Bishopová odešla z vyšetřovny na 4. palubě dohlížet na elektroencefalogramy, o které ji požádal Crane, a on dokončoval zapisování dopoledních událostí a chystal se vyhledat „Chuckyho“, mechanika, aby ho pozval na fyzické a psychologické vyšetření, když zazvonil telefon.

Přešel malou místnost a zvedl telefon z kolébky. „Doktor Crane.“

„Petere? Tady Howard Asher. Potřebuju tvoji pomoc, prosím tě.“

„Samozřejmě. Jsi u sebe? Hned tam budu...“

„Ne. Jsem na přetlakové terapii. Sedmá paluba. Víš, kde to je?“

„Samozřejmě, ale...“

„Prosím tě, přijď hned.“ Telefon utichl.

Crane užasle hleděl na sluchátko. Naprosto nechápal, co Asher dělá právě tam.

Trvalo mu deset minut, než prošel Bariérou a vystoupal na 7. palubu. Vědecké patro bylo samý shon a ruch jako obvykle, ale malý oddíl s místnostmi, který tvořil Přetlakovou terapii, byl prázdný, až tajuplný. I to se dalo čekat. Jelikož atmosféra v Zařízení nebyla tlakovaná, nebylo nutné léčit žádné choroby související s tlakem. Crane to poznal na vlastní kůži díky své původní teorii kesonové choroby.

Terapeutický oddíl tvořila malá řídicí místnost, čekárna před přetlakovou komorou a komora samotná, kovový válec asi metr osmdesát v průměru a tři metry na délku s pozorovacím otvorem ve vstupním poklopu a dalším na jedné straně. Stěny uvnitř lemovaly dvě polstrované lavice umístěné naproti sobě. Na stropě vedly dva totožné kontrolní pásy s osvětlením i pohotovostním vodním zařízením.

Asher stál v čekárně s Johnem Marrisem, analytikem šifer. Marris měl přes rameno velký pytel. Asher vypadal velmi unaveně, až strhané a levou ruku – kterou si držel u boku – měl zavázanou. Ner-

vózně na Cranea kývl.

„Nevypadáš zrovna dobře,“ řekl Crane. „Spíš dost?“ Asher se jen chladně usmál.

Crane kývl na jeho obvázanou ruku. „Kdes k tomu přišel?“

„Podívej se sám. Ale opatrně, prosím.“ Asher se otočil na Marris. „Znovu projdeme ty postupy, zdvojnásobíme hloubku vrstvy. Možná dostaneme jiný výsledek.“

Crane opatrně uvolnil kovovou sponku a odvázal obvaz. Pod ním uviděl ošklivou otevřenou ránu.

Crane si ji pozorně prohlédl. Okolní kůže byla pobledlá, až alabastrová. A konečky prstů měl Asher znepokojivě namodrale černé v okolí nehtů.

„Kdy sis toho všiml?“ zeptal se a příkře se zadíval na vrchního vědce.

„Včera v noci.“

„No, není to žádná legrace.“ Crane mu znovu zavázal obvaz. „Je to důsledek vaskulární nedostatečnosti, kterou trpíš. Ta ruka je teď poraněná, ale jsou tu i známky počínajícího odumírání. Musíš jít do zdravotnického střediska. Musíme tu ruku vyšetřit Dopplerovým přístrojem, provést by-pass blokování místa...“

„Ne!“ řekl Asher prudce. Zhluboka se nadechl a snažil se ovládnout. „Ne. Na operaci je času dost.“

Crane se na něj zvědavě zadíval. „A to proč?“

„Musíme rozluštit ten kód. Tři muži jsou po smrti; je *nutné*, abychom se dozvěděli, jaké je to poselství. Rozumíš, Petere? Dokud tohle nedokážeme, nemůžu si dovolit nepracovat.“

Crane se zamračil. „Ale ta ruka...“

„Pořád beru coumadin. Když mi ráno obvazovali ruku na zdravotním, doktor mi tam poskytl přednášku o antibiotické terapii. A ještě je tu *tohle*.“ Asher mávl ke komoře.

Crane přemýšlel, jestli měl Asher na mysli tohle. Přetlaková terapie se často používala jako doplňková léčba pro klinické stavy, jako je arteriální nedostatečnost, nebo při infekcích odumírajících měkkých tkání. Čistý kyslík pod tlakem pronikal tkání účinněji a povzbuzoval bílé krvinky na obranu těla. Nešlo však o žádnou náhradu

za agresivnější a přímější léčbu.

„Poslouchej, Petere,“ řekl Asher tlumeným a přesvědčivým hlasem. „Jsme blízko. Díky tobě víme, že hlídači vysílají na mnoha frekvencích. To byl pro nás fantastický posun. A při jiné zprávě na každé z frekvencí máme mnohem více vzorků na rozbor. Rozumíš, potíží je v tom, že posledních pár dní jsme plakali na špatném hrobě.“

„Jak to?“

„Mysleli jsme si, že to máme. Že hlídači vysílají... no, matematický vzorec.“

„Matematický vzorec?“ opakoval Crane. Snažil se, aby se v jeho hlase neobjevily pochybnosti.

Asher se na chvíli zatvářil až provinile. „Velmi jednoduchý matematický vzorec.“

„Jaký?“

Když Asher neodpověděl, Marris sáhl do kapsy a podal Craneovi potištěný list.

Pokus 1 z 1

Režim: redukující

$$x = 1 / 0$$

Pokus hotov

Integrita ověřena

Strojní cykly: 236340

Crane mu vrátil list zpět. „Jedna lomeno nula? První, co jsem se z matematiky naučil, bylo, že nulou dělit nelze.“

Asher začal nervózně přecházet po místnosti. „Jistěže nelze. Dělit nulou zakazují všechny zákony vesmíru. Ale problém je v tom, že se to dešifrovalo skoro samo, všechno do sebe tak dobře zapadalo... mysleli jsme, že jsme provedli drobnou chybu v našem překladu. Proto jsem ti to neřekl dříve, proto jsme tolik času věnovali počítačovým simulacím a kryptografice ve snaze objevit tu chybu. Teď už však vím, že celý ten *směr* byl chybný.“ Zastavil se a zamířil zpět ke

Craneovi, oči mu hořely. „Prověříme ty signály řadou analyzátorů běžného jazyka. Byli bychom to udělali dříve, kdybychom se tak hloupě nehonili za tímhle preludem.“ Mávl na papír v Craneově ruce. „Ztratili jsme čas – a ten nemáme. Proto teď nemůžeme přestat. Proto ti teď prikazuji – ne, *žádám tě* –, abys připravil komoru na kyslíkovou terapii.“

Crane se nehýbal. „To není léčba. Jenom to oddálí nevyhnutelné.“

Asher se viditelně snažil zachovat klid. „To vím. Jenom potřebuju čas – snad pár hodin nebo den –, abych prověřil ty signály na analyzátorech jazyka. Pak půjdu do Zdravotního centra a podrobím se všem vyšetřením a léčbám, které si vymyslíš. Marris se postará o další věci sám, aspoň prozatím.“

„Jaké další věci?“ zeptal se Crane.

„Marris si myslí, že objevil postup přenosu, který sabotér používá k zisku informací o Zařízení a z něj.“

„Vážně? O co jde?“

„Na vysvětlování teď není čas. Ale jakmile vyjdu z komory, půjde ověřit svou teorii, vystopovat přenosy k jejich zdroji. Zatím jsem poslal e-mail všem vedoucím odborů – Fergusonovi, Conoverovi, Bishopové i ostatním –, aby si dali pozor na cokoli podezřelého.“ Odmlčel se. „Ale to je na pak. Právě teď je naší hlavní prioritou rozluštění těch signálů.“

Crane vzdychl. „No dobře. Ale jakmile vystoupíš z komory, chci tě vidět na Zdravotním.“

Asher se na něj usmál – tím starým úsměvem, který si Crane pamatoval z prvních dní na Hlubinné bouři. „Děkuju ti, Petere.“ Otočil se na Marris. „Máme všechno?“

Marris zvedl laptop a kývl.

„Uvnitř se připojíme k bezdrátové síti WAN,“ řekl Asher. „Ti hlídači jsou několik palub pod námi; k žádnému rušení tu nedojde.“

„Připravím komoru,“ řekl Crane a otočil se. Pak se zarazil. „Moment. Jak to, připojíme?“

„Jdu dovnitř s doktorem Asherem,“ řekl Marris. Crane se zamračil. „To je velmi neobvyklé. Vy žádnou terapii nepotřebujete.“

„Je to jediný způsob, jak můžeme pokračovat v práci bez přeruše-

ní,“ řekl Marris.

Crane ještě váhal. Pak pokrčil rameny. *Vždyť je to vlastně jenom kyslík.* „No dobře. Tak jděte, vstupte do komory. Já vás provedu postupem pro spojení mikrofonom.“

Vstoupil do řídicí místnosti a zjistil, že Asher jde za ním. Hlavní vědec mu položil pravou dlaň na paži. „Petere,“ řekl a ztišil hlas. „Neříkej to Spartanovi.“

„Co mu nemám říkat?“

„No, že jsme hledali špatným směrem. Ani jak jsme teď blízko.“

To Cranea překvapilo. „Já myslel, že smyslem toho celého je říct Spartanovi, co jste našli.“

Asher důrazně zavrtěl hlavou. „Ne, ještě ne. Spartanovi nevěřím.“ Ještě více ztišil hlas. „A Korolisovi věřím ještě méně.“ Sevřel Craneovi paži silněji. „Slib mi to, Petere.“

Crane zaváhal. Jak ho poslouchal – a když viděl to zvláštní světlo v Asherových očích a pot na jeho čele –, najednou ho napadlo něco dalšího. Cévní nedostatečnost asi nebude jediné, co Ashera sužuje. Je možné, že to, čím trpí zbytek personálu, se začíná pokoušet i o něj.

Byla to velmi zneklidňující a černá myšlenka.

Jemně vymanil ruku z Asherova sevření. „Tak dobře.“

Asher přikývl a znovu se usmál. Pak se otočil a šel k přetlakové komoře. A zatímco Crane prováděl nastavení řídicí místnosti – zapojoval kompresory, kontroloval doplnění zásobních nádrží ASME, ověřoval výpustní ventily a tlakoměry –, stále před sebou viděl ten uštvaný a utrápený pohled Asherových očí.

Charles Vasselhoff pomalu a nejistě mířil ke Dnu, jídelně na 3. palubě. Ne že by měl nějak velký hlad – v puse měl sucho, jako by mu v ní hnízdili moli, v žaludku měl zvláštní pocit –, jenom prostě neměl kam jinam jít. Jeho rozložitou postavou cloumala zimnice, ale přitom mu bylo tak horko, že si musel rozepnout horní část oranžové kombinézy. Nejvíc ho však trápila hlava. Bolest zprvu vypadala jako normální migréna a přičítal ji stresu nebo možná přepracovanosti. Jenže pak se to zhoršilo: zvláštní, zneklidňující pocit *plnosti*, jako by mu přerostl mozek a nemohl se vejít do lebky. Viděl rozmazaně, konečky prstů měl otupělé a přitom bolavé. Přerušil práci v elektromechanické strojně, kde opravoval poškození alfa Mravkolva způsobená nárazem, a šel do své kajuty.

To mu ale nepomohlo. Pořád se převaloval, promočil polštář studeným potem a zamotal si ruce i nohy do prostěradla. Patroni, jeden z jeho spolubydlících, tam byl také, velké smradlavé nohy měl na společném stole a díval se na pořad o vaření na interní kabelové televizi v Zařízení. Nekonečné žvásty kuchaře byly čím dál otravnější. Zvláštní pocit v jeho hlavě zesílil, navíc mu začalo zvonit v uších. A pak ještě to, jak se na něj Patroni díval – kradmé, nervózní pohledy, jako by se díval na někoho, kdo si mluví pro sebe až příliš hlasitě. Vasselhoff si uvědomoval, že posledních pár dní se na něj lidi takhle dívají – měl pocit, že to začalo asi v tu dobu, co ho začala bolet hlava –, zatím to ale neplatilo pro jeho vlastní spolubydlící. Takže procedil mezi zuby nadávku, shodil nohy z postele, zvedl se, vyšel na chodbu a beze slova za sebou zavřel dveře.

A teď zjistil, že ho nohy nesou ke Dnu. Aspoň si myslel, že jde směrem ke Dnu, ale najednou se ocitl před radiografickou laboratoří. Zamrkal, lehce zavrával a otočil se. Nějak se mu zamotaly nohy: tak ještě jednou. Rozvážně kladl jednu nohu před druhou a zamířil

úzkou chodbou zpátky.

Minul ho muž v bílém plášti s digitálními deskami v ruce. „Čau, Chucky,“ řekl a šel dál.

Chucky udělal další dva kroky a zastavil. Pomalu, až toporně se otočil za technikem, který už byl v půlce chodby. Sekundu mu trvalo, než pochopil, co mu muž říkal: z toho zvláštního přetlaku v hlavě mu slzely oči a zvonění v uších pořád sílilo, stahoval se do sebe, nedokázal myslet na nic jiného než na bolest v hlavě a zimnici, která mu otřásala tělem.

„Zdar,“ zkusil to, vlastní hlas mu připadal zastřený a zvláštní. Znovu si olízl rty, ale vůbec si je nenavlhčil. Otočil se a pomalu, ztěžka mířil ke kavárně. Na každé křižovatce zastavoval a mrkal na směrovky, snažil se proniknout mlhou zmatku, aby správně zahnul.

Dno bylo plné před blížící se změnou směny. Pár lidí postávalo před stojanem a četlo si možnosti večerního jídelníčku. Ostatní vytvořili frontu před obsluhou. Chucky se zařadil do téhle fronty a přemýšlel – bezděčně –, proč má takové zdřevěnělé a těžké nohy. Hluk hovoru v malé kavárně ještě více zhoršoval to zvonění v jeho uších. Bylo tak hlasité, tak zřetelné, že nepochyboval o tom, že to slyší i ostatní. A přitom nikdo nevypadal, že by vnímal něco zvláštního či nevhodného. Zdálo se, že neviditelné paprsky hluku míří jenom do jeho vlastní hlavy.

Odkud to přichází? Kdo to asi dělá?

Vzal si podnos ze stohu, šoural se dopředu, narazil do člověka před sebou, oddrmolil omluvu a ustoupil dozadu.

Pohyb ve frontě dopředu vyžadoval veškerou jeho koncentraci. Natáhl se pro plechovku limonády, pak další a další. Říkal si, že třeba spláchne sucho v ústech. Vzal si talíř se salátem z řeřichy, nejistě se na něj zadíval a vrátil ho zpět. Zastavil se u pultu, kde mu kuchař těžkým nožem ukrojil silný kus žebírek, položil ho na talíř a polil ho nahnědlou šťávou.

Chuck držel tác oběma rukama, zamířil k nejbližšímu volnému místu a ztěžka dosedl, plechovky rachotily jedna o druhou. Zapomněl si vzít nůž a vidličku, ale bylo to vlastně jedno: bolest v hlavě neutuchala, takže ho bolely čelisti a měl ztuhlý krk, všechny stopy

hladu, které předtím možná pociťoval, byly v trapu. U stolu s ním seděly dvě ženy a povídaly si. Odmlčely se a podívaly se na něj. Vzpomínal si, že to jsou programátorky z výzkumného oddělení, ale nevybavoval si jejich jména.

„Ahoj, Chucky,“ řekla jedna z nich.

„Úterý,“ odpověděl Chucky. Vzal si jednu z plechovek, otevřel ji a ruce si polil pramínkem nahnědlé tekutiny. Zvedl plechovku k ústům a dlouze, lačně se napil. Ústa na otvoru plechovky ho bolela, nepovedlo se mu to; limonáda mu stékala po bradě. I polykání ho bolelo.

Do háje.

Odložil plechovku, mrkal a poslouchal zvonění v hlavě. Pletl se, nebylo to zvonění: byl to hlas. Vlastně ne, *několik* hlasů, šeptaly na něj.

Najednou dostal strach: strach z otupělých prstů; ze zimnice, která jím cloumala; a hlavně z toho šepotu ve své hlavě. Znovu mu vyschlo v puse, znovu se napil a srdce mu bušilo. Cítil, jak mu teplá tekutina stéká dolů, ale neměla žádnou chuť.

Hlasy zesílily. A s tím odezněl Chuckyho strach, který však vystřídal rozpínající se vztek. Nebylo to fér. Proč mu tohle dělají? *On* přece nic neprovedl. Zacílit signály někomu do hlavy; na Zařízení je pro to dost debilů, kteří se na to hodí lip.

Ženy u stolu se na něj dívaly a znepokojeně se mračily. „Není ti něco, Chucky?“ zeptala se druhá programátorka.

„Běž se vysrat,“ řekl Chucky. Byl jim ukradený. Jen tam seděly a dovolovaly signálům, aby mu plnily hlavu hlasy, plnily mu hlavu, dokud nevybuchne...

Prudce vstal, převrátil táč a rozlil limonádu a šťávu z masa po stole. Nebezpečně se zakymácel a pak se narovnal. Kavárna se s ním točila a hlasy v jeho hlavě zněly čím dál hlasitěji. Najednou mu to ale připadalo v pořádku: už věděl, odkud ty paprsky přicházejí. Byly radioaktivní, co jiného; byl hlupák, že mu to nedošlo dřív. Vrhł se k servisovacímu pultu, sebral jeden z těch velkých nožů, které tam ležely špinavé od masa a mastnoty. Kuchař něco řekl a natáhl se k němu, ale Chucky se rozmáchl nožem a muž uskočil. Ozvaly se výkřiky, ale nebyly skoro slyšet v hluku hlasů v jeho hlavě a Chucky

na ně nedbal. Vyklopýtal z jídelny na chodbu, zuřivě přitom máchal nožem. Už věděl, že je to zářením: cpe se mu do hlavy a dělá z něj magora a lazara. To ale musí zastavit.

Co nejrychleji se vydal chodbou. Tentokrát už špatně nezatočí: věděl naprosto přesně, kam musí dojít, a tak daleko to nebylo. Všichni, jež míjel, se tiskli ke stěnám, aby se mu vyhnuli, ale vnímal je už jenom jako šmouhu, bezbarvé tvary, kterým nevěnoval žádnou pozornost.

Jak se zpola potácel, zpola šoural chodbou, zimnice rostla a hlasy sílily. Nechtěl je poslouchat; kdepak, neprovede ty děsné věci, které mu prikazují. Zastaví je; věděl naprosto přesně, jak na to.

A už to viděl, hned před sebou: velký, zastíněný průchod s vínovožlutou značkou záření nad ním a dvěma mariňáky, kteří jej hlídali. Jak ho zahlédli, rozkřičeli se na něj, ale Chucky přes změt' hlasů neslyšel vůbec nic. Jeden z vojáků si klekl, pořád něco mlel a něčím na něj mířil.

Chucky udělal další krok dopředu. Pak zahlédl jasný záblesk a tak hlasitou ránu, že přehlušila i změt' hlasů v jeho hlavě; hrudí mu projela bolest; cítil, jak ho něco s obrovskou silou tlačí dozadu; a pak pomalinku ta bolest i hlasy mizely do nekonečné černoty a on – konečně – našel mír.

34

Větší z obou provozních prostor ve Zdravotnickém centru měla veškeré vybavení i nástroje pro velké operační postupy od standardních apendektomií po složité laparoskopické úkony. Dnes večer však bylo vyhrazeno zcela odlišné funkci: jako dočasná márnice.

Tělo Charlese Vasselhoffa leželo na operačním stole, v jasných světlech vypadalo až namodrale. Horní část lebky mu sejmuli; zvážili mozek a vrátili jej zpět. Kovové stěny prostoru nyní odrážely zvuk pilky, kterou se Crane pustil do hrudní kosti, snažil se o řez ve tvaru Y přes hrud' a břicho. Vedle něj stála sestra u tácu s nástroji pro pitvu. Těsně za ní byla Michele Bishopová. Na obličeji měla zdravotnickou roušku a mračila se.

U dveří, v bezpečné vzdálenosti od těla, stál fregatní kapitán Korolis. „Kdy bude hotová výsledná zpráva, pane doktore?“ zeptal se.

Crane ho ignoroval. Vypnul pilu, podal ji čekající sestře, pak se otočil k mikrofonu digitálního rekordéru a začal diktovat. „Kulka pronikla pravou stranou hrudi. Poranění kůže a měkké tkáně. Žádná perforace. Žádné stopy střelby na blízkou vzdálenost, jako například zbytky střelného prachu nebo ožehnutí rány.“ Mrkl na Bishopovou, která mu beze slova podala kleště na žebra. Přestříhl zbývající žebra a opatrně rozevřel hrudní koš.

S lékařskými kleštěmi v rukou sledoval škody ve světle stropního světla. „Dráha rány směřuje zpředu dozadu, nepatrně dolů. Ránu samotnou tvoří kruhový jeden a půl centimetru velký otvor s obvodovým oděrem a nepatrnou marginální radiální lacerací. Je poškozeno druhé zadní žebro vpravo, spodní lalok pravé plíce, pravá podklíčková žíla a spodní gastrointestinální trakt.“ Zvedl enterotom, zasunul baňkovitou špičku do dutiny a nepatrně zatáhl směrem dolů, vnitřnosti odsunul do strany. „Deformovaná kulka velké ráže zachycená ve tkáni na pravé straně druhého hrudního obratle.“ Velmi opa-

trně vyprostil kulku kleštěmi, pak se vrátil k rekordem.

„Patologická diagnóza,“ pokračoval, „vstupní rána v horní části hrudníku pronikla do pravé strany hrudní dutiny a poškodila pravou podklíčkovou žílu. Příčina úmrtí: úraz a rozsáhlé krvácení do pravé strany hrudní dutiny. Způsob: zabití. Toxikologická zpráva bude následovat.“

Korolis zvedl obočí. „Zabití, pane doktore?“

„A jak byste to jinak nazval?“ odsekl Crane. „Sebeobrana?“ odložil kulku do kovové misky, kde se kutálela tam a zpět.

„Ten muž máchal vražednou zbraní agresivním a ohrožujícím způsobem.“

Crane se hořce zasmál. „Aha. A ti ozbrojení vojáci byli v ohrožení.“

„Vasselhoff projevoval úmysl proniknout do přísně střežené a citlivé oblasti.“

Crane podal kleště sestře. „Cože, on chtěl pořezat váš vzácný reaktor kuchyňským nožem?“

Korolis mrkl na sestru a doktorku Bishopovou, pak se vrátil ke Craneovi. „Všichni to vědí zcela jasně už od podpisu: strategické části Zařízení budou chráněny zcela nesmlouvavě. A vy byste měl být opatrnější na to, co říkáte, doktore. Postih za porušení dohod, které jste podepsal, je velice přísný.“

„Tak mě zažalujte.“

Korolis se odmlčel, jako by nad tím přemýšlel. Když znovu promluvil, hlas měl měkčí, až hedvábný. „Kdy mohu očekávat tu zprávu?“

„Až ji dokončím. Co kdybyste teď odešel a nechal nás pracovat?“

Korolis se znovu odmlčel. Pak se pousmál – spíš ale jen odhalil zuby. Mrkl na tělo. A pak se otočil s takřka nepostřehnutelným kývnutím směrem k Bishopové a mlčky odešel z operačního prostoru.

Chvíli stáli ve třech, nehýbali se a poslouchali vzdalující se kroky. Pak Bishopová vzdychla. „Asi sis právě udělal nepřítele.“

„To je mi fuk,“ odpověděl Crane. A bylo to tak. Bylo mu skoro fyzicky špatně z frustrace – ten pocit marnosti z atmosféry utahování a vojenské netolerance, která se vznášela nad celým projektem Hlu-

binné bouře; marnosti z vlastní neschopnosti ukončit neštěstí, které právě nepřímou způsobilo Vasselhoffovu smrt. Stáhl si rukavice, hodil je do kovové mísy a vypnul rekordér. Pak se otočil na sestru. „Mohla byste ho zašít, prosím?“

Sestra přikývla. „Dobře, pane doktore. Hrubý steh?“

„To bude stačit.“

Vyšel z operačního prostoru na centrální chodbu zdravotnického oddělení, kde se unaveně opřel o zeď. Bishopová přišla k němu. „Jdeš dokončit tu zprávu?“ zeptala se.

Crane zavrtěl hlavou. „Ne. Jestli o tom teď budu přemýšlet ještě chvíli, tak se jenom hrozně rozčílím.“

„Asi by ses měl vyspat.“

Crane se nevesele usmál. „Nehrozí. Dneska bych neusnul. A mimochodem musím za Asherem. Končí mu to asi za tři hodiny.“

Bishopová se na něj zadívala. „Co mu končí?“

„Ty to nevíš? Je v přetlakové komoře.“

Bishopová se na něj užasle zadívala. „Asher? A proč?“

„Trpí cévní nedostatečností. Za posledních pár dní se to zhoršilo. Momentálně má otevřené rány na končetinách.“

„Nemá něco ucpaného? Neměl by být v komoře – měl by být tady a podrobit se operaci.“

„Já vím. Říkal jsem mu to. Ale on trval na svém. Je...“ Crane se odmlčel a vzpomněl si na slib mlčenlivosti, jímž se zavázal. „Je zjevně kousek od zlomového objevu, rezolutně odmítl přestat pracovat. Dokonce vzal do komory i Marrisu, aby pokračovali v práci.“

Bishopová neodpověděla. Odvrátila hlavu a zamyšleně se dívala na chodbu.

Crane zívá. „A stejně bych nemohl spát, i kdybych to zkusil. Musím dodělat nějaké papíry.“ Odmlčel se. „A mimochodem – už je hotové to EEG?“

„Zatím jedno. Mary Philipsová, ta žena, co si stěžovala na necitlivost rukou a obličeje. Nechala jsem ti to v kanceláři. Půjdu se podívat na ostatní – jeden technik mi sestavil harmonogram, takže by jich už mělo být asi pět hotových. Nechám ti poslat výtisky.“

„Díky.“ Crane se díval, jak rychle odchází chodbou. Aspoň tohle

že fungovalo: jejich vztah se výrazně zlepšil.

Otočil se a pomalu kráčet do své kanceláře. Bishopová mu zde skutečně nechala na stole výstup z EEG: silný balík asi dvaceti stran s údaji o činnosti mozku se zprávou na první stránce. Hrozně nerad četl EEG: vyhledávání elektrických abnormalit v mozku podle neko-nečných zvlněných čar bylo k zešílení. Ale sám si ty testy vyžádal; nemohl si dovolit neprozkoumat některou z možností. A pokud byl jeho předpoklad, že problémy na Hlubinné bouři jsou neurologické, správný, EEG to potvrdí nebo vyvrátí.

Crane se posadil, přejel si unavenou dlaní přes oči, pak rozložil potištěný papír na stůl. Objevily se před ním zvlněné vodorovné čáry: vnitřní krajina mozku Mary Philipsové, stoupající a klesající čáry se změnami v amplitudách a frekvenci. Na první pohled ty čáry vypadaly nezajímavě, ale Crane si říkal, že takhle je to u elektroencefalogramu vždy. Není to jako EKG, kde jsou anomálie vidět na první pohled. Tady šlo spíše o relativní hodnoty v čase.

Zaměřil se na alfa rytmus. Maximální amplituda se zobrazovala v zadních kvadrantech; to bylo normální pro bdící dospělé osoby. Sledoval pohledem tuhle čáru na několika listech, aniž by zaznamenal jakoukoli abnormálnost mimo nepatrné výchylky související s úzkostí a možná zrychleným dechem. Paní Philipsová měla v zásadě alfa PDR velmi dobře organizované: velmi rytmické bez známek začleňování pomalejších frekvencí.

Pak se podíval na beta aktivitu. Byla znázorněna frontocentrálně v možná větších dávkách než obvykle, ale přesto v normálním rozsahu. Žádné z vln neudávaly nějaké zvláštní množství asymetrie nebo nepravidelnosti.

Jak kontroloval ty listy a sledoval slabé černé čáry, které se zvedaly a klesaly, zmocňoval se ho tíživě povědomý pocit: zklamání. Zase se asi ocitl ve slepé uličce.

Ozvalo se zaklepání na dveře a objevila se pracovnice laboratoře. V ruce měla silný stoh papírů. „Doktor Crane?“

„Ano?“

„Tady je zbytek EEG, co jste požadoval.“ Přikročila k němu a položila mu je na stůl.

Crane se zadíval na třiceticentimetrový stoh. „Kolik jich je?“

„Čtrnáct.“ Usmála se, přikývla a rychle odešla.

Čtrnáct. Super. Znaveně se vrátil zpět k hodnotám mozku Mary Philipsové.

Přešel k vlnám θ eta a δ elta, sledoval je zleva doprava, dával si pozor, aby interpretoval každý desetisekundový digitální úsek samostatně. Činnost pozadí se jevila trochu asymetrická, ale to bylo víceméně standardní pro začátek testu: pacientka se jistě časem zklidní...

Pak si toho všiml: řady prefrontálních hrotů, malých, ale jasně rozeznatelných ve vlnách θ eta.

Zamračil se. Činnost θ eta vln byla u dospělých osob velice vzácná s výjimkou pár náhodných nízkonapětových vln.

Podíval se na zbytek výtisku. Hroty v θ eta oblasti nemizely: ba spíše se zvyšovaly. Na první pohled připomínaly encefalopatii nebo možná Pickovu nemoc, formu mozkové atrofie, která nakonec vedla k „otupění“ a demenci. Ten typ slabosti, na niž si Mary Philipsová stěžovala, byl vlastně počáteční příznak.

Ale Crane si nebyl jist. Něco na těch hrotech se mu nezdálo.

Jak listoval na začátek tisku, otočil si papír do strany. „Svislé čtení“ – zkoumání EEG shora dolů namísto zleva doprava – mu umožní soustředit se na konkrétní vlnovou délku a její distribuci, než aby sledoval celkový snímek mozku zleva a zprava. Pomalu otáčel stránky a sledoval vlny θ eta.

Najednou se zarazil. „A *doprde/e*.“

Položil papír na stůl a otevřel zásuvku, hledal pravítko. Když je našel, rychle je přiložil k papíru a pozorně se díval. Pocítil přitom, jak se mu na zátylku začínají ježít chlupy a po zádech mu běhá mráz.

Pomalou se posadil. „A je to,“ šeptal.

Zdálo se to nemožné – ale důkazy ležely přímo před ním. Hroty θ eta vln Mary Philipsové nepředstavovaly občasný vzestup a pokles normální mozkové činnosti. Nebyly to ani náhodné výboje nějaké fyzické patologie. Ty hroty byly pravidelné – přesně, nevysvětlitelně pravidelné...

Odstrčil EEG Philipsově stranou a sáhl pro horní výtisk ze stohu, který mu přinesla laborantka. Patřil muži, který utrpěl menší mozko-

vou mrtvici. Rychlým prozkoumáním to ověřil: i v jeho mozku se vyskytovaly stejné hroty théta.

Během patnácti minut prošel zbytek EEG. Pacienti trpěli neuvěřitelnou škálou příznaků: nespavostí počínaje přes arytmii, nevolnost a mánií konče. A přece u každého zaznamenal stejný prvek: hroty v jejich vlnách théta, které jevíly pravidelnost a přesnost, jež se v přírodě zkrátka nevyskytuje.

S pocitem neskutečnosti odstrčil potištěné papíry stranou. Konečně to našel: objevil společný rys. Skutečně to bylo neurologického původu. Vlny théta u normálních dospělých osob měly mít podobu ploché linky. A i kdyby se objevil hrot, *nikdy* se neměl objevovat v přesném, kvantifikovatelném rytmu. To bylo něco, co lékařská věda nezná.

Vstal a přešel k vnitřnímu telefonu, rychle se mu hlavou honily myšlenky. Bude to muset konzultovat s Bishopovou, a to hned. Po zasažení autonomní nervové soustavy najednou všechny ty zdánlivě nesouvisející příznaky zapadaly na místo. Byl blázen, že si toho nevšiml už dřív. Ale jak se to šíří? Neurologické deficity v tak širokém spektru byly absolutně něčím neslýchaným...

Pokud ovšem...

„Ježíši,“ vydechl.

Rychle, až zoufale hledal kalkulačku. Zrak mu létal od EEG na kalkulačku, zuřivě zadával čísla. Pak se prudce zastavil a nevěřícně zíral na výsledek.

„To není možné,“ hlesl.

Zazvonil telefon, v té ztichlé kanceláři až příliš hlasitě. Trhl sebou, pak se s bušícím srdcem natáhl pro sluchátko. „Crane.“

„Petere?“ ozval se Asherův hlas, zněl rezavě a uměle v té okysličené atmosféře přetlakové komory.

„Doktore Ashere!“ řekl Crane. „Objevil jsem společný vektor! Kristapána, je to něco tak...“

„Petere,“ přerušil ho Asher. „Musíš sem hned teď přijít. Všeho nech a přijď hned sem.“

„Ale...“

„Máme to.“

Crane se odmlčel a v duchu zápasil s tím náhlým zvratem. „Rozluštili jste tu zprávu?“

„Ne tu zprávu. Ty zprávy. Je to všechno v laptopu.“ Asherův hlas nezněl jen slabě, cítil z něj i jistou zoufalost. „Musíš sem přijít, Pete-re. Okamžitě. Je totiž nezbytné, naprosto nezbytné, abychom...“

Ozvalo se zapraskání a pak telefon ztichl.

„Haló?“ mračil se Crane do telefonu. „Doktore? Haló?“

Ticho.

Crane se mračil a zavěsil. Podíval se na stoh zpráv na svém stole. Pak se otočil a rychle vyšel z kanceláře.

35

Když byl Crane naposledy na 7. palubě – před necelými pěti hodinami –, panoval na této vědecky zaměřené palubě obvyklý spořádaný shon. Teď, jakmile vystoupil z výtahu, se ocitl uprostřed nebývalého chaosu. Všude se rozléhal poplach; výkřiky se mísily s pláčem; mariňáci, technici i vědci běželi kolem něho. Ve vzduchu se vznášelo cosi hodně podobného panice. Crane zastavil jednoho z údržbářů. „Co se děje?“ zeptal se. „Hoří,“ řekl muž bez dechu.

Crane pocítil náhlý strach. Díky svým zkušenostem z ponorek se naučil mít obavy z požáru pod vodou. „A kde?“

„V přetlakové komoře.“ Muž se vymanil z Craneova sevření a odběhl.

Craneovy obavy vzrostly. *Asher...*

Bez dalšího rozmýšlení se rozběhl chodbou.

Přetlaková místnost byla plná pohotovostních skupin a záchranářů. Jak si razil cestu davem, ucítil štiplavý pach kouře.

„Pusťte mě, jsem lékař!“ křičel a tlačil se do řídicí místnosti. V malé místnosti se tlačili pracovníci ostražky. Hopkins, jeden z mladých zdravotních techniků, stál u ovladačů. Za ním stál fregatní kapitán Korolis. Když se k nim Crane blížil, Korolis na něj krátce mrkl, pak se beze slova otočil zpět k Hopkinsovi.

„Co se stalo?“ zeptal se Crane Hopkinse.

„Nevím.“ Hopkinsovi se z čela řinul pot a jeho ruce létaly z jednoho ovladače na druhý. „Byl jsem na patologii, když se rozezněl alarm.“

„Kdy to bylo?“

„Asi před dvěma třemi minutami.“

Crane se podíval na hodinky. Od telefonátu s Asherem uplynulo necelých pět minut. „Volali jste paramediky?“

„Ano, pane.“

Crane se díval skleněnou přepážkou k samotné přetlakové komoře. Viděl, jak z průhledu do komory vyšlehávají plameny. *Ježíš! Ono tam pořád ještě hoří!*

„Proč se nesepnul protipožární systém?“ křikl na Hopkinse.

„Nevím,“ opakoval muž a dále horečně pracoval na ovladačích. „Primární i záložní hasicí systémy byly kdovíjak přerízeny. Nereagují. Právě pracuji na nouzovém odtlakování.“

„To nesmíte!“ protestoval Crane. „Komora musela být na maximálním tlaku!“

Ted' odpověděl Korolis. „Když nefunguje postřík, je to jediná možnost, jak otevřít průchod a začít oheň hasit.“

„Tlak v komoře byl nastaven na dvě stě kilopascalů. Sám jsem to nastavoval. Když to zbrkle snížíte, tak Ashera zabijete.“

Korolis znovu zvedl oči. „Už je stejně po smrti.“

Crane otevřel ústa, ale pak se zarazil. Ať měl Korolis pravdu nebo ne, nemohli nechat požár zuřit: kdyby dospěl až k nádržím s kyslíkem, mohla by být v ohrožení celá tato paluba. Neměli na výběr. Crane ze zoufalství a vzteku praštil pěstí do přepážky a zamířil do čekárny.

Záchranné týmy se tlačily kolem vstupu do komory, připravovaly hasicí přístroje a nasazovaly si kyslíkové masky na ústa a nosy. Nad skleněnou přepážkou řídicí místnosti se s praskáním rozezvučel malý reproduktor. „Plná dekomprese za patnáct sekund,“ ozval se Hopkinsův elektronizovaný hlas.

Záchranné týmy kontrolovaly své vybavení, nasazovaly si masky.

„Dekomprese hotova,“ řekl Hopkins. „Uvolňuji zámky.“

Po několika elektronických výbojích se vstup do komory otevřel. Do čekárny se okamžitě vevalil žár a černý kouř. Zápach štiplavého kouře a spáleného masa všechno zahlcoval. Crane se mimoděk odvrátil, oči se mu plnily náhlými slzami. Zezadu slyšel zvuk rychlých kroků, rozkazy, dunivé hučení hasicích přístrojů.

Otočil se. Hasicí přístroje byly stále ještě v provozu. Týmy byly už přímo uvnitř válce a tmavá oblaka kouře vystřídala hustá mlha zpomalovače hoření. Udělal krok dopředu, vstoupil do komory a tlačil se kolem záchranářů. Pak se zarazil.

Asher ležel na podlaze stočený do klubíčka kolem svého laptopu. Marris ležel nedaleko. Oba si lehli na zem ve snaze uniknout plamenům a kouři. Zcela marně: Asherovi visely šaty v ožehlých cárech z těla a kůži měl děsivě zčernalou. Sedavou kšticí měl sežehlou a z hustého obočí zbyly jen spálené kudrlinky.

Crane si klekl a předběžně ho vyšetřil. Pak přemýšlel. Zdálo se nemožné, že by Asher přežil. Z uší mu vytékala krev, ale to byla jediná známka života. Barotrauma – náhlá ztráta tlaku – způsobila prasknutí středního ucha. A to byl nejspíš jen ten nejmenší z účinků: nouzové odtlakování muselo způsobit masivní plynovou embolii, vlastně mu krev zaplnil kysličník uhličitý. A vdechování kouře, rozsáhlé popáleniny třetího stupně...

Náhlost celé tragédie, ztráta přítele, zbytečnost toho všeho Cranem otřásly; a přece měl jakoby radost, že je Asher mrtvý. Kvůli popáleninám a embolii by zažíval neskutečné bolesti...

Záchranné týmy už ustupovaly, chuchvalce dýmu se valily pryč. Ze všech ploch kapal prostředek na zpomalování hoření. Z prostoru před komorou Crane slyšel hlasy paramediků. Jemně položil ruku Asherovi na rameno. „Sbohem, Howarde,“ řekl.

Asher vytřeštil oči.

Crane si na chvíli myslel, že je to svalová kontrakce, posmrtný pokles ATP nukleotidu. Ale pak se ty oči zaostřily na něj.

„Tekutiny!“ volal Crane okamžitě na paramediky. „Potřebuju spoustu fyziologického roztoku, *hned!* Ledové kompresní obklady!“

Pomalu – jako v agónii – zvedl Asher ruku, z níž zbylo jen spálené maso na kosti. Chytil Cranea za límec košile a přitáhl jej k sobě. Hlavní vědec namáhavě pohyboval zčernalými rty; praskaly mu a tekla z nich čirá tekutina.

„Nesnaž se mluvit,“ řekl Crane tichým, uklidňujícím hlasem. „Klidně lež. Převežeme tě na zdravotnické centrum, uleví se ti.“

Ale Asher odmítal klidně ležet. Rukou pevně svíral Craneovu košili. „Bič,“ řekl vyprahlým hlasem.

Pracovník první pomoci přišel ke Craneovi a prsty v rukavicích začal stahovat sežehlé Asherovo oblečení a připravovat infuzi. Další se skláněl nad nehybnou postavou Marris.

„Klid,“ řekl Crane Asherovi. „Za chvíličku už budeš odsud.“

Asher ještě pevněji sevřel jeho límec, zatímco se mu tělo začalo otřásat. „*Bič...*“

Sípavě vydechl a otřásl se. Oči prudce stočil v sloup; z poškozeného hrdla se ozývalo chroptění. Pak jeho sevření povolilo, paže mu sjela na podlahu a víc nepromluvil.

36

Crane seděl u stolu ve své kajutě a díval se na monitor, nic však nevnímal. Od nehody už uplynulo několik hodin, ale on byl stále otupělý. Dal si dlouhou sprchu a odnesl oblečení do prádelny, ale v pokoji pořád cítil spálené vlasy a kůži.

Nedokázal se zbavit pocitu nevěřičnosti, který ho takřka ochromoval. Opravdu uplynulo jen osm hodin od chvíle, kdy pitval Charlese Vasselhoffa? Tehdy museli připravit jednu úmrtní zprávu. Teď je čekaly tři.

Před očima pořád viděl Howarda Ashera, jak ho spatřil poprvé: obraz na monitoru v knihovně Storm King, opálený a usměvavý. *Máme tady, Petere, vědecký a historický objev všech dob.* Asher se už nikdy neusmíval tolik jako toho prvního dne. Cranea zpětně napadlo, do jaké míry to asi bylo divadlo, aby se tu cítil dobře a bez obav.

Ozvalo se slabé zaklepání na dveře, pak se otevřely a v nich stála Michele Bishopová. Pískové vlasy měla stažené dozadu, což ještě zvýrazňovalo její lícní kosti. Oči měla zarudlé a smutné.

„Petere,“ řekla tiše.

Crane se posunul na židli k ní. „Ahoj.“

Stála ve dveřích a nezvykle váhala. „Jenom jsem chtěla mít jistotu, že jsi v pořádku.“

„Už mi bylo i líp.“

„Když ty taky nikdy nic neříkáš. Ani když jsme vezli Asherovo tělo na zdravotnické centrum. Ani když jsme prováděli poslední vyšetření. Asi mám o tebe strach.“

„Nechápu, co se tam v té přetlakové komoře stalo. Co způsobilo požár? Proč ty postřikovače nefungovaly?“

„Spartan nařídil prošetření. Zjistí, kde se stala chyba.“

„Měl jsem udělat víc. Měl jsem to zkontrolovat sám. I ten hasicí

system.“

Bishopová udělala krok dopředu. „Tak přesně tyhle myšlenky by sis měl zakázat. Udělal jsi všechno, co jsi mohl. Byla to nehoda, nic víc. Strašná nehoda.“

Chvilí bylo ticho, než Bishopová znovu promluvila. „Asi se vrátím do zdravotnického centra. Nechceš přinést něco z lékárny? Xanax, valium nebo něco takového?“

Crane zavrtěl hlavou. „To bude v pořádku.“

„Stavím se tu pak.“ A Bishopová se otočila.

„Michele?“

Ohlédla se.

„Díky.“

Přikývla a odešla z kajuty.

Crane se pomalu otočil zpět k počítači. Díval se na něj nehnutě několik minut. Pak se odstrčil od stolu a začal přecházet po pokoji. To taky nezabíralo: vybavoval si, že stejně přecházel po místnosti Asher, když zjistil, o co v Hlubinné bouři doopravdy jde.

A to bylo teprve před čtyřmi dny.

Byla to všechno tak strašná ironie. Tady konečně došlo ke zlomu – ale Asher umřel dřív, než to vyslechl. Asher, který ho přivedl sem dolů, aby vyřešil hlavně zdravotní záhadu.

Samozřejmě nebyl jediný, kdo do toho pronikl. Asher taky. Ale ten byl teď po smrti: spontánní pneumotorax, embolie, popáleniny třetího stupně na více než osmdesáti procentech těla.

Bishopová měla pravdu: opravdu byl nepřírozeně zamlklý po Asherově smrti. Nešlo jen o ten šok, ačkoli i ten hrál svou roli. Šlo i o to, co nemohl říct. Tak moc si přál, aby jí mohl říct, co objevil, s někým se o to podělit. Jenže ona neměla potřebné prověření. A jelikož nemohl mluvit o tomhle, raději mlčel.

Už nemohl ty úmrtní zprávy déle odkládat.

Posadil se k počítači a podíval se na monitor. Blikající ikona mu naznačila, že má novou poštu.

Vzdychl, otevřel poštovní program a probíral se příchozí poštou. Objevila se jedna nová elektronická zpráva; kupodivu neměla žádného odesilatele.

„Je čas pro mnoho slov a je i čas na spánek.“

Homér, *Odysseia*, Kniha XI

Dr. Asher byl mužem mnoha slov. Důležitých slov. Nyní už může jen spát. Je to opravdová tragédie.

Příliš mnoho lidí zemřelo – a přece jsme ještě nedospěli na konec. Obávám se nejhoršího.

Břímě teď nesete na svých bedrech vy, drahý pane doktore. Já tady musím zůstat; vy ne. Najděte odpověď a prchněte co nejrychleji.

Pokud člověk musí pracovat v temnotách, neměl by pracovat sám. Najděte si přítele.

Obávám se, že naše zdejší iracionální údaje se od našeho posledního rozhovoru ve vaši kajutě rozrostly. Možná ale existuje nějaká červená nit, protože odpověď na vaši hádanku spočívá právě v nich.

Nebudu vás již rušit ve vašem zármutku.

F.

Crane se díval na monitor a netušil, co z té šifrované zprávy vyčíst. *Najděte si přítele.*

Znovu se ozvalo zaklepání na dveře. Určitě Bishopová, nese mu prášky, které nechtěl. „Pojď dál, Michele,“ řekl a zavřel zprávu.

Otevřely se dveře. V nich stála Hui Pingová.

Crane se na ni překvapeně díval.

„Omlouvám se,“ řekla. „Doufám, že tě neruším.“

„Ale vůbec ne,“ řekl Crane a vzpamatoval se. „Pojď dál.“

Pingová vešla a sedla si na místo, které jí Crane nabízel. „Právě jsem se dozvěděla, že doktor Asher zemřel. Asi bych to zjistila dříve, ale pracovala jsem v laborce na něčem podivném. Jakmile jsem se to doslechla... no, nevím proč, ale tys byl jediná osoba, se kterou mě napadlo si popovídat.“ Crane naklonil hlavu.

Pingová se prudce zvedla. „Jsem to ale sobec. Vždyť tys u toho byl. Musí ti být...“

„Ne, je to v pořádku,“ řekl Crane. „Taky si asi potřebuju popovídat.“

„O doktoru Asherovi?“

„Ne.“ *To je zatím moc čerstvé*, pomyslel si. „O něčem, co jsem objevil.“ Pingová se znovu posadila.

„Víš, že jsem prováděl všechny myslitelné testy, sledoval stopy, hledal příčinu těch nemocí.“ Pingová přikývla.

„Nikam to nevedlo, až mě konečně něco napadlo: lidi si stěžovali na dva naprosto rozdílné *druhy* příznaků. Některé byly fyziologické: nevolnost, záškuby svalů a kupa dalších. Další byly psychologické: nespavost, zmatenost, dokonce mánie. Vždycky jsem si myslel, že to musí mít nějaký společný faktor. Ale jaký faktor by mohl působit obojí? A tady mě napadlo, že společná příčina musí být neurologická.“

„Proč?“

„Protože mozek řídí mysl i tělo. Takže jsem si objednal EEG. A dneska jsem dostal první sadu testů. Každý pacient měl v mozku hroty na théta vlnách – vlnách, které mají být u dospělých klidné. A ještě divnější je, že profil těch vln je naprosto stejný *u každého pacienta*. A dostal jsem takový šílený nápad. Zakreslil jsem si ten profil hrotů. A víš, co jsem objevil?“

„Nemám tušení.“

Crane otevřel svou zásuvku, vytáhl obálku a podal ji Pingové. Otevřela ji a vytáhla výtisk z počítače. „Tohle je Asherův digitální kód,“ řekla. „Ten, který vysílají hlídači.“

„Přesně tak.“

Nechápavě se zamračila. Pak najednou vytřeštila oči. „To snad ne. Snad nechceš říct...“

„Chci. Hroty v théta vlnách *se shodují* se světelnými impulzy. *Je to tatáž zpráva, jakou od začátku vysílají hlídači.*“

„Ale jak je to možné? Proč jsme si ničeho nevšimli?“

„To nevím. Ale mám jistou teorii. Už víme, že tihle hlídači vysílají svou zprávu na každé myslitelné vlnové délce elektromagnetického záření – rádiové vlny, mikrovlny, ultrafialové, infračervené. Víme taky, že to, co vytvořilo tyhle hlídače, používá technologii na mnohem vyšší úrovni, než máme my. Takže kdo může říct, že nevysílají svou zprávu i na jiných kanálech, jiných typech záření, *kteře ještě my*

ani neumíme detekovat?“

„Jako například?“

„Třeba kvantové záření. Nebo nový typ částic, které pronikají hmotou, jako jsou Higgsovy bosony. Jde o to, že je to nějaká neznámá forma záření, kterou naše přístroje nedokáží odhalit, a ta ruší elektrické impulzy našeho mozku.“

„A proč to nezasáhne všechny?“

„Protože naše biologické systémy nejsou stejné. Stejně jako někteří lidé mají těžší kosti, jiní mají zase odolnější nervovou soustavu. Nebo jsou na Zařízení možná konstrukce, které zcela náhodou fungují jako Faradayovy klece.“

„Jako co?“

„Faradayovy klece – konstrukce určené k izolaci předmětů před elektromagnetickými poli. Ale podle mě je tady zasažen každý – jen v různém stupni. Já sám se v poslední době necítím zrovna ve své kůži..., co ty?“

Hui se zamyslela. „Já vlastně taky.“ Chvíli byli ticho.

„Takže tohle vezmeš admirálu Spartanovi?“ zeptala se Hui.

„Ještě ne.“

„Proč ne? Podle mého jsi odvedl svou práci a máš hotovo.“

„Spartan se netváří vlídně na jakýkoli názor, který se neshoduje s jeho vlastním. Nechci mu to říkat předčasně a dávat mu příčinu, aby to mohl odmítnout. Čím víc důkazů budu mít, tím lépe. A to znamená najít druhý díl.“

„Jaký druhý díl?“

„Než Asher umřel, něco objevil. V té přetlakové komoře. Víím to, protože mi to řekl telefonem. Říkal, že to má všechno na laptopu. Musím dostat ten laptop, zjistit, na co přišel. Protože on mi to velmi usilovně chtěl říct, těsně před koncem. Pořád opakoval jedno slovo: *bič*.“

Hui se znovu zamračila. „Bič?“

„Ano.“

„Jaký bič? Na co? A proč?“

„Odpověď je na jeho počítači – pokud se pevný disk dá zachránit.“
V kajutě znovu zavládlo ticho. Crane se nakonec zvedl a otočil se k

Hui Pingové. „Nechceš zajít na preso na Times Square?“ Hui se usmála. „Ráda.“

Vyšli na chodbu. „Třeba bych ti mohla pomoci,“ řekla.

„Jak?“

„Když jsem studovala počítače, jedno léto jsem pracovala v podniku na obnovu dat.“

Crane se na ni otočil. „To znamená, že dokážeš získat data ze zničených pevných disků?“

„Tu obnovu jsem nedělala přímo já sama – byla jsem tam jenom na brigádě. Ale viděla jsem celý proces dost často, několikrát jsem u toho asistovala.“

Zastavili se u výtahu. „Předtím jsi říkala, že v laborce našla něco zvláštního,“ řekl Crane. „O co šlo?“

„Prosím? Aha, ano. Pamatuješ si na ty absorpční čáry, které jsem ti ukazovala? Ty, které vysílá hlídač v mé laboratoři?“

„Ty, o kterých jsi říkala, že mohou pocházet jen od nějaké vzdálené hvězdy?“

„Správně.“

Otevřely se dveře výtahu, nastoupili do něj a Crane stiskl tlačítko na 9. palubu. „No,“ pokračovala Hui, „jen tak na zkoušku jsem porovnávala tuhle sadu absorpčních čar s databází známých hvězd. Víš, každá hvězda má svůj vlastní jedinečný absorpční podpis. A teď se podrž, našla jsem odpovídající hodnotu.“

„Mezi tvým hlídačem a vzdálenou hvězdou?“

Hui přikývla. „Sto čtyřicet světelných let od nás, abych byla přesná. Velká labuť má jen jednu planetu. Plynný obr s oceány kyseliny sírové a atmosférou plnou metanu.“

Crane se cítil dost zmateně. „Nespletla ses?“

Hui zavrtěla hlavou. „Podpisy absorpčních čar jsou jedinečné stejně jako otisky prstů. Neexistuje omyl.“

„Myslíš si, že – kromě všeho ostatního – se nám snaží říct, odkud přišli?“

„Mně to tak připadá.“

„To je ale zvláštní. Protože co by planeta z metanu a kyseliny mohla spatřovat v kyslíku a vodě na Zemi?“

„Právě.“ A když se dveře výtahu otevřely na podpůrné palubě, otočila se na něj a tázavě se na něj zadívala.

37

Podlahu přetlakového oddělení pokrývala silná vrstva odpadků: prázdné hasicí přístroje, obaly od obvazů, jednorázové rukavice. Fregatní kapitán Terrence W. Korolis to všechno překračoval ostentativně štítivě jako kočka.

Dva vojáci v černých uniformách stáli před vstupem a střežili přístup k tomu, co se zpracovávalo jako aktivní místo činu. Další voják hlídal u řídicí místnosti. Korolis narazil na jejich nadřízeného, Woburna, v čekárně vedle přetlakové komory samotné rozmlouval s nějakým technikem. Vstupní poklop do komory byl otevřený; na horním okraji byly znát silné stopy po opálení, sahaly i na sousední strop, který byl pokrytý sazemi.

Když Woburn zahlédl Korolise, kývl na technika, odstoupil a sledoval Korolise do řídicí místnosti. Fregatní kapitán čekal, až za nimi Woburn zavře dveře.

„Povězte mi, co víte nového, veliteli,“ řekl Korolis.

„Ano.“ Woburn vedl své svalnaté tělo s dokonalou přesností. „Bezpečnostní okruhy byly úmyslně přemostěny.“

„A postřikovače uvnitř?“

„Vypnutý.“

„A co ten požár? Máte nějaké teorie, jak k němu došlo?“ Woburn trhl palcem ve směru k pozorovacímu průhledu. „Kompresor, pane. Technik tvrdí, že s ním někdo něco prováděl.“

„A jak?“

„Zdá se, že ten snižovací transformátor byl odpojen, když kompresor dosahoval maximálního výkonu.“

Korolis pomalu přikyvoval. „Takže tím narůstaly otáčky.“

„A kompresor se nejdřív přehříval, pak prakticky explodoval a začal hořet. Ano, pane.“

„Kde k tomu mohlo dojít?“

„Za přetlakovou komorou je pomocná místnost. Všechny činnosti bylo možno provést odsud.“

„A trvalo by to dlouho?“

„Podle technika, kdyby ten člověk věděl, co dělá, trvalo by mu to dvě až tři minuty.“

Korolis přikývl. Ten člověk jistě věděl, co dělá. Stejně jako věděl, jak se dá poškodit vnitřek kupole laserovým řezákem. Dobrý sabotér měl výcvik na zničení nebo odpálení takřka všeho.

Korolis věděl o takovém výcviku všechno.

Otočil se na Woburna. „Sledují tu vedlejší místnost nějaké kamery?“

„Ne, pane.“

„Dobře.“

Korolis se zadíval ven z pozorovacího okna. Technik se protlačil do přetlakové komory a byl nyní mimo dohled. Kromě vojáků v tmavých uniformách tu nebyli žádní svědkové.

Znovu se otočil na Woburna. „Máte to tady?“ Ačkoli byly dveře zavřené, mluvil ještě tišeji než před chvílí.

Woburn neznatelně přikývl.

„Viděl vás někdo, jak to snímáte?“

„Jen naši vlastní muži, pane.“

„Skvěle.“

Woburn si klekl k řídicímu pultu, sáhl pod něj a vytáhl štíhlé pouzdro z černého nylonu. Podal je Korolisovi i s klíčem.

„Máme provádět další vyšetřování, pane?“ zeptal se Woburn. „Zjistit, zda vědci neviděli něco nebo někoho neobvyklého?“

„To není nutné, veliteli. Já už si to převezmu a předám svá zjištění admirálovi.“

„Jak si přejete, pane.“ A Woburn předvedl dokonalé zasalutování. Korolis se na něj chvíli díval. Pak pozdrav opětoval a vyšel z přetlakového oddělení.

Korolis měl kajutu ve zvláštní části 11. paluby vyhrazené pro armádní důstojníky. Vešel dovnitř, zavřel a pečlivě zamkl dveře, než přešel ke svému stolu. V kajutě svítilo tlumené světlo. Tam, kde by si ostatní rozestavili zarámované fotografie nebo lehkou četbu, měl

Korolis bezpečnostní monitory a tajné příručky.

Položil nylonové pouzdro od Woburna na stůl, pak je odemkl klíčem. Rozepnul zip, sáhl dovnitř a vytáhl laptop, který byl na jedné straně silně opálený.

V kajutě se rozlehl štiplavý zápach spáleného plastu a elektroniky.

Korolis se otočil na svůj řídicí panel a zapnul vzduchový filtr na maximum. Pak se posadil a přitáhl k sobě klávesnici. Zadal heslo pro svůj soukromý počítač, pak druhé heslo, mnohem delší, pro vstup do bezpečné oblasti armádní sítě Zařízení, do níž měl přístup jen on sám. Pak spustil prošetřovací audioprogram, jaký používají technici na obnovu zvuku a odposlechy. Pak vyvolal seznam souborů a procházel záznamy až k tomu, který chtěl. Natáhl jej do toho speciálního programu a objevila se složitá obrazovka s audio vlnovkou: monofonický zvukový soubor pořízený malým mikrofonem.

Korolis zapojil do počítače sluchátka. Pak upravil spektrální filtr programu tak, aby odebral zvuk pozadí, posílil hlavní zvuk a klepl na tlačítko pro přehrávání.

Ve sluchátkách slyšel Craneův hlas, který byl až nečekaně jasný s ohledem na nízkou kvalitu mikrofonu.

„Než zemřel, Asher něco objevil... Vím to, protože mi to řekl v telefonu. Říkal, že to je všechno na tom laptopu. Musím získat ten laptop, zjistit, co objevil. Protože se mi velmi usilovně snažil něco naznačit, než zemřel...“

Pak se ozval jiný hlas: analyzátor hlasu programu jej identifikoval jako hlas Hui Pingové. Korolis poslouchal a mračil se čím dál víc.

„Odpověď na to najdeme v jeho počítači,“ pokračoval Crane.

Korolis klepnutím myši přehrávání zastavil. Dalším klepnutím zavřel soubor a ukončil program.

Vstal, přenesl Asherův poničený laptop do vzdáleného rohu místnosti, kde na podlaze stála šedivá skříň. Klekl si, rozevřel svorky, otevřel ji a vytáhl objemný předmět: demagnetizační přístroj.

Znovu se ujistil, že dveře do jeho kajuty jsou zamčené. Pak – pomalu a s rozvahou a opatrně, aby se nepřiblížil ke svému vlastnímu počítači – přidržel magnet u laptopu a přejel s ním přes pevný disk. I kdyby přežil požár, tímhle jistě poškodí všechna data k nerozluštění.

Crane a Hui Pingová představovali vážné bezpečnostní riziko – a nemohl nechat nic náhodě. Tenhle krok byl jen začátek. A Korolis věděl zcela přesně, jaký bude následovat.

38

Chladicí box 1-C na nejnižší úrovni Zařízení bylo neveselé místo. Teplota se zde udržovala na 3,61°C. Na zemi ležely dřevěné palety a pod nimi asi tři centimetry studené špinavé vody. Osvětlení bylo tlumené, takže ten klaustrofobní prostor získával ještě tíživější nádech. Ve vzduchu byla cítit plíseň a maso. Jediným zvukem bylo kapání vody.

Admirál Spartan stál uprostřed boxu a pozorně se díval na zlověstně pokroucené zbytky Kuličky jedna. Vznášely se před ním jako zmačkaná kulička z alobalu, převázané těžkým řetězem a zavěšené na stropě za velký hrubý hák. Na jedné straně ležela modrá látka, kterou právě stáhl.

Jaká chyba způsobila tuhle katastrofu? Jako armádní důstojník celý život pracoval tak, aby dosahoval vítězství díky předvídání nezdarů – svých vlastních či protivníkových –, a buď jim předcházel, nebo je využíval. Ale jak můžete předvídat nezdar, když pracujete podle pravidel, která jsou naprosto a neuchopitelně cizí?

Byla pravda, že po zničení Kuličky jedna pokračovaly Kulička dvě a tři ve své práci bez přerušení. Zavedly se změny doporučené Asherem a jeho vědeckým týmem a žádné další problémy se neobjevily. Práce ve skutečnosti pokračovaly ještě rychleji, než předpokládali: třetí, nejnižší vrstva byla z měkčího, takřka slídivého materiálu, který se hloubil velmi rychle, takže se dostali do bodu, že od Mohorovičovy diskontinuity je dělily jen dny.

Asher. Varování hlavního vědce v předvečer zničení Kuličky jedna a úmrtí celé posádky znovu zněla admirálovi v hlavě: Já doporučuju, abychom ukončili všechny operace, dokud důkladně neproověříme, co způsobilo tuto katastrofu a proč. A nyní byl i Asher v pánu.

Spartan za sebou uslyšel skřípot kovu a dveře boxu se otevřely, ztemnělý interiér osvětlil pruh žlutého světla. Fregatní kapitán Korolis

– který z duše nenáviděl chlad či vlhko – otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Spartan se na něj zadíval. „Máte tu zprávu, kapitáne?“

Korolis k němu přišel. „Systém postřikovačů v přetlakové komoře byl narušen. Kompresor byl přetížený, což vedlo k výbuchu a požáru v komoře samotné. Není o tom sporu: jednalo se o sabotáž.“

„Takže vraždu,“ řekl Spartan.

„Jak říkáte, pane.“

Spartan se otočil k poničené Kuličce. „Tentokrát se zdá, že terčem byla konkrétní osoba namísto celého Zařízení. Proč?“

„Na to dosud neumím odpovědět, pane. Možná jsme jenom zasáhli včas.“

Spartan se na Korolise znovu ohlédl. „Včas, kapitáne?“

„Jako terč. Měli jsme velké štěstí, že si sabotér nevyhlédl strategičtější místo.“

„Aha. A jaké strategičtější body máme kromě doktora Ashera?“

„Asherova užitečnost pro celý projekt byla stále diskutabilnější. Pořád o něčem pochyboval, pane – mluvil o temnu a zániku, snažil se zbrzdit harmonogram vrtů, to morálce neprosplávalo.“

„Aha.“ Spartana napadlo, že pokud Korolisovi něco chybí, upřímnost to rozhodně není.

„Tak to aspoň vidím já, pane. A upřímně řečeno, překvapuje mě, že to nevidíme stejně.“

Spartan narážku ignoroval a ukázal na zbytky Kuličky jedna. „A co tohle?“

„Záznamy komunikace byly důkladně analyzovány včetně černé skříňky Mravkolva. Na rozdíl od přetlakové komory zde nejsou žádné známky o porušení nebo úmyslném zničení. Prostě závada zařízení.“

Spartan na chvíli zmlkl a prohlížel si tu kovovou zmeť. Pak se vzchopil. „Pokročili jste nějak v pátrání po pachateli?“

„Ano. Identifikovali jsme jednu osobu, která se vyskytovala na obou místech – vnější příjem i přetlakové oddělení – přímo před tou sabotáží.“

„A kdo to je?“

Korolis beze slova vytáhl z náprsní kapsy obálku a podal ji Spartanovi. Admirál ji otevřel, chvíli se díval na její obsah a pak ji podal zpět. „Doktorka Pingová?“ zeptal se.

Korolis přikývl. „Její čínský původ mi odjakživa připadal tak trochu podezřelý. A byl to přece váš názor, pane, že sabotér jistě pracoval na objednávku cizí vlády.“

„Prošla však důkladnými prověrkami stejně jako všichni ostatní.“

„Tu a tam se stane, že něco proklouzne. Zvláště když se o to někdo velmi usilovně snaží. A to víte stejně dobře jako já, pane.“

„Co doporučujete?“

„Aby byla umístěna do bezpečnostního oddělení, dokud neproběhnou důkladné výsledky.“

Spartan se otočil na Korolise a zvedl obočí. „Není to trochu předčasně?“

„V sázce je bezpečnost celého Zařízení.“

Spartan sešpulil rty do nepatrného hořkého úsměvu. „A co její právo na presumpci nevinu?“

Korolis se na něj překvapeně zadíval. „Za daných podmínek to, pane, nepřichází v úvahu.“

Když Spartan nereagoval, Korolis pokračoval. „Je tu ještě něco. Vybavujete si poslední Asherovo slovo, které opakoval Craneovi?“

Spartan přikývl. „Bič.“

„A co když neříkal ‚bič‘? Co když se *snažil* říct Hui Pingová?“

Spartan se stále překvapeněji díval na Korolise.

„Přesně tak, pane. ‚Hui P... Hui... ‚P‘ – zní to skoro stejně.“

Spartan se konečně vzpamatoval. „No dobře. Ale vazba není potřebná. Prostě ji jen zadržujte v její kajutě, dokud nebude případ prošetřen.“

„Při vší úctě, pane, myslím si, že vazba by byla...“

„Splňte jen můj rozkaz, kapitáne.“

Za Korolisovým ramenem se objevil pohyb. Spartan zvedl oči a uviděl ve dveřích Petera Cranea.

„Pane doktore,“ oslovil ho a nepatrně zvedl hlas. „Nestůjte tam, pojděte za námi.“

Korolis se rychle otočil a překvapeně se nadechl.

Crane k nim přišel, jeho tmavé vlasy a oči ostře kontrastovaly s bílým laboratorním pláštěm. Spartan přemýšlel, jak dlouho tam asi stál a kolik toho slyšel.

„Co pro vás můžeme udělat, pane doktore?“ zeptal se.

Crane se díval ze Spartana na Korolise a na zbytky Kuličky, pak se otočil zpět k admirálovi. „Vlastně jsem hledal fregatního kapitána Korolise.“

„Tak to jste ho našel.“

Crane se otočil na Korolise. „Ti lidi, kteří na váš popud střeží přetlakové oddělení, mi řekli, abych za vámi zašel. Potřebuju Asherův laptop.“

Korolis se zamračil. „A k čemu?“

„Myslím, že před tou nehodou cosi objevil. Možná smysl těch signálů, které hlídače vysílají.“

„Ten laptop byl vážně poškozen při požáru,“ namítl Korolis.

„Za pokus to stojí,“ odpověděl Crane rychle. „Nemyslíte?“

Spartan zvědavě sledoval jejich debatu. Tihle dva muži se očividně neměli příliš rádi.

Nyní Korolis přesunul svůj pohled na Spartana, který takřka nepostřehnutelně přikývl.

„No dobře,“ řekl Korolis. „Pojďte se mnou. Je ve skřínce s důkazy.“

„Děkuju.“ Crane se podíval na Spartana, přikývl a pak vyšel za Korolisem z boxu.

„Pane doktore?“ řekl Spartan.

Crane se ohlédl.

„Pokud něco zjistíte, okamžitě mi to ohlaste, prosím.“

„Samozřejmě.“

Korolis zasalutoval a oba muži vyšli z boxu. Spartan tam postával v chladném vzduchu a zamyšleně se za nimi dlouhou dobu díval.

39

Crane našel Hui Pingovou v její laboratoři, kde sledovala údaje o absorpčním vedení a psala si poznámky na světlezelený arch. Když vešel, zvedla oči a usmála se. „No skvěle,“ řekla. „Máš ten laptop.“

Úsměv povadl, když si všimla jeho výrazu. „Děje se něco, Peter?“

Crane k ní přešel. Podíval se na bezpečnostní kameru u stropu a držel se úmyslně mimo její zorný úhel. „Musím se tě na něco zeptat. Bylas někdy ve Vnějších příjmu?“

„Myslíš tam, kde se přijímají čerstvé zásoby?“ Zavrtěla hlavou. „Nikdy.“

„Kde jsi byla v tu dobu, kdy Asher zemřel?“

„Tady v laboratoři. Sledovala jsem ta absorpční vedení, pamatuješ? Říkala jsem ti to.“

„Takže jsi nebyla někde v blízkosti přetlakové komory.“

„Ne.“ Pingová se zamračila. „Proč? Kam tím míříš?“

Crane zaváhal. Chystal se zariskovat – a pravděpodobně porušit všechna pravidla z těch obsáhlých dohod, které podepsal při svém příchodu. Na jednu stranu ho nenapadal žádný důvod, proč by Korolis lhal o roli Pingové. A pomoc podezřelému sabotérovi byl vlasti-zrádný zločin. Ale jeho cit mu říkal, že Pingové může věřit.

A kromě toho to byla jediná osoba, která mu mohla pomoci zjistit, co Asher objevil.

Olízl si rty. „Poslouchej mě. Korolis tvrdí, že ty jsi ten sabotér.“

Pingová vytréštila oči. „Já? Ale...“

„Poslouchej. Přesvědčil Spartana, aby ti nařídil domácí vězení. Přejde sem pro tebe ostraha a odvede tě do tvé kajuty. Budou tu každou chvíli.“

„To není možné.“ Zrychleně dýchala. „To není správné.“ Pokynul

jí, aby přistoupila k němu mimo dohled kamery. „Uklidni se, nic se neděje. Já ti odsud pomůžu.“

„Ale kam?“

„Jen klid. Přemýšlej. Je tady nějaká laboratoř nebo jiná místnost, kde bys mohla pracovat na tom laptopu? Někák izolovaná zastrčená místnost bez kamer?“

Hui neodpověděla.

„Koukni, já jim nedovolím, aby tě odvedli. Ale musíme uniknout odsud. Znáš teda nějakou takovou místnost?“

Přikývla a snažila se uklidnit. „Na šesté palubě. Laboratoř aplikované námořní fyziky.“

„Dobře. Ale nejdřív musíme něco provést. Stoupni si sem, mimo dohled kamery.“ Sáhł do kapsy svého laboratorního pláště a vytáhl sterilní balíček. Když Hui přišla k němu, roztrhl jej a vytáhl skalpel, který se zableskl v umělém osvětlení.

Když Hui uviděla skalpel, zastavila se. „Na co to je?“

„Musím teď vyjmout ty čipy, které nám implantovali,“ řekl Crane a hned vytáhl další vybavení, které rozložil na stole. „Jinak by nás našli kdekoli.“

Vyhrnul si rukáv laboratorního pláště, potřel si vyboulenou oblast na ruce dezinfekcí. Chvilí se skalpelem počkal nad svou kůží a zadržel dech.

Prvním řezem pronikl epidermem. Druhým odhalil RFID čip, který se nacházel ve žlutém podkožním tuku. Hui se odvrátila, zatímco on vytáhl rádiový čip kleštičkami, pak jej nechal spadnout na podlahu laboratoře a rozdrtil jej podrážkou.

„Tak,“ řekl. „A teď už mě nevystopují jako nějaký dobytek.“

Zavázal a vysterilizoval si ránu, zavřel ji a pohodil skalpel do koše. Pak vytáhl z kapsy další sterilní skalpel – a otočil se k ní.

Pingová mimovolně ustoupila dozadu.

„Neboj,“ řekl. „Mám lokální anestezi. Já ji nepoužil jen proto, že jsem si ze skříně v dočasné ošetrovně vytáhl omylem jenom jednu.“

Stále váhala.

„Hui,“ řekl. „Musíš mi věřit.“

Vzdychla a přikývla. Pak udělala znovu krok dopředu a vyhrnula

si přitom rukáv.

40

„Můžeme?“ zeptal se Crane a odkládal lékařské nástroje. „Tak si vezmi, co potřebuješ, a jdeme.“

Hui zaváhala. Pak přešla ke svému stolu, otevřela zásuvku a vyjmula objemný kufřík s náradím. Pak odpojila svůj laptop od sítě, vypnula jej a strčila si jej pod paži.

„K čemu to?“ zeptal se Crane a kývl na její laptop.

„Náhradní díly.“ Narovнала se. „Můžeme.“

„Tak mě ved'. Pozor na mariňáky a bezpečnostní kamery.“

Vyšli z radiologické laboratoře a mířili úzkými chodbami 3. paluby. Na první křižovatce se Hui zastavila, pak zamířila doprava, aby se vyhnuli bezpečnostní kameře. Šli tou chodbou až na konec, kde byla odbočka doleva.

Crane zatočil za roh a zastavil se. Před nimi, na jedné straně chodby, hlídkovali dva mariňáci před zavřenými červenými dveřmi.

Rychle se rozmýšlel. Mariňáci měli k opaskům připevněné vysílačky. Dalo se ale předpokládat, že dosud nebylo vyhlášeno žádné pátrání po Hui. Kdyby začali ustupovat, působilo to výrazně podezřeleji.

Natáhl se k ruce Hui, krátce a nenápadně za ni zatáhl. Pak zamířil dopředu a pohupoval Asherovým laptopem co možná nenuceně. Po chvíli uviděl koutkem oka, že ho Hui následuje.

Crane minul mariňáky, kteří se na něj zadívali, ale nic neříkali.

Minuli půltucet zavřených dveří, pak přišli na další křižovatku. Nalevo od nich stáli další mariňáci.

„To nedokážu,“ šeptala Hui Craneovi.

„Musíš.“

Na chvíli se zarazila a snažila se přemýšlet. „Za Dnem je provozní schodiště, kterým můžeme dojít na šestou palubu. Tudy.“ Otočila se a zamířila chodbou vpravo.

V kavárně bylo poměrně klidno, asi deset lidí sedělo u bílých stolů. Hui jej vedla podél jedné stěny k létacím dveřím, které vedly do přeplněné kuchyně. Tady panoval shon. V jednom rohu zahlédl Crane šéfkuchaře Renaulta, ale ten právě servíroval jídlo na talíř a nezvedl oči.

Hui šla přes tu malou kuchyni kolem chladicího boxu, pak otevřela kovovou západku na zadní stěně. Za dveřmi bylo úzké kovové schodiště. Protáhli se průchodem a zavřeli za sebou, pak rychle vyšli tři sady schodů až na 6. palubu. Tady schodiště končilo – Crane si uvědomil, že je to proto, že přímo nad nimi leží Bariéra, země nikoho mezi tajnou a veřejnou oblastí.

Na odpočívadle se Hui zastavila a snažila se vzchopit. Natáhla se po klice a zhluboka se nadechla. Pak otevřela otvor.

Za ním vedla prázdná chodba.

Úlevou vydechla. „Laboratoř je přímo tady v té chodbě.“

Vedla Cranea kolem údržbové místnosti a prázdné kanceláře, pak se zastavila u dveří s nápisem LABORATOŘ APLIKOVANÉ NÁMORNÍ FYZIKY a rychle je otevřela. Crane se naposledy rozhlédl chodbou a ujišťoval se, že je nesledují žádní svědci ani bezpečnostní kamery. Pak za ní vstoupil do temné laboratoře a tiše za sebou zavřel.

Hui rozsvítila a objevil se velký vybavený prostor. Uprostřed stál stůl se stereomikroskopem a autoklávem. U jedné strany byly srovnány laboratorní stoličky. Otevřené dveře v protější stěně vedly do boxu s vybavením; na jedné straně stály skříně s osciloskopy, galvanometry a dalším zařízením, které Crane nedokázal identifikovat. Na háku vedle jedné ze skříní visela velká deka z nějakého neobvyklého materiálu. Ve světle zářivek se stříbřitě leskla.

Crane přešel k látce a mnul ji v prstech. „Co to je?“ zeptal se.

„Nehořlavá látka. Pro případ, že by se pokus nezdařil.“

Přikývl. „A proč se tahle laboratoř nevyužívá?“

„Doktor Asher plánoval, že tuhle příležitost – když na Zařízení je – využije k provádění některých hloubkových testů. Analýza kapilární gravitace, sedimentologie proudu a tak. Takový zdroj je životní šance.“

„A co se stalo?“

„Spartan mu v tom zabránil. Zdálo se, že potřebuje další pracovníky pro vrty. Ztratil ubytovací prostory pro půltucet vědců, s nimiž počítal.“ Přešla k laboratornímu stolu a postavila na něj svůj laptop a kufřík s náradím. „Asherův laptop mi dej sem,“ řekla. „Hodně opatrně, prosím. Tahle práce by se měla provádět ve stoprocentně čisté místnosti: pokud zvíříme prach nebo se nečistoty dostanou na odhalená média, jsou naše šance na vydolování jakýchkoli dat výrazně nižší.“

Crane opatrně postavil laptop na stůl. Hui si chvíli mnula ruce a orientovala se. Pak se začala prohrabovat různými zásuvkami a připravila si menší arzenál vybavení: latexové rukavice, operační roušky, skalpely; pracovní světlo s vysokou intenzitou; zvětšovací sklo ve stojanu; plechovky se stlačeným vzduchem. Otevřela kufřík s náradím a rozložila si jeho obsah na stůl. Pak si strčila uzemňovací pásek přes zápěstí a otočila se na Cranea.

„Co přesně hledáme?“ zeptala se.

„To nevím jistě. Musíme nějak rekonstruovat poslední dráhu Asherových objevů.“

Hui přikývla. Crane se díval, jak pomalu rozepnula zip a vytáhla poškozený laptop z pouzdra. Na jedné straně byl silně sežehlý, plastový kryt byl částečně roztavený. Celý povrch nesl stopy po plamenech a dýmu. Cranea z toho bodlo u srdce.

Hui si natáhla rukavice, upevnila si roušku na obličej. Další roušku podala Craneovi a vybídla ho, aby ji následoval. Plechovkou stlačeného vzduchu očistila již zcela čistý stůl. Pak vytáhla šroubovák ze svého kufříku a odmontovala zadní desku laptopu. Pak následovala hlavní deska a zdroj napájení. Tím se odhalil pevný disk.

„Třeba se to povede,“ řekla. „Pevný disk unikl nejhoršímu poškození.“

Přešla ke svému vlastnímu laptopu a rozmontovala jej. Práce, její výzva, ji zjevně uklidňovala. Crane ji sledoval a žasl nad tím, jak rychle a zručně dokázala rozmontovat počítač na jednotlivé součástky.

Opatrně pak vzala Asherův pevný disk, přenesla jej do svého

vlastního laptopu a vyměnila jej za svůj pevný disk. Rychle znovu smontovala svůj laptop, zapojila jej do sítě a zapnula. Ozvalo se hlasité klepnutí a několik pípnutí. Na monitoru se objevila chybová zpráva a počítač se odmítal spustit. „Co to je za hluk?“ zeptal se Crane.

„Když jsem pracovala v tom podniku na obnovu dat, tak tam tomu říkali Klepnutí smrti. Obvykle to znamená závadu servomotorku nebo něco takového.“

„To není dobré, že?“

„Ještě nevím. Musíme otevřít mechaniku.“

Vypnula svůj laptop, znovu jej demontovala a vyjmula Asherův pevný disk. Opatrně jej položila na stůl a pokynula Craneovi, aby ustoupil. Několika malými šroubováky, skalpely a nástroji, které Craneovi připomínaly spíš vybavení zubařské ordinace, sejmula vrchní polovinu krytu. Přiblížila pracovní světlo a zamířila je na pevný disk. Vnitřní ústrojí bylo v tom světle obnažené: řady tenkých zlatých válců byly umístěny jeden na druhém, každý obsahoval malé čtecí/zapisovací rameno a celek obklopovala zelená houšť integrovaných obvodů.

Hui se naklonila s lupou a bedlivě disk prohlížela. „Nezdá se mi, že by došlo k poruše hlavy,“ řekla. „Desky mi připadají neporušené.“ Odmlčela se. „A už asi vím, kde je problém. Na PCB jsou spálené čipy.“

„Na PCB?“

„Deska s tištěnými spoji.“

„Dokážeš ji opravit?“

„Snad. Vyměním desku za tu z mého laptopu.“ Crane se zamračil. „To jde?“

„Všechny laptopy na Zařízení jsou naprosto stejný model. Víš, jak funguje vláda – vždycky nakupuje ve velkém.“

Pomocí zvětšovacího skla a jemnými nástroji Hui sejmula malou část mechanismu disku. „Je to spálené,“ řekla. Přidržela si tu část u lupy a otáčela jí pinzetou. „Máme štěstí, že se neroztavily jednotlivé desky.“

Odložila ji. Otevřela pevný disk svého vlastního laptopu, opatrně

vyjmula stejný díl a připevnila jej k Asherovu disku, pak vrátila zpět horní kryt.

„Okamžik pravdy,“ řekla a vrátila poškozený disk do svého laptopu. Rychle počítač znovu smontovala, zapojila jej, očistila vnitřek stlačeným vzduchem a znovu jej zapnula.

Crane se přiblížil a zvědavě se díval na monitor. Znovu se objevila tatáž chybová zpráva.

„Krucí,“ řekl.

„Ale Klepnutí smrti už se neobjevilo,“ odpověděla Hui. „A všiml sis, že během POST se neozvalo žádné pípání?“

„Co to znamená?“

„Laptop už ten pevný disk bez problému vidí. Jen nedokáže najít žádná data.“ Crane něco zavrčel.

„Ještě jsme neskončili.“ Vytáhla ze svého kufříku s náradím pouzdro a vyjmula z něj CD. „Tohle je bootovací disk s řadou diagnostických nástrojů. Podíváme se důkladněji na Asherův pevný disk.“

Zasunula disk do laptopu a restartovala jej. Tentokrát se monitor rozsvítil. Disk se chvíli otáčel, pak se otevřelo několik oken. Hui si sedla za laboratorní stůl a začala psát na klávesnici. Crane jí nahlížel přes rameno.

Několik minut se Hui myší propracovávala řadou oken. Objevily se dlouhé řady binárních a hexadecimálních čísel, zaplňovaly celý monitor a znovu mizely. Pak se Hui narovнала.

„Pevný disk je provozuschopný,“ řekla. „Žádnou další fyzickou škodu nevidím.“

„Tak proč to nemůžeme přechíst?“ zeptal se Crane.

Hui se na něj podívala. „Protože se zdá, že někdo z něj vymazal všechna data.“

„Vymazal?“

Sejmula si roušku, roztřásla si vlasy a přikývla. „Podle elektromagnetického vzorce se zdá, že to někdo demagnetizoval.“

„A to bylo provedeno po tom požáru?“

„Nepochybně. Asher by to sám neudělal.“

„Ale proč?“ Crane nevěřil svým uším. „To přece nedává smysl. Podle všech známek byl ten laptop zničený.“

„Podle mě chtěl někdo mít stoprocentní jistotu.“

Crane si přitáhl další laboratorní židli a sedl si. Pak si sejmul roušku a pohodil ji na stůl. Najednou mu bylo velmi chladno.

„Tak to je konec,“ poznamenal. „Teď už se nikdy nedozvíme, co Asher objevil.“

Vzdychl. Pak se otočil na Hui. Její výraz ho překvapil. Dívala se na něj a na tváři měla nepatrný úsměv, který by – za jakýchkoli jiných okolností – označil za lišácký.

„Co je?“ zeptal se.

„Ještě mám nějaké eso v rukávu.“

„O čem mluvíš? Pevný disk je přece smazaný.“

„Ano. Ale to neznamená, že jsou data ztracena.“

Zavrtěl hlavou. „Tomu nerozumím.“

„Je to takhle. Když vymažeš data na pevném disku, tak ve skutečnosti jen ta data přepíšeš náhodnými nulami a jedničkami. Ale když čtecí/zapisovací hlava zapíše ta nová data, použije *jen nezbytný signál* pro nastavení bitu. Takhle pevné disky fungují: jen dostatek signálu, a nic víc.“

„Proč tomu tak je?“

„Aby nedošlo k ohrožení sousedních bitů. No, jelikož ten signál není dostatečně silný, aby desku zcela zaplnil, ta data, která tam byla, ovlivní – jako duch – celou sílu signálu na daném místě.“

Crane se na ni nechápavě díval.

„Řekněme, že máš na pevném disku dvě místa těsně vedle sebe. První obsahuje nulu, druhé jedničku. Pak někdo přijde a přepíše ty dvě pozice dvěma jedničkami. Takže nyní máme jedničku na *obou* místech. Ale co se stane? Jelikož čtecí a zapisovací hlava použije *nezbytné minimum signálu* k zápisu těch jedniček, poloha, na níž byla předtím nula, má nižší sílu signálu než pozice, kde předtím byla jednička.“

„Takže data, která tam byla předtím, ovlivňují nová data, která je přepisují,“ řekl Crane.

„Přesně tak.“

„A ty máš nástroj, který by dovedl oživit ta stará, přepsaná data?“ Hui přikývla. „Snímá absolutní hodnotu signálu a odděluje jej od

toho, co je skutečně na pevném disku. Takže nám zbývá stín toho, co tam bylo předtím.“

„Netušil jsem, že to je možné.“ Crane se odmlčel. „Ale počkej. Ta data nebyla přepsána. Říkala jsi, že to někdo demagnetizoval. Jak to dokážeš obnovit?“

„Ten použitý demagnetizátor zjevně nebyl příliš silný: nejspíš nějaký přenosný model. Nebo ten, kdo to provedl, nepředpokládal, že desky na pevném disku obsahují menší zastínění. Lehké demagnetizování se rovná dvojnásobnému až trojnásobnému přepisu pevného disku. A můj nástroj dokáže obnovit data, která byla přepsána ještě víckrát.“

Crane jen zavrtěl hlavou.

„Ten proces je ale destruktivní. Máme na to jen jeden pokus – a to znamená, že budeme potřebovat další pevný disk, na který ta obnovená data zapíšeme. Já si svůj zničila, když jsem vyjmula PCB.“ Otočila se na něj. „Můžu si půjčit tvůj?“

Crane se usmál. „Zdá se, že laptopy likvidujeme docela rychle. Ale jistě, hned ho přinesu.“

„Začnu s tou obnovou dat.“ Hui odstrčila lupu a natáhla se pro svůj kufřík s nářadím.

„Dej na sebe pozor.“ A Crane se otočil a tiše vyšel z laboratoře.

41

Muž, který si říkal Wallace, tiše klopýtal bludištěm chodeb, jež tvořily vědecké oddělení obnovené ropné plošiny Storm King. Pohyboval se rychleji než obvykle: před chvílí dostal zprávu do své kajuty – kódovaný signál z nízkofrekvenční vysílačky – a musel ji okamžitě předat pracovníkům na Hlubinné bouři.

Zásobovací modul měl odjet za dvacet minut ke dnu oceánu. Když si pospíší, třeba to stihne.

Když došel do své kanceláře, rozsvítil si, pak zavřel a zamkl dveře. Na stole ležel vak s poštou, který měl být doručen do vyprošťovací komory na nejnižším patře plošiny. Otevřel jej, přehraboval se obsahem a vytáhl CD s ručně napsaným názvem RADIOGRAMY 001136-001152. Obrazové soubory – přesně to potřeboval.

Zasunul CD do počítače, nahrál jeden ze snímků do paměti. Vyjmul CD, vrátil je zpět do pouzdra a zastrčil je zpět do pytle s poštou. Pak napsal krátký příkaz, který umístí zprávu do nejméně významných bitů obrazových bodů radiologického snímku. Počítačový program i následná kontrola mu zabraly jen pět minut.

Stiskl funkční klávesu, takže se ten krátký program spustil. Na obrazovce se objevil otazník: program vyžadoval zadání. Pečlivě psal zprávu, kterou měl podle pokynu předat. Pak se odmlčel, prstem zaváhal nad klávesou Enter a kontroloval přesnost zprávy:

POKUD SE PRÁCE NEZASTAVÍ ZNIČTE

ZAŘÍZENÍ DO 24 HODIN

Když byl spokojen, stiskl tlačítko. Zpráva zmizela z obrazovky; chvíli se nic nedělo, zatímco program konvertoval zprávu na binární ekvivalent, pak ji ukryl do digitálního kódu radiogramu. Krátké pípnutí naznačilo, že proces byl úspěšně dokončen.

Wallace se usmál.

Otevřel zásuvku, vytáhl zapisovatelné CD, zasunul je do mechaniky a zadal příkaz ke zkopírování upraveného radiogramu. Zatímco stroj pracoval, seděl na židli a čistil si brýle lemem košile. Obraz nebyl rozměrný, takže za pár minut byl nový disk vypálen. Vysunul jej a rychle počítač vypnul, čímž zničil všechny stopy své práce. Z otevřené zásuvky vytáhl nové pouzdro, zasunul do něj CD, napsal na ně černým fixem jméno příjemce a pak je vložil do poštovního vaku.

Vstal, přehodil si pytel přes rameno a podíval se na své hodinky.

Ještě dvanáct minut. Skvěle.

Odemkl dveře, vyšel ven a cestou ke komoře a čekajícímu modulu si pískal.

Hui Pingová se prudce posadila na stoličku, až jí spadl šroubovák na stůl, když Crane vstoupil do laboratoře.

„Fujtajbl,“ řekla. „Vyděsils mě k smrti.“

„Promiň.“

„Trvalo ti to hrozně dlouho. Stalo se něco?“

„Jenom jsem musel odpovědět na pár zpráv ve své kajutě.“ Crane pomlčel o desetiminutovém výslechu, který absolvoval cestou zpět Bariérou: dva mariňáci se velmi snažili zjistit, kde může být dr. Pingová. Nemělo smysl ji znervózňovat víc, než už byla.

„Jak to jde?“ zeptal se, když k ní přišel a položil laptop na stůl.

Hui se skláněla nad složitým zařízením, v němž Crane svým neškoleným okem odhalil několik laboratorních zařízení spojených houští kabelů. Než odpověděla, odstrčila se od stolu.

„Právě jsem skončila poslední test.“

„Vypadá to jako nějaká raketa.“

„Skoro to tak je. Magnetometr je napojen na měnič střídavého a stejnosměrného proudu a oba jsou pak připojeny k zařízení na časový kód. To celé dokáže do posledního bitu zkopírovat vymazaný pevný disk doktora Ashera.“

Crane hvízdal. „Asher tedy uměl svou laboratoř vybavit. Co kdybys všechny tyhle hračky neměla?“

„Zásadní je magnetometr. Bez ostatních bych se obešla, ale trvalo by to mnohem déle.“ Sáhla pro jeho laptop, pak se zarazila. „Budu ti muset vymazat celý pevný disk. Vážně ti to nevádí?“

Crane pokrčil rameny. „Ani ne. Všechny soubory mám stejně na síti.“

Hui zapnula svůj laptop a zadala několik příkazů. „Může to pár minut trvat.“

V laboratoři se rozhostilo na chvíli ticho, jen z pevného disku se

ozývalo hučení.

„Když jsem šel pro laptop, trošku jsem přemýšlel,“ řekl Crane. „Ten, kdo demagnetizoval Asherův počítač, chtěl mít extra jistotu, že to, co Asher objevil, zůstane utajeno.“

„Napadlo mě totéž. Ale ta osoba taky chtěla, aby nikdo *nevěděl*, že se to stalo.“

„To si myslím taky. Jinak by klidně stačilo rozbít ten laptop kládí-
vem.“

„Ale kdo to byl? A proč?“

„Ten sabotér?“ zeptal se Crane.

„To spíš ne, co? Neznám jeho motivy, ale kdybych já byla ten sa-
botér, chtěla bych mít ta data sama pro sebe.“ Hui vstala.

„Já vsázím na Korolise,“ řekl Crane.

„A proč?“

„Podle mého lhal o tvé přítomnosti ve Vnějších příjmu a přetlako-
vém oddělení.“ Zaváhal. „Uvádíš v životopise zmínku o té brigádě v
zařízení na obnovu dat?“

Hui přikývla.

„Takže ví i o tom. Myslím, že si nepřeje, aby někdo věděl, co je na
tom laptopu.“

„Doufám, že se pleteš. Byl by to velmi nebezpečný nepřítel.“ Hui
vstala. „Hotovo.“

Sejmula krabici z jeho laptopu, připevnila konec kabelu k pevné-
mu disku, nechala napájecí kabely zapojené. Pak zapnula řadu zaří-
zení, provedla pár nastavení a současně zapojila spínače na magne-
tometru i digitálním zařízení na časový kód. Laboratoří se rozléhalo
tlumené vrčení.

„Jak dlouho to potrvá?“ zeptal se Crane.

„Moc ne. Doktor Asher byl zjevně jako ty – většinu své práce pro-
váděl přes terminál na hlavním serveru Zařízení. Na laptopu asi ne-
bude víc než jeho osobní e-maily, internetové soubory a práce na
kódech.“

Uplynulo deset minut, během nichž převážně mlčeli. Hui sledovala
proces obnovy, zatímco Crane popocházel po laboratoři, zvedal pří-
stroje a vracel je zpět, snažil se nepanikařit. Pak hučení konečně

ustalo.

„A je to.“ Hui vypnula zařízení, odepnula kabel, vrátila pouzdro zpět na Craneův laptop. Otočila se k němu. „Tvůj pevný disk by nyní měl být kopií Asherova disku. Můžeme?“

„Zapni to.“

Stiskla spínač a oba se naklonili k počítači. Obrazovka byla chvíli černá. Pak se ozvalo krátké pípnutí a objevila se úvodní obrazovka operačního systému.

„Bingo,“ hlesla Hui.

Crane čekal, než nahrála program na správu souborů z jednoho CD, pak začala procházet Asherovy dokumenty. „Je to všechno oči-vidně nedotčené,“ řekla. „Nic nechybí.“

„Co tam je?“

„Přesně jak jsem čekala. E-mail, pár rozepsaných vědeckých článků. Pak velká složka s názvem ‚rozluštit‘.“

„Koukneme se na ni.“

Hui zadala pár příkazů. „Obsahuje několik programů, které neznám – asi překladače nebo šifrovací postupy. Jsou tu tři podadresáře. Jeden se jmenuje ‚původní‘, další ‚zdroj‘ a třetí ‚cíl‘.“

„Koukni se, co je v tom ‚původním‘.“

Hui přejela myší nad ikonou. „Je v něm jen jeden soubor, ‚initial.txt. Otevřu ho.“ Klepla myší a otevřelo se textové okno.

```
10000011100000000000000000000000001100000001000000000000000000
0000011000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000110000011000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000111000000000000000000000000000000000000000000000000000000
1100000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000001100000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000101000000000000000000000000000000000000000000000000000000000
0000000100000000000000000000000000000000000000000000000000000000
```


$$x = 1 / 0$$

„Moment,“ řekl Crane. „Tady něco nehraje. To je Asherův starý, původní překlad. Ten, který nebyl správně.“

„No, dobře rozhodně není. Ten, kdo dokáže vytvořit něco tak složitého, jako jsou hlídači, musí vědět, že nulou dělit nelze.“

„Říkal mi, že to rozšifrování šlo zpočátku tak hladce, že si mysleli, že udělali nějakou chybu. Takže se několik dní marně snažili zjistit, kde se spletli. Když šli do přetlakové komory, tak už tohle vzdali a rozhodli se pro zcela nový směr.“ Crane se zamračil na monitor. „Tohle je stará zpráva. Někde tam musí být ještě jiná složka.“

Hui chvíli mlčela a sledovala program pro správu souborů. „Nic. Tohle je jediná plná složka.“

„Tak se podívej na druhý soubor. Třeba se jen nechtěl zdržovat mazáním nezdařeného pokusu.“

Hui otevřela soubor „2_trans.txt“:

$$x = 0^0$$

„Nula na nultou?“ zeptal se Crane. „To je stejně nedefinované jako dělení nulou.“

Napadla ho další myšlenka. „Můžeš zjistit čas a datum těch souborů?“

Hui párkrát klepla myší. „Včera odpoledne.“

„Všechny?“

„Ano.“

„Takže to bylo v době, kdy byl v komoře. Jsou tedy nové, ne že ne.“

Crane se odmlčel a Hui otvírala zbylých šest souborů. Znovu a znovu šlo o jednoduché matematické vzorce; a znovu byly nelogické, nemožné.

$$a^3 + b^3 = c^3$$

$$\pi = a / b$$

$$x = \ln(0)$$

„A na třetí plus B na třetí rovná se C na třetí?“ Hui zavrtěla hla-

vou. „Do toho vzorce nezapadají žádná tři čísla.“

„Nebo ten přirozený logaritmus nuly? Vyloučeno. A pí je abstraktní číslo. Nelze je definovat tak, že se vydělí jedno číslo druhým.“

„A přece se mi zdá, že doktor Asher měl napoprvé pravdu. Myslím s těmi překlady.“

„Zjevně si to myslel. Ale nedává to žádný smysl. Proč by ti hlídači vysílali řadu nemožných matematických vzorců? A proč by je považovali za tak významné, aby je vysílali na každé známé frekvenci... a ještě na pár dalších? Podle mě...“

Crane náhle zmlkl. Z chodby slyšel tlumený hovor, zvuk kroků.

Otočil se na Hui. Ona se dívala na něj s vykulenýma očima.

Ukázal do zadní části místnosti. „Běž rychle do toho boxu.“

Odběhla do boxu se zařízeními a vklouzla dovnitř. Crane zhasl dlaní, pak šel za ní co nejrychleji a nejtíšeji. Na poslední chvíli se zastavil, vyšel z boxu do místnosti a strhl nehořlavou látku z háku.

Kroky se přiblížily.

Crane rozprostřel látku co nejrovnoměrněji přes laptopy a zařízení na stole. Pak odběhl do boxu a zavřel za sebou. O chvíli později slyšel, jak se dveře laboratoře otevírají.

Vykoukl mřížkou ve dveřích. Na prahu laboratoře stáli dva mariňáci ozářeni světlem z chodby.

Jeden z nich zapnul světla. Crane se zasunul do tmy. Cítil na krku rychlý, teplý dech Hui.

Znovu slyšel kroky, když vojáci vstoupili do místnosti. Pak bylo ticho.

Pomalou – opatrně – se Crane znovu naklonil dopředu, až mohl jen nakouknout mřížkou. Viděl mariňáky stát u stolu a pomalu se rozhlížet po místnosti.

„Tady nikdo není,“ řekl jeden. „Zkusíme druhou laboratoř.“

„Hned,“ odpověděl druhý. „Chci si ještě něco ověřit.“ A – s pečlivou opatrností – muž přikročil k boxu.

43

Crane se stáhl zpět do tmy. Hui za ním lapala po dechu. Sáhl dolů, nahmatat její ruku a pevně ji stiskl.

Paprsky světla pronikající mřížkou nyní zastřela blížící se postava. Crane slyšel kroky, které se zastavily těsně před jejich dveřmi.

Najednou se ozvala vysílačka. Slyšel šustění oděvů a stisknutí tlačítka. „Barbosa,“ ozval se hlas tak blízko, jako by muž mluvil z jejich boxu. Další pípnutí. A pak: „Rozkaz, pane.“

„Jdeme,“ řekl Barbosa.

„Co je?“ zeptal se druhý voják.

„Korolis. Někdo je zahlédl.“

„Kde?“

„Sběr odpadu. Pojd', jdeme tam.“ Slyšeli zvuk vzdalujících se kroků, zavírání dveří – pak znovu ticho.

Crane si uvědomil, že zadržoval dech. Dlouze a rozechvěle vydechl. Pak pustil Hui ruku a otočil se k ní.

Uplynulo pět minut bez dalšího slova. Crane cítil, jak se jeho tep pomalu vrací k normálu. Pak položil ruku na kliku dveří a tiše je otevřel. Nohy měl pořád jako z rosolu, ale vyšel a znovu rozsvítil.

Hui pomalými a mechanickými pohyby stáhla přehoz z přístrojů a počítačů. „Co teď?“ zeptala se.

Crane se snažil znovu soustředit. „Pokračujeme.“

„Ale čím? Všechny překlady už jsme prošli. Je to jenom sada nemožných matematických vzorců.“

„A co ten druhý soubor, ‚initial.txt‘? Ten delší, který je vysílán zpod Mohorovičiče. Jeho překlad nikde na laptopu není?“

Hui zavrtěla hlavou. „Ne. Jak jsi říkal, doktor Asher se asi soustředil na ty kratší, které vysílají hlídači.“

Crane se odmlčel. Pak se otočil k laptopu. „Co mohl objevit?“ říkal si takřka v duchu. „Když mi volal z té přetlakové komory, byl

bez sebe rozrušením. Něco tady být prostě musí.“

Otočil se na Hui. „Můžeš vypátrat jeho poslední kroky?“

Zamračila se. „Jak?“

„Podívej se na časové označení souborů. Musíme zjistit, co dělal těch pár minut předtím, než mi zavolał.“

„Jistě. Vytvořím soupis všech souborů podle data a času.“ Hui se otočila k počítači, otevřela vyhledávací okno a – už poněkud rychleji – zadala příkaz.

„Většina souborů, na nichž pracoval, byla ve složce ‚rozluštit‘.“ Ukázala na obrazovku. „Ale posledních patnáct minut, kdy byl laptop v provozu, doktor Asher zjevně surfoval po webu.“

„Vážně?“

Hui přikývla. „Otevřu prohlížeč a zobrazím historii.“ Chvilku ťukala do klávesnice. Crane si zamyšleně mnul bradu. *K síti se připojíme bezdrátově*, řekl Asher Marrisovi, než vstoupili do přetlakové komory. Jistě bylo možné, že se připojili k internetu..., jenže proč?

„Tady je seznam navštívených stránek,“ řekla Hui. Ustoupila, aby se Crane mohl podívat.

Naklonil se k obrazovce. Na seznamu viděl desítku stránek většinou se strohými názvy úřadů. „Pár stránek na Agentuře ochrany životního prostředí,“ šeptal. „Komise pro jadernou kontrolu. Projekt Ocotillo Mountain.“

„Ten seznam je chronologický,“ řekla Hui. „Poslední navštívené stránky jsou vespod.“

Crane se díval na poslední jména v seznamu. „Ministerstvo energetiky. Pilotní závod izolace odpadu. To je ono.“

Díval se na obrazovku. A pak náhle pochopil.

„Bože,“ hlesl. Pomalu začínal chápat.

„Co je?“ zeptala se Hui.

Otočil se k ní. „Kde je v téhle laboratoři přístup k síti? Potřebuju se připojit k internetu.“

Hui beze slova vyjmula kabel z kufříku s náradím a připojila laptop k síti WAN v Zařízení. Crane přešel myší na poslední záznam v zobrazené historii a klepnul na něj. Otevřelo se nové okno s oficiální stránkou se spoustou textu a nahoře visel emblém ministerstva

energetiky a nadpis velkými písmeny:

WIPP – Pilotní závod izolace odpadu

Carlsbad, Nové Mexiko

Carlsbad, Nové Mexiko. „Wipp,“ řekla Hui velmi tiše. „Tohle tedy Asher myslel. Ne ,bič’.“

„Ale co to je?“

„Několik obrovských jeskyní vykutáných v masivním solném útvaru v hloubce pod pouští Chihuahua v Novém Mexiku. Šest milionů stop podzemního skladiště. Velmi odlehlé. Bude to hlavní státní skladiště transuranového odpadu.“

„Transuranového odpadu?“

„Jaderného odpadu. Radioaktivních vedlejších produktů studené války a závodů v jaderném zbrojení. Všechno od nástrojů a ochranných oděvů po staré baterie vesmírných lodí. V současnosti se ty věci skladují všude. Ale nový plán má za cíl uskladnit to vše na jediném místě: hluboko pod pouští.“ Podíval se na ni. „A Ocotillo Mountain, to je přísně hlídáný prostor na jihovýchodě Kalifornie, geologické skladiště vyhořelého jaderného paliva a vyřazených zbraní hromadného ničení.“

Otočil se zpět k monitoru. „Jednou jsem se zúčastnil lékařské konference o rizicích jaderného odpadu a deaktivovaných zbraní. Je obrovský problém, kam uskladnit něco tak smrtelného. Takže máme skladiště jako Ocotillo Mountain. Ale jak to souvisí s projektem Hlubinná bouře? Na co asi Asher narážel?“

Chvilí bylo ticho.

„Neříkal něco dalšího?“ zeptala se Hui. „Myslím, když ti volal.“ Crane se zamyslel. „Říkal, že je to zásadní, absolutně zásadní, abychom... a pak zmlkl.“

„Abychom co? Nepokračovali ve vrtání?“

„Těžko říct. Nikdy jsem o tom nepřemýšlel.“

A pak to Crane náhle pochopil. A zároveň pocítil až fyzicky omamný nával triumfu a strachu. „To snad ne,“ vydechl.

„Co je?“

„Pilotní závod izolace odpadu? Ocotillo Mountain? My se blížíme

přímo k tomu.“ Hui zbledla. „Snad nechceš říct...”

„Přesně tohle říct chci. Celou tu dobu jsme předpokládali, že máme co do činění s nějakou mírumilovnou otcovskou rasou, která do hlubin země zanořila nějakou báječnou technologii, kterou si lidstvo může objevit, až bude dostatečně pokročilé, aby to ocenilo. Ale tak to vůbec není. Pravdou je, že Země se používá jako *skladiště pro zbraně nebo jedovatý odpad* – nepředstavitelně nebezpečný jedovatý odpad, uvážíme-li, jak pokročilí jsou ti tví kamarádi z Velké labutě.“

„A to se ti Asher snažil říct?“

„Určitě – jiná odpověď není. To, co je umístěno pod Mohorovičicem, k čemu Spartan nepřerušené vrtá, je časovaná bomba.“

Odmlčel se a kvapně přemýšlel. „Víš, jak jsem mluvil o té lékařské konferenci? Najít místo na uskladnění jaderného odpadu je jen jedna část toho problému. Skutečný problém je v tom, že ty věci zůstanou radioaktivní *mnohem déle, než je zaznamenaná historie*. Jak můžeme varovat někoho za deset tisíc let, že by se neměl přibližovat ke Carlsbadu nebo Ocotillo Mountain? Civilizace, jakou známe, bude zcela jiná. Takže ministerstvo energetiky rozmisťuje na těchto místech přístroje, kterým říkají ,pasivní institucionální kontroly.“

„Výstražné značkovače.“

„Přesně tak. A nejenom jeden typ, ale širokou škálu – obrazy, symboly, text. Chtějí tím našim potomkům říct, že to místo bylo izolováno a zapečetěno z dobrého důvodu. Dokonce se mluví i o aktivních kontrolách.“

„Ale jak můžeš mít jistotu, že to, co je pod námi, je nebezpečné?“

„Ty to nechápeš? Ti hlídači, které jsme objevili během vrtání – i to jsou ,institucionální kontroly, aspoň svého druhu. A ty signály, které vysílají, jsou varování.“

„Jsou to jenom matematické vzorce.“

„Ale podívej se, co je to za vzorce. Jsou *nemožné*. Víš, co mi řekl Asher, když poprvé rozšifroval tu zprávu a myslel si, že ji vyluštil špatně? ,Dělit nulou zakazují všechny zákony vesmíru’. A to je klíčové slovo: *zákaz*. Každý vzorek, který ti hlídači vysílají – nula na nultou a další – ty všechny jsou *zakázané*.“

„Protože ten, kdo tohle udělal, nemohl použít výstrahu v podobě

jazyka.“

„Přesně tak. Univerzální jsou jen matematické vzorce.“ Zavrtěl hlavou. „A nezapomínej na Flytea a jeho řeči o iracionálních číslech. Byl k pravdě blíže, než věděl. Aspoň podle mě.“

„Kdože?“

Usmál se. „Ale nic.“

Hui se zamyslela. „Proč začali jen s jedním vzorcem – a pak jich začali vysílat tisíce?“

Crane pokrčil rameny. „Možná si mysleli, že dělení nulou je nej-jednodušší, nejzákladnější – právě proto to bylo tak pronikavé. Možná jsem svým dotykem odstartoval u hlídače nový druh chování. Nebo možná skutečnost, že jsme nepřestali vrtat, ta zařízení přesvědčila, že jsme to nepochopili – a že potřebujeme přidat.“

Rychle se otočil a vykročil ke dveřím. Najednou jej zaplavil příšerně naléhavý pocit: každou další minutou je vrty přibližovaly k nemyslitelnému zapomenutí.

„Kam jdeš?“ zeptala se Hui.

„Právě se díváš na člověka, který pochopil.“

„A co já? Kam mám jít já?“

„Zůstaň tady. Jsi tady ve stejném bezpečí jako jinde – možná větším, protože sem už se dívali.“ Znovu ji vzal za ruku a na uklidněnou ji stiskl. „Vrátím se pro tebe – brzy.“

Zhluboka se nadechla. „Dobře. Zkusím se podívat na ten první signál. Ten, který doktor Asher nepřeložil.“

„Skvělý nápad,“ usmál se Crane. Pak přistoupil ke dveřím, zaposlouchal se a rychle vyklouzl na chodbu.

Admirál Spartan stál mlčky a díval se na Cranea. Stáli v tichém Arohu sledovací komory a jediné světlo sem přicházelo z dlouhého okna nad Vrtným komplexem. Ani chabé světlo nedokázalo zakrýt výraz v admirálově tváři.

Crane se díval na techniky a inženýry, kteří seděli u svých monitorovacích stanovišť. Pak se podíval dolů do hangáru. Skupina pracovníků připravovala jednu ze zbývajících dvojic Kuliček na sestup. I z tohoto vyvýšeného místa cítil ve vzduchu až hmatatelné vzrušení: převládal pocit, že jsou již jen dny, možná hodiny od Mohoroviččovy diskontinuity, a kterýkoli sestup tak mohl být průlomový. Otočil se zpět ke Spartanovi.

Admirál vypadal, jako by se snažil vymanit z hlubokého zamyšlení. Sepnul si ruce za zády. „Potřebuju si to ujasnit. Všechny ty tajemné choroby, psychické potíže jsou výsledkem signálu?“

„Je to tentýž digitální signál, který hlídači zprvu vysílali světelnými vlnami. Jenže tenhle druhý signál je přenášen takovým způsobem, jaký naše technologie nezachytí. A je původcem vysoce abnormálních hrotů théta vln v mozku. Jak víte, mozek používá ke své činnosti elektrinu,“ vysvětloval Crane. „Pokud dojde k elektrické závadě, má to dopad na autonomní nervovou soustavu. To může vést k nevolnosti, vadám zorného pole, arytmií – ke všem neurologickým potížím, které jsme viděli. Může také zasáhnout čelní lalok mozku. A to pak vede k potížím s pamětí a soustředěním, změnami charakteru až k psychotickým záchvatům.“

„A jak to můžeme zastavit? Snížit tyhle vlivy?“

„Myslíte signál? Ten nedokážeme ani vystopovat. Jediným řešením je se mu vyhnout. Zastavit vrtání, odvézt lidi na zem pryč od zdroje.“

Spartan zamítavě zavrtěl hlavou. „A ten signál vysílá matematické

vzorce.“

„Asher dekoval několik signálů. Všechno jsou to matematické vzorce, všechny nemožné.“

„A vy tvrdíte, že je to nějaké varování.“

„Ty vzorce jsou zakázány všemi univerzálními zákony. Jak jinak lze upozornit na riziko, pokud nemůžete použít jazyk?“

„Jak jinak, pane doktore? Nějak výmluvněji. Příměji.“

Crane si všiml skepse ve Spartanově hlase. „Ten, kdo umístil tyhle předměty pod Moho – kdo vytvořil tyhle hlídače –, je očividně mnohem, *mnohem* dál než my. Kdo může říct, že nevysílá signály, které jsou, jak říkáte, výmluvnější – jenže my nejsme schopni je zachytit?“

Spartan sešpulil rty. „A my jsme hrdí majitelé mezigalaktického toxického skladiště. Nebo možná úkrytu vražedných zbraní z nějakého vzdáleného závodu ve zbrojení.“

Crane neodpověděl. Ticho trvalo. Crane za sebou slyšel vzdálený hovor, zvuk klávesnic.

Spartan konečně pomalu vydechl. „Je mi líto, pane doktore, ale všechno mi to připadá velmi nahodilé. Ve skutečnosti bych se skoro obával, jestli vaše vlastní théta vlny nezačínají vyskakovat. Mimosvětská civilizace použije Zemi jako skladiště odpadu a pak vyšle signály, aby nás na to upozornila.“

„Ale ne, nás ne. Na nás jim pranic nezáleží – ledabylost původního uložení to jenom dokazuje. My jsme pro ně hmyz. Civilizace, která tohle provedla, pravděpodobně pochází z prostředí plného metanu a kyseliny sírové. Kyslík a dusík jsou pro ně možná jedovaté. Nezáleží jim na nás; pro ně je Země zbytečná planeta a my jsme příliš primitivní, než abychom si zasloužili, aby se s námi počítalo. Je jen obrovská náhoda, že jsme jejich zprávu vůbec objevili. Oni se obávají o civilizace, které jsou *mnohem dále*. A právě je varují, aby se drželi mimo Zemi.“

Spartan neodpověděl.

Po chvíli Crane vzdychl. „Máte pravdu. Je to náhodné. Neexistuje způsob, jak jednoznačně dokázat, co je tam dole, aniž bychom pronikli Mohorovičičovou diskontinuitou. Ale je to stejné, jako byste tvrdil, že granát je náhodný, dokud ho neodjistíte.“

Spartan stále neodpovídal.

„Podívejte,“ pokračoval Crane a uvědomoval si naléhavost svého tónu. „Já nevím, co přesně tam dole je – jenom vím, že je to nepředstavitelně nebezpečné. A má to cenu, ohrozit Zemi, jen abychom zjistili, co tam je? Protože v sázce může být *minimálně* tohleto.“

Spartan se konečně vzchopil. „A vy jste o tom přesvědčen?“

„Dal bych na to krk.“

„A to úmyslné vymazání Asherova pevného disku – o tom taky nepochybujete?“ Crane přikývl.

„Váš talent se zjevně neomezuje na lékařské povolání. Ta data jste obnovil vy sám?“

Crane zaváhal. „S pomocí.“

„Aha.“ Admirál Spartan se na něj otočil, v obličeji stále nečitelný výraz. „A nevíte náhodou, kde je Hui Pingová?“

Crane udržoval neutrální tón. „Nemám tušení.“

„No dobrá. Děkuji vám, pane doktore.“

Crane zamrkal. „Prosím?“

„Můžete jít. Mám tu teď práci.“

„Ale to, co jsem vám právě řekl...“

„Budu o tom přemýšlet.“

Crane se na Spartana užasle zadíval. „Budete o tom *přemýšlet*? Stačí jeden až dva ponory, a bude možná příliš pozdě přemýšlet o čemkoli.“ Odmlčel se. „Pane admirále, v sázce je mnohem víc než vaše mise, než to, co je na dně té šachty. Jde i o životy všech lidí na palubě tohoto Zařízení. Vy máte povinnost, *zodpovědnost* i vůči nim. I když je jen nepatrná šance, že mám pravdu, je vaší povinností prověřit moje zjištění, zprávu, kterou zpracovávám. Protože to riziko je příliš vysoké, než abychom se pokusili o něco jiného.“

„Odchod, pane doktore.“

„Splnil jsem svůj úkol – vyřešil jsem to tajemství. Teď vy splňte svůj! Zastavte tuhle bláznivinu, zachraňte tohle Zařízení, nebo...“

Crane si postupně uvědomil, že zvyšuje hlas a lidi se k nim otáčejí. Náhle zmlkl.

„Nebo co?“ zeptal se Spartan.

Crane neodpověděl.

„Rád slyším, že jste splnil svůj úkol. Navrhuju tedy, abyste o své vlastní vůli opustil Vrtný komplex, pane doktore, než vás nechám vyvést ozbrojeným doprovodem.“

Crane chvíli stál a nehýbal se, ochromen vztekem a údivem. Pak se bez dalšího slova otočil na podpatku a vyšel z pozorovací komory.

45

Michele Bishopová seděla za stolem ve své úhledné kanceláři. Pozorně sledovala rentgenový snímek na monitoru, vlasy jí padaly do očí a bradu měla položenou na pečlivě nalakovaných nehtech. Zdravotní středisko za ní bylo pohrouženo do hlubokého ticha.

Pár centimetrů od jejího lokte zazvonil telefon a narušil její klid. Bishopová nadskočila. Pak se natáhla k telefonu. „Zdravotní, Bishopová.“

„Michele, tady Peter.“

„Doktor Crane?“ Zamračila se. Hlas měl podobný, to ano; ale jeho obvykle flegmatický až líný hlas zněl udýchaně a spěšně. Stiskla spínač na boku monitoru, pak se opřela o opěradlo a monitor zčernal.

„Jsem v dočasné ošetrovně na čtvrté palubě. Velmi silně potřebuju tvou pomoc.“

„No dobrá.“

Odmlčel se. „Jsi v pořádku? Máš takový... nepřítomný hlas.“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla Bishopová.

„Objevil jsem krizi.“ Znovu bylo ticho, tentokrát delší. „Podívej, nemůžu ti ještě všechno říct. Ale to, co je pod námi – to není Atlantida.“

„To jsem si myslela.“

„Zjistil jsem, že se vrty blížíme k něčemu obrovsky nebezpečnému.“

„O co jde?“

„To ti nemůžu říct. Aspoň zatím ne. Nemáme času nazbyt. Tak či tak musíme Spartana zastavit. Poslyš, potřebuju od tebe tohle. Svolej vědce a techniky – ty, které znáš nejlíp. Rozumné, ne z armády. Rozumné lidi, jimž můžeš věřit. Lidi, kteří mají dobré kontakty. Napaďá tě někdo?“

Na chvíli zaváhala. „Ano. Gene Vanderbilt, šéf Oceánského vý-

zkumu. A ještě...”

„To je dobře. Zavolej mi na mobil, až budou shromáždění. Přijdu za vámi a všechno vám vysvětlím.“

„Co se děje, Petere?“ zeptala se.

„Už jsem to pochopil. Příčinu těch onemocnění. Řekl jsem to Spartanovi, ale nechce mi rozumět. Pokud nepřesvědčíme Spartana, musíme předat tu zprávu na hladinu, říct jim, co se tady dole děje, aby zasáhla vyšší autorita. Dokážeš to?“

Neodpověděla.

„Michele, podívej se. Víím, že jsme si vždycky úplně nerozuměli. Ale teď jde o bezpečnost celého Zařízení – a možná i o mnohem víc. Po Asherově smrti potřebuju pomoc od jeho lidí – těch, kteří mu věřili a věděli, co zastává. Spartanovi muži jsou jen pár dní či hodin od svého cíle. My jsme doktoři, přísahali jsme. My musíme muže a ženy v naší péči udržet mimo nebezpečí – nebo se o to aspoň ze všech sil pokusit. Pomůžeš mi?“

„Ano,“ šeptla.

„Jak dlouho ti to potrvá?“

Odmělčela se a rozhlížela se po místnosti. „Chvilí. Patnáct minut, možná půl hodiny.“

„Já věděl, že je na tebe spoleh.“

Jemně si skousla ret. „A Spartan odmítá zastavit vrty?“

„Znáš Spartana. Snažil jsem se, co jsem mohl.“

„Pokud to nezastaví on sám, nikdo jiný ho nepřesvědčí.“

„Musíme to zkusit. Víš co, zavolej mi, ano?“

„Ano.“

„Díky, Michele.“ A telefon náhle ztichl.

Kancelář se znovu ponořila do ticha. Bishopová seděla na židli, nehýbala se a dívala se na telefon snad celou minutu. Pak jej pomalu vrátila do kolébky se zamyšleným – až rezignovaným – výrazem ve tváři.

Vzhledem k obecnému standardu měl admirál Spartan na 11. palubě poměrně prostornou kajutu. Skutečnost, že byla velmi střídmoře zařazena, ji opticky ještě zvětšovala. Všechny přiléhající místnosti – kancelář, ložnice, zasedací místnost – byly vybaveny stroze vojenským stylem. Namísto obrazů zdobily stěny diplomy. Vedle naleštěného stolu splývala k zemi americká vlajka. Na jediné polici s knihami za ní stál bezpočet příruček a pojednání o strategii a taktice. Navíc tam bylo – jako jediný zjevný pohled do Spartanova soukromí – asi deset překladů starých textů: *Anály* a *Historie* od Tacita, *Strategikon* od císaře Mauritia, Thukydidovo pojednání o Peloponéske válce.

Korolis to už všechno znal. Jedním okem to vše přehlížel a druhým sledoval svým krátkozrakým pohledem své okolí. Tiše za sebou zavřel dveře a vstoupil dovnitř.

Admirál stál uprostřed kanceláře zády ke Korolisovi. Jakmile ho uslyšel, otočil se. A vtom se zarazil. Přes rameno totiž viděl jednoho z hlídačů, které odkryli během vrtů. Klidně se vznášel uprostřed místnosti, bílým světlem mířil k potrubí na kovovém stropě. Admirál si jej očividně prohlížel.

Korolise napadlo, že by ho to snad nemělo překvapovat. Admirál se posledních pár dní choval poněkud zvláštně. Obvykle bral jeho doporučení takřka automaticky, bez debat. Ale v poslední době jeho návrhy zamítal, jako by ho u některých témat chtěl zkoušet. Například při rozhovoru o umístění Pingové do vazby. Jeho změna chování se zjevně shodovala s okamžikem zničení Kuličky jedna. Nebo možná i admirála už zasáhla...

Korolis se však rozhodl nerozvádět tuto myšlenku k jejímu logickému vyústění. Spartan kývl na Korolise. „Posaďte se.“

Korolis obešel hlídače, aniž by se na něj pozorněji zadíval, a posa-

dil se na jednu ze dvou židlí před velkým admirálovým stolem. Spartan obešel protější stranu stolu a pomalu usedl do svého koženého křesla.

„Všechno postupuje podle harmonogramu,“ řekl Korolis. „Jsme vlastně i napřed. Jak jsme přepracovali postupy, nedochází už k dalším, hm, závadám. Je pravda, že práce v manuálním režimu s kontrolou zásadních procesů poněkud vrty zpomalila, ale to zase více než nahradil nedostatek xenolitů v usazeninách a...“

Spartan zvedl ruku a v půlce věty Korolise přerušil. „To bude stačit, kapitáne.“

Korolis znovu pocítil údiv. Předpokládal, že admirál si ho předvolal kvůli obvyklé zprávě o postupu. Aby zakryl svou nelibost, vzal si ze stolu těžítko – velkou kovovou rohatinku, zbytek z fregaty *Vigilant*, jež bojovala během revoluce – a otáčel jím v prstech.

Chvilí bylo ticho, zatímco si Spartan uhlazoval své kovově šedé vlasy ztěžklou rukou. „Kdy se Kulička dvě vrací z vrtného rozhraní?“

„Odhadovaný čas návratu je deset nula nula.“ Korolis vrátil rohatinku zpět a podíval se na hodinky. „Za padesát minut.“

„Ať přijímací jednotka provede obvyklé postupy po vynoření. Pak zajistěte Kuličku dvě. A týmu Kuličky tři řekněte, aby nic nedělali, dokud nedostanou další pokyny.“

Korolis se zamračil. „Obávám se, že jsem vám asi dobře nerozuměl, pane. Kulička tři nemá nic dělat?“

„Přesně tak.“

„A jak dlouho?“

„To zatím nevím.“

„Co se stalo? Dostal jste nějaký pokyn z Pentagonu?“

„Ne.“

Korolis si olízl rty. „Omlouvám se, pane, ale pokud mám muže odvolat, uvítal bych vysvětlení.“

Spartan se tvářil, jako by se nad tím zamyslel. „Byl za mnou doktor Crane.“

„Crane, pane?“

„Domnívá se, že objevil příčinu zdravotních problémů.“

„A?“

„Souvisejí s emisními signály z anomálie. Připravuje hlášení; pak budeme mít podrobnosti.“

Korolis se odmlčel. „Asi vám nerozumím. I kdyby měl Crane pravdu, jak souvisí zdroj onemocnění s vrty?“

„Během svého výzkumu učinil další objev. Přeložil ty tajemné signály.“

„Přeložil je,“ opakoval Korolis.

„Je přesvědčen, že obsahují výstrahu.“

„O tom byl přesvědčen i Asher. Crane byl vždycky jenom jeho poskok. Nikdy neměli žádný důkaz.“

Spartan se na Korolise zkoumavě zadíval. „Nyní už ho asi mají. A je zajímavé, že hovoříte o Asherovi. Ukázalo se, že Craneův objev upíšila data z jeho laptopu.“

„To je vyloučené!“ Ta slova zazněla dřív, než se Korolis stačil zarazit.

„Opravdu?“ Spartan hovořil vlídněji, až chláholivě. „A pročpak?“

„Protože... protože při požáru utrpěl obrovskou škodu. Ten počítač přece nemůže fungovat.“

„Ukazuje se, že nešlo jen o požár. Crane tvrdí, že někdo navíc demagnetizoval pevný disk.“ Admirál si stále uchovával ten zkoumavý výraz. „Nevíte o tom nic, že?“

„Samozřejmě že ne. Nezdá se mi ani pravděpodobné, že by Crane mohl z toho pevného disku získat jakékoli údaje. Laptop byl spálený, zničený.“

„Někdo mu pomáhal.“

„Kdo?“

„To neřekl.“

„Podle mě je to snůška blábolu. Jak víte, že si to nevymýšlí?“

„Pokud by měl v plánu tohleto, tak by nečekal tak dlouho. A kromě toho si neumím představit, proč by to dělal. A mimochodem se mi zdá, že ty jeho objevy jsou až nepříjemně logické.“

Korolis si uvědomil, že zrychleně oddychuje. Ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz; o chvíli později následoval pocit intenzivního horka. Na čele mu vyrašily krupěje potu.

Předklonil se na židli. „Pane,“ spustil. „Musím vás požádat, abyste toto rozhodnutí ještě zvážil. Jsme jen jeden až dva ponory od Mohorovičičovy diskontinuity.“

„O důvod víc k opatrnosti, kapitáne.“

„Pane, jsme tak blízko. Teď *nemůžeme* zastavit.“

„Viděl jste, co se stalo s Kuličkou jedna. Rok a půl jsme se dostávali tam, kde jsme teď; nechci to celé ohrozit. Pár dní navíc nehraje žádnou roli.“

„Každá *hodina* hraje roli. Kdo ví, jaké cizí vlády proti nám kují pikle? Musíme odjet dolů, sebrat všechno, co půjde, a to co nejrychleji. Dřív, než ten sabotér znovu zaútočí.“

„Odmítám ohrozit celý tento projekt nějakými zbrklými nebo neuváženými kroky.“

„*Pane!*“ křikl Korolis.

„Fregatní kapitáne!“ Spartan pozvedl hlas jen nepatrně, ale s šokujícím účinkem. Korolis se nutil k mlčení, dýchal stále zrychleně a velmi mělce.

Spartan se na něj znovu zadíval.

„Nevypadáte dvakrát dobře,“ řekl admirál klidně. „Jsem nucen se vás zeptat, zda ta nemoc, která se šíří Zařízením, již nezasáhla i vás.“

Tato spekulace – tak ironicky blízká k tomu, co si dříve myslel sám o Spartanovi – vzbudila u Korolise vlnu skutečného vzteku. Nikomu se nesvěřil s nedávnými a stále intenzivnějšími bolestmi hlavy; nepochyboval, že jsou důsledkem napětí. Pevně sevřel opěrky křesla.

„Věřte mi, o odhalení anomálie mi jde stejně jako vám,“ pokračoval Spartan. „Ale doktor Crane sem byl povolán za určitým účelem. Sám jsem se podílel na jeho výběru. A nyní nemám na vybranou a musím věnovat pozornost jeho zjištěním. Hodlám sestavit tým našich hlavních vojenských vědců, který jeho objevy prověří. Odtud můžeme začít. A mezitím vás žádám, abyste se dostavil k doktorce Bishopové na kompletní...“

Korolis zpola instinktivně, zpola nevědomky vyskočil ze židle, vzal ze stolu tu těžkou rohatinku a udeřil s ní Spartana do spánku. Admirál znehybněl; oči se mu zvrátily v sloup; svalil se z křesla a

ztěžka dopadl na podlahu.

Korolis nad ním asi minutu stál a ztěžka oddychoval. Pak se uklidnil, vrátil rohatinku na stůl a uhladil si košili vpředu. Podíval se na telefon, v rychlosti se vzpamatoval, zvedl sluchátko a vyťukal číslo.

Hlas se ozval po druhém zazvonění. „Woburn.“

„Náčelník.“

„Pane!“ Korolis jako by slyšel, jak se velitel tajných operací postavil do pozoru. „Admirál Spartan je duševně nezpůsobilý. Zcela se změnil. Přebírám tedy velení. Umístěte před jeho kajutu hlídku.“

„Provedu, pane.“

„A počkejte na mě ve Vrtném komplexu.“

Roger Corbett byl ve své kanceláři a psal si poznámky k pacientovi, který si stěžoval na záchvaty paniky a agorafobie, když vtom zazvonil telefon. Odložil svůj digitální notes a stylus a zvedl sluchátko.

„Doktor Corbett,“ řekl.

„Rogere? Tady Peter Crane.“

„Nazdar, Petere. Nech mě hádat – moje chrápání tě zřejmě budí i přes zeď, že?“

Myslel to jako vtip, ale Crane zjevně neměl náladu na klábosení. „Čekám, až se mi ozve Michele. Nemáš tušení, kde může být?“

„Ne. Už jsem ji nějakou dobu neviděl.“

„Měla se mi ozvat před třičtvrtěhodinou. Zkoušel jsem to na mobil, ale nebere to. Mám trošku obavy.“

„Zkusím ji vysledovat. Můžu ti s něčím pomoci?“

Chvilí bylo ticho. „Ne, díky, Rogere. Jenom ji zkus najít, prosím tě.“

„Jasně.“ Corbett položil telefon, pak vstal, vyšel ze své kanceláře a zamířil chodbou.

V příjímací oblasti čekali čtyři lidé. To bylo samo o sobě velmi neobvyklé – Bishopová měla velmi efektivní tým a většinou v čekárně čekal maximálně jeden člověk. Corbett přešel do pracovny sester. Vedle příjímací sestry seděl jeho pomocník z psychiatrie – velmi vážný mladý muž jménem Bryce – a vyplňoval formulář žádosti o doplnění zásob.

„Nevíte, kde je doktorka Bishopová?“ zeptal se Corbett.

Bryce zavrtěl hlavou. „Je mi líto.“

„Odešla asi před hodinou,“ odpověděla sestra.

Corbett se k ní otočil. „A říkala, kam jde?“

„Ne, pane doktore.“

Corbett se díval do čekárny. Pak zamířil chodbou do své kanceláře. Vyvolal si na digitálním notesu vnitřní adresář, vyhledal linku, zvedl telefon a vytočil číslo.

„Monitorovací služba, Wolverton,“ ozval se drsný hlas.

„Tady je doktor Corbett ze Zdravotnického oddělení. Potřebuju, abyste mi našli Michele Bishopovou.“

„Můžu vás poprosit o heslo, pane doktore?“

Corbett je nahlásil. Přes telefon slyšel nepatrný zvuk kláves. Pak Wolverton znovu promluvil. „Momentálně je v prostoru Kontroly životního prostředí, osmá paluba.“

„Kontrola životního prostředí?“ divil se Corbett nahlas.

„Ještě něco, pane doktore?“

„To bude stačit, děkuju.“ Pomalu, zamyšleně Corbett zavěsil. Pak zvedl svůj mobil a – poté, co se na příjmu zastavil, aby Bryceovi řekl, že mu dočasně předává velení – odešel z oddělení.

Kontrola životního prostředí byla rozlehlá a převážně neobsluhovaná změř slabě osvětlených oddělení na vzdálenějším rohu 8. paluby. Zaplňovaly ji pece, kompresory, zvlhčovací systémy, elektrostatické urychlovače a další zařízení, která měla činit vzduch na Zařízení co nejpříjemnějším a nejsterilnějším. Ačkoli podlaha a stěny vrčely roztáčením desítek turbín, bylo tu až kupodivu málo hluku. Corbettovi to ostražitě, naslouchající ticho připadalo skličující. Otevřel ústa, aby zavolal na Bishopovou, ale kvůli tomu tichu si to rozmyslel. Potichu procházel prvním oddělením do druhého a pak do třetího.

Ten poslední prostor vyplňovaly masivní vzduchová vedení a ocelové filtry, které se zvedaly od země až ke stropu. Vládla tu ještě větší tma než v předchozích dvou odděleních a Corbett se pomalu protahoval mezi vedeními, díval se z jedné strany na druhou. Bishopová už odešla? Možná se ten technik z monitorovacího spletl a nikdy tu ani nebyla. Zdálo se to jako velmi nepravděpodobné místo a...

Najednou ji Corbett zahlédl. Klečela před přepážkou na protější straně místnosti zády k němu, zcela pohlcena nějakou činností. Na

chvíli si myslel, že určitě někomu poskytuje první pomoc s masáží srdce a umělým dýcháním; ale pak, když se zadíval do přítmí, uvědomil si, že to, co považoval za lidské tělo, je ve skutečnosti obrovský černý pytel. Přistoupil o krok blíže. Zvláštní: lokty se jí pohybovaly tam a zpět, jako by doopravdy prováděla masáž srdce. Corbett se zamračil a přemýšlel. Podle toho, jak namáhavě oddychovala, soudil, že ta její činnost vyžaduje určité úsilí.

Corbett udělal další krok dopředu. A teď už jí viděl přes rameno. Hnětla dlouhou jílovitou hroudu a roztahovala ji na silný bělavý pramen asi půl metru dlouhý.

Další dva takové prameny již byly přitisknuty k ocelové přepážce před ní.

Corbett nevědomky hlasitě zalapal po dechu. Bishopová okamžitě upustila tmelovou hmotu, vyskočila na nohy a otočila se na něj.

„To ty jsi ten sabotér,“ řekl Corbett jistě. „Ten, kdo se pokusil protrhnout kupoli.“

Nozdry se jí pohybovaly, ale nic neříkala.

Corbett věděl, že by měl něco udělat – utéct, zavolat pomoc –, ale připadal si omámený, ochromený údivem. „Co to je?“ zeptal se. „Semtex?“ Bishopová pořád nic neříkala.

Corbett horečně přemýšlel. Je pravda, že i když s ní už pracuje několik měsíců, ví o ní hodně málo. Ale přesto mu to připadalo jako nemožné. *To snad ne. Třeba se někde stala nějaká chyba.*

„Co to děláš?“ zeptal se.

Teď tedy konečně promluvila. „Já bych myslela, že to je vidět. Jižní tlaková výztuha je hned na druhé straně téhle přepážky.“

Jak ji slyšel mluvit – vyslechl to přiznání zrady z jejích vlastních úst –, nějak se mu uvolnilo myšlení. „Tlakové výztuhy jsou plné mořské vody,“ řekl. „Ty chceš prorazit trup. Zaplavit Zařízení.“

Udělal krok dopředu.

„Zůstaň, kde jsi.“ Z jejího hlasu číselo něco, co Corbetta donutilo poslechnout.

„Proč to děláš?“ řekl a založil si ruce za záda jakoby nic. Bishopová neodpověděla. Vypadalo to, že přemýšlí o dalším postupu.

Corbett pomalu a nenápadně vytáhl svůj mobilní telefon ze zadní

kapsy. Potichoučku jej rozevřel a vyťukal číslo 1231 okrajem palce. To byla linka jeho pomocníka Bryce: tohle číslo mohl zadat rychle a snadno bez dívání. Hledal vypínač hlasitosti; nenašel jej, takže přesunul palec přes reproduktor telefonu a zakryl jej.

„Na téhle straně Bariéry nemáme žádnou výbušninu C-4,“ řekl. „Jak jsi k ní přišla?“

Bishopové z tváře vyprchaly poslední známky nerozhodnosti. Neradostně se té jeho otázce zasmála. „Spousta vedlejších zdravotnických produktů se převáží tam a zpět zásobovacím modulem. To víš. Ochranka se nerada hrabe v odpadech v červeném pytli. Touto cestou je tedy možné získat spoustu věcí. Například tohle.“ A zasunula ruku do kapsy laboratorního pláště a vytáhla pistoli.

Corbett se stále ještě nevzpamatoval a díval se na tu pistoli až odtažitě. Byla to ošklivá drobná zbraň s neobvyklým lesklým povrchem a tlumičem na hlavni. Chystal se jí zeptat, jak ji pronesla detektory kovů, ale ten lesklý povrch byl asi odpovědí sám o sobě: šlo o sloučeninu keramiky a polymerů, drahou a ilegální.

„Když zaplaviš Zařízení, tak zemřeš taky,“ řekl.

„Nastavím rozbušky na deset minut. Tou dobou už budu na 12. patře na cestě k únikovému modulu.“

Zavrtěl hlavou. „Nedělej to, Michele. Nemůžeš přece takhle zradit svou vlast. Nevím, pro jakou zemi pracuješ, ale nestojí to za to. Takhle to nejde.“

Bishopová zbrunátněla. „Proč si myslíš, že pracuju pro cizí vládu?“ zeptala se prudce. „Proč myslíš, že pracuju vůbec pro nějakou vládu?“

„No...“ spustil Corbett a zarazil se, užasl nad prudkostí její řeči.

„Spojené státy nemohou získat přístup k tomu, co je tam dole. Amerika už mnohokrát prokázala, jak zneužívá moc, kterou dostane. Máme atomovou bombu, a co jsme provedli? Během půl roku jsme ji svrhli na dvě města.“

„Tohle nemůžeš srovnávat s...“

„A co myslíš, že Amerika udělá s technologií, která je tady dole? Americe nelze takovou moc svěřit.“

„Technologií?“ ptal se Corbett s nepředstíraným zájmem. „O jaké

technologii to mluvíš?“

Stejně rychle, jak Bishopová vybuchla, se i uklidnila. Neodpovíděla, jen zlostně vrtěla hlavou.

Do ticha zaskřehotal mužský hlas.

A teď poprvé Corbett ucítil, že mu žaludek svírá opravdový strach. Při té vášnivé výměně názorů zapomněl přitisknout palec na reproduktor mobilu.

Bishopová se ještě více zachmuřila. „Ukaž mi ruce.“

Corbett pomalu zvedl dlaně. Telefon měl v pravé.

„Ty...!“ Náhlým pohybem, rychlým jako útočící had zvedla Bishopová pistoli a stiskla spoušť.

Objevil se obláček kouře; zvuk velmi podobný kýchnutí a pak Corbett v prsou ucítil příšerný palčivý pocit. Obrovská síla jím mrstila dozadu na kryt ventilátoru. Svezl se na zem, sípal a chroptěl. Těsně předtím, než jej pohltila neodolatelná černota, viděl – matně –, jak Bishopová zuřivě dupe po mobilu, pak znovu pokleká a dál hněte tu plastickou výbušninu a spěšně ji připevňuje na vnější přepážku.

Peter Crane vstoupil do výtahu a stiskl tlačítko 1. Ještě než se dveře zavřely, začal nervózně přešlapovat. Proč to Michele Bishopové tak trvá?

Mluvil s ní před více než hodinou a půl. Řekla, že svolat vědce potrvá nejvýše půl hodiny. Stala se někde chyba?

Nakonec ho přestalo bavit zdlouhavě čekat na dočasně ošetřovně a rozhodl se ještě jednou zkusit přesvědčit admirála Spartana. *Musí to zkusit*; v sázce je příliš mnoho, než aby to nechal plavat. A cokoli – včetně hádky – bylo lepší než jen sedět a čekat.

Když se znovu otevřely dveře výtahu, něco ho napadlo. Vyšel ven, vytáhl z kapsy mobil a zavolal na centrální službu.

„Co pro vás můžu udělat?“ ozval se neutrální ženský hlas.

„Potřebuju mluvit s panem Vanderbiltem. Genem Vanderbiltem z Oceánského výzkumu. Nemám přístup k adresáři.“

„Okamžik prosím, spojujím vás.“

Crane rychle šel světlečervenou chodbou a v mobilu mu párkrát hlasitě cvaklo. Pak se ozval mužský hlas: „Oceánografie, u telefonu Vanderbilt.“

„Doktor Vanderbilt? Tady Peter Crane.“

Chvilí bylo ticho. „Vy jste doktor Crane, že? Asherův člověk.“

„Přesně tak.“

„Moc nám chybí.“

„Kontaktovala vás Michele Bishopová?“

„Doktorka Bishopová? Ne, v poslední době ne.“

Crane se zarazil. „Ne? A byl jste teď ve své laboratoři?“

„Ano. Jsem tu už několik hodin.“

Crane se znovu rozešel, tentokrát pomaleji. „Poslouchejte, pane doktore. Děje se něco, o čem nemůžu mluvit do telefonu. Budu potřebovat vaši pomoc a pomoc dalších špičkových vědců.“

„O co se jedná? Nějaký naléhavý zdravotní problém?“

„Dalo by se to tak říct. Podrobnosti vám řeknu osobně. Teď můžu jen říct, že jde o bezpečnost celého Zařízení, a možná i mnohem víc.“

Další odmlka. „No dobře. Co ode mě potřebujete?“

„Svolejte co nejrychleji a nenápadně své vyšší kolegy. A pak mi zavolejte zpět.“

„Může to trvat pár minut. Někteří z nich pracují v tajném oddělení.“

„Tak jim co nejrychleji zavolejte. A řekněte jim, aby o tom s nikým nemluvili. Věřte mi, je to *naprosto* důležité, pane doktore. Vysvětlím vám to, až se uvidíme.“

„Dobrá, pane doktore.“ Vanderbilt mluvil o něco pomaleji, zamyšleně. „Zkusím svolat skupinu do konferenčního střediska na dvanácté palubě.“

„Zavolejte mi na mobil, je to v adresáři. Přijdu za vámi.“ Zavěsil a zastrčil si telefon do kapsy laboratorního pláště. *Pokud mě Spartan poslechne, tak Vanderbiltovi řeknu, že bylo všechno vyřešeno*, pomyslel si.

Před ním byly dvojité dveře Vrtného komplexu. Ke svému překvapení si Crane všiml, že už u nich nestojí příslušníci námořní pěchoty, ale dva agenti tajných operací vyzbrojení puškami M-16. Když se blížil, jeden z nich zvedl ruku, aby ho zastavil. Agent důkladně zkontroloval Craneův identifikační odznak, pak konečně ustoupil a otevřel mu dveře.

V komplexu bylo rušno. Crane se zastavil těsně za vchodem a rozhlížel se. Mariňáci a agenti stáli na strategických místech. Technici a údržbové čtyři spěšně přecházeli po zaplněném hangáru. Největší činnost panovala uprostřed, kde na robotizovaných svorkách visely obě zbývající Kuličky. Opodál stála konstrukce s laserem.

V reproduktorech na stropu praskalo. „*Pozor*,“ ozval se hlas. „*Setup Kuličky tři bude zahájen za deset minut. Pracovníci řízení ponoru, dostavte se na svá pracoviště.*“

Crane se zhluboka nadechl. Pak zamířil ke Kuličce, kde mezi techniky stála tříčlenná posádka v bílých kombinézách. Věděl, že

jestli Spartan není tady, aspoň ho někdo navede správným směrem...

Když se blížil, jeden z členů posádky se k němu otočil. Crane užasl. Nad bílou kombinézou rozpoznával zvrásněný obličej a neposlušné vlasy doktora Flytea.

Jak ho Flyte uviděl, vytřeštil na něj oči. Odpojil se od ostatních a šel za Cranem.

„Doktore,“ řekl Crane. „Proč máte na sobě tu uniformu?“

Flyte se na něj zadíval. Jeho jemné rysy působily napjatě a nervózně. „Já si ji vzít nechtěl – kdepak! Mým úkolem je opravit rameno, vylepšit rameno, informovat ostatní o jeho tajích – ne je sám ovládat. Ale *on* si to nenechal vymluvit. ‚Ten olympský bůh je nesebným protivníkem.‘“ Pokradmu se ohlédl a ztišil hlas. „Já tady být musím, vy ne. Vy musíte pryč. Je to tak, jak jsem vám říkal: *všechno* je na padrt’.“

„Potřebuju najít...“, spustil Crane. Pak náhle zmlkl. Blížil se k nim totiž někdo další: fregatní kapitán Korolis. Crane znovu užasl, neboť i on měl na sobě bílou kombinézu posádky Kuličky.

„Vraťte se zpět ke Kuličce,“ rozkázal Korolis staršímu muži. Pak otočil své bledé bezvýrazné oči na Cranea. „A co vy tady děláte?“ řekl.

„Hledám admirála Spartana.“

„Není dostupný.“ Korolis už zahodil svou dřívější civilnější slupku. Nyní z jeho tónu, jeho výrazu, jeho vystupování vyzařovalo nepřátelství a podezřívavost.

„Musím s ním mluvit.“

„Vyloučeno,“ odsekl Korolis.

„A proč, pane fregatní kapitáne?“

„Zkolaboval. Převzal jsem velení.“

„Zkolaboval?“ *Tak že by tohle zdrželo Bishopovou?* Ale už když ho ta myšlenka napadla, zamítl ji. Pokud by šéf Zařízení utrpěl nějaký typ záchvatu nebo kolapsu, Corbett nebo někdo z lékařských pracovníků nebo Bishopová sama by mu to řekli.

A to znamenalo jen jediné: nikdo ze zdravotnického personálu o tom nebyl informován.

Crane uslyšel v hlavě poplašné zvonky. Najednou mu došlo, jak

riskantní je jeho pozice.

„Pozor“ ozval se hlas z reproduktoru. „Zahajte nástup posádek. Uzavírací skupina se připraví na obnovu a ověření neporušenosti trupu.“

„Nedělejte to,“ slyšel Crane svůj vlastní hlas.

Korolis se zamračil. „Nedělejte co?“ Oči měl zarudlé a jeho hlas, obvykle jemný, zněl hlasitě a zadýchaně.

„Nezahajujte ponor.“

„Pane!“ zavolal na Korolise jeden pracovník od monitorovací stanice.

Fregatní kapitán se na něj otočil. „Co je?“

„Někdo s vámi chce mluvit. Bryce, pracovník ze zdravotního oddělení.“

„Řekněte mu, že nemám čas.“

„Pane, on říká, že je to naprosto zásadní...“

„Tohle“ vytrčil Korolis ruku směrem ke Kuličce tři, jako by v ní držel dýku, „je v téhle chvíli jediná zásadní věc.“

„Dobře, pane.“ Muž zavěsil a vrátil se ke svým přístrojům.

Korolis se otočil zpět na Cranea. „A proč bych neměl zahájit ponor?“

„Je to příliš riskantní. Je to ztřeštěnost.“

Korolis k němu přistoupil o krůček blíž. Na čele a spáncích mu vyrašily kapičky potu. „Už jsem slyšel o té vaší teorii. Víte, co si myslím já, pane doktore? Myslím si, že riskantní jste tady vy. Ohrožujete morálku. Ohrožujete celou misi.“

Díval se na Cranea o chvíli déle. Pak náhle zamířil k mariňákům. „Hoskins! Menendez!“

Postavili se do pozoru. „Rozkaz!“

Korolis máchl palcem ke Craneovi. „Tenhle muž je pod vojenským dohledem. Jakmile bude Kulička bezpečně vypuštěna a vše bude ukončeno, vezměte ho do vazby a celu ať mu hlídá ozbrojená stráž.“

A než stihl Crane protestovat, Korolis zamířil zpět ke Kuličce tři, kde se již podivný doktor Flyte a jeho kolega soukali do jejího stříbrného chřtánu.

49

Roger Corbett ležel v rozšiřující se kaluži vlastní teplé krve zahalen oblaky bolesti. Chvillemi mu připadalo, že se mu to zdá; jindy měl pocit, jako by již byl po smrti a vznášel se v nějakém tmavém zapomnění bez hranic. Pocity, myšlenky, asociace se dostavovaly a mizely a on to zjevně nemohl nijak ovlivnit. Uplynula snad minuta nebo deset; to nevěděl. Jistý si byl jen jedním: nesmí té přikrčené postavě s pistolí dát najevo, že je ještě naživu.

Bolest byla nyní intenzivní, ale bolest byla dobrá: pomáhala mu bojovat proti té příšerné odevzdanosti, která se ho snažila zavléct navždy pryč.

Jak tam tak ležel, pocítil bodnutí lítosti. Žena, kterou si pozval na třetí hodinu, na něj už asi čeká. Už tam nejspíš je, podupává a dívá se na hodinky. Natolik se jí podařilo pokročit při ovládání vzteku, že byla škoda, že...

Pak se vrátila zemdlenost, celá ho zaplavila a on se odevzdal černým snům. V nich byl potápěč, který se vydal příliš hluboko. A hladina teď byla jen pobledlá šmouha daleko nad ním, plíce už ho bolely, zatímco kopal nahoru, plaval co nejrychleji, a přesto mu zbývala ještě taková dálka...

Přinutil se znovu k vědomí. Postava v rohu už končila.

Zvedla se a otočila se na něj, oči jí zářily odlesky světla ze sousední místnosti. Corbett zadržel dech a ležel nehnuté, oči měl jen jako škvírky. Žena nechala pytel na zemi, přistoupila o krok k němu, pak o další krok. Znovu se zastavila. Objevil se tupý záblesk, když se k němu otočila hlaveň její pistole.

Najednou se prudce otočila. O chvíli později to Corbett slyšel taky: hlasy, které byly v hluku kompresorů slyšet jen nepatrně.

Další lidé – možná dva i víc – asi vstoupili do prvního oddělení Kontroly životního prostředí. Náhlá naděje v něm vzbudila pocit

bdělosti, pomohla mu soustředit smysly. Jeho hra zabrala. Bryce sem už poslal pomoc.

Hlasy sílily.

Žena se nad ním postavila se zbraní namířenou a přesunula se k průchodu do druhé komory. Corbett pootevřel oči a sledoval, jak se pozorně dívá za roh. Zvlněná kadeř jejích vlasů, hlaveň pušky byly rámovány žlutým světlem. Pak žena proklouzla otvorem do druhé místnosti, přikrčila se za turbínu a zmizela mu z očí.

Hlasy byly slyšet dále. Už se zjevně neblížily. Odhadoval, že jsou ještě pořád v prvním oddělení někde mezi Bishopovou a hlavním východem z Kontroly životního prostředí. Z těch pár slov, která dokázal rozeznat, to vypadalo na údržbáře, kteří kontrolovali některý z bezpočtu dílů zařízení.

To znamenalo, že vojsko sem ještě nedorazilo – aspoň zatím. A možná ani nedorazí.

Corbett natáhl ruku a snažil se zvednout do sedu, ale ruka mu uklouzla po krvavé podlaze. Hrudníkem mu projel osten bolesti, takže si musel kousat horní ret, aby nevykřikl.

Ležel tam, mělce dýchal a čekal, až bolest poněkud ustoupí. Pak zapřel nohy o kovovou podlahu a sunul se dopředu k protější přepážce.

Šlo to žalostně pomalu. Čtvrt metru, půl metru, metr. V hrdle cítil zpěněnou krev. Košili i sako měl nasáklé krví a zpomalovaly ho, nepouštěly ho dál. Na půlce cesty ke stěně se zastavil, jelikož se o něj znovu pokoušely mdloby. Ale nemohl se zastavovat na dlouho; věděl, že jinak už nikdy nezačne. Znovu se zapřel a sunul se po centimetrech na podlaze.

A konečně narazil hlavou o stěnu. S bolestným píchnutím zvedl oči nahoru. Těsně nad sebou viděl silné pruhy semtexu, byly celkem čtyři, natlačené na kovovou přepážku v rovnoběžných liniích. Do každého z nich byla zasunuta rozbuška.

Corbett soustředil svou sílu, zvedl paži, hmatal po první rozbušce a vytrhl ji. Znovu mu hrudí projela příšerná bolest, spadl a lapal po dechu. Slyšel, jak mu z lokte a zápěstí kape krev na holou zem.

Vleže sledoval rozbušku. Nejasně rozeznával baterii, manuální ča-

sovač, dva plátky kovu oddělené fólií, cívku optického vlákna. Všechno bylo miniaturní. O výbušninách toho věděl jen málo, ale tohle mu připomínalo rozbušku s dlouhou prodlevou. Když časovač dospěje na konec, fólie se odpálí elektrickou energií a plátky vyvolají počáteční ořes nálože.

Umístil rozbušku co nejjemněji na zem. Říkala deset minut; odhadoval, že mu jich zbývá ještě čtyři nebo pět. Ještě tři rozbušky.

Vzburcoval celou svou sílu a znovu zvedl ruku, natáhl se k další rozbušce, vytrhl ji – dával si pozor, aby nechtěně nepřenastavil časovač – a ztěžka spadl zpět.

Bolest nyní byla mnohem horší a málem znovu omdlel. Krev se mu vařila v hrdle, zajíkal se a kašlal. Uplynula minuta, než získal dost sil, aby mohl pokračovat.

Třetí tvarovaná nálož byla mimo jeho dosah. Znovu se zapřel patou a sunul se podél stěny do její blízkosti. Pak zvedl ruku nahoru potřetí, uvolnil rozbušku a stáhl ji na zem.

Bolest byla teď tak silná, že si byl jist, že ke čtvrté se již nedostane. Ležel tam ve tmě, zápasil o vědomí, poslouchal tlumené hlasy. Ti lidé se nejspíš hádali o nějakou technickou banalitu.

Kolik času mu asi tak zbývá? Minuta? Dvě?

Přemýšlel, kde asi je Bishopová. Nepochybně se krčí za nějakým strojem a netrpělivě poslouchá hovor mužů a čeká, až odejdou, aby mohla uprchnout do bezpečí.

Proč je prostě nezastřelila? Pistole měla tlumič. Důvod mohl být jen jeden: ta hybridní zbraň měla malý zásobník, nejspíš jen na dvě nábojnice. A kolem nich proběhnout nemohla; tím by se prozradila. Ještě měla šanci uprchnout. Ale nesmí se stát, že dva další lidi spustí poplach.

Ne. Nemohla kolem nich proběhnout. Vráti se k semtexu a upraví časovače rozbušek, aby získala další čas.

UVědomil si, že měl se svou činností tolik práce a bolest ho tak oslepovala, že mu tohle dříve nedošlo. Ona se vrátí – a to každou chvíli.

Z toho zoufalství vydoloval Corbett nové odhodlání. Z posledních sil zvedl paži nahoru ještě jednou, rukou zachytil čtvrtou a poslední

rozbušku.

A v té chvíli se v průchodu objevila postava orámovaná jako černý reliéf. Jakmile ho zahlédla, tlumeně zaklela a skočila k němu.

Corbett překvapeně a zmateně trhl rukou. Přitom nechtěně sevřel prsty; ozvalo se prasknutí a z rozbušky vyšel obláček kouře – příšerná pauza, která trvala snad milisekundu, a přece měl Corbett pocit, že trvá celou věčnost –, a pak se s nepředstavitelně hlasitým řevem celý vesmír rozprskl v apokalypse ohně a oceli. A vody.

50

Vnější dveře zavřeny,“ hlásil hlas z reproduktoru. „Tlakové těsnění aktivováno. Kulička tři v sestupném vedení. Odhadovaný čas k vrtnému rozhraní: devatenáct minut třicet sekund.“

Peter Crane se z protějšího rohu díval pln zklamání a vzteku, jak se obrovská robotizovaná svorka – již bez svého břemene – vzdaluje od vodního zdymadla do klidové pozice. Zatímco probíhalo pečlivé uzavírání Kuličky, jež pak byla spuštěna zdymadlem, rozhlížel se po pracovnících Vrtného komplexu, pátral po soucitném pohledu, spěšném kývnutí, po čemkoli, co by signalizovalo možné spojení. Nic takového však neviděl: technici, inženýři i pomocní pracovníci se už věnovali běžným povinnostem a byli zaměstnání známými pohyby probíhajícího vrtu. Nikdo si nevšímal, že tu je.

Kromě těch mariňáků, kteří stáli vedle něj. Po dokončení manévru do něj jeden z nich dloubl. „Tak, doktore. Jdeme.“

Jak mířili ke dveřím do chodby 1. paluby, Cranea se zmocnil dojem neskutečnosti. Určitě to je všechno jenom sen. Mělo to všechny nelogické, náhodné prvky snu. Nebo ho doopravdy dva ozbrojení mariňáci odvádějí do vazby? Copak opravdu hloubí díru k nějakému zlověstnému cíli? Mohl Korolis převzít velení nad celým Zařízením? *Korolis...*

„Tohle přece nechcete udělat,“ řekl tiše oběma vojákům. Namísto odpovědi otevřeli dvojité dveře a vyvedli ho ven.

„Nezpůsobilý k velení není admirál,“ pokračoval i za dveřmi. „Ale fregatní kapitán Korolis.“

Žádná odpověď.

„Všimli jste si, jak má bledou pokožku? A hyperhydrózy – nadměrného pocení? Má tu nemoc, která tady všechny postihuje. Jsem lékař; jsem proškolen, abych si těchto věcí všímal.“

Chodba před nimi se rozdělovala. Jeden z vojáků strčil Cranea do

ramene koncem pažby. „Doprava.“

„Od chvíle, co jsem přijel na Zařízení, jsem viděl hodně takových případů. Korolis je klasický postižený.“

„Možná by bylo lepší, kdybyste držel jazyk za zuby,“ řekl jeden voják.

Crane se podíval na světle rudé stěny, zavřené dveře laboratoří. V myšlenkách se vrátil ke druhému nucenému pochodu, který tu absolvoval: tenkrát se Spartanem, když ho prověřovali a připravovali na střezovaný sektor. Tehdy netušil, kam ho vedou. Tentokrát to bylo jiné. Pocit neskutečnosti ještě zesílil.

„Taky jsem sloužil v armádě,“ řekl. „Vy jste vojáci, přísahali jste, že budete sloužit vlasti. Korolis je nebezpečný a nevyrovnaný muž. Když plníte jeho rozkazy, nejsou vaše činy o nic lepší než...“

Pažba ho znovu zasáhla do ramene, tentokrát mnohem silněji. Crane se svezl na kolena a bolestivě skláněl krk.

„Uklidni se, Hoskinsi,“ řekl druhý voják hrubě.

„Už mně ty jeho kecy lezou krkem,“ řekl Hoskins.

Crane se zvedl a otřel si dlaně, přivřenýma očima se díval na Hoskinse. Lopatka ho po nárazu bolela.

Hoskins pokynul hlavní pušky. „Pokračujem.“

Šli dál chodbou a zatočili doleva. Před nimi se objevil výtah. Přišli k němu a Hoskins stiskl tlačítko *nahoru*. Crane otevřel ústa, aby jim poskytl další argumenty, ale rozmyslel si to. Třeba ho vyslechnou strážci ve vazbě...

Ozvalo se pípnutí a dveře výtahu se rozevřely.

V tomtéž okamžiku se odněkud nad nimi ozvala prudká rána. Celé Zařízení se na chvilku zvedlo ze země. Světla zablikala, rozjasnila se a znovu se ztlumila. Následoval sekundární výbuch, který otřásl celou stavbou tak prudce jako pes krysou. S pronikavým skřípotem se ze stropu odtrhl kus šedého kovového potrubí a přimáčkl Hoskinse k zemi.

Crane jednal bez rozmyšlení. Kopl druhého mariňáka rychle do kolene, pak se střemhlav vrhl do výtahu a bezmyšlenkovitě mačkal tlačítka. Plášť se mu roztrhl o kovovou mřížku, telefon mu vypadl z pouzdra a klouzal po podlaze.

Rozsvítilo se nouzové osvětlení a v jeho oranžové záři viděl, jak se Hoskins snaží posadit. Na nos a ústa mu kapala krev z tržné rány na hlavě, ale už stál a tvářil se zlověstně. Zatímco z dálky začaly být slyšet výstražné sirény, srovnal si pušku a zamířil. Crane se schoval za zavírající se dveře výtahu a kolem něj proletěla kulka... Pak se dveře zavřely a on ucítil, že jede vzhůru.

51

Gordon Stamper, strojník první třídy, sbíhal po schodech z 9. paluby, co mu nohy stačily. Žlutá výzbroj mu ztěžka bušila do zad a ramen; háky, přenosná vysílačka a jiné vybavení připevněné k nylonovému opasku rachotily při každém kroku. Zbytek záchranného týmu ho následoval se zásobami kyslíku, trubic, seker a dalších nástrojů.

Telefonát, který dostal přes pohotovostní kanál, tvrdil, že nejde o cvičení. A přesto si Stamper nebyl jistý. V jednom však jasno měl: *něco* se stalo. Slyšel tu strašlivou explozi, vnímal krátký výpadek energie. Světla se ale znovu zapnula a Zařízení nejevilo známky nějakého zhoršení stavu. A byl si jistý, že vedení by klidně dokázalo uspořádat podobné divadlo, jen aby zjistilo, zda jsou záchranáři připravení. Vrchnost vždycky hledala způsoby, jak by se daly zvednout mandle podřízeným.

Rozevřel dveře na 8. palubu. Přivítala ho prázdná chodba, dveře po obou stranách zavřené. To ho nepřekvapovalo, blížil se konec směny a většina správců a výzkumných pracovníků z tohoto patra bude nejspíš někde jinde, zašli si asi na něco k snědku, nebo spíš byli na poradách v zasedacích místnostech na 7. palubě.

Mikrofon vysílačky měl připevněný k rameni. Zapnul jej palcem. „Stamper záchranáři jedna.“ Ve vysílačce zapraskalo. „Záchranář jedna, rozumím.“

„Jsme na osmé palubě.“

„Rozumím.“

Stamper vypnul vysílačku s určitým uspokojením. Rozhodně si tentokrát nebudou stěžovat na rychlost reakce: první telefonát dostal před pouhými čtyřmi minutami, a už jsou na místě.

Jejich cílem byla Kontrola životního prostředí, oddělení na protějším konci této paluby. Stamper se rozhlédl po svých lidech, zda jsou

pohromadě a připravení, pak dal signál k postupu.

Čím víc o tom přemýšlel, tím si byl jistější, že je to nahrané, výcvik. Ten hovor – jak tomu rozuměl, byl jenom jeden, zoufalý, skoro nesouvislý a byl předčasně ukončen – zmínil nějaké narušení; průnik vody. A to byla naprostá kravina, samozřejmě. Každý věděl, že mezi zařízením a Severním Atlantikem je ochranná kupole a prostor mezi ní je natlakovaný a suchý. A pokud to nebyl výcvik, možná šlo jen o prasklou vodovodní trubku; na téhle palubě pracovali vědečtí páprdové a úředníci, kteří by omdleli nebo volali o pomoc při první kapičce.

Postupovali dál chodbou, jejich výzbroj o sebe narážela a zastavili se na křižovatce ve tvaru T. Chodba vlevo vedla do administrativního oddílu, složitěho bludiště kanceláří a uzounkých chodeb. Kdyby zatočili doprava a šli vědeckými laboratořemi, došli by do Kontroly životního prostředí rychleji a...

Ve směru od laboratoří zaslechl cinkání kovu a vzrušené hlasy. Zastavil se a poslouchal. Hlasy zněly tlumeně, ale zdálo se, že se přibližují.

Přiložil si dlaň vedle rtů. „Haló!“

Hlasy utichly.

„Tady Záchranný tým!“

Ty rozrušené, nervózní hlasy se ozvaly znovu a Stamper nyní slyšel i zvuk rychlých kroků. Otočil se na své muže, máchl rukou ve směru k hlasům.

Když zatočil do výzkumného sektoru, uviděl je: možná pět až šest vědců běželo proti nim. Měli vytřeštěné oči, oděvy a laboratorní pláště měli halabala. Byla mezi nimi žena ve středním věku, která tiše plakala. Jejich vůdce – vysoký štíhlý muž s vlnitými plavými vlasy – byl do pasu zmáčený.

Asi patnáct metrů za nimi byla zavřená vodotěsná přepážka.

Stamper přistoupil k běžící skupině. „Gordon Stamper, vedoucí týmu,“ řekl co nejautoritativnějším hlasem. „Co se děje?“

„Musíme odsud zmizet – všichni!“ lapal vysoký muž po dechu. Žena začala plakat hlasitěji.

„Řekněte mi, co se stalo...“

„Na vysvětlování není čas!“ přerušil ho muž. Mluvil hlasitě a přerývavě, takřka hystericky. „Zavřeli jsme všechny možné přepážky, ale tlak je moc silný. Nevydrží to, každou chvíli povolí...“

„Moment,“ řekl Stamper. „Seberte se, uklidněte se a pak nám řekněte, k čemu došlo.“

Muž se otočil k ostatním vědcům. „Vyběhněte co nejrychleji na devátou palubu.“

Zpanikařená skupina nepotřebovala další pobízení. Okamžitě proběhli kolem záchranářů a zmizeli chodbou ke schodišti.

Stamper se za nimi díval, ve tváři neproniknutelný výraz. Pak se otočil k plavovlasému muži. „Tak poslouchám.“

Muž polkl a zjevně se snažil vzpamatovat. „Byl jsem na chodbě vedle laboratoře seizmo-akustického sonaru. Vedl jsem schůzi na závěr směny a ověřoval jsem si, ve které je to zasedačce, než jsem zamířil na sedmou palubu. Pak se ozvalo to...“ umlkl a otřel si ústa rukávem. „Ten obrovský výbuch. Srazil mě na zem. Když jsem vstal, viděl jsem... stěnu vody, která zaplavovala prostory Kontroly životního prostředí na konci chodby. Ve vodě byla krev, části těl. Spousty těl.“

Znovu polkl. „S kolegou jsme běželi k vnějšímu vstupu do Kontroly životního prostředí a zavřeli jej. Pak jsme se stáhli do chodby, podívali se do laboratoří a brali s sebou všechny, koho jsme našli. A když jsme odcházeli, tak ten poklop, který jsme zavřeli, povolil, voda se začala lít dovnitř a výzkumné laboratoře se zaplavovaly. Během ústupu jsme zavřeli vnitřní poklopy výzkumného sektoru. Ale tlak je prostě moc velký, každou chvíli to povolí a...“

Jeho hlas náhle přehlušila silná rána nad nimi.

Vědec vyrazil dopředu a vyděšeně vykřikl. „Vidíte! To praskl ten poklop! Musíme zmizet, a to hned!“ Otočil se a zmizel směrem k zadnímu schodišti.

Stamper se za ním díval. Pak velmi rozvážně znovu zapnul mikrofon vysílačky. „Stamper záchranáři jedna.“

„Záchranář jedna, váš signál je pět na pět.“

„Hlásím, že jsme potkali pracovníky, kteří ustupovali z výzkumného sektoru. Ustoupili po schodišti bé dvě. Informace z osmé palu-

by ukazují na velké narušení trupu v blízkosti Kontroly životního prostředí.“

Bylo ticho. „Zopakujte prosím poslední větu. Přepínám.“

„Velké narušení trupu. Doporučuji uzavřít celou tuto část sítě a poslat dolů opravářské týmy k opravě poruchy a zajištění paluby.“

Další ticho. „Ověřil jste to osobně?“

„Ne.“

„Proveďte tedy vizuální kontrolu a podejte hlášení o situaci. Přepínám.“

„Rozumím a konec.“ *Do háje.*

Stamper se díval chodbou k zamčenému poklopu. Nebyl nervózní, to ne; tenhle výcvik absolvoval tolikrát, že stěží vnímal něco víc než jen rutinu, a to i teď. A přece z té skupiny vědců vyzařovalo něco děsivého, ta nepředstíraná hrůza v očích toho plavovlasého muže...

Otočil se na svou skupinu. „Jdeme.“

Ale než jeho slova stačila doznít, uvědomil si další zvuk z prostor výzkumného oddělení nahoře: tlumené skřípění, šplouchání, hučení, jaké nikdy předtím neslyšel. Prudce nabývalo na hlasitosti a jemu se zježily chlupy na zátylku.

Aniž by si to uvědomoval, dokonce o krok ustoupil.

„Stampere?“ řekl jeden z členů záchranné skupiny za ním.

A pak, takřka se zvířecím jekotem, západky, které zajišťovaly přepážku před nimi, odlétly ze svého místa jedna po druhé a jejich ozvěna připomínala výstřely z pistole. Přepážka odletěla jako korek z láhve. A směrem k nim se začala řinout bouřící masa vody.

Stamper chvíli jen stál, šok a děs ho ochromily.

Bylo příšerné sledovat, jak se voda blíží k nim s nesmlouvavou lačností predátora. Požírala vše, co jí stálo v cestě, a přitom syčela, hučela, mlaskala. Stamper neměl ponětí, že voda může vydávat takové zvuky. A měla i příšernou barvu, slizce narudlou čern s krvavě napěněnými vlnami, z nichž stoupal mlžný opar. Její krutost brala dech. Ve vodě plavaly různé věci, židle a laboratorní stoly, nástroje a počítače a jiné předměty, na které se radši nedíval. Nozdry mu zaplnil ten zápach: chladný, slaný, měďnatý zápach, který – vlivem příslibu obrovských černočerných hlubin – působil ještě děsivěji než

pohled samotný...

...A pak kouzlo pominulo a on začal ustupovat, zakopával a padal přes ostatní členy týmu, klouzal, nadával a hnál se jako šílený na schodiště, aby uprchl hrůze, která se řítila za nimi.

Vysílačka na něj pištěla, ale on na to nedbal. Za sebou slyšel prudké bouchnutí, jak jeden z mužů zavřel a zajistil průchod k zadnímu schodišti. Stamper se ani nerozhlížel. Mohli zavřít klidně i desítky průchodů, kdyby chtěli; nakonec to bylo stejně všechno jedno. Protože teď už moc dobře chápal, že se jim ani náhodou nepodaří ten narušený trup zacelit – nebo že se někdy v budoucnu podaří zajistit 8. palubu.

Crane běžel chodbami 6. paluby co nejrychleji. Na každé křižovatce zpomalil; jakmile ji minul, znovu sprintoval. Na chodbách panovalo ticho: potkal jednoho údržbáře s vozíkem, dva vědce, kteří si něco tlumeně vyprávěli. Ten hlasitý hluk, který před pár minutami otřásl tak prudce celým Zařízením, zjevně vyvolal jen nepatrný rozruch. Výstražné sirény už umlkly a ve tvářích, které potkal, neviděl žádné známky úzkosti.

Před ním byla slepá ulička, v níž sídlila laboratoř aplikované námořní fyziky. Před dveřmi zaváhal, podíval se zpět chodbou: stále prázdná. I v laboratoři zřejmě panovalo ticho. Otevřel dveře a rychle vklouzl dovnitř.

Hui Pingová stála vedle stolu. „Kde jsi tak dlouho?“ zeptala se. „Byla jsem si jistá, že se ti něco přihodilo. A pak ten výbuch před chvílí...“

„Omlouvám se, Hui, zdržel jsem se. Jak to tady šlo?“

„V klidu. Až na poslední minuty.“ Nevesele se usmála. „A nebyla to promarněná doba. Během čekání jsem asi rozluštila ten první signál, který přišel zpod Mohorovičičovy diskontinuity. A až uvidíš...“

„Na to není teď čas. Musíme odsud hodně rychle zmizet. Bezpečnostní kamery už mě určitě zachytily.“

„Bezpečnostní kamery? Co se stalo?“

„Korolis. Převzal velení nad Zařízením.“

„A co Spartan?“

„Bůhví, co je s ním. A to není to nejhorší: Korolis trvá na tom, aby vrtání pokračovalo podle harmonogramu. Je tím doslova posedlý, dokonce nasedl do Kuličky tři. Myslím, že se u něj začíná projevovat ta nemoc. Když jsem se ho pokusil zastavit, dal mě zavřít.“

„Cože?“

„Povedlo se mi utéct, než mě zavřeli do vazby. Ale musíme se do-

stat na dvanáctou palubu. Zmobilizoval jsem pár z nejvyšších vědců – máme se setkat v konferenční místnosti. Chci jim to všechno vysvětlit. Ty vrty, Asherovy objevy, Korolise – všechno. Musíme dostat zprávu na hladinu, získat pozornost lidí, kteří mohou celou tu šílenost zastavit...”

Najednou se zastavil. „A *do háje*“ Ramena mu poklesla.

Mlčky se na něj tázavě dívala.

„Bariéra“, vysvětloval.

Ve spěchu zapomněl na kontrolní bod mezi bezpečnou a nezajištěnou oblastí. Stráže budou ještě asi stále sledovat Pingovou – a rozhodně budou pátrat po něm.

„*Krucinál*“ Otočil se, udeřil pěstí do laboratorního stolu. „Přes Bariéru se nikdy nedostaneme.“

Otočil se znovu na Pingovou. Její výraz ho udivil. Počítačová odbornice poněkud pobledla. Ale ona určitě nezapomněla na Bariéru..., nebo ano?

„Co je?“ zeptal se.

Odpověděla mu, ale velmi tiše. „Je tu ještě jedna možnost. Jedna možná cesta. Pohotovostní únikový otvor na druhé palubě.“

„Nouzový východ? Ze Zařízení?“ Crane si najednou vybavil ty žebříky, které viděl přišroubované k vnějšímu trupu Zařízení, když šel po ochozu cestou k zásobovacímu modulu.

„Je střežený?“ zeptal se.

„Sotva. Je to jednosměrný poklop – nejde se dostat zpátky dovnitř, takže neexistují bezpečnostní rizika při obcházení Bariéry. A neví o tom moc lidí. Já o tom vím jen díky tomu, že se nachází v údržbových prostorech těsně pod mou laboratoří.“

Crane se na chvíli zamyslel. „Jdeme.“

Crane následoval Pingovou na cestě zpět, kterou sem přišli z její laboratoře. *Copak od té doby uplynulo vážně jen sedm hodin?* pomyslel si hořce. Když uvážil, co všechno objevili – a co se na Zařízení událo –, připadalo mu to jako celá věčnost.

Když došli ke schodišti, potichu a opatrně sestupovali, před každým odpočívadlem se zastavovali a ověřovali, zda jsou stále sami a bez dohledu. Minuli 3. palubu, kde jasně slyšeli cinkot pánví z ku-

chyně Zařízení, a sestoupili o další úroveň. Hui položila ruku na tyč východu, zhluboka se nadechla a otevřela.

Crane vykoukl ven. Před nimi spatřil krátkou chodbu, kterou zakončovalo rozcestí ve tvaru T. Mezi nimi a křižovatkou byla skupina mužů v laboratorních pláštích, kteří stáli ve dveřích kanceláře označené jako SEDIMENTACE A TOMOGRAFIE. Když uslyšeli, že se otevírají dveře, podívali se se zvědavým výrazem směrem k nim.

Crane cítil, jak Pingová váhá. „Pokračuj,“ řekl tlumeně. „Prostě projdeme kolem nich.“

Pingová vyšla na chodbu. Crane šel co nejpřirozeněji za ní, když míjeli skupinu, kývl na pozdrav. Tváře mužů nepoznával a doufal, že žádný z nich nebyl ve Vrtném komplexu během jeho zatčení. Musel se nutit, aby se neohlédl. Neslyšel však žádné kroky, žádné hlasité žádosti, aby se zastavili.

Na rozcestí Pingová zatočila doleva kolem několika malých laboratoří a kancelářů. Pak se prudce zastavila.

„Co se děje?“ zeptal se Crane.

Beze slova ukázala před sebe. Asi deset metrů nad nimi visela od stropu bezpečnostní kamera. „Dá se to nějak obejít?“ zeptal se.

„Velkou oklikou. A možná bychom stejně narazili na nějaké jiné kamery.“

Na chvíli se zamyslel. „Je to daleko?“

„Za dalším rohem.“

„Tak dobře. Běž co nejrychleji.“

Rozběhli se dopředu, hlavy měli skloněné a míjeli kameru. Pingová zatočila za další roh a zastavila se před šedými dveřmi. Otevřela je a oba vešli dovnitř.

Crane zjistil, že jsou ve skladišti náradí; nástroje a lehká zařízení ležely na objemných kovových policích od země ke stropu. Pingová ho vedla dozadu, kde byl těžký neoznačený průchod. „Pomoz mi to uvolnit,“ řekla.

S námahou odstranili čtyři silné šrouby, pak poklop otevřeli. Za ním byl malý temný prostor osvětlený jen červenou žárovkou v drátěném obalu. A pak tu byl i další poklop: kulatý, mnohem menší a těžší, s otevíracím mechanismem na servomotor. POZOR, stálo na-

psáno nad ním. POUZE NOUZOVÝ VÝCHOD. NA TUTO PALUBU NELZE VSTOUPIT ZPĚT.

Crane přiložil dlaň k poklopu. Připadal mu chladný a vlhký. Zpoza něj slyšel slabé hučení, které nedokázal přesně identifikovat.

Pingová za ním rychle oddychovala. Otočil se k ní. „Můžeme?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím, jestli to dokážu.“

„Musíš. Je to jediná šance, jak můžeme projít přes Bariéru. Na dvanácté palubě mezi vědci daleko od střeženého sektoru máme větší šance. Když zůstaneme tady dole, je jen otázkou času, než nás Korolisovi šašci najdou a zavřou.“

Narovnala se. „Dobrá. Jdeme.“

Jakmile za nimi zavřela poklop, Crane uvolnil východová dvířka a pak přiložil ruce na kolo uprostřed a otočil jím doleva. Jedna otáčka; dvě; a pak se kolo v jeho ruce uvolnilo.

Vedle poklopu byla malá řídicí skříňka s jediným červeným tlačítkem s nápisem ZAPNOUT. Crane se podíval na Pingovou, která přikývla. Stiskl tlačítko a servomotory se rozezvučely a přitáhly poklop dovnitř směrem k nim.

Hučení náhle o stupeň zesílilo. Z chladného vzduchu cítili pronikavý zápach slané vody a kalu.

Za průlezem – v podivném přítmí vnitřního prostoru kupole – byla úzká plošina tak půl metru na půl metru. Crane tam rychle vylezl a pomohl Pingové nahoru. Když byli oba bezpečně na plošině, rozhlédl se.

A ochromil jej šok a údiv.

53

„Jsme šest minut od rozhraní, pane.“
„Děkuju, doktore.“ Fregatní kapitán Korolis si poposedl na malém sedadle pilota a spokojeně přikývl. Podíval se souhlasně na technika ponoru. Doktor Rafferty mu nebyl jen nezměrně oddán, ale byl to také jeden z nejlepších armádních vědců v Zařízení, fyzik. Sám ho vybral, byl na něj stoprocentní spoleh. A pro tenhle konkrétní ponor byl dost dobrý jen ten nejtalentovanější. Sestup číslo 241 probíhal dobře, tentokrát se nic nepokazí. Korolis se znovu podíval na ovladače. Projel je na simulátoru asi desetkrát a v ničem se nelišily od ponorek. Nečeká je žádné překvapení.

Když se podíval na kontrolky, pocítil palčivou bolest ve spáncích. Mrkl: kdyby si na to byl vzpomněl, byl by si vzal pár tylenolů, než nasedli. Narovnal se a zaháněl bolest: žádná migréna mu teď nesmí bránit v soustředění.

Otočil se na Raffertyho. „Stav Mravkolva?“

„Všechny kontrolky zelené, pane.“

„Skvěle.“

Sestup pokračoval jako hodinky. Během pár minut dorazí na vrtné rozhraní. A pak s trochou štěstí už brzy, brzy...

Znovu promluvil k Raffertymu. „Byly potvrzeny ty hodnoty?“

„Ano, pane. Údaje snímačů z posledního ponoru Kuličky dvě ukazují, že oceánská vrstva je v maximálním průniku.“

Maximální průnik. Tak to dokázali. Provrtali se třetí – a nejhlubší – vrstvou zemské kůry.

Kdepak, nic je nepřekvapí. Snad jen to nejzásadnější: bohatství, která spočívají přímo pod nimi pod Mohorovičičovou diskontinuitou.

Ten, kdo říkal, že cena za svobodu je věčná bdělost, měl pravdu – do jisté míry. Korolis nicméně věděl, že je za tím i víc než jen tohle,

mnohem víc. Nestačilo být ve střehu – člověk musel *jednat*, chytit příležitost za pačesy. Pokud se objevila šance, bylo nutné ji využít bez ohledu na potíže. Amerika zůstala jedinou zbývající velmocí; zbytek světa se vlivem žárlivosti nebo nenávisti sešikoval proti ní a doufal v její pád. Nepřátelské vlády ji vysávaly nevyváženými obchody, zatímco navyšovaly své vlastní armády a dolad'ovaly své zbraně hromadného ničení. V takové zoufalé atmosféře byla jeho povinnost – byla to povinnost všech – udělat všechno pro to, aby si Amerika udržela setrvalou sílu.

Jaderné bratrstvo bylo početné a stále se rozrůstalo. Atomovky už nedokázaly nepříteli zastrašovat, ohromovat ani držet v uctivé vzdálenosti. Nyní bylo potřeba něco jiného – něco s tak ohromující silou, co zajistí pozici Ameriky na dlouhou dobu dopředu.

A to znamenalo přivlastnit si – všemi dostupnými prostředky – technologii, díky níž to ostatním natře. A ta technologie spočívala přímo pod nimi. Technologie, která dokáže vysílat zprávy zpod zemské kůry. Technologie, která dokáže uskladnit nekonečné zásoby energie v malém duhovém čipu.

Myšlenka vzdát se takové technologie byla bláhová. A myšlenka, že by ji získal *nikdo jiný*, byla nepřijatelná.

„Ještě čtyři minuty,“ řekl Rafferty.

„Dobře.“ Korolis mrkl od technika na třetího obyvatele Kuličky tři: šlachovitého starce s rozčuchanými bílými vlasy. Doktor Flyte tentokrát skoro mlčel. Korolis se zamračil. Flyteova přítomnost na Zařízení byla nešťastnou nutností: jako uznávaný odborník na kybernetiku a miniaturizaci byl jediným člověkem, který byl schopný vymyslet složité robotizované rameno, které používala Kulička. Muž byl asi génius, ale byl příšerně excentrický a – podle Korolise – i nebezpečný. Následkem toho byl na Zařízení zadržován potají, víceméně proti jeho vůli. Zdálo se to jako nejlepší řešení: nejen že ten užvaněný stařík nemohl mluvit s nesprávnými lidmi, ale Flyteova přítomnost na Zařízení znamenala, že mohl pečovat o robotizovaná ramena a školit ostatní v jejich složitém ovládní.

Korolis si poposedl. Vybral si na tenhle ponor Flytea – stejně jako Raffertyho –, protože chtěl ty nejlepší. A kdo umí lépe ovládat robo-

tizované rameno než ten, kdo je vynalezl?

Spánkem mu znovu projela bolest, ale Korolis se nutil k tomu, aby ji ignoroval. Nic ho nesmí vyrušit z dokončení tohoto ponoru; nedovolí, aby jeho práci brzdila lidská slabost. Schyluje se k něčemu významnému.

A bylo naprosto pochopitelné, že i *on* zde byl osobně, aby ten objev učinil sám. Nikomu jinému věřit nemohl. Admirál Spartan se ukázal jako slaboch – nebezpečný slaboch. Teď nebyl čas na změkčilé či neuvážené kroky. Spartan v poslední době prokázal oboje do té míry, že už nemohl držet kormidlo tak důležité operace, jako je tahle.

Za posledních pár dní Korolise napadlo, že admirál se nehodí pro velení. To překvapení, až rozčilení, které prokázal při Asherově skonu – ten byl jedinou největší brzdou jejich pokroku – byl jen první znak. A jeho zbabělá lítost nad osudem Kuličky jedna, přitom to byla jen válečná oběť. Ale admirálova ochota naslouchat jedovatým, zrádným řečem Petera Cranea – to bylo neúnosné.

Když pomyslel na Cranea, Korolisův výraz se zachmuřil. Už od první chvíle, kdy Cranea potkal ve zdravotním oddělení, věděl, že bude dělat potíže. Dohled nad lékařskými kajutami a záznam dlouhého rozhovoru s Asherem tento dojem ještě utvrdily. Všechny ty zbabělé řeči o nebezpečí, o zastavení mise... Vymazat Asherův pevný disk, jak to osobně provedl – a izolovat stejně podezřívavou Hui Pingovou, aby mu nemohla pomáhat s obnovou žádných dat – to mělo stačit, aby ty starcovy šílené názory, jeho poplašné teorie, které si hýčkal, nenakazily ostatní. Jak měl vědět, že se Craneovi podaří ta data obnovit, hergot? Pokud se mu to opravdu povedlo, pokud nešlo o lež; pak byl ten člověk zcela jistě schopen všeho...

Uklidňoval se myšlenkou, že teď už je ve vazbě. Tam pak bude dostatek času pořádně ho zpracovat.

Ve vysílače zapraskalo. „Řízení ponoru Kuličky tři.“

Korolis si vzal mikrofon. „Řízení ponoru, posloucháme.“

„Pane, došlo tu k situaci, o které byste měl vědět.“

„Pokračujte.“

„Před několika okamžiky bylo Zařízení zasaženo čímśi, co se jeví

jako výbuch.“

„*Výbuch?*“

„Ano, pane.“

„Jaký výbuch? Závada na strojích? Detonace?“

„To zatím nevíme, pane.“

„Kde k tomu došlo?“

„Na osmé palubě, pane.“

„Jaký je současný stav?“

„Dosud jsme nezískali žádná hlášení o škodách, pane – automatické detektory jsou vypnuté a situace je stále poněkud nepřehledná. Energie byla obnovena. Zdá se, že nastaly drobné potíže na kontrole životního prostředí. Kontrola škod a záchranné týmy již byly vyslány, čekáme na jejich hlášení.“

„Dobře, ozvěte se, až budete vědět víc. Mezitím pošlete náčelníka Woburna s četou na vlastní průzkum.“

„Rozkaz, pane.“

„*Hádes vytrvá a neustupuje*“ pronesl doktor Flyte spíš sám pro sebe. Pak se pustil do tiché zpěvné recitace nejspíš ve starořečtině.

„Přepínám a konec.“ Korolis vrátil mikrofon zpět. Woburn spolehlivě situaci zvládne – on a jeho lidé byli pečlivě vybráni pro svou spolehlivost a oddanost Korolisovi, kterou utužil bezpočet tajných operací za posledních pár let.

Nyní si uvědomoval, že někde v podvědomí neustále věděl, že se to stane: že bude potřebovat loajalitu a podporu týmu pro tajné operace; že v poslední chvíli bude tady, v Kuličce, dohlížet na dobývání pokladu.

Rafferty se na něj podíval ze svého místa. „Dvě minuty k rozhraní.“

„Zapněte razicí stroj.“ Korolis se otočil na starce. „Pane doktore?“ Kybernetický inženýr zmlkl a díval se na něj svýma jasně modrýma očima.

„Zahajte finální diagnostiku robotizovaného ústrojí, prosím.“

Odpovědí mu byl další citát. „*Syne Átreúv, jakáz mluva pronikla pevnosti tvých rtů?*“ Ale – s nepatrným vrčením – se Flyte nasoukal na své místo.

Když se Korolis otáčel zpět ke svému řídicímu panelu, dovolil si zasmušilý úsměv. Náčelník Woburn ať uklidí ten nepořádek nahoře. Jeho vlastní osud spočíval *dole* – tři sta metrů pod jejich nohama.

54

Crane mimovolně ustoupil dozadu a tvrdě narazil rameny o kovový bok Zařízení. Nevěřicně se rozhlížel. Plošina, na níž stáli, vyčnívala asi deset metrů nad mořským dnem, do něhož bylo Zařízení ukotveno. Pod nimi se ke kupoli rozkládal prazvláštní, až měsíční typ krajiny: odhalené mořské dno. Prapodivně stoupalo a klesalo v malých, oddělených kopečcích, údolích a vlnkách zčásti ponořených. Mělo barvu hořké čokolády a v příšeří kupole vydávalo záhadné záření. Zdálo se, že je tvoří jemné, mazlavé a páchnoucí bahno.

To však jeho vyděšený pohled neupoutalo nejvíc. Horší byl pohled *nahoru*.

Kupole, která obklopovala a chránila Zařízení, stoupala v jemném zaoblení, až se takřka ztrácela z dohledu někde nahoře. Na jedné straně jejich malé plošiny byla do vnějšího pláště Zařízení připevněna svislá čára silného žebříku. Jeho příčky stoupaly v rovné a nepřerušené linii po kovovém trupu. U horní části Zařízení Crane stěží rozpoznával úzkou lávku, která vedla k přijímací plošině zásobovacího modulu – po té lávce sám šel před pouhým týdnem. Mezi lávkou a jejich plošinkou viděl Crane jednu z masivních trubkovitých tlakových výztuží, jež vedla jako dutá jehla mezi kupolí a Zařízením. I tu už viděl.

Jenže teď vypadala velmi odlišně. V místě, kde se výztuž dotýkala stěny Zařízení, se z ní hrnuly a valily proudy vody v obrovských zlověstných cákancích. *Tohle* bylo původcem toho hučení: silný proud vody tryskající z otvoru v tlakové výztuži s vražednou intenzitou samopalů. Jak se díval, měl pocit, že trhлина se rozšiřuje a proud vody sílí.

Třebaže byl v šoku z toho příšerného pohledu, okamžitě si uvědomil několik věcí. Ať šlo o konstrukční vadu nebo sabotáž, tohle ne-

byla ta exploze, kterou slyšel. A navzdory normální atmosféře uvnitř Zařízení nebyl stav ani trošku v pořádku; pokud si to kontrola škod dosud neuvědomovala, tak se to během pár vteřin změní.

Crane po jediném pohledu změnil pořadí všech svých obav, nadějí a cílů.

Jednu chvíli se instinktivně otočil k poklopu, jako by chtěl vstoupit zpět a varovat pracovníky z Vrtného komplexu před hrozícím nebezpečím. Pak si ale uvědomil, že ten výstupní otvor je jen jednosměrný: vstup na této úrovni není možný. Mořské dno pod nimi už bylo kromě toho takřka zcela zakryté černou vodou a další přívaly sem přšely z rozpínajícího se otvoru nad nimi; během pár minut bude ta plošina a výstupní poklop určitě pod vodou...

Najednou si uvědomil ostrou bolest v ruce. Podíval se a všiml si, že Hui Pingová mu ji tiskne a dívá se nahoru na vířící kaleidoskop vody, tvář a vlasy má promočené.

Jemně se vymanil z jejího sevření. „Tak pojď,“ řekl. „Tady nemůžeme zůstat.“

„To nedokážu,“ šeptala.

V podstatě totéž mu řekla i v té komoře. „Nemáme na vybranou,“ odpověděl Crane.

Na chvilku se mu zadívala do očí. Pak je rozpačitě sklopila. „Bojím se výšek,“ řekla.

Crane se na ni zadíval. *No tohle. Krucifix.*

Zhluboka se nadechl. Pak – zatímco se pokusil ignorovat zuřivou bouřící vodu nad hlavou a ledový déšť, který kolem nich dopadal – jí položil dlaň na rameno a zadíval se jí do očí. „Nemáme jinou možnost, Hui. Musíš.“

„Ale...“

„Jiná cesta není. Polezu hned za tebou. Slibuju.“

Dívala se na něj o chvilku déle, voda jí stékala po tvářích. Pak polkla a neznatelně přikývla.

Otočil ji k šedivé kovové stěně Zařízení a položil její pravou ruku na nejnižší příčku. „Pěkně jednu příčku za druhou.“

Chvíli se nehýbala a Crane přemýšlel, jestli jí v pohybu brání strach. Pak – pomalu a váhavě – položila levou ruku na další příčku;

ozkoušela její pevnost; přitáhla se nahoru a pevně stoupla levou nohou na nejnižší příčku.

„To je ono,“ povzbuzoval ji v burácející vodě. „To je ono.“

Vylezla ještě pár příček a pak se vydal nahoru i Crane, držel se co nejbližší k ní. Příčky byly studené a zrádně kluzké. V nose cítil palčivou vůni soli.

Postupovali velmi pomalu, jejich mlčení přerušovalo jen namáhavé oddychování Hui. Hučení stále sílilo a Crane se odvážil znovu mrknout nahoru. Obrovská clona vody se řinula z otvoru, svíjela se a vířila ve spirálách dolů. Vodní opar vytvářený rozprašovanou vodou se vznášel vzduchem v potrhaných cárech; osvětlovaný slabými soďíkovými světly vypadal nadpozemsky a podivně, omamně krásně.

Hui uklouzla, její bota se dostala do nebezpečné blízkosti Craneova obličeje. Vykřikla a přitiskla se pevně k příčkám.

„Já nemůžu,“ řekla. „Nemůžu.“

„Neboj se,“ chlácholil ji Crane. „Pěkně pomaličku. Nedívej se dolů.“

Hui přikývla a neotáčela se. Znovu se pevně chytila příček a začala znovu stoupat nahoru a ztěžka oddychovala.

Pokračovali vzhůru stejným pomalým tempem. Crane odhadoval, že zatím urazili možná tak dvanáct metrů. Vodní proudy sílily a prudce jim cákaly na ruce a tvář. Věděl, že čím víc se blíží k otvoru, tím silnější to bude.

Za dalších pár minut se Hui zastavila a lapala po dechu. „Musím si odpočinout.“

„Samozřejmě. Hlavně se pořádně chyt', pak se natiskni na příčky. Jde ti to skvěle.“ V duchu byl Crane rád za tuto pauzu: ztěžka oddychoval a prsty ho bolely od studených kovových příček.

Počítal, že jsou teď kousek od Bariéry. Plášť Zařízení se rozpínal všemi směry od nich jako obrovská šedá stěna z kovového monolitu. Crane se podíval dolů mezi svými chodidly. Příčky, které již měli za sebou, se ztrácely jako přímka v mlze a kapkách pod nimi. Stěží rozeznával plošinu, na které zprvu stáli, vypadala jen jako tečka kousek pod nimi. Někde pod ní, již takřka neviditelné, leželo mořské dno zakryté neklidným, bouřícím oceánem.

„Na něco jsem se tě zapomněl zeptat,“ křičel v hluku vodopádu.

Hui nespouštěla oči z příček. „Na co?“

„Kudy se dostaneme zpátky do Zařízení?“

„Nevím.“

To ho zarazilo. „Co prosím?“

„Vím, že tam jsou asi dva vstupní otvory na horních patrech. Ale nevím, na které palubě přesně jsou.“

„No dobře.“ Crane si otřel oči a setřásl vodu z vlasů.

Odhadoval, že jim zbývá ještě asi třicet metrů. Ze své chatrné pozorovatelný se podíval nahoru na poškozenou tlakovou výztuž. Byla nad nimi asi jen dvě patra, jako masivní vodorovná trubka, kterou zpola zakrývaly kaskády tryskající z otvoru v jejím plášti. Vodní blizzard byl tak silný, že Crane nedokázal poznat, zda došlo k proražení i Zařízení. Díval se ještě výše po dráze příček. Naštěstí byly ty žebříky přišroubovány v určité vzdálenosti od výztuhy. I přesto byly příčky přímo nad nimi zmáčeny a otryskávány přívaly černé vody.

To bude pěkná dřina, tímhle prolézt.

Cítil, jak mu buší srdce a svaly na nohou mu začínají svírat křeče. Podíval se jinam. Ten pohled byl ochromující; jestli nezačnou hned lézt dál, už nevyleze.

„Jdeme,“ křikl do hluku.

Znovu zahájili pomalý výstup. S každou novou příčkou se zvýšil nápor vody na jejich těla. Předtím to připomínalo jen prudký liják, ale teď – když se dostávali na úroveň otvoru – na ně tryskala voda takřka vodorovně.

Crane ve vodě sotva viděl Huiiny nohy. „Pozor!“ křikl. „Než uděláš další krok, vždycky si ověř, jestli stojíš pevně!“ Znovu otevřel ústa, aby pokračoval, ale cákanec slané vody mu je zaplnil, takže se otočil, kašlal a lapal po dechu.

Přitáhnout... upevnit nohy... natáhnout se k příčce... znovu se přitáhnout. Crane se snažil myslet jen na výstup, rozmělnit myšlenky v rytmu. Voda prýštila přímo na něj, zalévala mu oči a uši, tahala ho za prsty, snažila se ho odtrhnout od stěny Zařízení. Ztratil pojem o tom, jak daleko vystoupili; a kvůli vši té vodě kolem – zaplavovala mu končetiny, oslepovala ho, studila ho na kost – to nešlo zjistit ani

pohledem. Měl pocit, že voda je celý svět. Dýchal už víc vodu než vzduch. Začínal mít pocit, že se mu motá hlava, že se neorientuje.

Zastavil se a zavrtil hlavou, aby se toho pocitu zbavil. Pak zvedl ruku, nahmatal další příčku; ruka mu začala podkluzovat a uchopil tu příčku pevněji, snažil se získat rovnováhu. Odvrátil se od vody, zhluboka se nadechl, pak se přitáhl. *Musíme už být u té výztuže*, pomyslel si. *Tohle už nemůže dlouho trvat, to nejde.*

Najednou nad sebou uslyšel výkřik, ten zvuk ale zcela zanikl v hřmotu vody. O chvíli později ho něco prudce udeřilo do hlavy a ramen, až se téměř pustil příček. Na krku mu teď viselo závaží, trhalo sebou a házelo. Stál v oslepujícím, dusivém vodním víru a snažil se držet.

Pak se ozval další výkřik, téměř u jeho ucha, a najednou mu to došlo. Hui uklouzla a spadla. V zoufalém sebezáchovném pokusu se jí podařilo ho chytit.

„Hui!“ křikl.

Hui! “ zavolal znovu.
 „Drž se! Drž se co nejpevněji! Zkusím tím prolézt.“

Vyrovnal se na příčkách, svaly na lýtkách a v pažích sténaly pod tou zvýšenou hmotností. Sebral všechnu energii, uvolnil jednu ruku a zvedl ji nahoru a hmatal po další příčce. S jejími pažemi kolem krku to byla šílená dřina; prsty nahmatal příčku, pak sklouzl zpět. Namáhavě zavrčel a zkusil to znovu, tentokrát se zachytil. Zčásti se vytlačil, zčásti vyskočil nahoru a chytil se další příčky. Cítil, jak se její kolena pevně tisknou k jeho bokům, kotníky se zaklesla za jedno jeho koleno.

Znovu se natáhl k další příčce, další heroický posun vzhůru. A na jednu si uvědomil, že ten příšerný proud vody už opadává. To mu vlilo novou sílu do žil a zamířil znovu vzhůru. Hlavou a rameny už byl nad prýstící vodou. Zastavil se na oddych – ztěžka dýchal, všechny svaly ho bolely a škubaly sebou –, pak je vytáhl o dalších pár příček výš.

Ted' už byli nad vodou, která proudila jako rozbouřený příval pár centimetrů pod jejich nohama. Co nejlépe se zachytil, vzal Hui za ruku a navedl ji k nejbližší příčce. Pomalu, opatrněji pomohl zapřít se znovu nohama.

A pak tam stáli – oddychovali a vzlykali – zatímco vodopád zuřil přímo pod nimi.

Zdalo se, že se celé hodiny tiskli ke stěně Zařízení, nehýbali se a nemluvili. Crane přesto věděl, že neuplynulo více než pět minut. Nakonec se vzchopil.

„Pojďme,“ křikl. „Jsme už skoro tam, určitě jo.“

Hui se na něj nepodívala. Oblečení i bílý laboratorní plášť měla přilepené ke své štíhlé postavě a prudce se třásla.

Přemýšlel, jestli ho vůbec slyšela. „Hui! Musíme jít dál!“

Zamrkala a nepřítomně přikývla. Strach v jejích očích už zmizel; odplavilo jej vyčerpání a šok.

Pomaloučku pokračovali ve výstupu. Crane si připadal až omráčený chladem a únavou. Jednou – jenom jednou – se podíval znovu dolů. Příčky mizely v naprostém vodním chaosu. Neviděl nic jiného. Připadalo mu nemožné, že tímhle prolezli.

Hui nad ním něco říkala, ale nerozuměl jí. Mdle, jako ve snách, se podíval nahoru. Ukazovala na nějaké místo asi tři metry nad ní, kde byla ve stěně Zařízení zasazena další plošina.

Posledními zbytky sil se na ni vyškrábali. Čekal je tu další poklop, neoznačený. Crane zvedl ruce, aby jej otevřel, a zarazil se. Co když je utěsněný? Jestli se nedostanou zpátky dovnitř, zemřou. Pokud se neutopí ve stoupající vodě, zemřou na podchlazení.

Zhluboka se nadechl a opřel se do šroubů. Plynule se otáčely. Kroutil vstupním kolem, pak se vši silou opřel do poklopu. S pištěním gumy se těsnění uvolnilo a dvířka se otevřela dovnitř. Crane pomohl Hui do malé vzduchové komory za nimi, pak vylezl za ní a důkladně za sebou poklop zavřel.

A byli zpátky uvnitř.

56

Vystoupili z komory do úzké, tmavé místnosti. Crane se na chvíli zastavil a lapal po dechu. Z dálky slyšel hučení alarmu. Crane otevřel dveře a vešli do prázdné chodby. Tady už zněl alarm mnohem hlasitěji.

„Jedenáctá paluba,“ řekla Hui, když se rychle rozhlédla. „Ubytovny zaměstnanců.“

„Musíme se dostat do zasedacího centra na dvanácté,“ řekl Crane. „Doktor Vanderbilt na mě čeká tam.“

Crane otevřel první dveře kajuty, vzal z koupelny ručník a položil ho Hui na ramena. Běželi k nejbližšímu schodišti. Celé patro působilo opuštěně a jen jednou někoho potkali: muže v kombinéze údržbáře, který se na ně díval s otevřenými ústy, když kolem něj běželi v promočených šatech.

Jakmile doběhli ke schodišti, rozběhli se nahoru na nejvyšší patro Zařízení. Na rozdíl od 11. byla 12. paluba plná lidí: stáli na chodbách a ve dveřích, tvářili se napjatě a nervózně.

Zasedací centrum tvořil ústřední prostor s přednáškovým sálem a kolem něj bylo rozmístěno několik menších místností. V ústředním prostoru stálo asi pět lidí a tiše se bavili v hloučku. Když Crane vstoupil, zmlkli. Jeden muž se od nich oddělil. Byl vysoký a štíhlý, měl zrzavé vlasy a krátkou bradku. Z kapsy laboratorního pláště mu vyčuhovaly brýle.

Přistoupil k nim. „Doktor Crane?“ zeptal se.

Crane přikývl.

„Já jsem Gene Vanderbilt.“ Oceánograf si je v rychlosti prohlédl.

Trošku nevěřícně pozoroval jejich zevnějšek, ale nikterak to nekomentoval. „Pojďte – představím vás ostatním.“

Přešli ke zbytku skupiny. Crane netrpělivě přečkal představování, pak si rychle potřásl rukama.

„Upřímně řečeno, překvapuje mě, že jste se sem vůbec dostal,“ řekl mu Vanderbilt. „Nečekal jsem, že to dokážete.“

„A proč?“ zeptal se Crane. Přemýšlel, jestli už Vanderbilt ví o tom, že ho hledají, proto se neměl dostat přes Bariéru.

„Osmá paluba je totiž celá zaplavená. Všechny vodotěsné dveře jsou utěsněné a výtahové šachty zavřené.“

„Kompletně zaplavená?“ žasl Crane. *Takže Zařízení opravdu bylo narušeno*, pomyslel si. Nyní už se nikdo ze střežených pater nemohl dostat na horní úroveň.

„Některé prostory na sedmé palubě taky. Je to tak?“ A Vanderbilt se otočil k menšímu snědému mechanikovi, kterého mu představil jako Gordona Stampera.

Stamper přikyvoval. „Asi šedesát procent sedmé paluby je v současnosti pod vodou. Oddíly sedm-dvanáct až sedm-čtrnáct byly zaplaveny během posledních pěti minut.“

„Asi jste našli jinou cestu,“ řekl Vanderbilt Craneovi a znovu si jej pochvalně prohlížel.

„A ta je teď taky nepřístupná,“ odpověděl Crane. „Jedna z tlakových výztuží praskla a voda proudí mezi Zařízením a kupolí. Nouzový východ na druhé palubě už je pod vodou.“

„Ano, o té výztuži víme,“ přisvědčil Vanderbilt. „Záchranné týmy jsou na cestě.“

„Je to poměrně rozsáhlý otvor,“ pronesl Crane pochybovačně. „To mi vypravujte,“ odpověděl Stamper. „Když mě omluvíte, musím za svým týmem.“

„Za čtvrt hodiny mi přineste další hlášení,“ řekl Vanderbilt. „On je vám podřízený?“ zeptal se Crane.

Vanderbilt přikývl. „Jsem nejvyšší armádní vědec na palubách od osmé nahoru.“

„A co vojsko?“

„Rozděleno. V téhle chvíli se snaží zajistit průlom a zabezpečit neporušenost trupu.“

Crane se podíval zpátky na ustupující postavu Stampera. „Vy jste říkal, že víte o tom průlomu všechno. Máte ponětí, co ho způsobilo?“

„Sabotáž,“ odpověděl Vanderbilt.

Crane se na něj otočil. „Jste si jistý?“

„Zdá se, že Roger Corbett narazil na sabotérku, když umisťovala výbušninu.“

„Na sabotérku? Chcete říct, že to udělala žena?“

„Michele Bishopová.“

Hui Pingová zalapala po dechu.

„Ne,“ řekl Crane. „To není možné.“

„Corbettovi se povedlo zapnout telefon, když na Bishopovou narazil. Zavolal Bryceovi, svému spolupracovníkovi. Ten to slyšel přímo od ní.“

Příliš mnoho se událo příliš rychle, aby Crane mohl vůbec začít vnímat ten hrozný šok. Pocítil mrazení, které vůbec nesouviselo s jeho promočenými šaty. *Michele? Ne, to je prostě nemožné.*

„Kde jsou teď?“ zeptal se mechanicky.

„Nikdo z nich se nedostal z osmé paluby. Myslíme si, že oba zemřeli při výbuchu.“

Crane si jakoby z dálky uvědomil, že o tom nemůže přemýšlet. Aspoň ne hned. S obrovským úsilím to odsunul stranou a zhluboka se nadechl. „Ten průlom není náš jediný problém,“ řekl. „A možná není ani největší.“

„Předpokládám, že to jste nám tady chtěl říct.“

Crane se rozhlédl po okolo stojících vědcích. „Kolik z vás má prověrku na utajované?“

Přihlásili se dva – včetně Vanderbilta.

Navzdory údivu a únavě si Crane uvědomoval, že se chystá porušit všechny bezpečnostní protokoly, které podepsal. A taky si uvědomoval, že je mu to úplně putna.

Rychle jim nastínil jejich stávající situaci: skutečnou povahu vrtu; Asherova podezření; zdravotní problém a jeho řešení; šifrované zprávy. Hui ho tu a tam doplnila, vyjasnila některý bod nebo přidala vlastní náhled. Během hovoru si Crane prohlížel výrazy vědců. Pár – včetně těch, kdo měli bezpečnostní prověrku – chvílemi přikyvovalo, jako by potvrzoval jejich vlastní podezření. Ostatní se tvářili užasle, až nevěřícně a – v jednom až dvou případech – poněkud skepticky.

„Korolis převzal vojenské velení nad Zařízením,“ dodal. „Nevím,

co provedl s admirálem Spartanem. Korolis je nicméně v Kuličce tři a nevnímá nic jiného, než že pronikne Mohorovičičovou diskontinuitou. Podle toho, co jsem vyrozuměl, mohlo by k tomu dojít během tohoto ponoru, v podstatě kdykoli.“

„A co navrhuje, abychom udělali?“ zeptal se Vanderbilt.

„Musíme se spojit s lidmi na hladině. S AmShale nebo ještě radši s Pentagonem. Zkontaktovat se s rozhodujícími lidmi, kteří tohle šílenství mohou zastavit.“

„To bude problém.“

Crane se podíval na oceánografa. „A proč?“

„Nemáme na hladinu spojení. Aspoň teď ne. Už jsem to zkoušel.“

„V čem je háček?“

„Nástroje pro komunikaci s hladinou jsou na sedmé palubě. Ta je pod vodou.“

„Hergot,“ špitl Crane. Chvilí bylo ticho. „Únikový modul,“ řekla Pingová. Všichni se na ni zadívali. „Co s ním?“ zeptal se jeden z vědců.

„Když nemůžeme lidi na hladině kontaktovat, tak asi budeme muset předat tu zprávu osobně.“

„Má pravdu,“ řekl další vědec. „Tady zůstat nemůžeme. Zvlášť jestli to, co říká doktor Crane, je pravda.“

„A ještě něco,“ dodala Hui. „Pokud se ten průlom nepodaří opravit, hladina vody bude dále stoupat.“

„Zařízení nebylo zkonstruováno na takový tlak,“ dodal kdosi. „Dojde k implozi.“

„Modul uveze tak kolem stovky lidí,“ řekl Vanderbilt. „To by měl být asi počet lidí na horních palubách.“

„A co lidi z uzavřených oblastí?“ zeptal se Crane.

„Další důvod, abychom se dostali na hladinu co nejrychleji,“ odpověděl Vanderbilt. „Komunikace nefunguje. Čím rychleji budeme na hladině, tím rychleji mohou vyslat záchranné týmy sem dolů pro opravy.“

Crane se rozhlédl po skupině. Viděl, jak přikyvují.

„Takže ujednáno,“ řekl Vanderbilt. „Začněte přesouvat lidi k únikovému modulu. Budu potřebovat dobrovolníky na kontrolu palub

devět až jedenáct, abychom sem dostali opozdilce.“

„Já si vezmu devítku,“ řekl Crane. „Znám ji líp než jiné paluby.“

Vanderbilt přikývl. „Přijďte pak sem za námi, jakmile to půjde.“

Crane se otočil na Pingovou. „Pomůžeš jim s nastupováním?“

Přikývla.

„Hned jsem zpátky.“ Krátce, povzbudivěji stiskl ruku. Pak se otočil, odběhl chodbou a zmizel z dohledu.

V upocené stísněnosti Kuličky tři otočil Rafferty svou zarostlou hlavu na stranu. „Pane.“ Korolis se na technika podíval.

„Snímače zaznamenávají anomálii v sedimentárním lůžku.“

„Kde?“

„Necelé dva metry pod současným vrtným rozhraním.“

„Jak se chová razicí stroj?“

„Trošku líně, pane. Ztrácíme hodnoty na každém druhém datovém paketu.“

„Vraťte to zpět na poloviční rychlost. Nemůžeme si dovolit žádné chyby.“

„Poloviční rychlost, rozumím.“

„Máte nějaké údaje o té anomálii?“

„Zatím ne, pane. Voda je příliš zakalená; musíme se dostat blíž.“

„A co ultrazvuk?“

„Neznámé interference zespodu, pane.“

Korolis si mnul spánky a zlobil se na omezenost zařízení. Čím víc se blížili k anomálii, tím méně spolehlivé byly jejich přístroje.

V Kuličce bylo horko, otíral si čelo, než přiložil oči ke gumovému krytu vnějšího průzoru. Zapnul světlo pod Kuličkou. V malém okýnku najednou uviděl hotový hurikán usazenin a kamení: jelikož razicí stroj vrtal usazeniny pod nimi a sací trubice je odsávala a rozmístovala po mořském dně, voda kolem nich byla naprosto neprůhledná. *Příliš zakalená, sakra.* Zhasnul světlo a odtáhl se, prsty netrpělivě poklepával na rukojeti průzoru.

Zvenčí se ozval tlumený náraz jakoby z velké vzdálenosti. Dr. Flyte umístil další výztužný pás na místo. Ve vysílačce zapraskalo. „Kuličko tři, tady řízení ponoru.“ Korolis strhl vysílačku z kolébky. „Poslouchám, řízení ponoru.“

„Mám hlášení ohledně té exploze, pane.“

„Sem s ním.“

„Zjevně došlo k průlomů na jižní tlakové výztuži.“

„A Zařízení?“

„Osmá paluba je pod vodou a zaplaveno je i téměř padesát procent sedmé paluby.“

„Sedmá paluba taky? To není možné – každé patro by mělo být absolutně vodotěsné.“

„Ano, pane, ale kvůli místu toho průlomů stéká voda dolů ventilačními šachtami. Máme hlášení, že výbuch způsobila...“

„A co opravné čety? Máte to pod kontrolou?“

„Vodotěsné poklopy na palubách přímo nad a pod průlomem byly všechny uzavřeny. Průnik vody byl zastaven.“

„Dobrá práce.“

„Ale voda stoupá v dutině kupole, pane. A pokud se dostane pod vodu další část sedmé paluby, Bariéra bude vystavena napětí.“

Korolis cítil, jak mu bolest pulzuje celou hlavou. „Pak je třeba ten průlom v tlakové výztuži co nejrychleji opravit.“

„Pane...“

„Nechci slyšet žádné výmluvy. Vezměte si tolik opravných čet, co potřebujete. Ať je to hotovo.“

„Kapitáne,“ šeptal mu Rafferty do ucha.

„Moment,“ řekl Korolis do vysílačky. „Ano, pane doktore?“

„Mám tu předmět pohybující se směrem k nám.“

„Odkud?“

„To nevím, pane. Před minutou nic. Až teď se objevili.“ Korolis mrkl. „Hlídači?“

„Nevím. Pokud ano, jsou mnohem větší než ti ostatní, pane. A rychlejší.“ Korolis znovu přitiskl obličej k průzoru a zapnul osvětlení. „Zastavte ten razicí stroj. V tomhle bordelu není vidět vůbec nic.“

„Rozkaz, pane. Zastavuji razicí stroj.“

Korolis se podíval do průzoru. Rozvířený písek a usazeniny pomalu ustupovaly. A pak se objevili *oni*, jako přízraky nořící se z mlh.

Viděl dva. Měli stejně nevýslovné vzezření jako jejich menší bratříček na Zařízení: omamný, nadpozemský kaleidoskop měnících se barev, žluté, nachové, azurové a tisíce jiných, tak jasných v černé

hlubině, že hrozily přesycením snímačů kamery. Tihle však byli mnohem větší – metr až metr dvacet na délku a měli křišťálově se třpytící ocasy, které se za nimi mrskaly a kroužily, na bocích se jim vznášely desítky úponků. Zastavili se těsně pod Kuličkou a po jejích stranách. Korolis se díval, jak se nehybně vznášejí ve vodě, jako by vyčkávali.

Nikdy neviděl nic tak krásného. Korolis cítil, jak pod jejich kouzlem ustupuje i jeho migréna a nepříjemný pocit lepkavého tepla, který jej obklopoval, každý fyzicky dráždivý pocit.

„Přišli nás přivítat,“ šeptl.

Ve vysílačce znovu zapraskalo. „Pane?“

Korolis se neochotně odtáhl od průzoru. Jakmile se vzdálil, migréna se vrátila v plné síle, z bolesti pocítil i náhlý pocit nevolnosti. Vztekle si vzal vysílačku.

„Co je?“ štěkl.

„Pane, obdrželi jsme hlášení z horních palub. Zdá se, že někteří z vědců provádějí mobilizaci.“

„Mobilizaci?“

„Ano, pane. Shromažďují pracovníky a členy posádky a navádějí je na místo u únikového modulu. Zdá se, že chystají hromadnou evakuaci.“

Flyte se tomu radostně usmál. „*Šedooká Athéno, sešli jim příhodný vítr,*“ zacitoval rychle.

Korolis držel mikrofon těsně u svých rtů a hovořil s maximálním sebeovládáním. „Nikdo neopustí tohle Zařízení bez mého svolení. Copak náčelník Woburn nemá na horních palubách svoje lidi?“

„Má, pane. Jsou na schodištích po osmou palubu a pomáhají při nápravě škod.“

„Dobře. Tak tu situaci vyřešte. Korolis končí.“

„Dobře, pane.“ Z vysílačky se ozvalo zapraskání a pak zmlkla.

Korolis se vrátil k Raffertymu. „Vzdálenost od anomálie?“

„Jeden metr přímo pod vrtným rozhraním.“

„Můžete získat nějaké hodnoty?“

„Kontroluju to.“ Technik se sklonil nad svými přístroji. „Zdá se, že je složena z nějakého superhustého materiálu.“

„A velikost?“

„Neznámá. Rozpíná se všemi směry.“

„Nová vrstva zemské kůry?“

„To sotva, pane. Její plocha se zdá být dokonale pravidelná.“

Dokonale pravidelná. Jeden metr přímo pod námi. Z těch slov se Korolisovi rozbušilo srdce.

Nepřítomně si znovu otřel čelo a olízl si rty. „Jaký je stav vzduchových trysek?“

„Stoprocentně funkční.“

„Dobře. Ať razicí stroj vyvrtá boční zajišťovací tunel. Pak jej s Mravkovem zaveďte do tunelu a vypustíte stabilizační rameno.“

„Rozumím.“

Korolis se díval z technika na dr. Flytea a zase zpátky. Pak se bez dalšího slova vrátil zpět k průzoru.

Crane dokončil průzkum deváté paluby za dvacet minut. Normálně tu bylo ve dne v noci pořádně rušno, ale teď připomínala město duchů. Kino působilo jako hřbitov prázdných sedaček; v knihovně ani noha. Pošta byla zavřená, okna tmavá; stolky u kavárny na chodbě byly nedotčené a opuštěné. Crane našel jednoho dělníka, který spal ve studijním koutě v multimediálním centru, a jednoho technika ve zdravotnickém oddělení, kde se zastavil pro přenosnou zdravotnickou sadu. Oba muže poslal napřed na 12. palubu.

Zaskočil do prádelny – prázdné – a vzal si další ručník. Pak se vrátil na Times Square a naposledy se podíval na výklady obchodů. Ten klid byl působivý. Vůně pražené kávy visela ve vzduchu, z kavárny se linuly tóny hudby. A slyšel i další zvuk: tlumené sténání z 8. paluby přímo pod ním. Nepříjemně mu připomnělo jeho službu na ponorkách a to zvláštní – až zlověstné – skřípání zátěžových nádrží, když se plnily vodou.

Jak stoupal po schodech, vrátil se v myšlenkách k Michele Bishopové. Nechtěl tomu věřit. A přece si zčásti uvědomoval, že je to možná jediné vysvětlení, proč nesvolala vědce sama; proč mu nezažádala zpátky, jak slíbila. Jednou se pokusí přijít na její motivy. Teď na to nemohl ani pomyslet.

Vzpomínal na jejich poslední krátký rozhovor po telefonu. *Takže Spartan ty vrty nezastaví?* ptala se. Aspoň jedno bylo palčivě jasné: tahle otázka nebyla vedena jen čistou zvědavostí.

Když vystoupal na 12. palubu, rychle proběhl náhle ztichlými chodbami. Oblast před únikovou plošinou byla velká komora v sousedství kompresního komplexu. Po vstupu našel asi dvacet lidí před kovovým žebříkem přišroubovaným ke stěně. Mizel v průchodu ve stropě. Dolů sem pronikala slabá namodralá záře světla, v níž žebřík působil přízračně.

Na nástup dohlížel Vanderbilt, vedle něj stála Hui Pingová. Když viděli, že přichází Crane, zamířili k němu. „Našel jste někoho?“ zeptal se Vanderbilt.

„Jenom dva.“

Oceánograf přikývl. „Takže to máme všechno. Kontroly ostatních tří palub jsou hotové.“

„Kolik je lidí?“ zeptal se Crane.

„Sto dvanáct.“ Vanderbilt kývl na frontu, která se linula k žebříku. „Jakmile se nalodí tihle poslední, zahájíme startovací sekvenci.“

„Kde je Stamper?“

„Spolu se zbytkem svých lidí už je v modulu. Z téhle strany už průlom opravit nemůžou.“

Vanderbilt zamířil zpět k žebříku a Crane se otočil k Hui Pingové. „Proč nejsi na palubě?“ zeptal se, sundal jí vlhký ručník z ramen a dal jí místo toho suchý.

„Čekala jsem na tebe.“

Mlčky se zařadili na konec fronty. Když čekali, Crane se přistihl, že se mu do hlavy znovu vtírají myšlenky na Michele Bishopovou. Aby je zaplašil, obrátil se na Hui.

„Cos mi to předtím chtěla říct?“ zeptal se.

Hui bezmyšlenkovitě mačkala ručník a dívala se někam do dálky. „Prosím?“

„Předtím, jak jsi říkala, že jsi rozluštila ten přenos. Ten delší, který poprvé dostali zpod Mohorovičičovy diskontinuity.“

Přikývla. „Ano. No, je to jenom teorie. Prokázat to nemůžu, ale podle mě to sedí.“

Vsunula ruku do kapsy svého pláště a vytáhla kapesní počítač. „Navlhlo to. Ani nevím, jestli bude fungovat.“ Když však stiskla spínač, displej se probíral k životu. Perem otevřela okno s binárními čísly:

```
10000011100000000000000000000000001100000001000000000000110
0000000000000000000000000000000000011000000000000110000011000
000000000000000000000000000000000001100000000000000000001100000
00000001000000000000000011000011000000000000000110000000
000001000000000000000011000000000000000000000000110000000000
```

```
000000001000000000110000000000000000001100000110000
00000000000000000110000000000000011000110000000000000
00000000000001000001001000000011100010010000000000000
00010000000000000000010010000100000001010000000000000
00001000100000000000000000000000000000100000010000000000
00000000010000000000000100001000100010000100000010000
000100010000000100000000010000000000000000000000100000000
0010000100000000010000100000100000001001000000000000
00000000100000000100000000000001000000000000000000000
0000000010110000000000010000010
```

„Tady to je,“ řekla. „Digitální proud, který doktor Asher uložil jako ‚initial.txt‘, který se nikdy nepokusil rozluštit. Když jsem na tebe čekala, snažila jsem se na to použít různé kryptografické pokusy. Nic nezabíralo. Jako by to nemělo nic společného s žádnými matematickými výrazy, které rozluštil.“

Fronta k žebříku pomalu postupovala; před sebou už měli asi jen deset lidí. „Pokračuj,“ řekl Crane.

„Už jsem toho chtěla nechat. Pak mě napadlo, co jsi mi říkal o WIPP a o tom, jak nepoužívají jeden, ale více druhů výstrah. ‚Obrazy, symboly, text,‘ abych tě citovala. A začala jsem nad tím přemýšlet. Ten, kdo pod Moho umístil tyhle věci, taky možná použil více typů výstrah. Možná nejsou všechny jen zakázané matematické vzorce. Tak jsem začala experimentovat. Nejdřív jsem zkusila tu zprávu přehrát jako audio soubor. To nefungovalo. Pak mě napadlo, jestli to není obrazový soubor nebo soubory. Rozdělovala jsem ho několika způsoby. Ty opakované dvojice jedniček v první polovině sekvence mě zaujaly. Tak jsem je rozdělila na dvě stejné části. Všimni si, že první část je ohraničená jedničkami. A je tam přesně stejný poměr jedniček a nul mezi oběma obrazy. Zdá se mi, že to mělo být rozděleno na dvě sady.“

Klepla perem na obrazovku. Binární sekvence se objevila znovu, ale tentokrát byla rozpůlená na dvě:

```

000001001000000000000000111001
00100000000000000000000010000000
000000000000100100001000000000
0001010000000000000000000100010
00000000000000000000000000000000
00100000000100000000000000000000
001000000000000010000100010000
001000010000000000000100000001
00010000000100000000000000000000
01000000000000000000000001000000
001000010000000000000100001000
000000100000001000010000000000
000000000001000000000001000010
00000000000010000000000000000000
000000010110000000000010000010

```

Crane se díval na obrazovku. „Jedničky jsou v takových shlucích.“ „Přesně tak.“ Perem ty shluky zakroužkovala.

„Tak, a připomíná ti to takhle něco?“ zeptala se.

„No, mně jo. Podle mě je to snímek vnitřní sluneční soustavy.“ Poklepala na velký shluk. „Tady, přímo uprostřed, je Slunce. A kolem něj obíhá pět vnitřních planet. A jsem přesvědčená, že kdyby ses podíval na grafické rozložení hvězd, zjistil bys, že jsou zakresleny v rozmístění z doby před šesti sty lety.“

„Přesně.“

„A co je ten druhý snímek?“ zeptal se Crane. „Vypadá jako náhodný shluk. Jako hluk.“

„A přesně to to je. Je to náhodné – a dá se říct, že dokonale náhodné. Kontrolovala jsem to.“

Crane se zamračil na změj' jedniček a nul. Pak ho napadla náhlá a mrazivá myšlenka. „Myslíš, že to znamená... Armageddon?“

Přikývla. „Podle mě je to další varování. Pokud narušíme to, co se ukrývá dole...,“ odmlčela se.

Zvedl oči od obrazovky a podíval se na ni. „Sluneční soustava bude na cucky.“

„Doslova a do písmene.“

Vanderbilt nyní pomáhal v nalodění jedné vědkyni přímo před nimi. Když Hui udělala krok dopředu a chytila se žebříku, Crane ji zadržel. „Řeknu ti, že to bylo úžasný.“

Otočila se na ni. „Co prosím?“

„To, jak ses ukryla v laboratoři a dokázala se soustředit nejen na tenhle problém, ale ještě to vyřešit...“

V té chvíli se rozletěly dveře k nalodovacímu prostoru. Jimi vstoupil člen námořní pěchoty v černé uniformě a s puškou M-16 v rukou. Podíval se na Cranea, Hui, Vanderbilda, na vědkyni, která byla zpola v průlezu.

„Ustupte od toho žebříku,“ štěkl.

Crane se na něj otočil. „Provádíme evakuaci této stanice, jedeme pro pomoc.“

„Žádná evakuace se nekoná. Všichni vystoupit a zpátky na svoje místa, únikový modul bude zajištěn.“

„Kdo to rozkázal?“ zeptal se Vanderbilt. „Fregatní kapitán Korolis.“

„Korolis je nemocný,“ řekl Crane.

„Jsem tady nejvyšší vědec,“ řekl Vanderbilt. „Pokud jsou spodní paluby nedostupné, velím tu já. Evakuace bude pokračovat.“

Mariňák si sundal pušku z ramene a namířil na ně. „Mám svoje rozkazy,“ řekl naprosto klidným a vyrovnaným hlasem. „Všichni okamžitě opustí únikový modul. A je mi jedno, jak se to udělá.“

Crane se díval z hlavně pušky do vojákových neústupných očí. Byl si jist, že ten muž to nemyslel jako planou výhrůžku.

Žena na žebříku se zarazila. A pak se vzlykotem začala znovu sestupovat zpátky.

Crane nespouštěl oči z mariňáka. Muž stál ve dveřích snad čtyři metry od nich.

Cítil, jak se mu prsty nervózně stácejí do pěstí. Zcela neúmyslně se mu v hlavě začal rodit plán. Mrkl na Vanderbilda. Oceánograf se podíval na něj a oba se mlčky shodli. Takřka nepostřehnutelně pak Vanderbilt přikývl.

Crane se vrátil pohledem k té automatické pušce. Bylo vyloučeno, že by se k ní mohl dostat, aniž by ho muž odstřelil. Ale kdyby se mu podařilo mariňáka zaměstnat, třeba by poskytl Vanderbiltovi šanci nastoupit dovnitř.

Udělal krok k muži.

Agent se na něj otočil. Otevřel oči o trochu víc, jako by sledoval, co se bude dít. Rychle otočil zbraň Craneovi na hrudník.

V té chvíli se v chodbě za nástupní oblastí objevila další postava. „Skloupte zbraň,“ ozval se známý hlas.

Agent se otočil. Ve dveřích stál admirál Spartan s tržnou ranou na čele. Horní část uniformy měl zatuhlou od suché krve. V pravé ruce měl mohutnou pistoli. Vypadal pobledle, ale odhodlaně.

„Řekl jsem sklonit zbraň, vojáku,“ řekl tiše.

Chvíli se nikdo nehýbal. Pak agent prudce otočil zbraň směrem ke Spartanovi. Admirál plynule zvedl svou pistoli a vystřelil. V uzavřeném prostoru byl ten výbuch ohlušující. Mariňák padl naznak a jeho zbraň rachotila na zemi. Žena na žebříku vykřikla.

Spartan chvíli stál na svém místě, mířil stále na nehybnou postavu. Pak vykročil vpřed, zvedl automatickou pušku a otočil se na Cranea.

Vanderbilt mlčky pomáhal ženě zpět nahoru, pak pokynul Hui Pingové, aby vystoupila.

Crane otevřel lékařskou sadu a hledal obvaz, ale Spartan jej zadržel.

„Kde jste byl?“ zeptal se Crane.

„Zamkli mě v kajutě.“

„Jak jste se dostal ven?“

Admirál se pousmál a mávl zbraní.

„Víte, co se stalo?“

„Vím toho dost. Jsou všichni na tom únikovém modulu?“

„Všichni od paluby devět až dvanáct. Celkem sto dvanáct lidí. Osmá paluba je kompletně zaplavená. Nikdo z nižších pater se přes ni nedostane.“

Spartanovi přelétl přes obličej bolestný výraz. „Musíte dostat ty lidi odsud co nejrychleji.“

„O tom není sporu. Nastupujeme.“ Admirál zavrtěl hlavou. „Já zůstanu tady.“

„To nejde. Nelze zaručit, že záchrana dorazí včas. A kromě toho Korolis je právě teď v Kuličce tři. Každou chvíli může být u diskontinuity. A bůh ví, co se stane pak.“

Spartan ukázal pistolí na mariňáka. „Jdou sem další takoví. Zastaví startovací sekvenci modulu a zabrání vám v odplutí. To nedovolím.“

Crane se zamrazil. „Ale...“

„Je to rozkaz, pane doktore. Musíte zachránit co největší počet lidí. A teď si nastupte, prosím.“

Crane ještě chvíli váhal. Pak si stoupl do pozoru a zasalutoval. Spartan jeho pozdrav opětoval a ve tváři se mu objevil drobný úsměv. Crane se otočil a stoupal za Vanderbiltem po žebříku.

„Doktore?“ zavolal Spartan.

Crane se ohlédl.

Spartan vytáhl z kapsy vizitku a podal mu ji. „Až dorazíte na Storm King, zavolejte tomuhle muži. Všechno mu řekněte.“

Crane se podíval na vizitku. Byl na ní vyražen emblém ministerstva obrany a stálo na ní jen MCPHERSON, (203) 111-1011.

„Rozkaz, pane,“ řekl.

„Zlomte vaz.“

Crane naposledy přikývl. Pak rychle vyšplhal po žebříku a protáhl se průchodem.

Ocitl se v malé svislé rouře osvětlené modrými diodami. Žebřík

vedl dále nahoru, po obou stranách lemován silným potrubím. Zespoda slyšel duté bouchnutí, jak Spartan zavíral vnější poklop.

Po dalších asi deseti krocích Crane prolezl neuvěřitelně silným límcovitým průchodem a ocitl se v nízkém kapkovitém prostoru. Panovalo zde stejně namodralé přitnutí jako v trubici. Jak stál na konci žebříku a zvykal si na světlo, všiml si, že kolem něj jsou dvě řady kruhových lavic jedna nad druhou, které obepínaly celý modul. Před každou z nich vedlo záchranné zábradlí. Obě řady byly plné lidí, kteří se drželi za ruce. Panovalo tu prazvláštní ticho; prakticky nikdo nemluvil, a pokud ano, tak šepem. Crane sledoval známé tváře. Bryce, pomocník z psychiatrie, Gordon Stamper, strojník. Technici z laboratoří, kuchaři z pizzerie, mechanici, knihovníci, poslíčci, lidi z jídelny: průřez pracovníků ze Zařízení, které léčil, s nimiž pracoval a potkával se posledních deset dní.

Dva lidé tu chyběli: Roger Corbett a Michele Bishopová.

Napravo od něj byl malý řídicí panel, u něho stál Vanderbilt a technik, kterého Crane neznal. Vanderbilt vstal a šel za ním.

„Admirál Spartan?“ zeptal se.

„Zůstane tam,“ řekl Crane.

Vanderbilt přikývl. Zaklekl, zavřel a pečlivě zajistil průlez. Pak se otočil a kývl na technika, který krátce pracoval s ovladači.

Nad hlavami jim zazněl tlumený tón. „Uvolňování zahájeno,“ řekl technik.

Vanderbilt vstal a otřel si dlaně o laboratorní plášť. „Proběhne pětiminutový odpočet, než se dokončí kompresní sekvence,“ řekl. „A čas na hladinu?“

„Jakmile se uvolníme od kupole, počítám tak necelých osm minut. Aspoň teoreticky.“

Crane si přehodil lékařskou sadu přes rameno, rozhlédl se po lidech sedících na lavicích a hledal zraněné. Pak se otočil k řídicímu panelu.

Přímo za Vanderbiltem seděla Hui Pingová. Pousmála se a Crane si sedl vedle ní.

„Připravena?“ zeptal se.

„Ne.“

Ve vstupním průlezu byl malý kruhový průhled. Vypadal stejně jako ten, vedle nějž Crane seděl při svém prvním sestupu batyskafem. Nyní se předklonil a podíval se ven. Viděl žebřík, který sestupoval k zapečetěnému vnějšímu poklopu ohraničenému modrým světlem.

„Dvě minuty,“ řekl technik u řídicího panelu. „Máme dobrý tlak.“

Hui vedle něj se zavrtěla. „Něco mě tak napadlo,“ řekla.

„Povídej.“

„Pamatuješ si, jak jsi mi říkal o Ocotillo Mountain? Říkal jsi, že existují dva druhy opatření proti tomu, aby kdokoli úmyslně nebo neúmyslně pronikl do skladišť starých jaderných zbraní – pasivní opatření a aktivní opatření.“

„To je pravda.“

„Umím si představit, co asi jsou pasivní opatření – výstražné štítky, obrazce vyryté do kovu a tak. Ale co jsou ta *aktivní* opatření?“

„Nevím. Na konferenci se o nich mluvilo jen do té míry, aby se vědělo, že existují. Podle mě byly další informace o nich tajné.“ Otočil se k ní. „Proč se ptáš?“

„Ti hlídači, které jsme objevili – to jsou podle nich zřejmě pasivní opatření, jak jsi říkal. Jenom vysílají varování. A napadlo mě, jestli mají i aktivní opatření.“

„To nevím,“ odpověděl Crane pomalu. „To je velmi dobrá otázka.“

„Jednu minutu,“ pronesl technik.

A v následném tichu Crane velmi zřetelně cítil – z průchodu pod svýma nohama – ráznou, stálou kadenci střelby z automatických zbraní.

Razicí stroj a Mravkolev byly zajištěny v postranním zádržném tunelu. Stabilizační rameno bylo vysunuto a udržovalo Kuličku tři v poloze přímo nad anomálií. Tyto poslední kroky mnohokrát simulovali; skutečné postupy tak proběhly bezchybně. Od této chvíle museli pokračovat jako chirurgové, používat jen stlačený vzduch a robotizovaná ramena. V Kuličce zavládlo hrobové ticho. „Zkuste to znovu,“ šeptal Korolis. „Opatrně. Opatrně.“

„Ano, pane,“ šeptal Rafferty.

Všichni tři spolu komunikovali pohledy a krátkým šeptáním. I doktor Flyte byl zjevně pohlcen silou okamžiku. Korolis si znovu setřel pot z obličeje a přitiskl oči k malému průhledu. Ve vzduchu visela zvláštní tíživá uctivost, jako by byli archeologové a vykopávali nějaký výsostně svatý hrob. Jeho pulzující migréna a podivný kovový povlak, který cítil na jazyku, byly zcela pryč.

Zatímco se díval, Rafferty poslal další dávku stlačeného vzduchu k spodní části díry. Ve žlutém světle vnějšího světla Kuličky se vznesl menší oblak usazenin a uvolněného gabra, rychle je však vysála sací jednotka.

„Pozor,“ šeptal Korolis. „Jaká je vzdálenost?“

„Jsme tam, pane,“ odpověděl Rafferty. Korolis se vrátil k průzoru. „Další dávku,“ řekl. „Další dávku, rozumím.“

Díval se, jak spodní část vrtného rozhraní načechral další proud stlačeného vzduchu. Viděl, jak se po stranách vznášejí oba velcí hlídači, jejich blyštivé ocasy se neúnavně pohybují tam a zpět, úponky se jim líně pohybují. Byli jako diváci na představení. A proč ne? Však bylo správné, že sem dorazili. Nepřišli se podívat jen na jeho triumf, ale také ho provedou těmi skvělými technologickými poklady, které na ně čekají. Nebylo otázkou náhody, že se ocitl právě na tomhle nejzásadnějším z ponorů: byl to osud. „Znovu,“ řekl tiše.

Další dávka vzduchu; další šedé mračno hmoty. Průzor se rychle rozjasnil díky práci sací jednotky, jež odstraňovala částice. Korolis ještě pevněji uchopil ovládací madla.

Vysílačka na jeho řídicím panelu se znovu probudila k životu. „Kuličko tři, tady řízení ponoru. Kuličko tři, tady řízení ponoru. Ohlase se prosím...”

Aniž by Korolis vzdálil oči od průzoru, sáhl dolů a vysílačku vypnul. Ted' už něco viděl – jasnou záři skoro jako lesklý odraz kovu.

„Ještě jednou,“ řekl. „Velmi opatrně, doktore. Jako s porcelánem.“

„Dobrá, pane.“

Dávka stlačeného vzduchu pronikla temnou vodou pod nimi; další změť šedých a hnědých částíček. A pak, když se rozplynula, Korolis zalapal po dechu.

„Můj bože,“ hlesl.

Systém vzduchových dávek odstranil spodní část šachty a odhalil hladký skleněný povrch. Korolis, který se tiskl k průhledu, měl pocit, jako by někdo odfoukl prach ze stolu. Pod nimi se rozpínala iluze – aspoň si myslel, že je to iluze – takřka nekonečné hloubky: rozpínala se pod nimi nekonečná černota. Jeho reflektor se odrazil od sklovitého povrchu, ale viděl i jiný zdroj světla, tlumený a zvláštní, přicházel zpoza té jasné koruny.

Hlídači po obou stranách Kuličky jevíli neklid. Už se nespokojili jen se splýváním, pohybovali se tam a zpět po úzkém průřezu tunelu.

„Zhasnout světlo,“ řekl Korolis.

„Prosím?“ zeptal se Rafferty.

„Vypnout světlo, prosím.“

Ted' viděl Korolis lépe.

Vznášeli se nad obrovskou dutinou, z níž byla odhalena jen nejmenší část. Byla ta dutina prázdná – nebo ji ten skleněný povrch přímo pod nimi vyplňoval jako lepidlo natlačené do otvoru? To nevěděl. Sametová čern nenapomáhala žádnému jednoznačnému názoru, s výjimkou obrovské hlubiny.

To snad... Z hloubky pod nimi zasvitlo světlo. Díval se na ně, takřka zapomínal i dýchat, a to světlo bylo pomalu, ale jistě stále jasnější.

Blížilo se.

„Pane!“ řekl Rafferty, jeho jindy rezervovaný hlas zněl nervózně. Korolis se na něj podíval. „Co je?“

„Přestali vysílat signály.“

„Podařilo se vám získat zpět plnou kontrolu?“ zeptal se Korolis.

„Ano, pane. Bezdrátové i dálkové systémy. I snímače: ultrazvuk, záření, magnetometr, všecko.“

Korolis se vrátil k průzoru. „Ukazují se nám,“ šeptal.

Světlo se přiblížilo. Korolis si všiml, že nepatrně mihotá: ne líně, vlnivě jako siluety hlídačů, šlo o ostré až zuřivé impulzy. Jeho barvu nikdy v životě neviděl: taková sytá kovově zelená jako záře černého světla na čepeli nože. Měl pocit, že ji může i okusit. Ten pocit jej zneklidňoval. Zježily se mu chlupy na zátylku.

„Pane!“ řekl Rafferty znovu. „Zaznamenávám radiační podpisy zespoda.“

„O jaké záření se jedná, doktore?“

„Všechno možné, pane. Infračervené, ultrafialové, gama, rádiové. Snímače jsou naprosto zmatené. Je to naprosto neznámé spektrum.“

„Tak je analyzujte.“

„Dobrá, pane.“ Inženýr se otočil ke svému stanovišti a začal hned zadávat data.

Korolis se vrátil zpět k průzoru. Ten zářící objekt stále stoupal k nim z černé temnoty. Jeho zvláštní barva stále sílila. Tvarem připomínal otok, jeho obvod pulzoval ještě jasněji. Korolis si jej s otevřenou pusou prohlížel a ta jiskřící nadpozemskost v něm vyvolala vzpomínku na dětství, na kterou už dávno zapomněl. Když mu bylo osm, rodiče ho vzali do Itálie a navštívili papežskou mši v bazilice sv. Petra. Když papež přinesl hostii a zvedl ji ke shromážděným, Korolis měl pocit, jako by ho zasáhl blesk. Náhle mu význam toho nevšedního představení došel v celé své bohatosti. Tam na tom tabernákle jim papež nabízel nejúžasnější dar v celém vesmíru: svaté tajemství posvěcené hostie.

Korolis od té doby již samozřejmě ztratil potřebu organizovaného náboženství. Ale když se díval na tu nádhernou jiskřící věc, cítil stejnou směsici pocitů. Byl mezi vyvolenými. A nabízela se mu vyš-

ší síla, nejúžasnější z darů.

V ústech měl sucho, ta měďnatá pachut' se vrátila. „Chcete se někdo podívat?“ zeptal se.

Rafferty se ještě skláněl nad laptopem. Dr. Flyte přikývl, pak se přesunul v stísněném interiéru a posadil se k průhledu. Chvilí nic neříkal. Pak se starcova čelist začala pohybovat. „*Žádné světlo; nic než temnoty jsou vidět,*“ „, drmolil.

Rafferty prudce zvedl oči od laptopu. „Pane!“ hlesl. „Tohle musíte vidět, pane.“

Korolis se sklonil nad obrazovku, kde viděl dva obrazy, každý z nich představoval zmatené vislé čáry.

„Nejdřív se mi nedařilo identifikovat spektrum elektromagnetického záření,“ řekl Rafferty. „Nedávalo mi to smysl; připadalo mi to zcela nemožné.“

„A proč?“ Korolis se přistihl, že se pohledem vrací k průhledu. „Protože ta spektra obsahovala vlnové délky hmoty i antihmoty.“

„Ale to snad není možné. Hmota a antihmota nemohou existovat vedle sebe.“

„Přesně tak. Ale ten předmět, co vidíte na obrazovce – snímače hlásily, že jej tvoří obojí. Pak jsem oddělil podpis hmoty od podpisu antihmoty. A dostal jsem tohle.“ Rafferty mávl rukou k monitoru.

„A co to je?“

„Hawkingovo záření, pane.“

Dr. Flyte se na ta slova užasle odvrátil od průhledu. „Hawkingovo záření?“ opakoval Korolis.

Rafferty přikývl. Na čele mu vyrazil pot a v očích se mu zvláště zablesklo. „Je to tepelné záření, které vystupuje z okrajů černé díry.“

„To si děláte legraci.“

Inženýr zavrtěl hlavou. „To spektrum pozná každý astrofyzik.“

Korolis cítil, jak se jeho rostoucí pocit euforie pomalu rozměňuje v nevěřičnost. „Chcete říct, že to, na co se díváme, je černá díra? Složená z hmoty i antihmoty? To prostě není možné.“

Flyte se mezitím vrátil pohledem k průhledu. Najednou se však odvrátil a z bledého obličeje vystupovaly jeho modré oči. „*Páprla-pá!* Myslím, že tomu rozumím.“

„Tak nám to prosím vysvětlete, pane doktore.“

„Pánové, pánové. Ta vyboulenina tam dole není jediná černá díra. Jsou tam dvě.“

„Dvě?“ opakoval Korolis a ještě více nemohl uvěřit svým uším.

„Dvě, ano! Představte si dvě černé díry – každá by byla extrémně malá, možná velká jako kulička – a jsou na těsné oběžné dráze jedna vedle druhé. Obíhají zběsilou rychlostí tisíc oběhů za sekundu i více.“

„Jak obíhají?“ ptal se Korolis.

„No, ani já nemám na všechno odpověď, fregatní kapitáne. Musí je na té oběžné dráze držet nějaká síla, technologie, jíž nerozumíme. Na první pohled se jeví jako jediné těleso. A podle Raffertyho přístrojů zjevně vydávají Hawkingovo záření hmoty i antihmoty.“

„Ale ve skutečnosti jsou to dvě samostatné jednotky,“ řekl Korolis.

„Samozřejmě,“ vydechl Rafferty. „Přesně jak to ukazují hodnoty jednotlivých spekter na mém laptopu.“

Korolis to náhle pochopil. Bylo to svou jednoduchostí neskutečně silné, a přitom tak elegantní. Jeho euforie se vrátila. „Dvě černé díry,“ řekl spíš sám pro sebe než k ostatním. „Jedna hmota, druhá antihmota. Jsou propojeny, ale nedotýkají se. A kdyby zmizela síla, která je drží na oběžné dráze..., nebo kdyby se *vypnula*...“

„Hmota a antihmota by se srazily,“ řekl Rafferty chmurně. „Absolutní a naprostá přeměna hmoty na energii. Uvolnilo by se víc energie na jednotku než z jakékoli jiné reakce, jakou věda zná.“

„Ukažte mi to.“ Korolis vystřídal doktora Flytea u průhledu. Srdce v hrudi mu zuřivě bušilo, ruce mu klouzaly po madlech. Díval se na tu zářící pulzující věc pod sebou a pociťoval novou úctu.

Když začal tento sestup, doufal, že objeví nějakou novou a převratnou technologii; něco tak úžasného a omamného, co zaručí americkou nadvládu. A tohle předčilo i jeho nejdivočejší sny.

„Bomba,“ šeptal. „Nejúžasnější bomba v celém kosmu. A vejde se do krabičky od sirek.“

„Bomba?“ opakoval Rafferty. V jeho hlase zaznívaly obavy, dokonce strach. „Pane, jako zbraň nemá to, nač se díváme, žádný prak-

tický užitek.“

„A pročpak?“ zeptal se Korolis, aniž se vzdálil od průhledu.

„Protože by ji nikdy nebylo možno použít. Pokud by se ty dvě černé díry někdy střetly, následná exploze by byla zničující. Zlikvidovala by celou sluneční soustavu.“

Ale Korolis už neposlouchal. To temné nekonečno na jeho obrazovce se začínalo pomalu měnit.

Tam, kde předtím viděl černočernou tmu – narušovanou jen záblesky jediného předmětu – tam se nyní rozpínalo velmi nejasné, snad až tlumené světlo. Připomínalo to světlo, které panuje před rozbřeskem. A Korolis bez dechu nevěřicně sledoval, co přišlo pak. Neviděl jeden předmět, ale stovky – *tisíce* – v jasném rozestavení, jež se rozpínaly přímo pod ním. Ty bližší zářily svým podivným, neznámým světlem, zatímco ty vzdálenější byly jen špendlíky, takřka neviditelné pouhým okem. A mezi tím vším se vznášeli hlídači s rozvlněnými úponky, neustále bděli.

Byl to poklad, v nějž ani nedoufal, nedokázal si jej představit, zcela nezměrný.

Korolis se zaklonil, setřel si pot kolem očí hřbetem dlaně a znovu se předklonil. „Zpět na svá místa,“ řekl Flyteovi. „Připravte robotizované rameno.“

Kybernetický inženýr zamrkal. „Co prosím?“

„Připravte robotizované rameno. Roztáhněte je o jeden metr níže.“

„Ale tím se dostane do kontaktu s povrchem té...“

„Přesně tak.“

Zavládlo ticho. Pak se ozval Rafferty. „Odpusťte, že to říkám, pane, ale víte jistě, že je to rozumné, když uvážíme zjevnou podstatu těch...“

„Chci jim dát najevo, že jejich dar přijímáme.“

Další ticho. Pak se Flyte pomalu vracel na své místo, drmolil přitom něco řecky a uchopil spínací mechanismus ramene.

Korolis sledoval, jak se robotizované rameno ukázalo pod Kuličkou. Posouvalo se váhavě, poněkud trhaně dopředu s jedním ocelovým prstem nataženým. A on se ve vzpomínkách znovu vrátil ke svému výletu do Říma. Vybavoval si, jak stál v Sixtinské kapli, díval

se nahoru s otevřenou pusou na Michelangelovo vyobrazení stvoření Adama: konečky prstů Hospodina a člověka se už už dotýkají – první okamžik života – začátek vesmíru...

Rameno se dostalo do kontaktu s tím sklovitým povrchem. Zabořilo se do něj jako do průhledné želatiny.

Korolis měl pocit, jako by slyšel vzdálený zpěv, hluboké mumlavé zvuky jako sbor z hory v dálce. *Takové to je, když se dotýkáte věčnosti...*

Najednou se oba hlídači vznášející se po stranách s trhnutím ztratili z dohledu. Jednu vteřinu tam byli; v následující už zmizeli, byly to jen příзраčné odlesky v paměti. Díval se, jak jasné světlo rozzářilo dutinu pod nimi. Viděl zlatavou třpytivost malého slunce. A jeho pronikavé světlo náhle odhalilo všechna tajemství té hluboké prázdnoty. Korolis užasle lapal po dechu při pohledu na tu znenadání obnaženou skutečnou rozlehlost – a šokující, *ohromující* počet předmětů v ní.

Tohle byla skryš smrti, která by mohla ohrozit celý vesmír.

„Pokud jeden dokáže zlikvidovat sluneční soustavu, k čemu jich potřebují tisíce?“ šeptal.

V nenadálém tichu se jich zeptal Flyte: „Víte, proč z Parthenónu zbyly jen trosky?“

Byla to tak bizarní otázka, že se Korolis zcela nedobrovolně otočil.

„Kvůli Turkům,“ pokračoval Flyte, už zase vážným hlasem. „Používali ho v osmnáctém století jako skladiště munice. A bludná nábojnice ho vyhodila do povětří. Tohle je totéž, fregatní kapitáne. Je to skladiště zbraní, plod nějakého mezigalaktického závodu ve zbrojení. Něco, co je zcela mimo naše technické pochopení.“

„Nesmysly,“ řekl Korolis. „Vy jste mluvil s doktorem Cranem, co?“

„Obávám se, že to nesmysly nejsou. Tohle jsme nikdy neměli najít.“

Tyhle zbraně tu byly uloženy tak, aby je nikdy nikdo nenašel a nepoužil. Mohly by totiž zničit nejen celý svět, ale i tuhle *část vesmíru*.“

„Pane!“ ozval se Rafferty. „Mám tady hodně zvláštní údaje.“

„Jaké údaje?“

„To jsem ještě neviděl. Naprosto neznámé energetické podpisy. A pohybuje se to k nám obrovskou rychlostí.“

„*Lidská generace je totéž co generace listí,*“ pěl Flyte tichým, smutným hlasem jako žalozpěv. „*A nastává období jarní.*“

Když se otočil zpět k průhledu, uvědomil si, že to slunce, které vyrašilo k životu pod nimi, není zase tak malinké. Zpěv zesílil, přerostl v nadpozemský jekot. O chvíli později si Korolis uvědomil, že onen sluneční předmět se *pohybuje* – mívá hlídače i předměty, *bomby*, tak rychle, že se měnily jen v barevné šmouhy. Na kratičkou chvíli mu ta cílevědomá trajektorie připomínala protiletadlovou střelu. A pak, jak se blížil a byl jasnější, mu už nepřipomínal vůbec nic, co kdy předtím viděl; řítil se prázdnotou k nim, rostl a rostl, až jeho pronikavé světlo zaplnilo celý průhled, šlehaly z něj jazyky plamenů v jasných zlověstných kudrlinách jako roztavené hobliny...

... a pak – když zahalilo Kuličku tři a vybuchlo šachtou, se Korolisovo tělo vypařilo a jeho kosti spálily během necelé milisekundy – nebyl čas na překvapení, strach, natožpak bolest.

61

„Třicet sekund,“ řekl technik u řídicího panelu. „Dosažen maximální vztlak.“

Vanderbilt zvedl oči od přístrojů. „Držte se, prosím vás. Asi to bude dost házet.“ Zvuky střelby pod nimi už utichly.

Crane se rozhlédl. Únikový modul byl teď v naprostém tichu a záplava tváří v tom bleděmodrém světle působila nervózně, napjatě, ustrašeně.

„Deset sekund,“ řekl technik.

„Zahajujeme sekvenci pro vypouštění,“ řekl Vanderbilt.

Crane nyní slyšel – ozvěnou ze vstupní trubice – nárazy nějakého kovového předmětu na vnější poklop. Někdo za ním se začal nahlas modlit. Crane se natáhl a vzal Hui Pingovou za ruku.

„Provádíme vypouštění,“ řekl technik.

Následovalo prudké trhnutí, zvuk narážení kovu o kov a pak únikový modul vyletěl vzhůru jako zátka. Crane cítil, jak ho to tlačí k sedadlu, zatímco letěli k hladině. Průhledem se podíval dolů, ale viděl jen oblaka bublin ve světle reflektorů modulu.

V té chvíli uslyšel zvláštní zvuk. Byl tlumený, takřka neslyšný, a vycházel nejspíš z dálky pod nimi. Vypadalo to, jako by planeta vykřikla bolestí. Únikový modul se zachvěl, ale rozhodně to nebylo zaviněno rychlým výstupem.

Ozvalo se zmatené volání a výkřiky. Hui vedle něj náhle zvedla dlaň k tváři. „Moje uši,“ řekla.

„Změna tlaku vzduchu,“ vysvětloval jí Crane. „Zkus polykat nebo zívát. Nebo Valsalvův manévr.“

„Cože?“

„Zacpi si nos a zavři pus, pak zkus vyfouknout vzduch nosem. Pomáhá to k vyrovnaní tlaku v uších.“

Znovu se podíval dolů průhledem a pátral po zdroji toho zvláštní-

ho řevu. Víření bublin pominulo a stovky metrů pod sebou viděl jen křivku kupole, její světla působila jako nejbvzdálenější hvězdy na černém nebi. Postupně mu zmizely z dohledu a viděl jen tmu.

A pak – zrovna když se chystal odvrátit od průhledu – se zespoda objevila světelná exploze.

Vypadalo to, jako by se rozsvítil celý oceán. Crane na chvíli zahlédl i mořské dno – rozpínající se všemi směry jako zasedlé měsíční pláň. Pod sebou viděl bezpočet zvláštních a neznámých hlubinných tvorů. A potom získalo světlo takovou intenzitu, že se musel otočit.

„Co to je?“ slyšel Vanderbilda.

Průhled byl jako žárovka, vnitřek modulu z něj osvětlovala jasně žlutá záře. Ale Crane si začínal všimnout, že světlo pomalinku slábne. Zespoda zaznívaly další zvuky. Ostré výbuchy a praskot jako zástup obrovských ohňostrojů. Znovu se naklonil a mhouřil oči do průhledu. Zalupal po dechu.

„Bože můj,“ hlesl.

Ve světle ode dna oceánu právě zahlédl kupoli. Byla náhle rozevrána a rozpárána jako slupka banánu. V jejím nitru viděl zuřivé záblesky červené, hnědé a žluté barvy, šílenou kaskádu výbuchů rozdíraného Zařízení.

A ještě něco: obrovská tlaková vlna – valící se a burácející jako živá hmota – jež se valila k nim v zuřivém tempu.

Okamžitě se narovnal, jednou rukou chytil Hui Pingovou a druhou se držel zábradlí. „Zapřete se proti nárazu!“ křikl.

Příšerný okamžik očekávání... a pak to modulem prudce hodilo na stranu, tlaková vlna jej div nepřevrátila vzhůru nohama. Ozývaly se výkřiky, ječení. Světla zhasla a jediné světlo nyní poskytovalo slábnoucí žluté světlo ode dna. Crane pevně držel Hui, zatímco tlaková vlna jimi prudce pohazovala sem a tam. Kdosi přeletěl kabinu, narazil do bezpečnostního zábradlí a se sténáním dopadl na podlahu. Další výkřiky, volání o pomoc. Pak se ozvalo prasknutí a syčení vody.

„Zajistěte rychle tu trhlinu!“ křikl Vanderbilt na technika v nastalém chaosu.

„Co se to děje?“ zeptala se Hui a tiskla tvář Craneovi k rameni.

„Nevím. Ale víš, jak ses ptala na ta aktivní opatření? Myslím, že na ně Korolis právě narazil.“

„A – a Zařízení?“ zeptala se.

„Je pryč.“

„Ach ne. Ne, to ne. Všichni ti lidi...“ Tiše se rozplakala.

Nárazy pomalu slábly. Crane se díval po ztemnělém prostoru. Mnoho lidí vzlykalo nebo naříkalo; ostatní, vyděšené a rozrušené, drželi a uklidňovali jejich sousedi. Zdálo se, že zraněný je jen jeden: ten muž, který přeletěl kabinu. Crane pomalu pustil Hui a zamířil k němu.

„Jak je to ještě daleko?“ zavolal na Vanderbilda.

Océanograf vstal a pomáhal technikovi s trhlinou. „Nevím,“ zavolal v odpověď. „Energie vypadla; všechny systémy to vyhodilo. Teď už stoupáme díky našemu vlastnímu vztlaku.“

Crane si klekl před zraněného muže. Byl omráčený, ale při vědomí a snažil se vstát. Crane mu pomohl do sedu, pak mu obvázal oškliovou ránu na čele a další na pravém lokti. Světlo zespoda už zcela pohaslo a modul zahalila neproniknutelná tma. Crane si po kotníky ve vodě razil cestu k Hui.

Když se posadil, cítil, jak kolem něj ve tmě kdosi prochází. „Ten průnik nejde zajistit,“ ozval se Vanderbilt. „Musíme doufat, že budeme brzy u hladiny.“

„Osm minut už uplynulo,“ řekl technik. „Určitě.“

Když je Crane poslouchal, všiml si – nebo si myslel, že si všiml –, jak úpornou tmou v kabině vystřídává nepatrné světlo. Cítil, jak mu Hui tiskne ruku: taky si toho všimla. Ten prudký úprk k hladině jako by zpomaloval, pak se zarazil. Jiskřivé světlo zaplňovalo kabinu a zalévalo ji odlesky zelené a tmavě modré barvy.

A pak přišel dojem, který si nešlo s ničím splést. Pohupovali se na mírných vlnách.

V celém modulu se rozezněly hlasy nadšení. Hui stále ještě plakala, ale Crane si uvědomil, že teď už štěstím.

Vanderbilt čvachtal vodou k únikovému poklopu ve střeše modulu. Zároveň uslyšeli tlumené výkřiky shora. Na střeše zazněly kroky, madlo poklopu se otočilo; ozvalo se skřípání kovu, jak se poklop

zvedal.

A pak Crane – poprvé za téměř dva týdny – uviděl jasné slunce a zářivě modré nebe.

Následovala změt' místností a kójí, spousta otázek tlumeným hlasem. Někdo mu posvítíl prudkým světlem do levého oka, pak do pravého. Přes ramena mu přehodili silný froté ručník. A pak – kruh se uzavřel jako ve snu – se Crane ocitl zpátky v knihovně Storm King před tímtež monitorem, u kterého seděl před dvanácti dny to odpoledne, kdy sem poprvé přijel.

Olízl si rty. Třeba to *byl* sen; třeba se nic z toho nestalo. Mohlo jít o nějaký duševní výmysl, který začal slibně a rozzářeně, ale postupně se z toho stala noční můra. A teď se vrátí plné vědomí; kousky a úlomky iluze odpadnou jako odchlíplá stará fasáda; rozum se zase přihlásí o slovo; a celá konstrukce se vyjeví ve své absurditě.

Pak se monitor probral k životu a na něm se objevil unavený muž v tmavém obleku s brýlemi bez obrouček, který seděl u stolu. A Crane věděl, že tohle žádný sen nebyl.

„Pane doktore,“ řekl muž. „Jmenuji se McPherson. Vyrozuměl jsem, že pan admirál Spartan vám dal mou vizitku.“

„Ano.“

„A jste sám?“

„Ano.“

„Zkuste začít od začátku, prosím. Nic nevynechejte.“

Pomalu – metodicky – vyprávěl Crane o událostech posledních dvou týdnů. McPherson většinu času jen nehybně poslouchal, ale z těch pár otázek, které kladl, bylo jasné, že mnohé z těchto informací pro něj nejsou zas tak nové. Jak se Craneovo vyprávění blížilo ke konci – obhajování Asherovy teorie, Korolisovy kroky, poslední setkání se Spartanem –, unavený McPhersonův obličej vypadal ještě ztrápeněji. Kruhy pod očima jako by mu ztmavly, ramena poklesávala.

Crane dopovídal a v místnosti bylo na dlouhou dobu hluboké ti-

cho. Nakonec se McPherson vzchopil. „Děkuju vám, pane doktore.“ Natáhl se k ovládacímu zařízení, které bylo před ním, a chystal se ukončit videospojení.

„Počkejte ještě,“ řekl Crane.

McPherson se na něj zadíval.

„Můžete mi povědět něco o těch sabotážích? Nechápu, jak někdo může něco takového udělat.“

McPherson se unaveně pousmál. „Obávám se, že pro něco takového existuje spousta motivů, pane doktore. Ale abych odpověděl na vaši otázku, ano, něco vám říct můžu. Monitorovali jsme jejich komunikační spojení, tak jak to plánoval Marris. A před necelou hodinou bylo na Storm King provedeno zadržení.“

„Tady?“ divil se Crane. „Na ropné plošině?“

„Kontakt doktorky Bishopové. Nevíme ještě všechno, ale víme, že máme co do činění s řadou ideologů, kteří jsou důrazně proti americkým zájmům a jsou odhodláni neutralizovat naši schopnost sebeobran. Jejich členové se rekrutují hlavně z vysokých škol a univerzit, stejně jako Kim Philby, Guy Burgess a ostatní špioni z Cambridge – jsou to mladí lidé, citliví, plní ideálů, kteří se dají snadno ovlivnit a polapit. Skupina je velmi dobře financovaná, dosud nevíme, zda cizí vládou nebo soukromníky. To nicméně brzy zjistíme. Tak či onak, byli odhodláni zabránit nám v přivlastnění si té technologie, která je uložena dole.“

Chvilí bylo ticho. „A co bude teď?“ zeptal se Crane.

„Ještě pár dní zůstanete s námi. Vy, slečna Pingová, pár dalších. Jakmile skončí zpracovávání a pohovory, budete volní.“

„Ne. Já myslel, co se stane s tím projektem. S Hlubinnou bouří.“

„Žádný projekt už neexistuje, pane doktore. Hlubinná bouře je pryč.“ Na ta slova si McPherson sundal brýle, promnul si oči a ukončil spojení.

Crane vyšel z knihovny a šel kovovou chodbou. Minul kancelář se skupinou lidí, kteří si povídali. V jiné kanceláři seděla u stolu nějaká žena s rukama sepjatýma, hlavu sklopenou v rozjímání či modlitbě. Na všechny jako by se snesl šok. Minul nějakého technika, jeho chůze byla pomalá až bezcílná.

Když došel na konec chodby, otevřel dveře. Za nimi, za kovovým zábradlím ochozu se rozpínalo modravé moře. Vystoupil na mořský vzduch a vyšel pár schodů na horní úroveň nadstavby. Vedle heliportu stál asi tucet lidí z Hlubinné bouře, čekali, až je helikoptéra Am-Shale odveze zpět na Island. Odděleně od nich, s pouty na ruce i kotnících a připoutaný k sloupku postával muž bledé pleti v silných brýlích s kostěnými obroučkami. Vedle něj stáli dva ozbrojení mariňáci.

Na okraji plošiny, dál od ostatních, stála Hui Pingová. Dívala se do dálky a sledovala, jak slunce zapadá do neúnavných vln. Crane zamířil k ní a společně stáli chvíli v tichu. Daleko pod nimi, v lesklé olejové skvrně, která šplouchala na nosné sloupce plošiny, brázdily dva čluny námořnictva stále narůstající pole odpadu, tu a tam se zastavily pro nějaký předmět.

„Hotovo?“ zeptala se Hui nakonec.

„Prozatím.“

„Co bude dál?“

„Pár dní nás ještě bude hostit vláda. Pak půjdeme domů. Zkusíme pokračovat ve vlastních životech.“

Hui si zasunula pramen vlasů za ucho. „Snažím se to všechno pochopit. Asi tuším, proč doktorka Bishopová zabila Ashera – když slyšela, že s Marrisem sleduje komunikační spojení toho sabotéra, musela mít pocit, že nemá na vybranou. Nemohla dovolit, aby ji předčasně zastavil.“

„Takhle to chápu taky. Asher mi řekl, že upozornil vedoucí všech oddělení, aby dávali pozor – včetně jí. Tím si podepsal ortel smrti.“

„Ale nechápu jedno. Proč jsme ještě tady.“ Crane se k ní otočil. „Jak to myslíš?“

„Zařízení zničila rozsáhlá exploze. To znamená, že Korolis musel proniknout k anomálii. Pokud jsme odhadli správně, co je tam dole, jak to, že máme ještě zemi pod nohama?“ Pak ukázala na nebe. „Jak to, že pořád vidím Venuši na obzoru?“

„Přemýšlel jsem o tomtéž. Jediné vysvětlení, které mě napadá, je, že muselo jít o ta aktivní bezpečnostní opatření, o kterých jsme mluvili.“

„Takže exploze, která zničila Zařízení, byla svého druhu ochranným mechanismem.“

Crane přikývl. „Přesně tak. Měla zajistit, aby se nikdo nedostal k tomu úložišti. Jistě, byla to velmi silná exploze, ale v porovnání s tím, co by se mohlo stát jinak, to nebylo nic.“

Zmlkli. Hui se dál dívala na obzor. „Krásný západ slunce,“ řekla nakonec. „Víš, na chvíli jsem si tam myslela, že už žádný neuvidím. Ale i tak...“ Vzdechla a zavrtěla hlavou.

„Co je?“

„Nemůžu si pomoci, jsem trochu zklamaná. Rozumíš, nikdy totiž neuvidíme tu technologii. A i to málo, co jsme odhalili, bylo – bylo úchvatné. A nyní je to navždy mimo náš dosah.“

Crane hned neodpověděl. Otočil se k zábradlí a zasunul si ruku do kapsy. „No, tím si nejsem tak jist.“

Teď se Hui otočila k němu. „Proč ne?“

Pomalou vytáhl ruku. V ruce měl plastovou zkumavku s červenou gumovou zátkou, v oranžovém světle zapadajícího slunce poblikávala. A předmět, který se líně vznášel uvnitř, zářil zvláštním a okouzlujícím příslibem.

• EPILOG •

Crane si opláchl břitvu pod proudem horké vody, zběžně si prohlédl obličej v zrcadle v koupelně, pak si uklidil toaletní potřeby a vrátil se do ložnice. Rychle si oblékl bílou košili, hnědou kravatu a kalhoty: civilní oděv, nebo aspoň to, co se mu podle představ námořnictva blížilo. Z psacího stroje vytáhl rozměrnou identifikační visačku a přicvakl si ji na kapsu košile. Naposledy místnost přehlédl, pak si hodil toaletní tašku do kufru a zvedl jej z postele. Jako všechno ostatní i tohle dostal od ubytovatele, nevážilo to skoro nic. *Žádný div*, pomyslel si, protože uvnitř skoro nic nebylo: z Hlubinné bouře si s sebou nic nebral s výjimkou hlídače, a i toho předal – po mírném váhání – McPhersonovi.

McPherson. Ten muž mu volal před pár minutami a žádal ho, aby se u něj zastavil cestou na Správu.

Crane ještě chvíli váhal. Pak se naposledy rozhlédl a vyšel z místnosti, kráčel chodbou ubytovny a vystoupil na červencové slunce.

Na námořní základně George Stafforda dvacet mil jižně od Washingtonu strávil pouhé tři dny. A přesto už si zvykl na rozvržení té malé, přísně střežené základny. Mhouřil oči v jasném světle a kráčel kolem vozového parku a strojovny k šedé hangárovité konstrukci zvané prostě Budova 17. Ukázal svou kartu ozbrojenému mariňákovvi, který hlídal venku, ale to byla jen formalita: Crane sem přicházel tak často za posledních pár dní, že ho všichni znali.

Uvnitř byla Budova 17 zářivě osvětlená. Nebyly tu žádné příčky a ten obrovský prostor vytvářel dutou ozvěnu basketbalového hřiště. Uprostřed, ve vyhrazeném prostoru hlídaném dalšími příslušníky námořní pěchoty, spočívala obrovská hromada pokrouceného kovu: zbytky Hlubinné bouře, nebo aspoň ty části, jejichž vyzvednutí bylo bezpečné – většina zůstávala na mořském dně příliš radioaktivní, než aby se k ní kdokoli přiblížil. Vypadalo to jako dílky nějaké prapodivné obrovské skládačky.

Zprvu – když musel pomáhat s označováním a identifikací – se jej zmocnila hrůza. Nyní už pociťoval jen smutek.

Na protějším konci Budovy 17 se v rozlehlém prostoru krčila řada kabeinek. Crane šel po betonové podlaze k té nejbližší a – i když byla

bez dveří – zaklepal ze zdvořilosti na stěnu.

„Dál,“ ozval se známý hlas. Crane vstoupil.

V kabině stál psací stůl, konferenční stůl a několik židlí. Crane si všiml, že Hui Pingová už sedí u stolu. Usmál se na ni, ona na něj: připadalo mu, že trochu stydlivě. Náhle se cítil lépe.

Od příjezdu na základnu strávili většinu času spolu: odpovídali na nekonečné otázky, rekonstruovali události, vysvětlovali, co se stalo – a proč –, řadě vědců, vojáků a několika záhadným mužům v tmavých oblecích. Tento čas sloužil jen k upevnění pouta, které se ze zpětného pohledu začalo utvářet už na Zařízení. Ačkoli Crane netušil, co přesně pro něj budoucnost chystá – možná nějakou výzkumnou práci –, cítil jistotu, že Hui Pingová bude její součástí.

McPherson seděl za stolem a díval se na monitor. Na jednom konci stolu měl hromadu tajných dokumentů, na druhé grafy a potištěné papíry. Uprostřed měl dutou kostku z plexiskla a v ní se vznášel Craneův hlídač.

Crane tušil, že McPherson musí mít nějaké křestní jméno; že má dům někde na předměstí, možná dokonce rodinu. Pokud však McPherson vedl nějaký život mimo námořní základnu, zdálo se, že jej odklonil na vedlejší kolej. Vždy, když se Crane ocitl v Budově 17, McPherson tam byl taky, účastnil se jednání, psal zprávy nebo šeptem rozprávěl s námořními vědci. S plynoucím časem byl ten člověk – už na začátku rezervovaný a formální – ještě více odtažitý. V poslední době si pořád pouštěl videozáběry z posledního sestupu Kuličky tak, jako by se zajímal o bolavý zub. Crane si všiml, že na monitoru to běží i teď. Přemýšlel, jestli za Zařízení McPherson osobně zodpovídal; jestli nemůže být hnán k zodpovědnosti za tu tragédii.

„Můžu si sednout?“ zeptal se.

McPherson ještě asi minutu nespouštěl oči od záběrů. Pak se odtrhl. „Prosím.“ Odmlčel se, díval se z Cranea na Pingovou a zpět. „Jste sbaleni?“

Hui přikývla. „Dlouho to netrvalo.“

„Propustí vás na Správu. Jakmile skončí výstupní pohovory, auto vás odveze na letiště.“ Pak McPherson sáhl do svého stolu. Crane

čekal, že vytáhne další formuláře, které budou muset podepsat. Ale místo toho vytáhl dvě malá kožená pouzdra a obřadně jim je předal přes stůl. „Ještě něco.“

Crane se díval, jak Hui otevírá svoje pouzdro. Vykulila oči a zalapala po dechu.

Podíval se na své. Uvnitř bylo oficiální čestné uznání s podpisy půltuctu nejvyšších admirálů námořnictva, ale byl tam i prezidentův. „Nějak tomu nerozumím,“ řekl.

„Čemu byste chtěl rozumět, pane doktore? Vy a doktorka Pingová jste určili skutečnou podstatu anomálie. Neztratili jste hlavu, na rozdíl od ostatních. Pomohli jste zachránit životy – přinejmenším – sto dvanácti lidí. A za to vám bude tato vláda navždy vděčná.“

Crane zavřel víko. „Kvůli tomuhle jste se s námi chtěl sejít?“

McPherson přikývl. „Ano. A chtěl jsem se s vámi rozloučit.“ Vstal a potřásl si s nimi rukama. „Na Správě už na vás čekají.“ Pak se posadil a znovu se zadíval na monitor.

Hui vstala a zamířila k východu. Pak se otočila a čekala na Cranea. Pomalu vstával a přejížděl pohledem z McPhersona na monitor. Všiml si jen záběru na Korolise skloněného nad průhledem Kuličky; Flyte zatím pracoval s robotizovaným ramenem. McPherson měl ztlumený zvuk, ale Crane i přesto rozpoznával starcův hlas: *Je to skladiště zbraní, plod nějakého mezigalaktického závodu ve zbrojení.*

„Nechte to být,“ řekl Crane tiše.

McPherson se zavrtěl a podíval se na něj. „Prosím?“

„Říkal jsem, abyste to nechal být, už je po všem.“

McPherson se vrátil pohledem k monitoru. Neodpovídal.

„Je to tragédie, ale už je po všem. Není potřeba se obávat o to, zda k tomu nepronikne někdo jiný. Žádná cizí vláda se nemůže přiblížit k vrtnému rozhraní; je příliš silně zamořeno zářením.“

McPherson stále neodpovídal. Zdálo se, že se v něm odehrává nějaký vnitřní konflikt.

„Asi tuším, co vás hněte,“ pronesl Crane vlídně. „Jde o vědomí toho, že na naší vlastní planetě je zahrabáno takové skladiště zbraní, cosi schopného tak rozsáhlé destrukce. Mně to taky dělá vrásky na čele. Ale říkám si, že ten, kdo tam ty zbraně pohřbil, má i sílu je

ochránit – zajistit, aby se v nich nikdo nepřehraboval. Korolis to zjistil na vlastní kůži: prokazuje to to vaše video.“

McPherson se znovu zavrtil, zdálo se, že dospěl k vlastnímu rozhodnutí. Znovu se podíval na Cranea. „Tohle mě netrápí.“

„Tak co?“

McPherson pokynul k obrazovce. „Slyšel jste Flytea. Je to skladiště zbraní, řekl. Úložiště, uzavřený prostor, do něhož se nikdo víckrát nedostane.“

„Ano.“

McPherson se natáhl pro klávesnici a zadal příkaz. Film se převíjel, postavy zrychleně pobíhaly zpět po obrazovce. Po dalším příkazu přehrávání znovu spustil. Crane poslouchal zaznamenaný rozhovor: „... *dvě černé díry na velmi těsné oběžné dráze jedna kolem druhé... v šílené rychlosti... jedna hmota, druhá antihmota... pokud by se odstranila síla, která je drží na oběžné dráze, výsledná exploze by zničila sluneční soustavu.*“

McPherson záznam zastavil. Vytáhl si kapesník z krabice na stole a otřel si oči. „I my máme skladiště pro naše staré jaderné zbraně,“ pronesl tiše.

„Například Ocotillo Mountain. Asher to místo prozkoumával. Právě tak jsme...“

„Ale víte, pane doktore,“ přerušil ho McPherson, „teď vám řeknu, co mi nedá spát. My než odložíme staré zbraně, tak je *zneškodníme.*“

Crane se chvíli mlčky díval na McPhersona a zpracovával, co mu právě řekl.

„Snad nechcete říct...,“ spustila Hui. Pak zmlkla.

„To, co je ukryto tam dole pod Mohorovičičovou diskontinuitou...,“ řekl McPherson. „Jistě. Tisíce zbraní. *Aktivních* zbraní. Nepředstavitelných zbraní, černých děr, které jsou připoutány navzájem na rychlých oběžných drahách. K odzbrojení takové zbraně stačí odpojit každou dvojici, aby se už nikdy nemohly dotknout. „Že ano?“ Naklonil se přes stůl. „Takže pokud tohle není jenom skladiště nepotřebných zbraní, *proč to nikdo neudělali*“

„Protože...“ Crane zjistil, že mu zničehonic vyschlo v ústech. „Protože je nikdo nevyřadil.“

McPherson velmi pomalu přikyvoval. „Možná se pletu. Ale podle mě to není skladiště nepotřebných zbraní.“

„Podle vás jde o aktivní sklad,“ dodal Crane pomalu.

„Ukrytý na bezcenné planetě,“ odpověděl McPherson. „Až do té doby, než...“

Větu nedokončil. Nemusel.

Crane a Pingová pomalu kráčeli ozvěnou hangáru. Minuli trosky, jež kdysi tvořily Zařízení, a mířili k bezpečnostnímu východu v protější stěně. Cestou Crane zjistil, že se v myšlenkách vrací ke svědectví o události z doby před šesti sty lety, jak je podal Jón Albarn, dánský rybář: *V nebi zjevil se velký otvor. A tím otvorem objevilo se obrovské oko obklopené bílým plamenem...*

Prošli východem a vystoupili na nemilosrdné světlo před ním. Slunce svítlo jako ohnivá koule na nebi uprostřed dokonalého blan-kytu. A když Crane zvedl oči k nebi, přemýšlel, jestli se na ně bude ještě moci dívat stejně jako dřív.